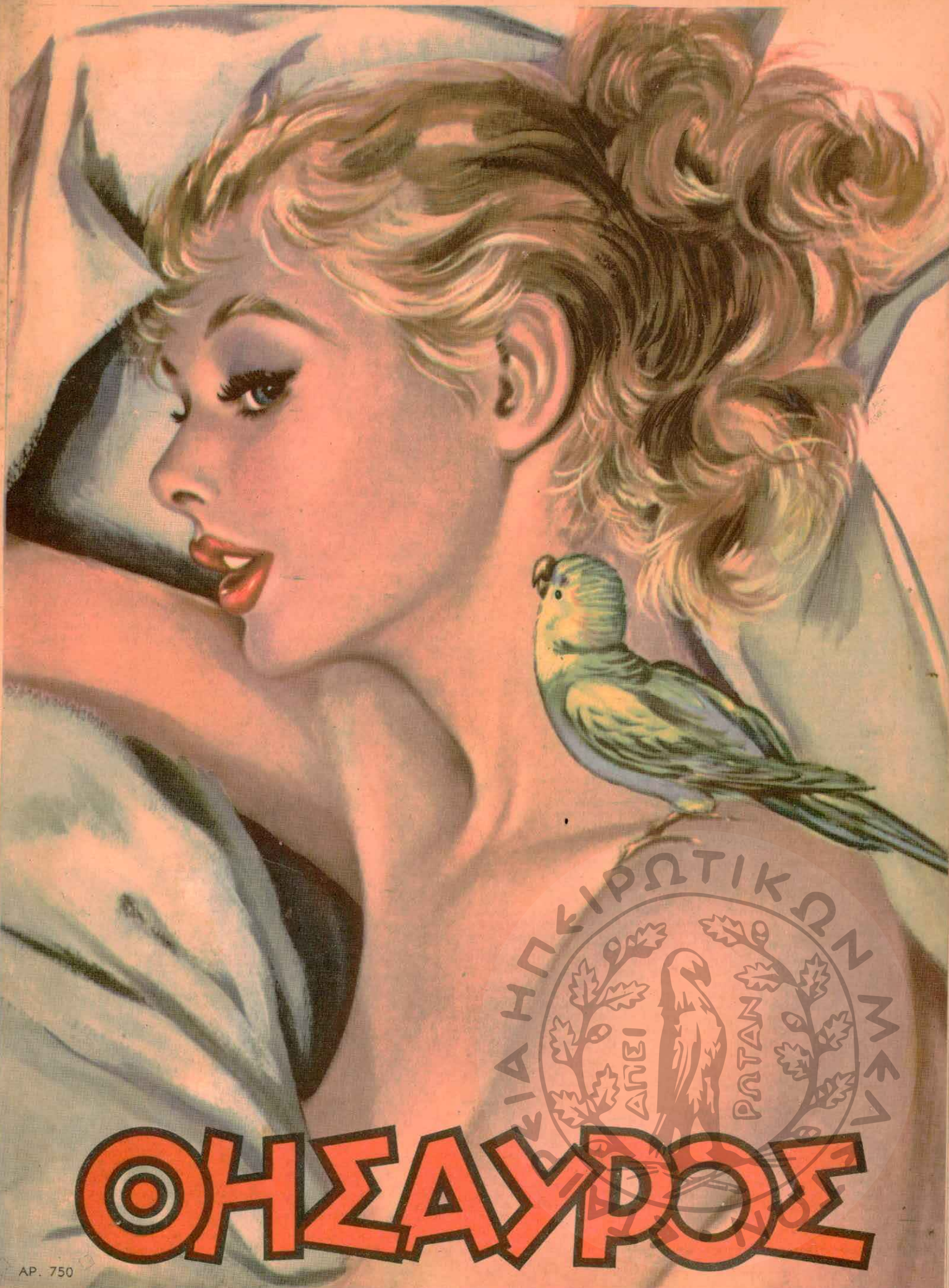

Ἡ κληρονομιά τῆς Κλημεντίνης

Πρωτότυπο διήγημα

Ὁ δόκτωρ Ἐντὼν Λοκάρ, ὁ διάσημος ἀστυνομικός διευθυντής διηγήθηκε ἓνα βράδυ τὴν ἀκόλουθη συναρπαστικὴ ἱστορία στοὺς φίλους του, παίρνοντας ἀφορμὴ ἀπὸ τὴ συζήτηση ποὺ εἶχαν ἀνοίξει γιὰ τίς διάφορες ἀπάτες μὲ τὴ μέθοδο τοῦ γάμου.

Μία μέρα, ἡ ἀστυνομία τῆς Λυὼν ἔπιασε μιά κ. Μπλάνς, ποὺ ἦταν περισσότερο γνωστὴ στὸν ὑπόκοσμο καὶ στοὺς ἀστυνομικούς μὲ τ' ὄνομα Τατιμπόλ. Ἀφορμὴ τῆς συλλήψεώς της ἦταν τὸ γεγονός ὅτι τὸν τελευταῖο καιρὸ τοὺς εἶχε σκανδαλίσαι με τὴν ἐπίδειξί της. Ἡ Τατιμπόλ ἦταν μιά φοδερὰ ἀσχημὴ γυνή, φορούσε ὅμως μιά βαρύντιμη γούνα, περίφημα φουστάνια ποὺ κρεμόντουσαν ἀπάνω της καὶ εἶχε στολισμένο τὸ βράχιό της μὲ χρυσὰ καὶ τ' ἀπλута χέρια της μὲ ἀκριβὰ κοσμήματα. Οἱ ἀστυνομικοὶ λοιπὸν νόμισαν ὅτι εἶχε λάβει μέρος σὲ διάφορες κλοπὲς καὶ ὅτι αὐτὰ ποὺ φορούσε ἦσαν τὸ μερίδιό της ἀπὸ τὰ κλοπιμαία!...

Ὁ δόκτωρ Ἐντὼν Λοκάρ τῆς δὲν φώτισε καθόλου τὴν ὑπόθεσί της. Τὸ πῶς παρὰ δόξω μάλιστα ἦταν ὅτι ὅλα αὐτὰ ποὺ φορούσε καὶ ὅσα ἀκόμη βρέθηκαν στὸ σπίτι της δὲν εἶχαν ἀναφερθῇ σὲ καμμιὰ ἀπὸ τὴς κλοπὲς ποὺ εἶχαν διαπραχθῇ. Ἐντόπιος ἐπίσης τοὺς ἔκανε ὅτι μέσα στὸ σπίτι της ἦταν στυβαγμένα, σὰν σὲ μιά ἀποθήκη, πανάκριβα ἐπιπλά, διάφορα κομμοτεχνήματα, ἓνα σωρὸ βαρύντιμα χυλὰ ποὺ καὶ ἡ ἴδια δὲν μπορούσε νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ ἀπὸ ποῦ τὰ εἶχε ἀγοράσει.

Ἐπειὰ ἀπ' ὅλες αὐτὲς τίς ἀνακαλύψεις, ἡ ἀστυνομία τὴν κράτησε καὶ ἀρξίσε κάθε μέρα νὰ τὴν υποβάλλῃ σὲ ἐξωτερικὴ ἀνάκρισι.

Ἡ Τατιμπόλ ὅμως δὲν ἦταν διόλου ἀπειρη ἀπ' αὐτὰ. Καρφί δὲν τῆς καίγονταν!

Οἱ ἀστυνομικοὶ λοιπὸν ἐτοιμαζόντουσαν ἀπογοητευμένοι, νὰ τὴν ἀφήσουν ἐλευθερὴ ὅταν ἔξαφνικὰ ἓνα πρωὶ ἐκνευρισμένη ἡ Τατιμπόλ τοὺς ἐκάλωσε:

—Τὸ ξέρετε πὼς με σκοτώσατε; Βαρέθηκα πιά νὰ σὰς ἀκούω νὰ με ρωτᾶτε τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια! Ὅλα αὐτὰ ποὺ βοήθηκα, δὲν εἶναι κλοπιμαία. Μοῦ τὰ ἔδωσαν ὁ ἔμπορος Ντυράν! Αὐτὸν τὸν παλιὸ φίλο μου πρέπει νὰ ρωτήσετε!...

Μὰ ὁ Ντυράν ἀπέφυγε στὴν ἀρχὴ νὰ πῇ λέξι στοὺς ἀστυνομικούς. —Δὲν ξέρω καμμιὰ κ. Μπλάνς, οὔτε καμμιὰ Τατιμπόλ, τοὺς ἀπάντησε. Γεγονὸς πάντως εἶναι ὅτι κάποτε ἔπασσε ὅμως μὴς ἀπάτης!...

Μὰ ἡ Τατιμπόλ ἐπιμένει ὅτι ἦταν ἄλλοτε φίλη σὰς καὶ ὅτι μάλιστα ἦσσανε τρελλὰ ἐρωτευμένοι μαζί της! τοὺς εἶπαν οἱ ἀστυνομικοὶ. Κι' ἀλήθεια αὐτὰ τὰ δῶρα ποὺ βρέθηκαν ἀπάνω της εἶναι ἀκριβὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀφοσιώσεώς σας!

Ὁ Ντυράν τότε ἐξέπασσε:

—Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε, ποὺ ἀνῆλθκα στὴν ἀρχὴ τίς ἐξῆς τὴν παληόγρια Τατιμπόλ. Τὴν ξέρω καὶ μάλιστα ἔχω πληρώσει πολλὰ ἀκριβὰ τὴ γυναιμία της! Μὰ, τί τὰ θέλετε; Μ' ἐπινεῖ ἡ ἀγανάκτησι γιὰ τὸ θράσος της νὰ σὰς δηλώσῃ ὅτι ἦταν φίλη μου! Ἀλλ' εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ γιὰ νὰ τὴ μάθω καὶ ἐγὼ, πληρώσα ολόκληρη τὴν περιουσία μου καὶ κατὰστρεψα τὴ ζωὴ μου!

Κι' ὁ δούτοκος Ντυράν ἀφῆγῃθηκε μὲ κάθε λεπομέρεια τὸ ἐκπληκτικὸ πάθημά του:

—Δὲν κατάφερα νὰ παντρευθῶ ὡς σήμερα, ἐξηγήσε, γιατί ἔχω τὴ γνώμη ὅτι ἡ ἐλευθερία εἶναι τὸ πῶς πολὺτιμο ἀγαθὸ τοῦ ἀνθρώπου! Γιὰ νὰ τὸ θυσιάσῃ κανεὶς καὶ νὰ δεθῇ μὲ τίς βαρεῖες ἀλυσίδες τοῦ γάμου πρέπει τουλάχιστον νὰ πληρωθῇ καὶ νὰ πληρωθῇ μάλιστα πολλὰ ἀκριβὰ! Τὴν Τιτιμπόλ λοιπὸν τὴ γνώρισα ἀπὸ μερικὲς εὐθύνες γυναικὲς ποὺ εἶχε στὴν συντροφικὴ της. Μία ἀπὸ αὐτὲς τὴς μὲς μοῖ εἶχε κάνει ἐντύπωση γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση καὶ τὴν λεπτότητα τῶν τρόπων της. Λεγόταν Κλημεντίνη καὶ ἦταν προστατευομένη τῆς Τατιμπόλ.

Στὴς διασκευάσεις μας φροντίζα πάντα ἡ Τατιμπόλ νὰ δέονη τὴν Κλημεντίνη καὶ, μὲ τὴν ἀλήθεια, ἤμουν γοητευμένοι μαζί της.

Μία μέρα τέλος ἡ σατανικὴ αὐτὴ γυνὴ ποὺ εἶχε μόνη της στὴν διασκέδασι μας, ἔφερναντες ἄλλες κοπέλλες ἐκτός της Κλημεντίνης.

—Ποῦ εἶνε ἡ προστατευομένη σου; τὴν ρώτησα.

—Ἐγὼ πάρει ἀπὸ τὸ μυαλό της! μοῦ ἀπάντησε. Ἐνὰς στενὸς συγγενῆς

Τὸ καζίνο τοῦ Ἑστορίλ

Ἐκπληκτικὰ κέρδη ἐνὸς μυστηριώδους παίκτη

Τριάντα χιλιομετρα ἔξω ἀπὸ τὴ Λισαβόνα, βρίσκεται τὸ Ἑστορίλ. Ὁ κληματογράφος, τὰ πᾶρ, τὰ ἐστιατόρια, ἡ πλὰς καὶ τὸ καζίνο ποὺ ἀπαρτίζουν τὸ συγκρότημα αὐτό, εἶναι πλημμυρισμένα ἀπὸ κάθε λογῆς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι κάτω ἀπὸ τὸ καλοσιδεωμένο φράκτο τους, ἡ τίς ἀπαστράπτουσες βαρύντιμες τουαλέτες, κρύβουν τοὺς διάφορους τίλους τους.

Κι' ὅμως, τὸ καζίνο τοῦ Ἑστορίλ, δὲν εἶναι τόσο ὀνομαστό, ὅσο τοῦ Μόντε Κάρλο ἢ τῆς Ντωβίλ καὶ τῶσαν ἄλλων πόλεων, ποὺ εἶναι ὀνομαστές ἀκριβὰς γιὰ τὰ καζίνα τους.

Ὁ λόγος εἶναι ἀπλὸς: Ἐνὼ τὰ γνωστὰ αὐτὰ διεθνὴ κέντρα στηρίζουν τὴν ἐπιτυχία τους στὴ διαφήμισι, ποὺ κάνουν, γιὰ τὰ πρόσφατα ποὺ τὰ ἐπισκέπτονται, στὸ Ἑστορίλ συμβαίνει ἀκριβὰς τὸ ἀντίθετο. Ἐκεῖ ὅλα γίνονται χωρὶς θόρυβο.

Οἱ δημοσιογράφοι τῆς Πορτογαλίας ἐξυμνοῦν διαρκῶς τὸ τουριστικὸ τοῦ αὐτοῦ κέντρο, ὅπου σπάνια δημοσιογούονται φεισδοῖα καὶ παρεξηγήσεις, ποὺ εἶναι συνήθιστατα φαίνονται στοὺς ναοὺς τῆς Τύχης τῶν διαφόρων ἄλλων Κρατῶν.

Ἡ τοποθεσία στὸ Ἑστορίλ, εἶναι μαγευτικὴ ἀπὸ ἀπόψεως θέας, ἀλλὰ ὅχι καὶ τόσο ὑγιεινὴ. Ἐξ αἰτίας τῆς φοδερῆς ὑγρασίας ποὺ ὑπάρχει.

Ὁ ποταμὸς Τάγος, ποὺ οἱ ἐκβολὲς τοῦ ἀποτελοῦν καὶ τὸ λιμάνι τῆς Λισαβόνας, καὶ ἡ ἀλμύρα τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, εἶναι οἱ κύριες αἰτίες τῆς διαπεραστικῆς ὑγρασίας, ποὺ πηροναίξει τοὺς ἀσυνήθιστους περιηγητὰς χειμάρια-καλοκαίρι.

Παρ' ὅλες ὅμως τίς δυσμενεῖς κλιματικὲς συνθήκες, τὸ συγκρότημα τοῦ Ἑστορίλ εἶναι πάντα γεμάτο ἀπὸ τουρίστες. Τὰ γύρω ξενοδοχεῖα καὶ οἱ πολυτελέστατες βίλλες, ποὺ τὸ περιβάλλουν εἶναι πάντα γεμάτα. Τὸ μέρος αὐτό, ἄλλωστε, διέλεξε ἐσχάτως καὶ ὁ ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας, κ. Α. Ἥντεν, γιὰ νὰ περᾶσθ τὸ μῆνα τοῦ μελιτός με τὴ σύζυγό του.

Στὸν κύριο χώρα τοῦ καζίνο, ἀρκετὲς ρουλέττες καὶ ἰδιαίτερες αἰθούσες γιὰ σπὲν ντὲ φερ καὶ μπακαρὰ, ἀποσποῦν τὴν ἰδιαίτερη προσοχὴ τῶν θαυμάτων. Ἀντίθετα ὅμως μὲ τ' ἄλλα καζίνα πολλὴ σπανίως, συμβαίνουν ἐκεῖ δυσάρεστες σκηνὲς μεταξὺ θαυμάτων καὶ κρουπιέρηδων.

Λέγεται, ὅτι, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου, ὑπῆσθη καὶ τὸ Ἑστορίλ τὴν ἐπίδρασι τῶν διαφόρων κατασκοπῶν, ἐκδιστῶν, λαθρεμπόρων καὶ σωματεμπόρων, ποὺ εἶχαν κατακλύσει τὴ Λισαβόνα. Κυκλοφοροῦν μάλιστα καὶ πολλὲς ἱστορίες, ἀλλὰ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐλέγξῃ τὴν ἀυθεντικότητά τους.

Ὅπως ἀντιλαμβάνεται καθένας δὲν λείπουν καὶ τώρα οἱ παίχτες, ποὺ προσπαθοῦν νὰ πλουτίσουν, παίζοντας πότε στὴ τυχὴ καὶ πότε μὲ διάφορα συστήματα. Εἶναι οἱ μόνοι ποὺ δίνουν μιά χαρτοπαικτικὴ ἀτμόσφαιρα στὸ πολιτισμένον αὐτὸ περιβάλλον. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν, ὑπάρχουν καὶ μανιβάδες παίχτες, ὅπως ἀποδεικνύεται μὲ τὴν κατωτέρω ἱστορία, ποὺ συνέβη ἐδῶ καὶ ἓνα μῆνα:

Ἀπὸ τὸ περασμένον καλοκαίρι, δὲν ἔλειψε οὔτε μιά μέρα ἓνας καλοντυμένος κοντὸς κύριος μὲ ξανθὸ μoustaki, ποὺ διέθετε 100 δολλάρια κάθε βράδυ, παίζοντας πάντα με τὸν ἴδιον τρόπο. Πόνταρε συνεχῶς δύο φορές, στὸ μαῦρο καὶ μία στὸ κόκκινο. Ποτὲ ὅπως λέει δὲν ὅσοι τὸν γνωρίζουν, δὲν ἔπαιξε ἄλλο συνδυασμὸ. Μόλις δὲ ἐξηγτοῦντο οἱ μάγκες τῶν 100 δολλαρίων ποὺ ἔπαιρναν, ἔφυγε, καληνυχτίζοντας τοὺς συμπαίχτες του καὶ τοὺς κρουπιέρηδες.

Ἀρκετὲς φορές, εἶχε φτάσει στὸ σημεῖο νὰ κερδίζῃ σημαντικὰ ποσά. Τότε μεγάλωνε τὴ μῆξα του, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἄλλαζε τὸ σύστημά του. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως αὐτῆς τῆς τακτικῆς, ἦταν νὰ φεύγῃ τίς περισσότερες φορές μὲ ἄδειες τίς τσέπες. Θύμανε δὲ μόνον ὅταν τὸ καζίνο ἔπρεπε νὰ κλείσῃ τίς πρωινὲς ὥρες καὶ αὐτὸς εἶχε ἀκόμη μερικὲς ἑκατοντάδες δολλάρια στὴ διάθεσί του.

Ὅπως ὅμως συμβαίνει τακτικὰ, ἔτσι καὶ ὁ περίεργος αὐτὸς ξένος, πρὶν ἀπὸ ἓνα μῆνα βοηθούμενος ἀπὸ μιά σκανδαλωδὴ εὐνοία τῆς τύχης, εἶχε τινάξει τὸ μπάνκο! Πάνω ἀπὸ 400.000 δολλάρια κέρδιζε κατὰ τοὺς μετριάτους ὑπολογισμούς. Εἶχαν ἀλλάξει δεκά περίπου κρουπιέρηδες καὶ ἡ μπιλλία, λες καὶ ἦταν δεμένη, ἔφευγε μαθηματικὰ, δύο φορές στὸ μαῦρο καὶ μία στὸ κόκκινο. Κάπου-κάπου ἄλλαζε βέβαια πορεία. Ἀλλὰ δὲν ἀργοῦσε νὰ πάρῃ πάλι τὸ δρόμο της, σύμφωνα μὲ τὸ παιγνίδι τοῦ περιέργου ξένου.

Τίς πρωινὲς ὥρες, ὅσοι οἱ θαμώνες τῶν αἰθουσῶν εἶχαν ἐγκαταλείψει τίς θέσεις τους καὶ παρακολουθοῦσαν μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον τὴ μοναδικὴ ρουλέττα ποὺ λειτουργοῦσε. Ἀρκετοὶ δὲ κέρδιζαν σεβάστα ποσά, παρακολουθώντας τὸ παιγνίδι τοῦ ξένου αὐτοῦ.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ κέντρο ἀνησυχίσε σοβαρὰ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε ν' ἀντιδράσῃ στὴν τυχὴ του. Ἐτσι, στὶς 7 1/2 τὸ πρωί, 390.000 δολλάρια σὲ μετρητὰ καὶ ἐπιταγές, εἶχαν μαζεῖν μπροστὰ στὸν παράδειον αὐτοῦ παίκτη.

Ὅλοι, λοιπὸν, νόμιζαν ὅτι ὑπερ' ἀπὸ αὐτὰ τὰ κολοσσιαία κέρδη, θὰ ἐξαφανίζονταν. Ἐμφανίστηκαν ὅμως ὅταν τὴν ἄλλη ἡμέρα καὶ τὴ συνθησιμένη ὥρα, τὸν εἶδαν στὴ θέσι του, μὲ μάγκες τῶν 100 δολλαρίων, τίς ὁποῖες, μόλις ἔχασε, ἔφυγε χαμογελώντας.

Θησαυροὶ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΘΝΙΚΟΥ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ, ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ, ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ

Ἰδιοκτησία — Γ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ΤΗΛ.: 27-135—29-967 ΤΙΜΗ ΔΡΧ 5000

Κοζερ, τῆς ἐβδομάδος

ΑΙΧΜΑΛΩΤΗ ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ

Ποῖο εἶναι τὸ ὄριο, ποῦ ὅταν τὸ φθάσῃς πρέπει νὰ λέμε: τέρας; Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο στοὺς ἀνδρες καὶ στὶς γυναῖκες. Εὐρύτερα τὰ περιθώρια τοῦ ἀνδρα. Περισσότερο ἐκτεταμένο τὸ ἐρωτικὸ τοῦ σταδίου. Ἀργότερα ἀπὸ τὴ γυναῖκα ἀρξίσει αὐτὸς νὰ γίνετα ἐρωτικῶς ἐνδιαφέρον. Στὰ δεκαεπτὰ καὶ στὰ δεκαοχτὼ, ποῦ ἡ κοπέλλα βρίσκεται στὴν πρώτη ἄνθησι τῆς, ὁ ἔφηδος εἶναι ἀμελήτης ποσότητα. Ὅταν ὅμως ἡ γυναῖκα ἀρχίξῃ νὰ κλίνῃ στὴ δύσι τῆς, ὁ ἀνδρας μεσουρανεῖ.

Δὲν εἶναι σταθερὸς ὁ ὥρες τῆς δύσεως. Παλαιότερα, ἀπὸ τὰ τριανταπέντε τοὺς οἱ γυναῖκες ἔπαιρναν τίς γυναῖκες. Σήμερα, σὰν σαρνταπέντε τοὺς διεκδικοῦν θέσι ποὺ ἄλλοτε δὲν διεκδικοῦσε οὔτε ἡ τριανταρία. Ἐχει πολὺ παραταθῇ τὸ ὄριο ἡλικίας. Πάντα ὅμως μὲ μιά μεγάλη ὑπεροχὴ ὑπὲρ τοῦ ἀνδρα.

Φτάνει νὰ διατηρῇ τὴν ἐμφάνισί του καὶ νὰ μὴ τοῦ ἔχῃ κάνει ὁ χρόνος μεγάλες ζημιές. Τὰ πενήντα θεωροῦνται ἡλικία ἀκμῆς τὰ ἐξήντα ἡλικία ὀριμότητος. Τὸ γῆρας ὅλο καὶ μετατίθεται πρὸς τὰ πίσω.

Ναί, ἀλλὰ κάποτε ἡ ἀμαξοστοιχία φθάνει στὸν ἀκραίον σταθμὸ. Δὲν πᾶει ἄλλο. Ἡ στιγμή τῆς ἀποστρατείας. Τὴ στιγμή αὕτη θὰ ἤθελε νὰ γνωρίσῃ ἡ Κερκυραία κυρία. Σὲ χαρὲς ἐρωτικῆς τῆς καλεῖ τὸ ὠραῖο τῆς νησι. Ἡ ἀπαλόγησι τῆς φουσεως, ἡ ἡμερότητα τοῦ ἀνθρώπου, τὸ χόδι καὶ ἡ ἐξοστία ποὺ ἀναδύεται ἀπὸ παντοῦ, ὅλα εἶναι γι' αὐτὴν κράχτες ποὺ τὴν καλοῦν στὸν ἔρωτα.

Καὶ νὰ εἶναι τόσο μεγάλῃ! Μὴ περιμένετε νὰ μάς πῇ ἀριθμούς. Ἀρκεσθῇ σ' αὐτὸ ποὺ γράφει: «μεγάλῃ». Θὰ ἦταν, λέει, κατάλευκη ἀν ἄφηνε στὸ φυσικὸ χρώμα τοὺς τὰ μαλλιά της. Καὶ δὲν ἄρχισε ν' ἀσπρίξῃ ἀπὸ πολὺ νεά.

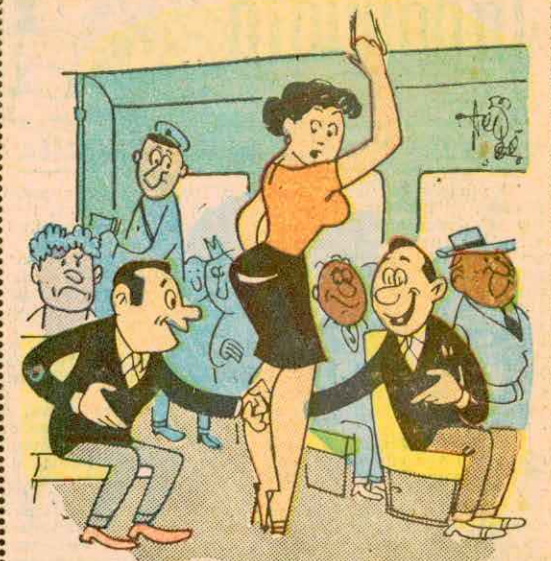
Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο τὸ μαλλιά. Σὰ χαλαρὴ πέφτουν τὰ σημεῖα τῆς παρκαμῆς. Δὲν προλαβαίνει ν' ἀναστῇ ἄλῃ ἐρείπια. Κάθε τόσο στὴν Ἀθήνα. Τὶ νὰ σοῦ κάνουν ὅμως καὶ τὰ ἱστοῦτα καλλονῆς; Ἀποκαθιστοῦν ὅτι μποροῦν προλαβαίνουν τίς φθορὲς ποὺ εἶναι δυνατόν νὰ προληφθοῦν. Εὐπορὴ καθὼς εἶναι, ἐπιχειρῶσε καὶ ἓνα - δύο ταξίδια στὸ ἐξωτερικὸ γιὰ νὰ συμβουλευθῇ τοὺς αἰσθητικούς. Δὲν ἀπέφυγε τὴν χειρουργικὴς ἐπεμβάσεις, ποὺ ἐπέτυχαν ὡς ἓνα βαθμὸ τὸ τέντωμα τῆς ἐπιδερμίδος.

Τόσα ὅμως τεχνικὰ ἔργα, τόσοι χρωματισμοί, τόσα μασάζ, τόσες κρέμες, τόσες ἀσκήσεις, τόσες προσθήκες καὶ ἀφαιρέσεις, τὴν κάνουν νὰ αἰσθάνεται ὡς ἓνα πλάσμα ποὺ δὲν ἀνήκει πιά στὸν ἐαυτό του, ἀλλὰ στὸν κουρέα, στὸν χειρουργό, στὸ χρωματιστὴ, στὸ μασέρ, στὸν ὀδοντίατρο, στὸν...

Προχωρεῖ σὲ μιά ἐνδιαφέρουσα ὁμολογία ἡ κυρία. Ὅτι δὲν ξέρει τὸν ἐαυτό της. Δὲν ξέρε, δηλαδή, πὼς θὰ ἦταν ἀν ἔμενε ἔξαφνικὰ ἀπογυμνωμένη ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνικῆς. Θὰ τρώεσε, θὰ τὴν καταλάμβανε φρίκη, θὰ ἀπέστρεφε μὲ ἀδία τὸ πρόσωπο.

Ὡς πότε ὅμως τὸ κρυφτοῦλι μὲ τοὺς ἄλλους καὶ μ' αὐτὴ τὴν ἴδια; Κουράστηκε. Ἡ συνεχὴς αὕτη προσπάθεια ἀρξίσε νὰ τῆς δίνῃ στὰ νεῦρα. Εἰσα-

ZAN EPBIE

— Γειά σου, Θανάση μου! Τί μοῦ γίνεσαι, βοῆ θηρίο;...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ἄνοιξις

Κύττα τίς παπαρούνες ποὺ ἀνθίσανε στὸν κάμπο καὶ γιὰ ἔρωτα μιλᾶνε... Κύττα ροδακινιὲς ποὺ λουλουδίσανε καὶ τόσα χαμομήλια πλημμυρίσανε τὸ χῶμα ποὺ οἱ αὐρὲς τὸ φιλᾶνε!... Κύττα τὰ δέντρα ποῦναι φουντωμένα γεμάτα μὲ μιά πράσινη ἐλπίδα καὶ κάποια συννεφάκια ἀσπροντυμένα, στὰ οὐράνια τὰ γαλαξοφορεμένα, ποὺ δείχνουν πὼς δὲν κρύβουν καταιγίδα.

Κύττα, λοιπὸν, τριγύρω σου τὴ φύσιν καὶ πῆς μου: Ποῖος τοῖμά καὶ ποῖος μπορεῖ τὸν ἔρωτα ἐλευθεροῦν ὅς ἀφήσῃ καὶ ἂν βοῇ δύο χεῖλιν νὰ μὴν τὰ φιλήσῃ μὲ κάθε ὀρμὴ τοῦ τόσο φλογερῆ; Κύττα λοιπὸν τὰ λουλουδὰ ἀνθισμένα καὶ τὰ μπουμπουκία στὴν τριανταφυλλία καὶ ἂν θες ν' ἀκούσῃς λόγια μεθυσμένα, τραγουδία τῆς ἀγάπης φλογισμένα, δέξου δύο ἀνοιξιάτικα φίλια.

Ὅλα τριγύρω γιὰ ἔρωτα μιλᾶνε, τὸ πρασινο γρασίδι τὸ χλοερὸ παντοῦ ποῦλιά γοργόφτερα πετᾶνε, ποὺ λες ὅτι καὶ ἐκεῖνα ἀναζητᾶνε τὸν ἔρωτα στὸν ὁμορφὸ καιρὸ. Τὸν ἔρωτα ζητοῦν τὰ χελιδόνια καὶ καὶ ἄλλα τὰ ἐρωτικὰ ποῦλιά, τὰ νεῖατα δὲν κρατᾶνε τόσα χρόνια καὶ ἀπ' τῆς ροδακινιάς τὰ μορφοκλόνια στὴ γῆ πέφτουν λουλούδια σὰν φίλια.

Κύττα τίς παπαρούνες ποὺ ἀνθίζουν, παρθένης μέσ' τοῦ κάμπου τὴ φαμίλια, οἱ αὐρὲς ἐλαφρὰ τὶς ἀνεμίζουν καὶ γέρνουν τὰ κεφάλια καὶ χαλίζουν, μὲ χρώμα τὰ σπινὰ τὰ χαμομήλια. Κύττα τριγύρω σου ὁμορφὴ κοπέλλα, καὶ γέλα... Γέλασέ μου χωροπά. Ἡ ἀγάπη σὲ καλεῖ γιὰ κάθε τρέλλα ἢ ἀγάπη σου μιλᾷ γι' ἀγάπη καὶ ἔλα νὰ βρῇς κάποια καρδιά ποὺ σ' ἀγαπᾷ!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Τα δράματα της καρδιάς

ΥΣΤΕΡ' ΑΠΟ ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Ο γιατρός ζύγωσε στο παρθέρο. "Εκλείσε τα μάτια του κι' αναπόλησε ένα σπινάκι, όπου μελετούσε κάποιος φοιτητής της Ιατρικής... Ε-χαν περάσει 10 χρόνια από τότε. Κι' ο παλιός φοιτητής είχε γίνει ένας ξεκαμωτός νευρολόγος. Αυτό δεν ήταν τ' όνειρο της νεότητος του;

Ο Ζεράρ Βαλλέ χαμογέλασε πικρά. "Η φήμη κι' ο πλούτος του είχαν στοιχίσει τα καλύτερα χρόνια της ζωής του...

Τη στιγμή εκείνη, ο δημηρτής του τον είδωλε πως ήθελε κάποιος να τον δει. "Ηταν ένας μεσοκόμος κύριος. Είσαυσε ο μεγαλόπρεπος γιατρός της Εύρωπης... κι' η τελευταία του έλπιδα του έ-πε. "Η ιστορία που θα σας διη-γηθώ, αρχίζει απ' την εποχή του γάμου μου, πριν από 9 χρόνια. "Ηταν η πρώτη ανοι-εί που περιούσα κοντά στη γυ-ναίκα μου. Ξαφικά, η Κων-στάνς μου άλλαξε, χλωμίσε, έχασε το κέφι της. Παραπο-νιόταν για άκαθαρτες αδια-θεσίες. Αυτό κράτησε 10 μέ-ρες. "Υστερα τα μάτια της ξαστέρωσαν πάλι κι' οι ρυτί-δες σβύστηκαν απ' το νεανικό μέτωπό της.

"Ταξιδεύσαμε πολύ, όλον έ-κεινο το χρόνο. "Όταν ξανα-νύρισε η ανοιεί, βρισκόμαστε πάλι στο Παρίσι... Τι περιε-γο! Για δεύτερη φορά, η γυ-ναίκα μου παρουσίασε την πα-ράξενη εκείνη κι' άνησυχαστι-κή μεταβολή!

"Την πήγα σ' ένα γιατρό, που διέγινωσκε πως θα γινό-ταν μητέρα. Καταλαβαίνετε τη χαρά μας! Μα ύστερα απο-δείχθηκε πως ο γιατρός είχε γελαστή...

"Ηρθε ο τρίτος χρόνος, ο

τέταρτος. Κι' η παράξενη ψυ-χική αρρώστια της Κωνσταν-ξαναγύριζε, πάντα την ίδια ε-ποχή: κατά τα μέσα Μαΐου. Κρατούσε 10 μέρες κι' ύστε-ρα περιούσε. Μα, κάθε φορά, την άφινε πιο εξαντλημένη. Ο γιατρός δεν μπορούσαν να δι-ούσουν μια εξήγηση...

"Η γυναικα μου ήταν τώρα αλλοιωτική. Κάποτε, γυριζε τα βράδια μέσ' στο σπίτι, σαν ύπνοβάτης.

"Τον πέμπτο χρόνο, είχαμε νοικιάσει μια βίλλιστα στη Ρι-διέρα. "Απ' τις πρώτες μέρες του μοιραίου μηνός, η Κων-στάνς κυριεύθηκε από ένα πα-ροξυσμό. "Ηθελε με κάθε τρό-πο να γυρίσει στο Παρίσι! "Ε-γώ της έφερα αντίρρηση. Σκέ-φθηκα πως η αρρώστια της ήταν αποτέλεσμα αϋθυποβολής και δεν την άφινε να φύγει.

"Μα, στις 10 Μαΐου, τόκα-σε κρυφά και πήρε το εξπρές για το Παρίσι! Πήδησε τότε σ' εν' αυτοκίνητο, σαν τρελ-λός, ανοίξα (ιλιγγιώδη ταχύ-τητα) κι' έφτασε στο Παρίσι λίγα λεπτά πριν απ' το τραί-νο. "Αγωνιούσα για τους κιν-δύνους που μπορούσε να δια-τρέξει η Κωνστανς, μόνη της, στην κατάσταση που βρισκό-τανε...

"Την είδα επιτέλους να κα-τεβαίνει απ' το τραίνο. Φαινό-ταν ήσυχη. Πρόσεξα όμως τη χλωμάδα της και τη φλόγα του πυρετού στα μάτια της.

"Ετρεξα κοντά της, για να τη σφίξω στην αγκαλιά μου. Γύρισε και με κύτταξε. Τι τρο-μερό! Δεν φάνηκε να μ' ανα-γνωρίζει, σαν να μουν ξένος! Κι' απομακρύνθηκε, αφήνοντας με καρφωμένο στη θέση μου... "Όταν συνήλθα κι' έτρεξα πί-σω της, την είδα ν' ανεβαίνει σ' ένα λεωφορείο. Την παρα-

κολούθησα μ' ένα ταξί.

"Σε λίγο, κατέβηκε απ' το λεωφορείο και μπήκε σ' ένα λαϊκό καφενείο. "Εκείμα κι' έ-γώ το ίδιο... Κάθισε σ' ένα τραπέζι, στο βάθος, κι' έμεινε ακίνητη δυό ώρες, σαν βυθι-σμένη σε κάποιο μυστηριώδες όνειρο. "Υστερα γύρισε σπίτι.

"Στο ίδιο εκείνο μέρος λοι-πόν ξαναγύριζε κάθε χρόνο, την ίδια μέρα και ώρα! Για-τί άραγε; Ποιόν ή τί περιμέ-νει; "Ετην επανάληψη ή το τέλος κάποιου γεγονότος, που της συνέβη άλλοτε εκεί. Μου λένε οι γιατροί. Μα δεν μου αρ-κει αυτή η αόριστη εξήγηση. Δεν μπορώ πια να ζω δίπλα σε μια γυναίκα, με τη διαρκή σκέψη αυτών των μυστηρι-ωδών ραντεβού με κάποιον ά-γνωστο, κάθε χρόνο... "Η ζή-λεια μου φαρμακώνει την καρ-διά! Ναί, γιατρέ, η ζήλεια!

"Ο επισκέπτης σώπασε λίγο, κι' ύστερα πρόσθεσε: "Αφού, έχωμε 10 Μαΐου. "Η Κωνστανς θα ξαναπάει στο μικρό καφενείο, όπως κάθε χρόνο. Σώστε την έσως, γι-ατρέ! Θα σώσετε έτσι κι' έ-μενα, που βρίσκομαι στο κα-τόφλι της τρέλλας κι' έχω έ-πιχειρήσει κι' όλες να τη στραγγαλίσω!

Χλωμός αλλά ήρεμος, ο Ζε-ράρ Βαλλέ μπήκε στο μικρό καφενείο. Στάθηκε μια στι-γμή, αναπορώσιμος, μη δια-κρίνοντας καλά στο ημίφως τους πελάτες που κάθονταν ό-λογυρο, στα τραπέζια. "Υστε-ρα έφθιξε τα χείλια του και προχώρησε.

Δυό ματιά φλογερά τον κύτ-ταξαν να πλησιάσει... Τα χεί-λια του τρεμούλιασαν και πό-λι. Κοιτάσε ωστόσο, για να έ-πιβληθή στον έαυτό του και να χαμογέλει. Χτύπησε φιλικά στον ώμο τη νέα γυναίκα και της είπε:

"Γύρισε, Κωνστανς. "Ηρθε γρήγορα, αγάπη μου! "Ω, ναί! απάντησε εκεί-νη χαμογελώντας. Μα... τί κα-λος που είσαι! Γι' αυτό βγή-κες έξω;

Χάιδεψε το μπουκέτο που της πρόσφερε ο Ζεράρ και τον ξανακτύπησε. Τα μάγουλά της ξαναπήραν σιγα-σιγα το χρώ-μα τους κι' έσβυσε η αβυσσική λάμψη των ματιών της.

"Ακουσε, Κωνστανς, της είπε τρυφερά ο Ζεράρ. "Εγώ να σου αναγγείλω μια θλιβε-ρή είδηση! Είναι το τελευταίο μου μπουκέτο, αυτό! Φεύγω αύριο για την "Αμερική. Πρέ-πει να εξοφάλωσω το μέλλον μου!

"Εκείνη τον κύτταξε, σαστι-σμένη. "Υστερα ανέδραξε δά-κρυσα στα μάτια της. Σώπασαν κι' οι δυο για λίγο. "Επειτα ο Ζεράρ ανάγ-κασε την Κωνστανς να τον κυττάξει στα μάτια και της ψιθύρισε με έντονη φωνή:

"Θα χωριστούμε για πάντα, Κωνστανς! Δεν πρέπει να με ξαναπεριμένεις εδώ, ποτέ πιά! "Εκείνη κούνησε καταφατικά το κεφάλι της. "Ο Ζεράρ πή-ρε τότε χέρι της και το κρά-τησε μια στιγμή μέσ' στα δι-κά του, πουκιάγαν. "Επειτα τ' άφισε. Κι' η νέα γυναίκα απο-μακρύνθηκε...

"Η έκλεκτή "Ελληνίδα τραγουδίστρια Ζαΐρα, που είναι πολυσύνητο ταλέντο, γιατί γράφει και μουσική, έπειτα από ει-δική εκπαίδευση, θα κάνει το καλοκαίρι την εμφάνισή της με καθαρά.

"Ο Φώτης Πολυμέρης και η "Ελσα Λάμπο, έπειτα από λίγες μέρες, θα κά-μουν για πρώτη φορά την εμφάνισή τους ως ντουέτο.

"Ενας τουρκικός μουσικός θίασος, που ήρθε αυτές τις μέρες στην "Ελλάδα, ο "Ανκαρα τρούπ Κομίσερτ" προσέλαβε για κονφερανσιέ ένα "Ελληνα, τον Ευά-γελο Κατσουγιάνο.

"Ενα καινούργιο άστέρι του τραγου-διού, η Γιούλα Λή, θα κάνει την εμφάνισή της το καλοκαίρι.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Μ. ΜΠΡΑΝΚΑΤΣΙ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Το Βασιλικό Θέατρο έτοιμάζει για το καλοκαίρι σειρά παραστάσεων με τραγω-δίες, αρχίζοντας από την "Ορέστεια".

Για το ρόλο της Κλυταιμνήστρας, που είχε παίξει άλλοτε η κ. Μαρίκα Κοτοπού-λη, φέρεται τώρα ως υποψήφια η Κατίνα Παξινού, που γύρισε πριν λίγες μέρες πάλι στην "Αθήνα.

"Αληθινή έκπληξη ήταν η εμφάνισή της "Ελλης Λαμπέτη στο παιδικό έργο "Ο κακότηχος και η τυχερή", που δίδει σε ά-πογευματινές παραστάσεις το θέατρο "Κυβέλης". Τόσος ήταν ο ένθουσιασμός του μικρόκοσμου από τον παιδαίστικο ρό-λο της Λαμπέτη, που παρουσιάζεται ως πριγκιποπούλα, ώστε την ημέρα της "επρι-μιέρας", πολλά παιδάκια, στην τρίτη πρά-ξι του έργου, όπου η ηρώδια γίνεται βα-σίλισσα, άκουστηκαν από την πλατεία να φωνάζουν:

"Να μας ζήσης, βασιλίσσα...".

"Ο μουσικός θίασος του δημοφιλούς κομικού Νίκου Σταυρίδη, που γύρισε στην "Αθήνα, έπειτα από μια μεγάλη περιδεία — παίξει από χτες στο θέατρο "Αργυρο-πούλου τον "Σταυρο της Μαγκουφάνας", μια παλιά επιτυχία που έφερε πολύ... γού-ρι στους ήθοποιους του.

"Ετσι, αναγγέλλονται, για πολύ σύντο-μα, οι γάμοι της πρωταγωνίστριας του θιάσου, Μπέμπε Δόξα, με ένα συμπαθι-στατο και πολύ εύκαταστατο δικηγόρο, που γνώρισε στη Μυτιλήνη, όπως επίσης και οι αρραβώνες του τεσσάρου του θιάσου, με μια από τις συμπρόκτες του, σ' επι-σφράγισι φλογερού ειδυλλίου.

— Συνεχίζονται οι ζυμώσεις για την θερινή θεατρική σεζόν. "Εως τώρα, πα-ρουσιάζονται ως βέβαια δυό μουσικά θέα-τρα για το καλοκαίρι: το "Ακροπόλ", ο-που ο επιχειρηματίας κ. Μπουρνέλλης, φιλοδοξεί να παρουσιάσει έφετος ένα φαν-τασμαγορικό θέαμα, εφάμιλλο με τα πα-ριζιάνικα, και το "Περροκέ", το ιστορικό θέατρο του Μεταξουργείου, που ξαναγίνε-ται πάλι θεατρική σκηνή, αφού λειτουργή-σε ως κινηματογράφος επί τρία χρόνια.

Στο "Περροκέ", τη γενική διεύθυνση του οποίου έχει ένας γνωστός μαέστρος, ο Μίμης Κατριάνος, θα εμφανισθί ένα με-γάλο συγκρότημα, με επί κεφαλής την Ντιριντάουσα και τον Κυρ. Μαυρία.

Θα λειτουργήσουν επίσης ως θέατρα πρόζας το "Σμαρτζή", με συγκρότημα του θεάτρου "Κοτοπούλη" και επί κεφαλής τον Ντίνο "Ηλιόπουλο", το θέατρο της κ. Κατερίνας στην οδό Γ' Σεπτεμβρίου, το θέατρο "Αργυροπούλου, στην οδό Νικοδη-μου, με θίασο του ίδιου, το "Ντορέ", για το οποίο κινείται ο Μανος Κατράκης, κατά-πασαν δε πιθανότητα, και το θέατρο "Βέμπο".

— Οι ελληνικές ταινίες της Αιγύπτου άπεδείχθησαν πολύ έμπορικές. "Ετσι, με-τά το "Βοτσαλο στη λίμνη" με τον θίασο του Λογοθετίδη, που παίχθηκε και εδώ με πολλή επιτυχία και το "Σταυροδρόμι του πετρωμένου", με τον θίασο Μανωλίδου-Α-ρώνη, που τελείωσε αυτές τις ημέρες, η Καλή Καλό γυρίζει τώρα στα στούντιο "Σούμπρα Γκάρντενς" του Καΐρου, μια πολύ ενδιαφέρουσα ταινία. "Αλλά και οι άδελφες Καλουτά έκλεισαν επίσημα συμφω-νία από τώρα για να γυρίσουν δυό ται-νίες στο Καΐρο, τον Σεπτέμβριο.

"Η έκλεκτή "Ελληνίδα τραγουδίστρια Ζαΐρα, που είναι πολυσύνητο ταλέντο, γιατί γράφει και μουσική, έπειτα από ει-δική εκπαίδευση, θα κάνει το καλοκαίρι την εμφάνισή της με καθαρά.

"Ο Φώτης Πολυμέρης και η "Ελσα Λάμπο, έπειτα από λίγες μέρες, θα κά-μουν για πρώτη φορά την εμφάνισή τους ως ντουέτο.

"Ενας τουρκικός μουσικός θίασος, που ήρθε αυτές τις μέρες στην "Ελλάδα, ο "Ανκαρα τρούπ Κομίσερτ" προσέλαβε για κονφερανσιέ ένα "Ελληνα, τον Ευά-γελο Κατσουγιάνο.

"Ενα καινούργιο άστέρι του τραγου-διού, η Γιούλα Λή, θα κάνει την εμφάνισή της το καλοκαίρι.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Απριλιάτινη αναδιάρθρωση

Να παραδεχθής όφειλεις
ότι, μόλις μπή 'Απρίλης,
ανάστατ' ως άμέσως γενική επικρατεί
κι' άλλο ύψος, άλλη όψη παίρνει πάντα κάθε τι

Έινε, βλέπεις, ένας μήνας τριανταφύλλων κι' αγάπης,
Ένας μήνας που επιφέρει ριζικές μεταβολές
και γι' αυτό, παιδιά, κι' η κάλσα, κάθε γάμπας ο σα-
(τραπής,

άφου όλο το χειμώνα δόξες γνώρισε πολλές
τον 'Απρίλη εγκαταλείπει τας 'Αθήνας τας κλεινάς
κι' ο κοσμάκης κάνει χαζή
και παντού σχεδόν θαυμάζει
... ξεκαλτσώντας καλλονάς!

Έινε μάγος ο 'Απρίλης τρομερός και κατορθώνει
καταστάσεις και συνθήκες και καρδιές ν' αναστατώνη.
Κι' έτσι, σαν φανή το πρώτο απριλιάτικο πρωϊ
θα διαπιστώσει ότι είν' ώραία η ζωή.
Οι ματιές πετούνε φλόγες, απ' τα χείλια στάζει μέλι.
Θες να σ' αγαπάνε όλες κι' όλες να τις αγαπάς
και τού 'Ερωτα τα βέλη
πέφτουνε... κατά ριπάς!

Απ' τη μια στιγμή στην άλλη
βαλσαμώνονται οι πόνοι και φουντώνουν οι αγάπες,
να πρὸς τούτους ο 'Απρίλης αναστατώνει μεγάλη
επιφέρει στίς... ντουλάπες,
Και σ' άνώγεια, σε κατώγεια και σε πολυκατοικίες
όλες οι γυναίκες, χήρες, παντρεμένες και κορίτσια
υποκύπτουν — τί να κάνουν; — στο 'Απρίλη τα κα-
(πρίτσια.

Και, χωρίς στιγμή ν' άσπασουν,
πιάνουν δουλειά με φούργια
και αδειάζουν τις ντουλάπες για να τις ξαναγεμίσουν
ως συνήθως με καινούργια!
Κι' οι... μπατιροφουκαράδες
σύζυγοι και πατεράδες
τα... ντουλαπονεταράδες βλέπουν με σφιγμένα χείλη
και για να ξεσπάσουν λίγο καταριούνται τον 'Απρίλη!

Μια είνε η αλήθεια, ένα είνε γεγονός.
Δυστυχώς για τον 'Απρίλη δεν ύπάρχει χαλινός.
Κάνει ό,τι του γουστάρει, σαν γεράκι επιπιδει,
τους λαμους τους ξεσκαίζει, και τα μπράτσα άποκα-
(λύπτει,

ελαφρώνει, αγαπήτ',
άσκατα τα "ντεκολιέ"
μ' ένα τρόπο γελεμάτο
κι' όταν βοή άδωναι... προχωρεί και πάρα κάτω!
Κι' έτσι, αναγνώστες φίλοι,
ξε ατίας του 'Απρίλη
τα ματάκια μας παθαίνουν ό,τι ακριβώς φοβούνται
και ταπεινούν και γουρλώνουν κι' όλο... γαριδοποιούνται!

Έινε μάγος ο 'Απρίλης, θα το πώ, παιδιά, ξανά.
Και αν είνε πλεονέκτης τρομερός σ' αλήθινά
που τα θέλει όλα δικά του, τα ζυγα και τα μονά,
πάντως έχει και προσόντα και σπουδαία και τρανά
— στίς καρδιές μας βάζει φόκο, μας μωρώνει τους αί-
(θέρες

κι' είνε κρίμα να κρατή μοναχά τριάντα μέρες!...

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Επιλήσμων

Περιπατών, ποδ' ήμερών, ρεμβώδης ταίς οδοίς
ημερώνουν τα θήλεα ως γόης και δανδής
και διαθέτων, ως είκος, καταροακτώδη κρῶσιν
έποιοον το ματάκιον πεπονηρὼς ταίς πᾶσιν.
Τουτέστιν οὖν ἀνίχνευον πρὸς εὐροσιν Μουσῶς
καὶ βλέπων ἀσκαρδαυνκί και μῆλλον εὐθαρσῶς,
είδον ἐξαίφνης πρὸ ἐμοῦ περικαλλίς κοράσιον
κι' ἐκ ζάλης, φεῦ! μοι ἔφυγεν συλλήδων τὸ... κα-
(φάσιον!

Κι' ἐπιθυμῶν κατάκτησιν τῆς νεαρᾶς διδός
πρὸς ταύτην ἐπροχώρησον ταχέως κι' ἀναιδῶς
κι' ἠρξάμην ὡς τάχιστα και μετὰ πλήρους σθένους
λέγων εἰς ταύτην σχετικῶς παντοειδῆς ἐπαίνους:
— Ω μίς, τῆς εἶπον τρυφερῶς μ' εὐγένειαν πολλήν,
ἔχετε θεῖον χάρισμα κατὰ τὴν κεφαλὴν,
στόλισμα οὖν ἀντάξιον γλυκειᾶς ὄντως κοινίας
μ' αὐτὰς σας τὰς περιφανείας και τὰς ξανθόχρους
(μυθούκλας.

"Αν ποιητῆς δ' ἐτύγχανον, θὰ εἶχον
κάμει στίχους,
ἵνα ὑμνήσω τοὺς λαμβρόνους τῆς κό-
(μης σας βοστρυχούς,
και ὕμνους θὰ συνέθετον μεθ' ὧν
(τῶν τιμῶν!...
Πλὴν, ξαφνικῶς ἀπώλεσον τοῦ λόγου
(τὸν εἰρμόν.
"Τί ἔλεγον;" ἠρώτησον σκεπτόμε-
(νος συγχρόνως
και τὴν χονδροκεφάλαν μου πιέζων
(ἐπιμόνος!
Πλὴν, φεῦ! Ὡ μοῖρα ἀσπλαχνος μα-
(κράν μου δὲν ἀπείγεις,
ἡ κορασὶς ἀπήνητησεν: "Μιλοῦσατε
γιατὶ... τριχίς".

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΓΙΟΥΚΑΛΑΚΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Η Γιουκαλακέ, η πεντάμορφη κόρη του Απατού, του άρχηγού των Ιθαγενών ενός νησιού του Ειρηνικού Ωκεανού, του Τε - Πόσο, κατέβηκε μία μέρα με τ' άλλα κορίτσια στην άκρογιαλία, για να προσφέρουν δώρα στους θεούς και να χορέψουν μπροστά στα πελώρια αγάλματά τους. Κατόπιν όλες άρχισαν να μιλούσαν και να παίζουν, όταν ξαφνικά άκούστηκαν παράξενοι ύπόκωφοι κρότοι. Σε λίγο, ένα παλληκάρι έφτασε στο χωριό, λαχανιασμένο φωνάζοντας πως τους βρήκε μεγάλη συμφορά, γιατί μία «ξένη βάρκα» είχε φτάσει στο λιμάνι τους. Οι Ιθαγενείς, που δεν είχαν δει ποτέ τους άλλους ανθρώπους άρχισαν να υποθέτουν ότι οι ξένοι αυτοί θα ήταν θεοί...

2ον — Τί είπες εσύ; τη ρώτησε ο Απατού, ο θεός της.
— Λέω μην έρθουν τίποτα θεοί, που δεν τους ξέρουμε και μας κάνουν κακό!...

— Αυτό μάλιστα!... Μπορούμε να το φοβώμαστε! *Όσο για ανθρώπους όμως, ποιάς τους φοβάται; Καλώς να έρθουν! φώναξαν τα κορίτσια εύχαριστημένα.

Μεμιάς, ο φόβος έφυγε από τις καρδιές τους κι' όλα τα μάτια τώρα σπηλώθηκαν προς το μονοπάτι...

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΘΕΟΙ

Σε λίγο, άλλη μακρόσυρτη, λυπητερή φωνή άκούστηκε:

— Συμφορά! Συμφορά!...

*Όλοι ανατρίχιασαν κι' η μικρή Σουεκού έβαλε μία φωνή.

— Είναι ο Χιπού, Κατάλαβα τη φωνή του.

— Μά τι έπαθαν όλοι; Τρελλάθηκαν!...

ψιθύρισε ο Απατού.
*Ο Χιπού φάνηκε στο μονοπάτι. *Ο Ι-δρώτας έσταζε από το μέτωπό του και τα μάτια του είχαν μία έκφραση τρελλού φόβου.

— Απατού! Ξεφώνισε, Συμφορά μας! Τί θα κάνουμε!...

— Λέγε πρώτα τί τρέχει!...

— Ξένοι θεοί ήρθαν στο νησί μας, άρχηγέ! Συμφορά!... Συμφορά!... Ξένοι θεοί πάτησαν στα χώματά μας και σκότωσαν τα παλληκάρια μας!...

— Σκότωσαν!... Ποιους σκότωσαν!...

— Δεν ξέρω ποιούς... Ξέρω μονάχα πως σκότωσαν κάμποσους από τους ψαράδες μας!...

— Συμφορά! στέναξαν οι γυναίκες κι' άρχισαν να τσαβάνε τα μαλλιά τους.

Η Φεριντέ, σαν γυναίκα του άρχηγού, προσπαθούσε να κρατήσει την ψυχραιμία της. Το πρόσωπό της όμως είχε μία έκφραση τρόμου και τα γέλη της έτρεμαν.

Πήνε κοντά στον Χιπού.

— Πες μου, παιδί μου: *Ο Λαγκού, τί κάνει!...

— Δεν ξέρω, μάνα! άποκοίθηκε το παλληκάρι.

— Μά πως ξέρεις πως σκότωσαν οι ξένοι!...

— Να σάς τα πω όλα, άποκοίθηκε ο Χιπού.

Κι' άρχισε με τρόπο:

— Κυνηγούσα, όπως κάθε μέρα... Φύλαγα καρτέρι με το τόξο μου πίσω από τα βράχια, όταν ξαφνικά, είδα ένα καπνό ν' ανεβαίνει από κάτω, από την άκρογιαλία. Πριν δυό λεπτά, είχα άκούσει ένα κρότο, που μου πάγωσε το αίμα. Για μία στιγμή, κοκκάλωσα. *Έπειτα, η περιέργεια μ' έκανε να κατεβώ από το μονοπάτι. Κι' από μακριά, είδα κάτι που το λέω κι' ανατριχιάζω. Στην άκρη είδα ξεπλωμένα τα κορμιά των σκοτωμένων. των δικών μας και στη θάλασσα, είδα μία μεγάλη βάρκα — τέτοια που ποτέ, όχι μονάχα δεν έχετε ιδεί, άλλ' ούτε κι' όνειρευτήκατε ποτέ σας!...

— Τί άλλο είδες!...

— Τίποτε άλλο, άρχηγέ. Δέ μου βάσταξε ή καρδιά να ιδώ τίποτ' άλλο. Πήρα το φύσημά μου κι' ήρθα εδώ!...

— Και πού το ξέρεις πως είναι θεοί!...

— Τί άλλο θα είναι παρά θεοί!... *Ο κρότος ήταν σαν τη βουνη, που ρίχνει ο θεός Χοά-Χάκα-Νανάια, όταν θυμώνη. *Ο καπνός, ίδιος όπως όταν πέφτη άστροπελέκι σ' ένα δέντρο και το καίει. Και, για να ιδώ τους σκοτωμένους, πάει να πη πως ήρθαν θεοί με κεραυνούς!...

*Όλα τα χέρια υψώθηκαν ίκετευτικά στον ουρανό.

— Χοά-Χάκα! Νανάια! άκούστηκε ρυθμική ή κραυγή απ' όλα τα στήθη. Δυνατά θεέ, που προστατεύεις το νησί μας, πού είσαι! Ξένοι θεοί πάτησαν τα χώματά σου! Τρέξε και σώσε μας!...

Ρυθμική, γεμάτη πίστι. υψώθηκε ή φωνή.

*Ο Μπούμπης και ο Πίπης

*Ο νεαρός και πλούσιος Πίπης είχε τρελλά έρωτευμένος με τη γειτονοπούλα του, την Μιμή.

Η Μιμή όμως δεν συμπαθεί καθόλου τον Πίπη. Παρ' όλες τις προσβολές που του κάνει, ο νεαρός εξακολουθεί να την πολιορκεί.

Μία μέρα, γυρίζοντας με την κομψή του κούρα, αντικρύζει τη Μιμή να βγαίνει από την πόρτα της. Τα μάτια του πέφτουν άμέσως πάνω της και δεν βλέπει μπροστά του.

Μία δυνατή φωνή όμως τον αναγκάζει να σταματήσει.

— Α! πάει ο Μπούμπης μου!

— Τί σάς συμβαίνει, δεσποινίς;

— Κύριε, δεν βλέπετε πως μού σκοτώνετε τον Μπούμπη μου; Νά τους! Κάτω από τις ρόδες του αυτοκινήτου σας!...

*Ο Πίπης σκύβει και βλέπει έναν όμορφο γάτο σκοτωμένο...

— Και γι' αυτό κάνετε έτσι, δεσποινίς; Είμαι πρόθυμος να αντικαταστήσω το ζώο σας!... της λέει ο Πίπης.

Και ή Μιμή με άφέλεια:

— Όποτε μπορείτε κι' εσείς να πιάσετε ποτινίκια!...

Κόκκαλο ο Πίπης!

Ο ΦΑΚΟΣ

νή, κι' οι παρθένες έκαναν κινήσεις χορευτικές, άπελπισμένες ενώ οι γερόντισσες γυμνούσαν τα στήθη τους και τα δάκρυα έτρεχαν στα αυτιά τους τους μάγουλα.

Κι' άσφαινα, άρρησαν πέντε-έξι παλληκάρια ανάμεσά τους. Τα πρόσωπά τους είχαν το νόημα της γής. *Ο τούπος είχε παραλύσει τα γόνατά τους. Η Φεριντέ έβγαλε μία κραυγή κι' έπεσε στην άγκαλιά του Λαγκού.

Η Γιουκαλακέ, ψιθύρισε άχνά:

— Ναυσαοί!...

Κι' άλλες μάνες κι' άρραβωνιστικές, έτρεξαν κοντά στους δικούς τους.

— Πατέρα!... φώναξε ο Λαγκού. Τί θα κάνουμε; *Έφτασε το τέλος μας!...

— Πες ό,τι ξέρεις από την άρχή! είπε ο Αιατών. Τά είδες με τα μάτια σου ή τ' άκουσες κι' εσύ;

— Τά είδα!... φώναξε το παλληκάρι. Φέρτε μου να πιώ γιατί νομίζω πως θα πεθάνω!...

Τούφεραν να πιή κι' έπειτα άρχισε ο νέος:

— Ψαρεύαμε με τη βάρκα, ο Γενεμέ, ο Ναυσαοί κι' εγώ. Πιο πέρα, ψάρευσαν άλλες βάρκες. Είχαμε πιάσει μύλικοι ψαριά και γυρίζαμε εύχαριστημένοι. Τραγουδούσαμε, και πειράζαμε ο ένας τον άλλο με άστεία.

*Κι' έξαφνα κάποιος φώναξε: «Παιδιά!...

Για κυττάχτε στη θάλασσα!». Τότε, παγώσαμε όλοι από το φόβο μας. Έκει κοντά μας, είδαμε ένα πελώριο πράγμα που μοιαζε με βάρκα, αλλά έκато φορές πιο μεγάλο, και ψηλό, κι' είχε κάτι πανιά άνοιγμένα σαν φτερά. Και το πράγμα αυτό, έρχόταν γρήγορα, καθώς τσπρωγνε έ άνεμος, κατεπάνω μας!... Τότε ο Γενεμέ φώναξε: «Τί είναι αυτό;... Παιδιά! γρήγορα στη στεριά, για καλό και για κακό!»,

*Κάναμε κομπι μ' όλη μας τη δύναμη και προλάβαμε και φτάσαμε στη στεριά. Τραβήξαμε και τις βάρκες μας, και κρυφτήκαμε από πίσω. Κι' από εκεί περιμένναμε να ιδούμε τί θα γινόταν.

*Η πελώρια βάρκα έφθασε γρήγορα κοντά στη θάλασσα. Εκεί έβριζε μία μεγάλη βареιά άγκυρα και άσασε. Είδαμε στο κατάρτωμα κάτι πλάσματα που μας φάνηκαν στην άρχή άνθρωποι. *Έτσι σαν κι' εμάς, με κεφάλια, με πόδια, με χέρια. Μονάχα αλλοίωτικά ντυμένοι! *Έβασαν στα μάτια τους κάτι παράξενα πράγματα, σαν σωλήνες και μας κύτταξαν. Περιμένναμε, κι' ο Γενεμέ μας έλεγε όλη την ώρα:

— Μή σαλεύετε Σταθήτε να ιδούμε τί θα κάνουν!...

*Κι' αυτοί φαίνεται μας κύτταξαν και πέρασε έτσι πολλή ώρα. Κι' άσφαινα από πίσω από τη μία βάρκα, ο μικρός ο Βελού, ο άδελφός τού Γενεμέ, που είχε πάει κι' αυτός για ψάρεμα μ' άλλα παιδιά, έβριζε μία πέτρα. Δεν ξέρω τί το ήθελε. Λέω πως ήθελε να δοκιμάσει αν ήταν στ' αλήθεια βάρκα αυτό που στεκόταν έτσι πελώριο στο λιμάνι μας. ή ήταν κανένα σύννεφο που ή φαντασία μας τόδεχνε βάρκα! Η πέτρα έπεσε άπάνω σ' αυτό το πράγμα κι' άκούστηκε πως ήταν φτιαγμένο στ' αλήθεια από ξύλο. Την ίδια στιγμή έγινε το κακό. Οι άνθρωποι που στεκόταν και μας κύτταξαν από τη βάρκα αυτή, τη μεγάλη πέταξαν εκείνα που κρατούσαν στα μάτια τους κι' άρραβαν κάτι άλλα πράγματα με γόλα, μακριά.

*Εμείς κυττάζαμε και δεν ξέραμε τί ήθελαν να κάνουν. ούτε και βάζαμε στο νου μας κακό. *Ακούστηκε λοιπόν κάτι σαν βροντή. Είδαμε ένα καπνό που σκέπασε τη μεγάλη βάρκα και ζαλιστήκαμε. Κι' έπειτα είδα εγώ δίπλα μου τον Γενεμέ σκотоμένο! Το κεφάλι του ήταν άνοιγμένο και το αίμα έτρεχε άπάνω στην άκρη.

— Γυιέ μου! στρίγγιλλε ή μάνα τού Γενεμέ, και σωριάστηκε στο γόμα.

Η Γιουκαλακέ έφερε το γέρι της στη καρδιά της, και δεν είπε λέξη.

— Μάνα τού Γενεμέ! φώναξε σπαρακτικά ο Λαγκού. Μην κλάις. Δεν είσαι ή μόνη που χάσες το παιδί σου. Κι' άλλα κορμιά ξεπλώθηκαν στο γόμα, κι' άλλα κεφάλια είδα άνοιγμένα.

— Έφτασε το τέλος τού κόσμου! φώναξε ο Ναυσαοί. Τότε λοιπόν κατάλαβα πως με τη μεγάλη βάρκα είχαν έσθε παράξενοι θεοί στον τόπο μας! Τότε καταλάβαμε πως δεν μπορούσαμε να κάνουμε τίποτε. Κι' ενώ όλοι τα είχαν χαμένα, εγώ φώναξα:

— Παιδιά! *Όποιος μπορεί να σωθή, άς σωθή. Τραβάτε άπάνω στο χωριό!

*Κι' ήλθαμε εδώ με την ψυχή στο στόμα, πατέρα. Και φωνάζαμε καθώς ανεβαίνομε τα μονοπάτια, για ν' άκούσουν κι' άλλοι, κι' οι κυνηγοί κι' οι ξυλοκόποι και ναρούμε να σάς φέρουν το νησίμα...

*Νά εξιλεωθούν οι θεοί

*Ο θόρος σκέπασε για κάμποση ώρα κάθε άλλη φωνή. *Ο Απατού στεκόταν ψηλός, άγέωχος, αλλά ταραγμένος. *Έσφαινα έκανε νόημα με το γέρι να σωπάσουν όλοι, κι' οι θόροι κόπηκαν με μίας.

— Άκούστε! είπε. Κι' εγώ πιστεύω πως ήταν θεοί κι' όχι άνθρωποι, αυτοί που ήρθαν!

— Σίγουρα! είπε ένας άλλος γερόντας. *Άνθρωποι δεν θα μπορούσαν να σκοτώσουν έτσι ανθρώπους από μακριά, με τόν κεραυνό!...

— Ναί, Μονάχα με τόξα θα μπορούσαν να σαΐτσουν και να σκοτώσουν.

— Δεν έβριξαν βέλη! είπαν με μία φωνή οι νέοι που είχαν δη το φοβερό θέαμα.

— Δεν έβριξαν βέλη, κι' όμως σκοτώθηκαν τόσα παλληκάρια, όπως λέτε...

— Ναί, πατέρα. Τουλάνιστον δέκα κορμιά είδα πεμμένα πάνω στην άκρη.

— Τότε σίγουρα ήταν θεοί! είπε ο Απατού, και τα γέλη του τρεμούλιασαν.

— Σίγουρα ήταν θεοί, συμφώνησαν οι γερόντες που μαζείθηκαν γύρω του.

— Τώρα, δεν πρέπει να τα χάσουμε. Γιατί ήρθαν οι θεοί στον τόπο μας; Δεν πιστεύω για να μας κάνουν κακό!...

— Πατέρα! φώναξε ή Γιουκαλακέ. Θα είναι αυτό που φοβόνταν οι παππούδες μας. Θα ήρθαν για να μας κάνουν κακό!

— Όχι, παιδί μου. Για να σκεφτούμε καλά. Αν δεν έβριχνε την πέτρα ο Βελού, θα θυμάναν!

— Όχι, άποκοίθηκε ο Ναυσαοί. Χωρίς άλλο όχι! Δεν φαίνονταν ναχουν σκοπό να μας κάνουν κακό.

— Ίσως αλλοίως να είχαν έλθη για καλό, είπε ο Λαγκού.

— Γιατί όχι; συμφώνησε ο πατέρας του. Τώρα πρέπει να κυττάσουμε με ποιο μέσον μπορούσαν να εξευμενίσουμε τους θυμωμένους θεούς...

*Όλοι άρχισαν να φωνάζουν μαζί. Κάθενας πρότεινε και το δικό του τρόπο.

— Να τους πάμε δώρα!

— Να κατεβούν τα κορίτσια μας να χορεύουν μπροστά τους!

— Να τους προσφέρουμε τις πιο όμορφες κοπέλλες τού τόπου μας για γυναίκες.

— Να τους πούμε αν θέλουν να σκοτώσουν τον ένοχο και να συγχωρήσουν όλους τους άλλους!

*Ο Απατού έκανε νόημα να σωπάσουν.

— Σταθήτε! Εγώ λέω ν' άρχίσουμε από τα πιο εύκολα μέσα. Να τους στείλουμε δώρα. Να πানে πέντε-έξι από τα παλληκάρια μας, να τους προσφέρουν δώρα. Κι' αν τύχη και δεν εύχαριστηθούν, τότε, θυσιάζω κι' εγώ την κόρη μου, τη Γιουκαλακέ, για να τους εξευμενίσουμε.

— Πατέρα! ίκέτωσε με δάκρυα στα μάτια ή κοπέλλα.

— Δεν θα θάσσουμε ως αύτο είπε ο Λαγκού θεομά ενώ ο Ναυσαοί κύτταζε την κοπέλλα που άγαπούσε με μάτια γεμάτα φόβο και περιπάθεια.

— Κι' εγώ λέω πως θα εύχαριστηθούν με τα δώρα μας, είπε ο άρχηγός. *Ελάτε, έλάτε, μη καθόσαστε, έσείς, γυναίκες! *Ετοιμάστε τα πιο ωραία πράγματα που έχουμε. Φρούτα από τα δέντρα τα δικά μου, και ψάσματα κόκκινα και εύλα μυρωδάτα, βόλετε και ψάρια, και κυνήγι. Κι' ετοιμάστε έσείς, παλληκάρια!

— Ποιοί θα πানে, πατέρα; ρώτησε ο Λαγκού φοβισμένος.

— Εσύ σαν γυιός τού άρχηγού, όπωσδήποτε! άποκοίθηκε με ύπεροψία ή ο Απατού. Κι' όποιοι άλλοι θέλουν να σ' συνοδεύσουν *Όποιοι νοιώθουν πως έχουν καρδιά.

— Θα πάω κι' εγώ! είπε ο Αλικαλέ.

— Κι' εγώ! φώναξε ο Λιπού.

Κι' ο Ναυσαοί. Βλέποντας τα μάτια της Γιουκαλακέ καρφωμένα άπάνω του, είπε γρήγορα:

— Κι' εγώ!

Προσφέρθηκαν και κάμποσοι άλλοι. Οι γυναίκες έτοιμάσαν γρήγορα τα πράγματα κι' ή συνοδεία των νέων έφυγε.

Πίσω τους σηκώθηκε πνιγμένος θόρος. *Όλοι φοβόνταν.

Η Γιουκαλακέ έκλαιγε.

— Γιατί κλάις; της ψιθύρισε ή Πουόλα, πνιγμένη στα δάκρυα κι' αυτή. Για τον Γενεμέ που πέθανε ή για το Ναυσαοί που κινδυνεύει!

— Κι' εγώ δεν ξέρω! άποκοίθηκε με ειλικρίνεια ή κόρη τού άρχηγού.

Η Φανισού, σε λίγο ψιθύρισε:

— Θα ήθελα να τους έβλεπα όμως κι' εγώ αυτούς τους ξένους θεούς.

— Κι' εγώ! αναστέναξε ή Πουόλα.

Η Γιουκαλακέ σταμάτησε το κλάμμα.

— Κι' εγώ, είπε και τα μάτια της άστραψαν.

Κι' άσφαινα, φώναξε:

— Κορίτσια! Ποιά έχει θάρρος; Ποιά έρχεται μαζί μου να πάμε κάτω, κρυμμένες πίσω από τα δέντρα να τους δούμε;

Κυττάχτηκαν οι κοπέλλες διστακτικές.

— Γιουκαλακέ, είπε ή Πουόλα, αν θέλεις να πάς κάτω στη θάλασσα, έρχομαι κι' εγώ μαζί σου.

— Σ' εύχαριστώ, καλή μου Πουόλα.

*Ο σκοτωμένος άρραβωνιστικός

Κλεφτά έφυγαν οι δυό κοπέλλες. Η Γιουκαλακέ φοβόταν μη την έμποδίσουν οι γονείς της. Η μικρή Σουεκού έκλαιγε και παρακάλυψε:

— Μη πάς, Γιουκαλακέ, γλυκειά μου άδελφή. Άρκετά κλάιμε τον άρραβωνιστικό σου. Να μη κλάιμε κι' έσένα.

— Δέ φοβάμαι! είπε εκείνη με ύπερηφάνεια. Κι' έπειτα, ο θάνατος είναι κάτι που το δόζουν οι θεοί. Αν ήρθαν για να με σκοτώσουν κι' εμένα, όσο και να κρυφτώ θα με βρουν και θα με σκοτώσουν.

Πήραν το κατηφορικό μονοπάτι ή Γιουκαλακέ κι' ή Πουόλα. Τα πρόσωπά τους ήταν όλόχρωμα, τα χείλη τους σφιχτά.

— Γιουκαλακέ, είπε σιγά ή Πουόλα. Λες να ήρθαν οι θεοί για να σκοτώσουν τον Γενεμέ; Λες να σ' λυπήθηκαν που θα τον παντρευόσουν νωρίς να τον άνατάς;

— Ω, όχι! φώναξε βραχνά ή κόρη τού άρχηγού. Εγώ ποτέ δεν παρακάλεσα τους θεούς για το κακό τού Γενεμέ!

— Ίσως όμως αυτοί να το κατάλαβαν, γιατί διαβάδουν μέσα στις καρδιές... *Ίσως να κατάλαβαν τον πόνο σου και να στείλαν άλλους θεούς να σκοτώσουν τον Γενεμέ!

— Μά οι άλλοι που σκοτώθηκαν; Τί φταίνε τ' άλλα παλληκάρια;

— Τί δυσφορι που είναι! ψιθύρισε έκστατική ή Γιουκαλακέ.

Τί παράξενοι που είνε αυτοί οι θεοί!

— Μά τί άλλο; Τί τους φταίγαμε; Τί τους έφταιγαν τα παλληκάρια μας;

— Ω Γιουκαλακέ, είναι φοβερό αυτό που λές!

— Πουόλα, τα παλιά μας τραγούδια μιλάνε για πολέμους και για κακιές... Φαίνεται πως κι' άλλοτε είχαν κατέβη στη γή κακοί θεοί.

— Ω! ξεφώνισε ή Πουόλα. Σώπα. Γιουκαλακέ! Νά τους! Οι θεοί! Κύπτα τους!

Τώρα μόλις είχαν αντίληφθι οι δυό κοπέλλες τους άντρες που ήταν ξεπλωμένοι πάρα πέρα, έμπρος από το μεγάλο τους καράβι.

— Ω! έκανε ή Γιουκαλακέ έκστατική. Τί παράξενοι που είνε αυτοί οι θεοί!

— Πώς μοιάζουν με τους ανθρώπους!

— Δεν μοιάζουν και τόσο! Κύπτα! Τα μαλλιά τους είναι σχεδόν όλόχρωμα! Και τα πρόσωπά τους είναι τόσο άσπρα και τριανταφυλλένια!

— Τί δυσφορι που είναι! ψιθύρισε έκστατική ή Γιουκαλακέ.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ

*Η περίφημη Ρωσίδα τραγουδίστρια Βάσα Γιάκοβα άπέκτησε την περασμένη εβδομάδα την γαλλική ιθαγένεια. Για να πανηγυρίση το γεγονός αυτό που περιμένα με τόση ανυπομονησία ή Ρωσίδα καλλιτέχνης εμφανίστηκε στους δρόμους τού Παρισιού πάνω σε μία τρίκα, που την έσεριαν τρία άλογα, φορώντας μία φορεσιά της παλιάς Ρωσίας.

—Κρίμα να είναι κακοί! Κρίμα!
—Αλήθεια, τόσο δυσφορί και τόσο κακοί!

—Για πρόσεξε τί παράξενα πού είναι ντυμένοι! Έχουν τυλιγμένα τα πόδια τους με ύφασμα.

—Ω! αναστέναξε η Γιουκαλακέ. Δεν μετανύω πού πόθαμε εδώ κάτω. Πουέλα, και τους είδαμε. Έσύ τί λες; Μία φορά στη ζωή τους μπορούν να ίδουν οι άνθρωποι έτσι από κοντά τους θεούς!

—Ναι, αλλά γιατί ν' αφήνουν τον ώ-
ραίο τους ουρανό και νάρχονται στη γη;

Οι δυο κοπέλλες κύτταζαν με μάτια έκ-
στατικά τους άντρες, πού ήταν ξεπλωμέ-
νοι στην αιμία. Αυτοί μιλούσαν μεταξύ τους
σιγά, και φαίνονταν κορμασμένοι.

Πότε-πότε έροίχαν μια ματιά στους σκο-
τωμένους και φαίνονταν να συζητούν γι'
αυτούς.

—Άξαφνα, τινάχτηκαν όθιοι! Είχαν άκού-
σει τα βήματα των παλληκαριών πού έ-
φταναν! Σηκώθηκαν κι άρπαξαν τα του-
φέκια τους.

—Τί κάνουν; ψιθύρισε η Γιουκαλακέ!

—Τί είναι αυτά πού κρατούν; Κάτι τέ-
τοια δεν είπε ο Ναυαρολί πώς κρατούσαν
και σκότωναν τον Γενεμέ;

—Σάπα... ψιθύρισε η Γιουκαλακέ κι έ-
πιασε το χέρι της φίλης της σπασμωδικά.

Έκείνη τη στιγμή ένα παράξενο κλάμ-
μα άκούστηκε. 'Ο Λαγκαύ, ο Ναυαρολί, ο
'Αλικολε κι' οι άλλοι νέοι, μόλις είδαν τα
τουφέκια γυρισμένα κατ' άπάνω τους, γο-
νίστηκαν κι' ύψωνοντας τα δώρα τους, ά-
νοιξαν να κλαίνε και να ικετεύουν:

—Ξένοι θεοί! Ήλεγαν, λυπηθήτε μας! Τί
κακό σας κάναμε; Γιατί νάσθε στον τό-
πο μας για να μάς καταστρέψετε; Κυττά-
στε τα γέλια μας, είναι φορτωμένα με δώ-
ρα. Μπαγάνες μεγάλες κι' όλόχουσες, άνα-
νάδες πού μωσγοβολάνε. Ξύλα, πού όταν τα
κάνει εύωδιάζει ο αέρας. Και ύφασματα
άλκα, σαν το αίμα πού έχυσε το δυνατό
σας χέρι. Μεγάλοι θεοί, γιατί να μάς κά-
νετε κι' άλλο κακό;

Τα όπλα κατέβηκαν άσγά. Οι «θεοί»
κυττάχτηκαν μεταξύ τους και κάτι ψιθύ-
ρισαν. Ένας ψηλός, πελώριος άντρας, τ-
σιμμε πέννητα χρώων, προχώρησε ένα βή-
μα. Έκανε νόημα στα παλληκάρια να ση-
κωθούνε. Αυτά ύπαικουσαν πρόθυμα και έ-
τρεξαν να τού προσφέρουν τα δώρα τους.

Δίπλα στον ψηλό άντρα, προχώρησε κι'
ένας άλλος. Ένας ψηλός νέος ίσαμει είκο-
σιπέντε χρόνων, με μαλλιά όλόχουσα σαν
το στόνι, πού το πυρώνει ο ήλιος και με
μάτια γαλάνα σαν τόν άσυννέφιστο ου-
ρανό.

—Έρικ, είπε ο πελώριος άντρας πού
ήταν ο 'Ολλανδός πλοίαρχος Ρότζεβεν, στο
νεαρό αξιωματικό 'Έρικ Νίλσεν, έσύ πού
ξέρεις όλες τις γλώσσες τών νησιών του Εί-
ρηνηκού, καταλαβαίνεις τί λένε αυτοί οι άν-
θρωποι;

—Μας παρακαλούν να τούς λυπηθού-
με, άποκρίθηκε ο νέος. Μας νομίζουν για
θεούς. Και μάς φέρονται δώρα!

—Μας νομίζουν θεούς; φώναξε μ' έκ-
πληξη ο πλοίαρχος.

—Μάλιστα, καπετάνιε...

—Για ρώτα τους καλά, να μη μάς ξε-
γελάσουν...

Ο 'Έρικ προχώρησε.

—Τό ξέρετε καλά πώς είμαστε θεοί...
ρώτησε τούς νέους. Πού τό καταλάβετε;
—Μά άφου κρατάτε τη βροντή στα χέ-
ρια σας και τόν κεραυνό πού σκοτώνει;
άποκρίθηκε άπλά ο Λαγκαύ. 'Αν δεν ήσα-
στε θεοί, θα μπορούσατε να σκοτώσετε τ'
άδελφια μας έτσι από μακριά;

—Ωστε από αυτό καταλάβετε πώς εί-
μαστε θεοί;

—Λυπηθήτε μας! Λυπηθήτε μας! Ικέ-
τεψαν με μία φωνή τα παλληκάρια του
νισιού Τε-Πόσο.

—Μας προνάνε για θεούς! Είπε ο 'Έρικ
Νίλσεν στον πλοίαρχο.

—Προφημία! φώναξε αυτός Προσέξτε
καλά. Μη τύχη κανένας σας και τούς δια-
ψεύση, τ' άκούετε...

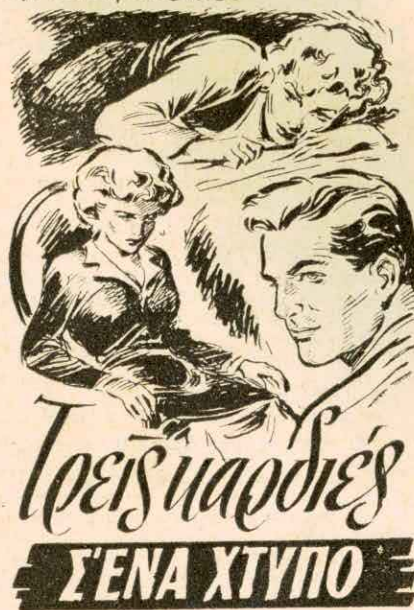
—Καλά, καπετάνιε...

—Πότε δεν πρέπει να υποπτευθούμε πώς
γελάστηκαν είπε ο Ρότζεβεν κοφτά. Είπα-
στε υπεύθυνοι. 'Εγώ φοβήθηκα πώς θα-
γονταν ώπλισμένοι να έκδικηθούνε για το
φύλο τών άλλων.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεται.

ΑΘΗΝΑ-ΙΚΟ ΔΙΣΤΗΜΑΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

—'Ακουσε, Φούλα... ψιθύρισε ο Μπε-
λίνης. Νομίζω, ότι αυτό τό τόσο εύχαρι-
στο περιστατικό πού μάς ένωσε πάλι, έ-
ρχεται σαν άπόδειξη ότι ή καυμένη ή Ζωή
δεν θέλει πιά τό χωρισμό μας...

—Δεν θέλει τό χωρισμό μας...; ρώ-
τησε σαν πονεμένη ήχώ του εκείνου.
—'Οχι... Γιατί αυτή στέλνει τό παιδί
μας να μάς ένώσει ξανά... 'Ο θάνατός
της μάς είχε χωρίσει σκληρά ή καινούρ-
για ζωή πού ξεπετάγεται τώρα μέσ' από
τα σπλάγνα σου, έρχεται να σμίξει για
πάντα τις τύνες μας σ' ένα ξαναζωντα-
νεμα τού παλμού μας ερώτα, πού με-
νει ο φτωχός μουδιασμένος τόνον καιρό
στις καρδιές μας, σά μεγάλος λευκόφτε-
ρος ένοχος!...

Χώθηκε τρυφερά στο στήθος του, όπως
άλλοτε, σά να τού ζητούσε προστάσια...
Και — τί περίεργο! — τό πλυσισμά
της δεν τού προκάλεσε, όπως τόσες φο-
ρές τόν τελευταίο αυτόν καιρό δυσφορία.
'Αντίθετα, τη δέχτηκε με την πρώτη γαρά,
με την παλιά λαγνάδα.

—'Οπως την είχε έτσι σφιγμένη ζεστά
στην άγκαλιά του, έσκυψε στο αυτί της
και τις ψιθύρισε:

—Τό παιδάκι μας θάνα κοριτσάκι...
Και θα τό ονομάσουμε Ζωή... Στο πρό-
σωπό του θα ξαναδούμε την άξέχαστη
άδερφόλα μας, πού έρχεται να ζωντανέ-
ψη άγαπημένη άνάμεσά μας...

Τα τρυφερά πειστικά του, λόγια, νική-
σανε τούς τελευταίους της δισταγμούς.
'Η συγκίνηση ξεγειρίσε από τη φορτωμένη
της καρδιά σέ θερμά δάκρυα.

Επίλογος

Ξημερώματα. Στόν κάτασπρο, προθά-
λαμο της κλινικής, ένας άντρας βηματίζει
νευρικά. Πότε — πότε, σταματάει για ν'
άκούση. Λίγο πριν, από τό δωμάτιο της
γυναίκας τού είχαν σκίσει την ήσυχία της
ώρας εκείνης σπασμωδικές στοιγνιές τού
τοκετού... 'Ο άντρας είχε χάσει βαθιά τό
νύχια τού μέσ' στις χούφτες του, κι' είχε
δαγκώσει δυνατά τα χείλια του για να
πνίξη τη δική του κραυγή της άγωνίας...
Λίγο — λίγο, όμως, οι φωνές της γυναίκας
μαλακώσανε, ώπου γίνανε άναστεναγμοί
άδύνατοι... Καί, εσφάκι, μία νοσοκόμα
βγήκε στον προθάλαμο ναμωγελαστή και
πλησίασε τόν άντρα:

—Νά σας ζήσει!... τού είπε εύθυμα.

Κοιτάξάκι.

'Ο Μπελίνης έκλεισε τα μάτια του, σαν
εξαλαφωμένος από ένα άσπικτο βάρος...
'Η Φούλα είχε φέρεi στη ζωή ένα κορί-

τσι!... 'Ο δρόμος της υιοίας συνεχιζότα-
νε χωρίς να παρεκκλίνει ούτε χιλιοστό από
τη σοφή του κατεύθυνση...

Σε μία στιγμή, μέσ' από τό μυαλό τού
δυνατού αυτού άντρα, πούνοιωθε την υπε-
ρανθρώπη συγκίνηση να τού μουδιάζει τις
κλειδώσεις, πέρασε όλο τό δυστυχισμένο
παρελθόν αυτής της πονεμένης ερωτικής ί-
στορίας πούνε καταλήξει σ' έναν τόσο
τραγικό θάνατο: 'Η μικρή εκείνη παρόλυ-
τη, πού τόν άγαπούσε με τό πιο άπίθανο
άπελπισμένο πάθος κι' είχε αντίστοιχα
μίσήσει με τόσο πάθος με τόσο φανατι-
σμό, την άδερφή της, πρόβαλλε μπροστά
στα μάτια της φαντασίας του. Τώρα πιά
όμως, όχι σαν άπειλή, σαν έστιάτης, άλ-
λά σαν άγαθή άνάμνηση, γεμάτη καλωσύ-
νη... Αυτή ή πεθαμένη μικρή παρόλυτη εί-
χε στείλει τό μικρό πούγε κιόλας γεννηθή
να συνεχίση την τραγική κομμένη δική της
ζωή άνάμεσα στο ζευγάρι πούνε τόσο πα-
θήσει όταν ζούσε να δη χωρισμένο... Και
τό μικρό είχε γίνει κορίτσι! Τί πιο κα-
ταπληκτική άπόδειξη της συγγνώμης εκεί-
νης πούχε πεθάνει; Τό κοριτσάκι θα άνο-
μαζότανε Ζωή, κι' οι νονείς του ήσαν
μοιραίο να τό άγαπάνε διπλά: Μία σαν
παιδί τους, σαν τριανταφυλλένιο καρπό
τών φιλιών τους και μία σαν ένασκόκι
έκείνης πούχε πεθάνει, κι' είχε ξαναγεννη-
θή, για να ζήση πιά άνάμεσά τους, άπο-
λυτωμένη από τις παλιές της κακίες, ά-
πό τό παλιό της μίσος...

—Θέλετε να δώτε την κόρη σας;...
'Η σιγανή φωνή της άδελφής κάνει τό
Μπελίνη ν' άνοίξει τα μάτια του. Μά, βέ-
βαια θέλει να δη την κόρη του...

—Μπορώ να πάω μέσά;... ρωτάει.

Κι' ή φωνή τού τρέμει...

—'Ελάτε...
'Ακολουθεί την άδελφή. Περνούν ένα δι-
άδρομο, σπρώχνουνε μία πόρτα δεξιά και
μπαίνουνε. 'Ο Μπελίνης νοιώθει τα πόδια
του να τρέμουνε, και καθλώνεται στο κα-
τώφλι. Ένας γκρόξος άντρας πού κρατάει
άκόμα τα λαστινένια νάντια του προνώ-
ρει πούς τό μένος του εύθυμου νελαστός
τόν πιάνει από τούς ώμους:

—Συγχαρητήρια, άγαπητέ συνάδελ-
φε!... Είναι ένα ύψίστατο κοριτσάκι...
Τρισήμισι κιλά...

'Ο Μπελίνης τ' άκούςει δλ' αυτά ζαλι-
σμένος. Μαζί με τα λόγια τού μαιευτήρα
βουίζει στ' αυτιά του τό τσίρισμα τού υ-
ρού από τό κρεβάτι...

Καταφέρει με κόπο να προχωρήση.
Φτάνει μπροστά στο κρεβάτι και, από-
τομα νονατίζει δακρυσμένος...

'Η Φούλα τού ναμωγελάει με τα γλωμά
της γείλια. Τα μάτια της είναι τριγυρισμέ-
να με κατάμυρους κύκλους. Με κόπο, ση-
κώνει τό γυνυό της διάφανο γέρι και τού
χαϊδεύει άπαλά τα μαλλιά... 'Ο Μπελίνης
τό άσπάζει αυτό τό λατρεμένο γέρι, και
τό γεμίζει φιλά και δάκρυα...

Σιγανή, σά γαδί, ή φωνή της ξεσυνάει
στ' αυτιά του:

—Σήκω, λοιπόν, να δής την κόρη σου...

«Την κόρη σου!» 'Ο Μπελίνης σηκώνεται
και άγκαλιάζει ν' ένα βλέμμα γεμάτο
έκπληξη και λατρεία αυτό τό άσπυατό
σάρκινο τίποτα με τα λίγα μαύρα μαλλιά,
με τα κλεισμένα ματάκια και τό δοβάνοι-
γτο στοματάκι, πού φωνάζει, φωνάζει...
Αυτό τό πραγματάκι είναι ή κόρη τού!...
'Ο άπίθανο στερεός κοίκος από μαλακία
σάρκα, πού τόν ένώνει για πάντα στο πνευ-
ρό αυτής της άγαπημένης γυναίκας—της
γυναίκας τού!...

Σκύβει και φιλάει τη Φούλα με έρωτα,
με σεβασμό, με στοργή, με λατρεία...Νοι-
ώθει τό γέρι της να σφίγγη άπαλά τό δι-
κό του... Νοιώθει την καρδιά της να χτυ-
πάη πλάι στη δική του, για να δημιουργή-
ση μαζί της τη γλυκειά δωδιά τού αιώ-
νιου έρωτα... Και στις δυο αυτές καρδιές,
έρονται τώρα να προσθήκουν τούς δια-
χτικούς παλμούς της μία τρίτη καρδούλα,
πού δανείστηκε ζωή από τα δικά τους γυ-
ποκάρδια ήνώ τρυφερό δική τους, καθρέ-
φισμα πιστό τού έωτά τους...

Τρεις καρδιές σ' ένα χτύπο—για πάν-
τα!

ΤΕΛΟΣ

Ο Ευστράτιος Ράλλης ύπηρε έ από
τους πλέον θεαματικούς και τούς
πιο ζηλευτούς τύπους της 'Αθη-
νας. 'Ηταν ύποστράτηγος τών οίκο-
νικών υπηρεσιών τού κατά γην στρα-
τού και γι' αυτά άσφαλώς οι έχθροί
του τού είχαν κολλήσει τό παρατσού-
κλι «Στρατηγός της πέννας», γιατί
δεν ήταν μάχιμος.

'Ο Ράλλης ήταν κοσμικώτατος τύ-
πος. 'Όλη ή 'Αθήνα και πρό πάντων οι
άντιπρόσωποι τού άσχημου φύλου, τόν
κύτταζαν με φθόνο. Γιατί είχε τη φήμη
μεγάλου κατακτητή. 'Ηταν ο δόν Ζου-
αν της πρωτεύουσας τό τελευταία χρό-
νια της βασιλείας τού 'Οθωνος και τό
πρώτα χρόνια της βασιλείας τού Γεωρ-
γίου Α'.

Είχε γεννηθή στην Πόλη και είχε ζή-
σει πολύν καιρό στην 'Αγγλία. 'Ετσι
οι καλοί τρόποι, ή κομψότης ή ίππο-
τισμός, ήσαν τό φορτε του.

Μιλούσε θαυμάσια τη γαλλική και την άγγλική. Στους χορούς,
όπ' τη μαρούρκα τού τού βαλε, ήταν άφθαστος.

'Ο 'Ελληνας αυτός Καζανόβας — θα τό πιστέψετε; — κάθε
άλλο παρά ώραιος ήταν. Είχε άνάστημα κοντό, τό σώμα έλαφρά
κυρτό, χείλη χοντρά, σαν τών άραπάδων και μία άπερίγραπτη, μία
άνοικονόμητη μύτη.

'Η φωνή τού ήταν χοντρή και βραχνή.

«Σπάνια ή 'Αθήνα αντίκρουσε άσχημότερο άνθρωπο», γράφει γι'
αυτόν χρονικογράφος της εποχής του.

Άλλα είχε άλλα χαρίσματα ο Ράλλης.

Τα μάτια του έλαμπαν από έξυπνάδα, οι τρόποι του ήσαν ίππο-
τικοί τό πνεύμα τού σπινθηροβόλου, ή άδρότης του θυμίζει αυ-
λίκους της εποχής τού Λουδοβίκου
14ου.

Προσθέστε σ' όλα αυτά, τόν ιδιορ-
ρυθμο χαρακτήρα τού άνδρός, κι' έχε-
τε πλήρες τό πορτραίτο του.

Οι γυναίκες ήσαν ξετρελλαμένες
μαζί του. Τί σημασία είχε ή μύτη
του, πούμοιαζε σαν προσκοκίδα
μπρός στον ίπποτισμό του; Τό πνεύ-
μα σκέπαζε τις άσχημίες τού σώμα-
τος.

«Έτσι, οι 'Αθίδες, μικρές και με-
γάλες, πλούσιες και φτωχές, έσπευ-
δαν να τού προσφέρουν την καρδιά
τους.

«Άπειρες τρυφερές καρδιές, χτυ-
πούσαν γι' αυτόν κι' έμπροστούντο
άπό έρωτα.

Και οι άραιοι 'Αθηναίοι οι ώραιοι
άλλά τραχείς και άνόητοι, τόν έβλε-
παν με μίσος.

—Τί βλάκες πού είναι αυτοί οι
άνθρωποι!... έλεγε ο Ράλλης. Δεν
μπορούν να καταλάβουν, ότι τό σώμα
δεν πιάνει χαρτωσία μπρός στο πνεύ-
μα. Τό σώμα γεννάει, ενώ τό πνεύμα
μένει πάντα ζωρό, άγέροστο. Πάν-
τως, δεν θάθελα να είμαι ένας ώραιος
βλάκας.

Κάποιος φίλος του τού είπε μία
μέρα:

—Πώς τα βολεύεις στον έρωτα
μ' αυτή τη μύτη, Ευστράτιε;

—Αυτή είναι τό σημά του κα-
στήματος, άπάντησε ο Ράλλης. Αυτή
ξετρελλανει τα θηλυκά. Μην ξεχνάς
ότι όλοι οι μεγάλοι άντρες ή τούλά-
χιστον οι περισσότεροι, ήσαν μετα-
ρρέες!

Κι' αυτό είναι, πραγματικά, μία αλήθεια.

Όταν, κατά τόν Κοιμαϊκό πόλεμο, ή 'Ελλάς θέλησε να έπενετή
τα όριά της, ξεσηκώνοντας σ' επανάστασι τούς υποδούλους 'Ελ-
ληνας της 'Ηπείρου και της Θεσσαλίας, ο Ράλλης ξεσπάσκει.

Μάζεψε γύρω του άρκετον αριθμό παλληκαριών, με την άπόφασι
να μπη στη Θεσσαλία και να κατατροπώση τούς έχθρους.

Και, στην περίστασι όμως αυτή, μετέβαλε την έκστρατεία του
σε... πανηγύρι.

Στόν 'Αγιο Γεώργιο τόν Καρύτση, τελεσθήκε δοξολογία! Γέμισε
άσφικτικά ο ναός από ώραις κυρίες και δεσποινίδες τών 'Αθηνών,
πού έπήγαν να καμαρώσουν και ν' άποχαιρετήσουν τόν γενναίο ίππο-
τη τους.

Όταν ο Ράλλης γονάτισε για να δεχτή τις εύλογίες τού αρχιε-
πισκόπου, πολλά ώραιοι ματάκια γέμισαν δάκρυα.

Νομίζει κανείς πώς διαβάζει δηλαδή σελίδα ίπποτικού μυθιστο-
ρήματος.

—Θα γυρίσω νικητής! είπε ο Ράλλης.

Και πολλά κερασένια χελιδάκια τού εύχήθηκαν:

—Στό καλό, στρατηγέ!... Νά γυρίσης νικητής και τραπεζιού-
χος!...

Άλλά δεν γύρισε νικητής.

Πέρασε βέβαια τα σύνορα με τό άσκέρι του, άλλα ο ταυρκικός
στράτος τόν κυνηγήσε και... γύρισε πίσω νικημένος!...

Στα χέρια τών Τούρκων άφησε τό αλόγο του και τις άποσκευές
του.

Μεταξύ τών άποσκευών τού Ράλλη, βρέθηκε κι' ένας χαρτοφύλα-
κας γεμάτος «έγγραφα».

Ο Ράλλης

νταλίες αυτός ο διαολο-Ρωμικός!...

Τό πράγμα έγινε γνωστό στην 'Αθήνα κι' οι φιλενάδες τού Ράλλη
αναστατώνθηκαν. 'Αν οι Τούρκοι δημαρτούν τις έπιστολές, θα γι-
νόντουσαν ρεζίλι. Τί σκάνδαλο!...

Χωρίς να χάσουν καιρό, έστειλαν στην Πόλη ανθρώπους της έμ-
πιστάσυνης των να προλάβουν τό κακό. Άλλά οι Τούρκοι φέρθηκαν
ίπποτικά. 'Εστειλαν άργότερα τό χαρτοφύλακα με τα έρωτικά ρα-
δασάκια στον εδώ πρεσβευτή τους κι' εκείνος τόν παράδωσε στο
Ράλλη σφραγισμένο.

'Η περιπέτεια αυτή, δεν άπεγοήτευσε τό σφριγηλό στρατηγό.

—Μά τί διαβολο τις ήθελες τις έρωτικές έπιστολές μαζί σου;
τόν ρώτησε κάποιος φίλος του.

—Πήγαινα άπάντησε σοδαράτα, στον πόλεμο, στη φωτιά δη-
λαδή. 'Επήρα, λοιπόν, μαζί μου και
την άλλη φωτιά, τις άγάπης για να
πεθάνω εν μέσω δυο πυρών!...

Απ' την εποχή αυτή, ο Ράλλης
ξανάγινε «στρατηγός της πέννας».
Κάθε άπόγευμα, καθάλλικευε ένα ώ-
ραίο άσπρο άλγα, κι' έκανε τόν πε-
ρίπατό του στην όδον Πατησίων, συν-
οδεύοντας όμορφες και κομψές 'Αθί-
δες 'Αμαζόνες.

Αν και τα χρόνια είχαν περάσει,
δεν έλειπε από τούς χορούς. Κι' εί-
χε τώρα για ντάμες τις έγγονές τών
ώρειων κυριών πού χόρευε στα νεία-
τα του!

Την περίοδο αυτή, ήταν πρόεδρος
της «Φιλίππου 'Εταιρείας». 'Ο ίδιος
ώργωνε και τις πρώτες ίπποδρό-
μιες στο Φάληρο.

Μά κυλούν και φύγουν τα χρόνια...

'Ο Ράλλης, ο άκαταμάχητος κατα-
κτητής γυναικείων καρδιών, παραγέ-
ρασε. Άστριασαν τα μαλλιά του.
Καμπούριασε πιο πολύ. Μόνον ο μύ-
τος του έμεινε λασκιστός, άγέροστος.

Τότε πιά ο στρατηγός κλειστικέ
στο σπίτι του, στη γωνιά των όδων
Προσέτρου και Νικηταρά. Ζούσε εκεί
όλομόναχος. Είχε γίνει μισάνθρωπος.

Ούτε έρωτες πιά, ούτε κατακτη-
σεις, ούτε έδωλα, ούτε χτυποκάρ-
δια.

Ο Ράλλης δεν μπορούσε να ζήση
μία τέτοια ζωή ερωτικής άπραξίας.
Και, μία βραδυά Χριστουγέννων στις
αρχές τού αιώνα μας, διάταξε τόν
υπαρέτη του, ένα γέρο μουστακαλή,
πρώην υπαξιωματικό, να στρώση ένα
κρεβάτι.

Ο Ράλλης δεν μπορούσε να ζήση
μία τέτοια ζωή ερωτικής άπραξίας.
Και, μία βραδυά Χριστουγέννων στις
αρχές τού αιώνα μας, διάταξε τόν
υπαρέτη του, ένα γέρο μουστακαλή,
πρώην υπαξιωματικό, να στρώση ένα
κρεβάτι.

Ο Ράλλης δεν μπορούσε να ζήση
μία τέτοια ζωή ερωτικής άπραξίας.
Και, μία βραδυά Χριστουγέννων στις
αρχές τού αιώνα μας, διάταξε τόν
υπαρέτη του, ένα γέρο μουστακαλή,
πρώην υπαξιωματικό, να στρώση ένα
κρεβάτι.

Ο Ράλλης δεν μπορούσε να ζήση
μία τέτοια ζωή ερωτικής άπραξίας.
Και, μία βραδυά Χριστουγέννων στις
αρχές τού αιώνα μας, διάταξε τόν
υπαρέτη του, ένα γέρο μουστακαλή,
πρώην υπαξιωματικό, να στρώση ένα
κρεβάτι.

Ο Ράλλης δεν μπορούσε να ζήση
μία τέτοια ζωή ερωτικής άπραξίας.
Και, μία βραδυά Χριστουγέννων στις
αρχές τού αιώνα μας, διάταξε τόν
υπαρέτη του, ένα γέρο μουστακαλή,
πρώην υπαξιωματικό, να στρώση ένα
κρεβάτι.

Ο Ράλλης δεν μπορούσε να ζήση
μία τέτοια ζωή ερωτικής άπραξίας.
Και, μία βραδυά Χριστουγέννων στις
αρχές τού αιώνα μας, διάταξε τόν
υπαρέτη του, ένα γέρο μουστακαλή,
πρώην υπαξιωματικό, να στρώση ένα
κρεβάτι.

Ο Ράλλης δεν μπορούσε να ζήση
μία τέτοια ζωή ερωτικής άπραξίας.
Και, μία βραδυά Χριστουγέννων στις
αρχές τού αιώνα μας, διάταξε τόν
υπαρέτη του, ένα γέρο μουστακαλή,
πρώην υπαξιωματικό, να στρώση ένα
κρεβάτι.

Ο Ράλλης δεν μπορούσε να ζήση
μία τέτοια ζωή ερωτικής άπραξίας.
Και, μία βραδυά Χριστουγέννων στις
αρχές τού αιώνα μας, διάταξε τόν
υπαρέτη του, ένα γέρο μουστακαλή,
πρώην υπαξιωματικό, να στρώση ένα
κρεβάτι.

Ο Ράλλης δεν μπορούσε να ζήση
μία τέτοια ζωή ερωτικής άπραξίας.
Και, μία βραδυά Χριστουγέννων στις
αρχές τού αιώνα μας, διάταξε τόν
υπαρέτη του, ένα γέρο μουστακαλή,
πρώην υπαξιωματικό, να στρώση ένα
κρεβάτι.

Ο Ράλλης δεν μπορούσε να ζήση
μία τέτοια ζωή ερωτικής άπραξίας.
Και, μία βραδυά Χριστουγέννων στις
αρχές τού αιώνα μας, διάταξε τόν
υπαρέτη του, ένα γέρο μουστακαλή,
πρώην υπαξιωματικό, να στρώση ένα
κρεβάτι.

Ο Ράλλης δεν μπορούσε να ζήση
μία τέτοια ζωή ερωτικής άπραξίας.
Και, μία βραδυά Χριστουγέννων στις
αρχές τού αιώνα μας, διάταξε τόν
υπαρέτη του, ένα γέρο μουστακαλή,
πρώην υπαξιωματικό, να στρώση ένα
κρεβάτι.

Ο Ράλλης δεν μπορούσε να ζήση
μία τέτοια ζωή ερωτικής άπραξίας.
Και, μία βραδυά Χριστουγέννων στις
αρχές τού αιώνα μας, διάταξε τόν
υπαρέτη του, ένα γέρο μουστακαλή,
πρώην υπαξιωματικό, να στρώση ένα
κρεβάτι.

Ο Ράλλης δεν μπορούσε να ζήση
μία τέτοια ζωή ερωτικής άπραξίας.
Και, μία βραδυά Χριστουγέννων στις
αρχές τού αιώνα μας, διάταξε τόν
υπαρέτη του, ένα γέρο μουστακαλή,
πρώην υπαξιωματικό, να στρώση ένα
κρεβάτι.

Ο Ράλλης δεν μπορούσε να ζήση
μία τέτοια ζωή ερωτικής άπραξίας.
Και, μία βραδυά Χριστουγέννων στις
αρχές τού αιώνα μας, διάταξε τόν
υπαρέτη του, ένα γέρο μουστακαλή,
πρώην υπαξιωματικό, να στρώση ένα
κρεβάτι.

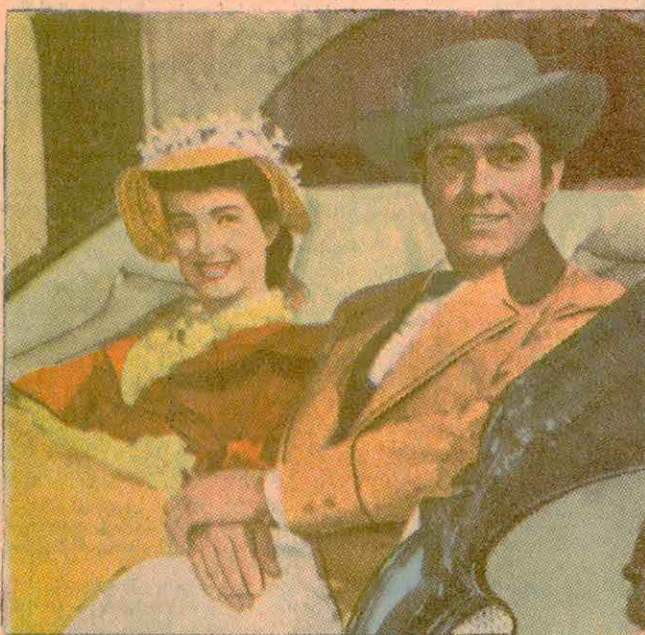
Ο Ράλλης δεν μπορούσε να ζήση
μία τέτοια ζωή ερωτικής άπραξίας.
Και, μία βραδυά Χριστουγέννων στις
αρχές τού αιώνα μας, διάταξε τόν
υπαρέτη του, ένα γέρο μουστακαλή,
πρώην υπαξιωματικό, να στρώση ένα
κρεβάτι.

Ο Ράλλης δεν μπορούσε να ζήση
μία τέτοια ζωή ερωτικής άπραξίας.
Και, μία βραδυά Χριστουγέννων στις
αρχές τού αιώνα μας, διάταξε τόν
υπαρέτη του, ένα γέρο μουστακαλή,
πρώην υπαξιωματικό, να στρώση ένα
κρεβάτι.

Ο Ράλλης δεν μπορούσε να ζήση
μία τέτοια ζωή ερωτικής άπραξίας.
Και, μία β

ΑΝΑΜΕΣΑ στις 48 υποψηφίες για τον τίτλο της «Μίς Αμερικής» του 1950, κατά το διαγωνισμό που έγινε προπερσι το Μάιο στη Ν. Υόρκη, ήταν και μια «σταβλή», όμορφη κοπέλλα, με ωραίο αθλητικό σώμα που ξεχώριζε απ' τις άλλες με το ανάστημά της και το νεύματικό κεφάλι της με τα παράξενα μάτια. Ήταν η Τζούλια Άνταμς, «Μίς Αϊόβα» του 1950, που θεωρείται μια απ' τις πέντε «φαβορί» των Καλλιστείων.

— «Αν κερδίσετε τον τίτλο, τί σκοπεύετε να κάνετε, μίς Άνταμς; την ρωτούσαν οι δημοσιογράφοι.

«Η Τζούλια Άνταμς και ο Τάυρον Πάουερ στο φιλμ «Ο Τυχοδιώκτης του Μισισσιππί»

— «Ένα είναι το όνειρό μου: να παίξω στον κινηματογράφο και να γίνω γνωστή ήθοποιος του Χόλλυγουντ!», απαντούσε στερεότυπα η Τζούλια.

Λίγες ημέρες αργότερα έγινε η τελική εκλογή της «Μίς Αμερικής», αλλά η Τζούλια ήρθε τρίτη, μετά την «Μίς Καλιφορνία», που είχε κερδίσει τον τίτλο και την «Μίς Τέξας» που είχε έρθει δεύτερη. Ένω όμως όλες οι άλλες είχαν απελπιστεί απ' την άτυχία τους, η Τζούλια, παρά την άτυχία της, φαινόταν γεμάτη αισιοδοξία, θάρρος και θέληση.

— Δεν απελτίζομαι διόλου, δήλωσε, γιατί δεν απέβλεπα τόσο στον εφήμερο τίτλο, όσο στην πιθανότητα να μπω στο Χόλλυγουντ. Θέλω να παίξω στον κινηματογράφο και είμαι βέβαιη ότι άργα ή γρήγορα θα τα καταφέρω.

Είτε απ' τις δηλώσεις αυτές, είτε απ' την ομορφιά της, είτε τέλος απ' τα διάφορα «έπικαιρα» των Καλλιστείων που έφθασαν αμέσως στο Χόλλυγουντ, το αρμονικό σύνολο της Τζούλιας προσέχτηκε απ' τα στούντιο Ούνιβέρσαλ, που ως γνωστόν, πάντα ενδιαφέρονται για διαγωνισμούς γυναικείων Καλλιστείων. Αμέσως λοιπόν, εστάλη ειδικό «ελαγώνικο» να τη βρή και να τη φέρη στην πόλη του κινηματογράφου.

Τον Σεπτέμβριο του 1950 η Τζούλια Άνταμς —το πραγματικό της όνομα είναι Μπέττυ Μαϊν Άνταμς— έφτασε στο Χόλλυγουντ. Στο στούντιο της Ούνιβέρσαλ, κατόπιν, αφού την είδαν με το μάτι, την παρέπεμψαν στους ειδικούς μακιγιέρ, κομμωτές, μοδίστρες και άλλους. Έπειτα την είδαν και με μαγιά. Τέλος, αφού είχαν πεισθεί για τα φυσικά προσόντα της, την παρουσίασαν και στον

«Από «Μίς Αϊόβα 1950», διάσημη στάρλετ το Χόλλυγουντ

πέλλα. Ήταν και αρκετά καλή ήθοποιος αφού είχε το δίπλωμα μίας Δραματικής Σχολής του Σικάγο. Έτσι, όταν για πρώτη φορά αντίκρουσε κινηματογραφικό φακό, όλοι νόμισαν ότι είχαν να κάνουν με πεπειραμένη ήθοποιό. Δεν χρειάστηκε να της πάρουν πολλές δοκιμαστικές σκηνές. Απ' τις λίγες που είχαν γυρίσει, πείστηκαν αμέσως ότι η Τζούλια ήταν πραγματικό «εύρημα» για τα στούντιο. Μερικές εβδομάδες αργότερα, αφού πήρε αρκετά γενικού ενδιαφέροντος μαθήματα ήθοποιας και υποκριτικής στην ειδική σχολή των στούντιο κι' αφού έμαθε να ντύνεται, να χτενίζεται, να μακιγιάζεται «κινηματογραφικά», να σωφάρη, να ήπτεψη, να παίξη τένις και πιάνο και διάφορα άλλα, υπέγραψε τελικά ένα συμβόλαιο για τρία χρόνια, που της εξασφάλιζε ρόλους πρώτης τάξεως, δίπλα σε γνωστούς και φτασμένους στάρ!...

Με το καινούργιο λοιπόν, όνομα Τζούλια Άνταμς έκανε για πρώτη φορά την εμφάνισή της μπροστά στο αμερικανικό κοινό το Μάρτιο του 1951 με το γνωστό δραματικό φιλμ «Σβυσμένα μάτια». Σ' αυτό υπέδυε τον ρόλο της Κρίς, μίας «σκληρόκαρδης» νέας που εγκατέλειψε τον άρραδωνιστικό της, που είχε γυρίσει απ' τον πόλεμο τυφλός. Η ερμηνεία της στο φιλμ αυτό στάθηκε τόσο καλή, ώστε οι διευθύνοντες τα στούντιο απεφάσισαν να της αναθέσουν κι' άλλους ρόλους. Ακολούθησε το δεύτερο φιλμ με τίτλο «Ο δολοφόνος είναι μεταξύ μας» και αμέσως μετά το τρίτο που λεγόταν: «Οι θησαυροί του Λόστ Κάβουον».

Από τότε μέχρι σήμερα η Τζούλια έχει πάρει μέρος σε 11 ταινίες. Μεταξύ των νεωτέρων της αναφέρουμε το «Χαμένο Καραβάνι» με τον Τζέιμς Στιούαρτ, «Ο άνθρωπος απ' το Λος Άλamos», με τον Στέφεν Μακ Νάλλυ, και την τελευταία της δημιουργία «Ο τυχοδιώκτης του Μισισσιππί», εγχρωμό, με τον γόητα Τάυρον Πάουερ.

Η Τζούλια Άνταμς γεννήθηκε στην πόλη Γουάτερλω της πολιτείας Αϊόβα της Αμερικής στις 17 Οκτωβρίου του 1926. Είναι αγγλο-σκωτσέζικης καταγωγής, από γονείς που μετανάστευσαν από μικροί στην Αμερική. Σπούδασε πιάνο, μουσική, χορό και δραματική τέχνη στο Σικάγο, όπου ήταν και είχε εγκατεστημένοι οι γονείς της. Όταν έγινε 23 χρόνων, με την άδειά τους, φυσικά, δήλωσε συμμετοχή στα τοπικά Καλλιστεία του 1950, παρ' όλο που κατά βάθος δεν ήθελε τον τίτλο της «μίς». Όπως ξέρουμε δεν τον κέρδισε τελικά, αλλά κέρ-

δισε κάτι άλλο καλύτερο όπως είπαμε: κατέκτησε το Χόλλυγουντ και το δύσκολο αμερικανικό κοινό. Σήμερα είναι ένα απ' τα καινούργια αστέρια στα οποία οι ειδικοί της πόλεως του κινηματογράφου στηρίζουν πολλές και βάσιμες ελπίδες.

Είναι ύψηλη, με αρμονικό σώμα στις αναλογίες του και με καστανά μαλλιά και μάτια. Λίγοι καιρό πριν ν' άρχιση το γύρισμα της πρώτης της ταινίας στις 2 Ιανουαρίου 1951, παντρεύτηκε ύστερα από αμοιβαίο έρωτα με τον σεναριογράφο των ίδιων στούντιο Λέοναρντ Στέρν, με τον οποίο ζει σήμερα μία ναρούμενη κι' ευτυχισμένη ζωή. Και κάθε τόσο δίνει πίσω είνε εν' «σμένη νι' αυτή.

— Δεν έχω κανένα παράπονο απ' την τύχη μου, συνηθίζει να λη συχνά γελώντας με ικανοποίησι. Ωνευρέθηκα να κατακτήσω το Χόλλυγουντ και... κοντεύω να το κατακτήσω. Ζήτησα να συνδέσω τη ζωή μου και την τύχη μου με έναν καλό σύζυγο και το πέτυχα κι' αυτό. Τι άλλο να ποθήσω απ' την ζωή; Πιστεύω στο καλό μου άστρο που με οδηγεί πάντα στην επιτυχία!...

Ο. PENNY

«Η Τζούλια ως «Μίς Αϊόβα 1950»

Εμπειρο διευθυντή του τμήματος για τα νέα ταλέντα.

— Μίς Άνταμς, της είπε αυτός, τα φυσικά σας προσόντα μας ικανοποιούν. Μένει να εξετάσουμε και τα καλλιτεχνικά σας. «Αν, δηλαδή, έχετε ταλέντο για ήθοποιος. Θα σας γυρίσουμε από αύριο πολλές δοκιμαστικές σκηνές. «Αν αποδείξετε ότι είστε και καλή ήθοποιος, τότε ο δρόμος της δόξας ανοίγεται μπροστά σας!...

Αλλά η Τζούλια δεν ή-

ταν μόνο μια όμορφη κοπέλλα. Ήταν και αρκετά καλή ήθοποιος αφού είχε το δίπλωμα μίας Δραματικής Σχολής του Σικάγο. Έτσι, όταν για πρώτη φορά αντίκρουσε κινηματογραφικό φακό, όλοι νόμισαν ότι είχαν να κάνουν με πεπειραμένη ήθοποιό. Δεν χρειάστηκε να της πάρουν πολλές δοκιμαστικές σκηνές. Απ' τις λίγες που είχαν γυρίσει, πείστηκαν αμέσως ότι η Τζούλια ήταν πραγματικό «εύρημα» για τα στούντιο. Μερικές εβδομάδες αργότερα, αφού πήρε αρκετά γενικού ενδιαφέροντος μαθήματα ήθοποιας και υποκριτικής στην ειδική σχολή των στούντιο κι' αφού έμαθε να ντύνεται, να χτενίζεται, να μακιγι-

γιάζεται «κινηματογραφικά», να σωφάρη, να ήπτεψη, να παίξη τένις και πιάνο και διάφορα άλλα, υπέγραψε τελικά ένα συμβόλαιο για τρία χρόνια, που της εξασφάλιζε ρόλους πρώτης τάξεως, δίπλα σε γνωστούς και φτασμένους στάρ!...

Με το καινούργιο λοιπόν, όνομα Τζούλια Άνταμς έκανε για πρώτη φορά την εμφάνισή της μπροστά στο αμερικανικό κοινό το Μάρτιο του 1951 με το γνωστό δραματικό φιλμ «Σβυσμένα μάτια». Σ' αυτό υπέδυε τον ρόλο της Κρίς, μίας «σκληρόκαρδης» νέας που εγκατέλειψε τον άρραδωνιστικό της, που είχε γυρίσει απ' τον πόλεμο τυφλός. Η ερμηνεία της στο φιλμ αυτό στάθηκε τόσο καλή, ώστε οι διευθύνοντες τα στούντιο απεφάσισαν να της αναθέσουν κι' άλλους ρόλους. Ακολούθησε το δεύτερο φιλμ με τίτλο «Ο δολοφόνος είναι μεταξύ μας» και αμέσως μετά το τρίτο που λεγόταν: «Οι θησαυροί του Λόστ Κάβουον».

Από τότε μέχρι σήμερα η Τζούλια έχει πάρει μέρος σε 11 ταινίες. Μεταξύ των νεωτέρων της αναφέρουμε το «Χαμένο Καραβάνι» με τον Τζέιμς Στιούαρτ, «Ο άνθρωπος απ' το Λος Άλamos», με τον Στέφεν Μακ Νάλλυ, και την τελευταία της δημιουργία «Ο τυχοδιώκτης του Μισισσιππί», εγχρωμό, με τον γόητα Τάυρον Πάουερ.

Η Τζούλια Άνταμς γεννήθηκε στην πόλη Γουάτερλω της πολιτείας Αϊόβα της Αμερικής στις 17 Οκτωβρίου του 1926. Είναι αγγλο-σκωτσέζικης καταγωγής, από γονείς που μετανάστευσαν από μικροί στην Αμερική. Σπούδασε πιάνο, μουσική, χορό και δραματική τέχνη στο Σικάγο, όπου ήταν και είχε εγκατεστημένοι οι γονείς της. Όταν έγινε 23 χρόνων, με την άδειά τους, φυσικά, δήλωσε συμμετοχή στα τοπικά Καλλιστεία του 1950, παρ' όλο που κατά βάθος δεν ήθελε τον τίτλο της «μίς». Όπως ξέρουμε δεν τον κέρδισε τελικά, αλλά κέρ-

δισε κάτι άλλο καλύτερο όπως είπαμε: κατέκτησε το Χόλλυγουντ και το δύσκολο αμερικανικό κοινό. Σήμερα είναι ένα απ' τα καινούργια αστέρια στα οποία οι ειδικοί της πόλεως του κινηματογράφου στηρίζουν πολλές και βάσιμες ελπίδες.

Είναι ύψηλη, με αρμονικό σώμα στις αναλογίες του και με καστανά μαλλιά και μάτια. Λίγοι καιρό πριν ν' άρχιση το γύρισμα της πρώτης της ταινίας στις 2 Ιανουαρίου 1951, παντρεύτηκε ύστερα από αμοιβαίο έρωτα με τον σεναριογράφο των ίδιων στούντιο Λέοναρντ Στέρν, με τον οποίο ζει σήμερα μία ναρούμενη κι' ευτυχισμένη ζωή. Και κάθε τόσο δίνει πίσω είνε εν' «σμένη νι' αυτή.

— Δεν έχω κανένα παράπονο απ' την τύχη μου, συνηθίζει να λη συχνά γελώντας με ικανοποίησι. Ωνευρέθηκα να κατακτήσω το Χόλλυγουντ και... κοντεύω να το κατακτήσω. Ζήτησα να συνδέσω τη ζωή μου και την τύχη μου με έναν καλό σύζυγο και το πέτυχα κι' αυτό. Τι άλλο να ποθήσω απ' την ζωή; Πιστεύω στο καλό μου άστρο που με οδηγεί πάντα στην επιτυχία!...

Πίσαρντ Τον Ένα Μπάρτοκ

Μπαλαρινοπούλα

Η Φρόσω έφτασε στο θέατρο σά χαμένη. Με τα μάτια της κόκκινα από την άψυνη και τα κλάματα, άφηρημένη, ανέθηκε γρήγορα γρήγορα τη στενή ξυλινή σκαλίτσα που ώδηγούσε από τη μικρή πορτίτσα της στενής παρόδου του κεντρικού δρόμου στα παρασκήνια, κι έτρεξε να χωθεί στο καμπαρίνι της, που ντυνότανε μ' άλλες δύο - την Πόπη και την Άλκη.

Τι έγινε, καλέ...; τη ρώτησε η Πόπη. Χωρίς να της απαντήσει, η Φρόσω πέταξε το παλτό της, το φουστάνι της, φόρεσε το λαμπρό κοστούμι της που χάνανε κιόλας φορέσει οι άλλες δύο μπαλαρινοπούλες δίπλα της. Εκείνος ύστερα από την καρέκλα, μπροστά στον καθρέφτη, κι άρχισε να βάφεται πυρετικά.

Χτύπησε το κουδούνι. Δεύτερο είναι; ρώτησε με αγωνία η Φρόσω. Τί δεύτερο; Τρίτο!... της απάντησε η Άλκη.

Η φωνή της Φρόσως ήχησε από το καμπαρίνι: «Ετοιμες, κυρίες!... Άνοιγουμε!...»

Μια στιγμή, κύριε Άποστολε... παρακάλεσε η Φρόσω, χωρίς να σταματήσει το πυρετικό της βήσιμο. Σ' ένα λεπτό είμαι έτοιμη!...

Το κεφάλι του οδηγού πρόβαλε περίεργα στην πόρτα του καμπαρίνι: «Κακά, πώς άργησες εσύ άποψι...; τη ρώτησε. Άλλη φορά, να πηγαίνεις στο ραντεβούδάκι σου, μ' να θυμάσαι λίγο και το θέατρο!...

Σας όρκίζομαι, κύριε Άποστολε... Έλα, άσε τους όρκους... Είσαι έτοιμη!... Έρριψε μια τελευταία ματιά στον καθρέφτη της ή μπαλαρινοπούλα, έσπασε λίγο τα μαλλιά της, και απάντησε:

Ετοιμη!... Μπορείτε ν' ανοίξετε!... Σχεδόν άμέσως, ακούστηκε από κάτω ή είσβαση της όρχηστρας. Τα φώτα της ράμπας ανάψανε όλα, οι δύο μηχανικοί, με τα σφύρια στή μέση, περιμένανε δεξιά κι αριστερά ν' ανοίξουν την σκηνή.

Όταν τελείωσε το μπαλέτο της ενάρξεως, οι μπαλαρινοπούλες μπήκανε μέσα ύστερ' από ένα χορευτικό σύνολο που άρεσε πολύ και χειροκροτήθηκε όπως κάθε βράδυ από την πλατιά. Η Φρόσω χώθηκε στο δικό της το καμπαρίνι, μαζί με την Πόπη και την Άλκη. Εκεί άρχισαν κι οι τρεις τους ν' αλλάζουνε για το μπαλέτο του φινάλε, της πρώτης πράξεως.

Δε μας είπες, λοιπόν, γιατί άργησες άποψι...; έκανε η Άλκη στή Φρόσω, ενώ φόρεσε ένα κομψό σουτιέν από λαμέ, χωρίς να γυρίσει να την κοιτάξει.

Πάλι είμαι ή Φρόσω δεν άποκριθηκε, βουλαγμένη στις πικρές σκέψεις της. Η Άλκη ήταν ευερέθιστη. Γύρισε όρμητικά προς τη Φρόσω και της φώναξε:

Άκουσε, μ' ήπιας κάνεις τη σπουδαία και την ακατάδεχτη, γιατί σε έζήρουμε!... Με ζέρετε!... ρώτησε ή Φρόσω δακρυσμένη.

Από την καλή!... Άκουσε, όμως τι σου πρίν ό Άποστολος: Τά ραντεβούδάκια σου πιο νωρίς από την παράστασι!...

Δεν έχω ραντεβούδάκια!... φώναξε με θυμό ή Φρόσω.

Δεν έχεις!... Χάχαχα!... Μήπως είσαι άγνη!...

Είμαι! έκανε με δόναμι ή Φρόσω. Έσύ μας θέλεις όλες σαν και σένα, για νάχης παρτα μεν' στο βαρκό που βουλαξεί!...

Το χέρι της Άλκης αψώθηκε άπτομα, και χτύπησε δυνατά τη Φρόσω στα μούτρα. Έξαλλη ή Φρόσω από τό δυνατό σκαμπήλι, χύμηξε άπάνω στην Άλκη. Πισατόηκανε μαλλιά με μαλλιά!... Μάταια ή Πόπη μήηκε ανάμεσα τους για να τις χωρίσει:

Βρέ κορίτσια!... Σιγά!... Ντροπή!...

Στό τέλος, άμα είδε ότι δεν τά κατάφεραν, άνοιξε την πόρτα του καμπαρίνι, και φώναξε δυνατά:

Τρέξτε να τις χωρίσετε!... Θά σκοτώθω νε!...

Τρ έκανε μερικοί, - ό κομικός ό Σκαρτής, ό ντιέρ ό Μάλλης, ό οδηγός της σκηνής ό Άποστολος, - και καταφέρναν με δυσκολία να τις χωρίσουν.

Μά, τι πάθατε; Λυσσάζετε!... μάλωσε άσύστηρα ό Άποστολος, κάνοντας πιο ψιλή τη φωνή του.

Μούδωσε ένα σκαμπήλι! είπε ή Φρόσω, ανασταίνοντας γρήγορα, και κρούοντας γεμάτη ντροπή το γυμνό στήθος της.

Σκαμπήλι μόνο!... Έπρεπε να σε σκίσω!... σούρλασε ή Άλκη. Νά σε μάθω εγώ να βρίζεις!...

Φρόσω!... Έλα δέω να σου μιλήσω... έκανε άσύστηρα ό Άποστολος, κυττάζοντας και μαργα το μισόγυμνο κορμάκι της μπαλαρινάς.

Μία στιγμή να ντυθώ, κι' έρχομαι!... Βγήκε ό οδηγός κλεινώντας την πόρτα, και ή Φρόσω σιγυρίστηκε γρήγορα-γρήγορα, πουντράρισε τη μύτη της ποδε γραντζουνιστή, φόρεσε άπάνω από τό λαμέ κοστούμιάκι το φινάλε της ρόμπα της, και βγήκε από τό καμπαρίνι. Ό Άποστολος της περίμενε στή δεξιά κορίτσα, πίσω από τό σκηνικό.

Άκουσε... της είπε. Τόχει παραξυλώσει τελευταία!... Άργείς ναβήσεις στο θέατρο, κυγαδίζεις!... Άν τά μάθης αυτό ό Σκαρτέλης, θά σε διώξει!...

Σκαρτέλης ήταν ό διευθυντής του θεάτρου, πολύ άσύστηρος στις θεατρινούλες που δε ζήτουσαν προστασία και έλεος στήν άγκαλιά του...

Σας όρκίζομαι, κύριε Άποστολε, είπε ή Φρόσω δακρυμένη, ότι δεν έφταιγα εγώ!... Έχω τό μπαμπά βαρεία άρρωστο, και δύο μικρά αδερφάκια που περιμένουν μόνο από μένα!... Άποψε δεν ήμουν στήν ώρα μου έδω, γιατί περίμενα τό γιατρό που άργησε νάρθ!...

Και γι' αυτό ρίχτηκες άπάνω στήν Άλκη!... Μ' έβρισε... Θυμωμένη κι' εγώ από τό τσάμ μου βάσανα, της είπα δυο λόγια!... Έκεινη τότε με σκαμπήλησε, κι' έγινε ό καυγάς!... Για πρώτη φορά, θά σου βάλω ένα πεντητάρι πρόστιμο!...

Πεντητάρι!... έκανε με φρίκη ή μπαλαρινοπούλα.

Μ' έβρισε... Θυμωμένη κι' εγώ από τό τσάμ μου βάσανα, της είπα δυο λόγια!... Έκεινη τότε με σκαμπήλησε, κι' έγινε ό καυγάς!... Για πρώτη φορά, θά σου βάλω ένα πεντητάρι πρόστιμο!...

Πεντητάρι!... έκανε με φρίκη ή μπαλαρινοπούλα.

Μ' έβρισε... Θυμωμένη κι' εγώ από τό τσάμ μου βάσανα, της είπα δυο λόγια!... Έκεινη τότε με σκαμπήλησε, κι' έγινε ό καυγάς!... Για πρώτη φορά, θά σου βάλω ένα πεντητάρι πρόστιμο!...

Πεντητάρι!... έκανε με φρίκη ή μπαλαρινοπούλα.

Μ' έβρισε... Θυμωμένη κι' εγώ από τό τσάμ μου βάσανα, της είπα δυο λόγια!... Έκεινη τότε με σκαμπήλησε, κι' έγινε ό καυγάς!... Για πρώτη φορά, θά σου βάλω ένα πεντητάρι πρόστιμο!...

Πεντητάρι!... έκανε με φρίκη ή μπαλαρινοπούλα.

Μ' έβρισε... Θυμωμένη κι' εγώ από τό τσάμ μου βάσανα, της είπα δυο λόγια!... Έκεινη τότε με σκαμπήλησε, κι' έγινε ό καυγάς!... Για πρώτη φορά, θά σου βάλω ένα πεντητάρι πρόστιμο!...

Πεντητάρι!... έκανε με φρίκη ή μπαλαρινοπούλα.

Μ' έβρισε... Θυμωμένη κι' εγώ από τό τσάμ μου βάσανα, της είπα δυο λόγια!... Έκεινη τότε με σκαμπήλησε, κι' έγινε ό καυγάς!... Για πρώτη φορά, θά σου βάλω ένα πεντητάρι πρόστιμο!...

Πεντητάρι!... έκανε με φρίκη ή μπαλαρινοπούλα.

Μ' έβρισε... Θυμωμένη κι' εγώ από τό τσάμ μου βάσανα, της είπα δυο λόγια!... Έκεινη τότε με σκαμπήλησε, κι' έγινε ό καυγάς!... Για πρώτη φορά, θά σου βάλω ένα πεντητάρι πρόστιμο!...

Πεντητάρι!... έκανε με φρίκη ή μπαλαρινοπούλα.

Μ' έβρισε... Θυμωμένη κι' εγώ από τό τσάμ μου βάσανα, της είπα δυο λόγια!... Έκεινη τότε με σκαμπήλησε, κι' έγινε ό καυγάς!... Για πρώτη φορά, θά σου βάλω ένα πεντητάρι πρόστιμο!...

Πεντητάρι!... έκανε με φρίκη ή μπαλαρινοπούλα.

Μ' έβρισε... Θυμωμένη κι' εγώ από τό τσάμ μου βάσανα, της είπα δυο λόγια!... Έκεινη τότε με σκαμπήλησε, κι' έγινε ό καυγάς!... Για πρώτη φορά, θά σου βάλω ένα πεντητάρι πρόστιμο!...

Πεντητάρι!... έκανε με φρίκη ή μπαλαρινοπούλα.

Μ' έβρισε... Θυμωμένη κι' εγώ από τό τσάμ μου βάσανα, της είπα δυο λόγια!... Έκεινη τότε με σκαμπήλησε, κι' έγινε ό καυγάς!... Για πρώτη φορά, θά σου βάλω ένα πεντητάρι πρόστιμο!...

Πεντητάρι!... έκανε με φρίκη ή μπαλαρινοπούλα.

Μ' έβρισε... Θυμωμένη κι' εγώ από τό τσάμ μου βάσανα, της είπα δυο λόγια!... Έκεινη τότε με σκαμπήλησε, κι' έγινε ό καυγάς!... Για πρώτη φορά, θά σου βάλω ένα πεντητάρι πρόστιμο!...

Πεντητάρι!... έκανε με φρίκη ή μπαλαρινοπούλα.

Μ' έβρισε... Θυμωμένη κι' εγώ από τό τσάμ μου βάσανα, της είπα δυο λόγια!... Έκεινη τότε με σκαμπήλησε, κι' έγινε ό καυγάς!... Για πρώτη φορά, θά σου βάλω ένα πεντητάρι πρόστιμο!...

Πεντητάρι!... έκανε με φρίκη ή μπαλαρινοπούλα.

Τό πενήνταρι ήταν ό μισθός της δύο ήμερών!... Έπιασε τά χέρια του οδηγού της σκηνής:

Μη μου βάλετε πρόστιμο, κύριε Άποστολε!... Δε μπορώ να τό πληρώσω!... Δε φάνουν αυτά που παίρνω για όλους μας στο σπίτι!...

Εκτός άν... είπε ό Άποστολος, κυττάζοντας λαίμαργα τη φρέσκια νεανική σάρκα μεσ' από τη ρόμπα που χύη άνοιξε. Έκτός άν... φύγουμε μαζί άποψε, μετά την παράστασι!...

Δεν ήταν ή πρώτη φορά που ή μπαλαρινοπούλα δεχότανε τις επιθέσεις των ανθρώπων των παρασκηνίων, μ' πάντα κατάφερνε να τις άσφυγχι έπιτήθει!... Άποψε όμως, ό χυδαίος αυτός άνθρωπος που δεν είχε προσέξει τό δράμα της που τοδε με τόση άξιαστή ελκρινεία εμπιστευτή, της προκάλεσε άποτροπισμό κι' άγανάκτησι!... Σήκωσε ψηλά τό κεφάλι της, και τό έλε με πείσμα:

Έτσι!... Λοιπόν, δε θά φύγωμε μαζί, ούτε άποψε, ούτε ποτέ, και κάντε μου ό τι θέλετε!...

Κι' έφυγε τρεχόντας. Ό οδηγός της σκηνής σήκωσε τους ώμους του, και πήγε να γράψι τό όρντινόν (*). Σε λίγο τό κολλόσε ό ίδιος: «Επιβάλλεται πρόστιμο πενήντα χιλιάδων εις την χορεύτρια Φρόσω Μαντή δι' άργοπορίαν της και άρρηκτη συμπεριφοράν έν ώρα παραστάσεως. Έκ της διευθυνσεως».

Όταν βγήκε, μετά την παράστασι, από τό θέατρο ή Φρόσω, στο κεφαλάκι της βούξιναν ένα σωρό μαύρες σκέψεις: Πώς θα βάραισε τον πατέρα της άποψε! Πώς θα πληρώσει αυτό τό πενήνταρι του πρόστιμου, τώρα! ποδε άνάγκη από φάρμακα, από γιατρό!...

Ενώ προχωρούσε γρήγορα-γρήγορα, προς τά κάτω, άκούσε μία φωνή πίσω της:

Φρόσω!... Δε γύρισε. Τέτοια νυχτερινή ώρα, οι άντρες στο δρόμο εινε άπαιτητικοί και πρόστιμοι, οι σσαρές κοπέλλες πρέπει να τους άποφύγουνε!... Τάχυνε τό βήμα της ή μπαλαρινοπούλα, πίσω της όμως άκούσε, γρήγορα κι' αυτό, τό βήμα εκείνου που την είχε φωνάξει με τό δονομά της!... Σε λίγο την είχε φτάσει, και μία φωνή λαχανιασμένη μίλησε στο αυτί της με τρυφερή οικειότητα:

Τι τρέχεις!... Δε γνώρισες τη φωνή μου!... Γύρισε, κυττάζε αυτόν ποχε μίλησε, και τό χαμογέλασε:

Α! Έσύ είσαι, Τέλη!... Κι' εγώ που τρώμαξα!...

Περπατήσανε μαζί. Ό Τέλης ήταν ό μισθός του θιάσου. Νέος, μ' μουσικές με ταλέντο, φαινότανε πως θά πάη μπροστά!... Πάντα έδειχνε τη συμπάθειά του στή μικρή μπαλαρινοπούλα, μ' συμπάθεια όχι σαν τις άλλες, μ' γεμάτη σεβασμό!...

Τι έγινε άποψε!... τη ρώτησε. Σοβ βάλανε πρόστιμο!...

Ναι!... τό άποκριθηκε βραχνά... Πενήντα χιλιάδες!...

Γιατί!...

Γιατί... δε δέχτηκε να πάω με τον Άποστολό!... τό έλε ώμα, κοινά.

Ό Τέλης έσφιξε τις γροθίες του:

Τό κλήρο!... Σε νομίζει σαν θες!... Ξαφνικά, ή Φρόσω έξοπασε σε λυγμούς:

Δε μπορώ πιά, Τέλη!... Δεν την άντέχω αυτή τη ζωή!... Άρρώστειες στο σπίτι, δυστυχία... Εκδίασμός στο θέατρο!...

Άκουσε... της είπε σσαρά ό νεαρός μουσικός. Αυτή ή δουλειά δεν εινε για σένα!...

Τό ξέρω, μ' τί να κάνω!... Έχω ανάγκη!... Θα φύγεις!... της είπε άσπασιατικά.

Θα φύγω!... Και ποιος θά πληρώσει τό γιατρό, τά φάρμακα, τό φαί των παιδιών!...

Ποιος!... Μ' άφίειες να τά πληρώσω όλα!... εγώ!... της πρότεινε γλυκά.

Τόν κυττάζε γεμάτη έκπληξη:

Εσύ!...

Ναι, εγώ!... Δε μπορώ να σε βλέπω μέσα σ' αυτό τον κόσμο που δεν ειναι για σένα!... Όνειρεύομαι μ' ζωή στο πλευρό σου τίμια, φτωχιά, γεμάτη έρωτα!...

Λες αλήθεια, Τέλη!...

Ναι, Φρόσω!... Σ' αγαπά! Και σε θαυμάζω!... Βγάψω άρκιτά!... Ό Σκαρτέλης άποψε με φώναζε και μούδωσε να γράψω τη μουσική της καινούργιας έπιθεωρήσεως που θ' άνευθασή!... Θα βγάλω πιά πολλά από τό πορτοφόλι μου!... Υποχρεώσεις δεν έχω, είμαι μόνα μου, χωρίς οικογένεια!... Θες να κάνω δική μου την οικογένειά σου, μικρή μου Φρόσω!...

Άποτομα, χώθηκε στήν άγκαλιά του, σά να ζητούσε προστασία, κλαιώντας και γελώντας μαζί!...

Όλα πήγανε καλά: Ό πατέρας της Φρόσως, σαν από ένα θαύμα, γύρισε στο κακότερο. Η μικρή μπαλαρινοπούλα έφυγε από τό θέατρο. Και σ' ένα μήνα έως άποφύγετο την ζωή της με τη ζωή Τέλη.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

(*) «Όρντινόν» εινε ένα χαρτί που κολλιέται στα παρασκήνια με τό σκοπό να πληρωφρη τους ήθοποιους για τις άποφάσεις της διευθυνσεως του θεάτρου.

Σ.Τ.Ε.

Ό Ράντολφ Σκώτ

ΓΙΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεις

Ό Φράνκ Σινάτρα, άόρησε στή νυκταία του Άθα Γκάρντενερ ένα μπρασελέ αξία 15.000 δολαρίων. Τό πανάκριβο κόσμημα εινε χρυσό και έχει 174 διαμάντια. Τό δώρο αυτό δεν έκανε ώστόσο μεγάλη έντύπωση στή γούσσα, γιατί την ίδια μέρα εισέπραξε 80.000 δολάρια από τό άλλοτε σύζυγό της Μίκυ Ρούνεϊ.

Πληρώνοντας «έρ' άπαξ» τό ποσό αυτό, ό Μίκυ Ρούνεϊ άπαλάσασε στο μέλλον από την καταβολή διατροφής στήν άλλοτε σύζυγό του.

Η Άθα Γκάρντενερ λέγεται ότι, όταν πρό καίρου άρώστησε, ένω γύριζε με τον Κλάρκ Γκέμπλ, ένα φιμ στην Κέννα, έστειλε στον Φράνκ Σινάτρα ένα τηλεγράφημα γραμμένο ως εξής: «Έχασα πάντε κιλά μέσα σε δέκα μέρες. Ό τι άπομένει εξακολουθεί να σ' αγαπά. Άθά».

Η Άννα-Μαρία Πιερράντζελι, εινε ή στήν που έχει σήμερα τό περισσότερα όνομα. Τό Χόλλυγουντ την έκανε σκέτη Πιερράντζελι και τό πρόσωπο του στενού περιβάλλοντός της την άποκαλούν «Πιέρ». Ό Ιταλός φίλος της εξακολουθού να την φωνάζουν Άννα-Μαρία και ό άνεπιστήμος μυστηρητής της Κίρκ Ντάγγκλας την έχει βαφτίσει Άμαρέλλα!...

Ό Ρέντ Σκέλτον, που είχε διαδψει διάφορα άρθρα σχετικά με την άλλαγή φύλου της Χριστίνας Γιόργκενσεν, είπε στο γιατρό του, τη στιγμή που τον μετέφεραν από χειρουργείο για να τό έγχειρήσουν τό έλκος του στομάχου του: «Άν τυχόν με μεταμορφώσετε σε Άρλην Ντάλι, μη παραλείψετε να είδοποιήσετε τον Φερνάντο Λάμας!»

Ό γιατρός της Μαίριλυν Μονρόε την διαβεβαίωσε πως τότε μόνο θ' άπαλλάγη από τ' αλλεπάλληλα κρυολογήματά της όταν παύη να περπατά ξεπόλητη μέσα στο σπίτι της.

Ένας ζαχαροπλάστης του Χόλλυγουντ προσέφερε στήν Πάιπερ Λάου, που αγαπά πολύ τά γλυκά, μία σοκολάτινα γυναικεία γάμπα γεμάτη καραμέλλες και σοκολάτακια. Εις άντάλλαγμα της ζήτησε ένα ζευγάρι φορεμένες κάλτσες της.

Ό Άλβ Χάν πληρώσε 4 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα ένοίκιο για δύο παράθυρα του Πικαντίλλυ κάτω άπ' τά όποια θά περάσει ή πομπή της Στέφως. Άπό τό ένα από τά δύο αυτά παράθυρα λέγεται ότι θά παρακολουθήσει τη σέψι και ή Τζέην Τίρνεϊ.

Ό Κλάρκ Γκέμπλ, που παρατείνει την παραμονή του στην Κέννα μετά τό γύριμα του φιμ «Μογκάμπος», έχει καταγοητεύσει τους ήθαγενείς. Η φωνή Βαγκένια τον άποκαλεί «Ντεάνα Γκέμπλ», δηλαδή άρχηγό Γκέ-

Ό Ράντολφ Σκώτ

ΓΙΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεις

Ό Φράνκ Σινάτρα, άόρησε στή νυκταία του Άθα Γκάρντενερ ένα μπρασελέ αξία 15.000 δολαρίων. Τό πανάκριβο κόσμημα εινε χρυσό και έχει 174 διαμάντια. Τό δώρο αυτό δεν έκανε ώστόσο μεγάλη έντύπωση στή γούσσα, γιατί την ίδια μέρα εισέπραξε 80.000 δολάρια από τό άλλοτε σύζυγό της Μίκυ Ρούνεϊ.

Πληρώνοντας «έρ' άπαξ» τό ποσό αυτό, ό Μίκυ Ρούνεϊ άπαλάσασε στο μέλλον από την καταβολή διατροφής στήν άλλοτε σύζυγό του.

Η Άθα Γκάρντενερ λέγεται ότι, όταν πρό καίρου άρώστησε, ένω γύριζε με τον Κλάρκ Γκέμπλ, ένα φιμ στην Κέννα, έστειλε στον Φράνκ Σινάτρα ένα τηλεγράφημα γραμμένο ως εξής: «Έχασα πάντε κιλά μέσα σε δέκα μέρες. Ό τι άπομένει εξακολουθεί να σ' αγαπά. Άθά».

Η Άννα-Μαρία Πιερράντζελι, εινε ή στήν που έχει σήμερα τό περισσότερα όνομα. Τό Χόλλυγουντ την έκανε σκέτη Πιερράντζελι και τό πρόσωπο του στενού περιβάλλοντός της την άποκαλούν «Πιέρ». Ό Ιταλός φίλος της εξακολουθού να την φωνάζουν Άννα-Μαρία και ό άνεπιστήμος μυστηρητής της Κίρκ Ντάγγκλας την έχει βαφτίσει Άμαρέλλα!...

Ό Ρέντ Σκέλτον, που είχε διαδψει διάφορα άρθρα σχετικά με την άλλαγή φύλου της Χριστίνας Γιόργκενσεν, είπε στο γιατρό του, τη στιγμή που τον μετέφεραν από χειρουργείο για να τό έγχειρήσουν τό έλκος του στομάχου του: «Άν τυχόν με μεταμορφώσετε σε Άρλην Ντάλι, μη παραλείψετε να είδοποιήσετε τον Φερνάντο Λάμας!»

Ό γιατρός της Μαίριλυν Μονρόε την διαβεβαίωσε πως τότε μόνο θ' άπαλλάγη από τ' αλλεπάλληλα κρυολογήματά της όταν παύη να περπατά ξεπόλητη μέσα στο σπίτι της.

Ένας ζαχαροπλάστης του Χόλλυγουντ προσέφερε στήν Πάιπερ Λάου, που αγαπά πολύ τά γλυκά, μία σοκολάτινα γυναικεία γάμπα γεμάτη καραμέλλες και σοκολάτακια. Εις άντάλλαγμα της ζήτησε ένα ζευγάρι φορεμένες κάλτσες της.

Ό Άλβ Χάν πληρώσε 4 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα ένοίκιο για δύο παράθυρα του Πικαντίλλυ κάτω άπ' τά όποια θά περάσει ή πομπή της Στέφως. Άπό τό ένα από τά δύο αυτά παράθυρα λέγεται ότι θά παρακολουθήσει τη σέψι και ή Τζέην Τίρνεϊ.

Ό Κλάρκ Γκέμπλ, που παρατείνει την παραμονή του στην Κέννα μετά τό γύριμα του φιμ «Μογκάμπος», έχει καταγοητεύσει τους ήθαγενείς. Η φωνή Βαγκένια τον άποκαλεί «Ντεάνα Γκέμπλ», δηλαδή άρχηγό Γκέ-

Ό Ράντολφ Σκώτ

ΓΙΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεις

Ό Φράνκ Σινάτρα, άόρησε στή νυκταία του Άθα Γκάρντενερ ένα μπρασελέ αξία 15.000 δολαρίων. Τό πανάκριβο κόσμημα εινε χρυσό και έχει 174 διαμάντια. Τό δώρο αυτό δεν έκανε ώστόσο μεγάλη έντύπωση στή γούσσα, γιατί την ίδια μέρα εισέπραξε 80.000 δολάρια από τό άλλοτε σύζυγό της Μίκυ Ρούνεϊ.

Πληρώνοντας «έρ' άπαξ» τό ποσό αυτό, ό Μίκυ Ρούνεϊ άπαλάσασε στο μέλλον από την καταβολή διατροφής στήν άλλοτε σύζυγό του.

Η Άθα Γκάρντενερ λέγεται ότι, όταν πρό καίρου άρώστησε, ένω γύριζε με τον Κλάρκ Γκέμπλ, ένα φιμ στην Κέννα, έστειλε στον Φράνκ Σινάτρα ένα τηλεγράφημα γραμμένο ως εξής: «Έχασα πάντε κιλά μέσα σε δέκα μέρες. Ό τι άπομένει εξακολουθεί να σ' αγαπά. Άθά».

Η Άννα-Μαρία Πιερράντζελι, εινε ή στήν που έχει σήμερα τό περισσότερα όνομα. Τό Χόλλυγουντ την έκανε σκέτη Πιερράντζελι και τό πρόσωπο του στενού περιβάλλοντός της την άποκαλούν «Πιέρ». Ό Ιταλός φίλος της εξακολουθού να την φωνάζουν Άννα-Μαρία και ό άνεπιστήμος μυστηρητής της Κίρκ Ντάγγκλας την έχει βαφτίσει Άμαρέλλα!...

Ό Ρέντ Σκέλτον, που είχε διαδψει διάφορα άρθρα σχετικά με την άλλαγή φύλου της Χριστίνας Γιόργκενσεν, είπε στο γιατρό του, τη στιγμή που τον μετέφεραν από χειρουργείο για να τό έγχειρήσουν τό έλκος του στομάχου του: «Άν τυχόν με μεταμορφώσετε σε Άρλην Ντάλι, μη παραλείψετε να είδοποιήσετε τον Φερνάντο Λάμας!»

Ό γιατρός της Μαίριλυν Μονρόε την διαβεβαίωσε πως τότε μόνο θ' άπαλλάγη από τ' αλλεπάλληλα κρυολογήματά της όταν παύη να περπατά ξεπόλητη μέσα στο σπίτι της.

Ένας ζαχαροπλάστης του Χόλλυγουντ προσέφερε στήν Πάιπερ Λάου, που αγαπά πολύ τά γλυκά, μία σοκολάτινα γυναικεία γάμπα γεμάτη καραμέλλες και σοκολάτακια. Εις άντάλλαγμα της ζήτησε ένα ζευγάρι φορεμένες κάλτσες της.

Ό Άλβ Χάν πληρώσε 4 έκατομμύρια γαλλικά φράγκα ένοίκιο για δύο παράθυρα του Πικαντίλλυ κάτω άπ' τά όποια θά περάσει ή πομπή της Στέφως. Άπό τό ένα από τά δύο αυτά παράθυρα λέγεται ότι θά παρακολουθήσει τη σέψι και ή Τζέην Τίρνεϊ.

Ό Κλάρκ Γκέμπλ, που παρατείνει την παραμονή του στην Κέννα μετά τό γύριμα του φιμ «Μογκάμπος», έχει καταγοητεύσει τους ήθαγενείς. Η φωνή Βαγκένια τον άποκαλεί «Ντεάνα Γκέμπλ», δηλαδή άρχηγό Γκέ-

ήμπα και μαζί με πολλά άλλα δώρα, του χάρισε μέχρι τώρα και τρεις... συζύγους!

Η Λεσλυ Κάρν άκούσε πρό ήμερών τά πιο κολακευτικά λόγια, που θά μπορούσε ν' άκούσει μία στήν. Ό Μακ Σένιτς της είπε: «Είστε καταπληκτική! Και γι' αυτό νά δώσω περισσότερο κύρος στή δήλωσή του πρόσθεσε: «Πιστεύετε πως κάτι

Σάββατο μεσημέρι μπαρκάρισα στο ατμόπλοιο της τύχης μου. Αποπλεύσαμε ήρεμα. Κι' εγώ δοκίμαζα χαρά μεγάλη, που έλειπε τους άλλους επιβάτες με είσιτηρια πληρωτικά — κι' εγώ να ταξιδεύω δωρεάν. Δηλαδή, τί δωρεάν, εδώ που τα λέμε; Είχα δώσει ένα τάλληρο. 'Ωστε εγώ μ' ένα τάλληρο ταξίδευα, κι' ο πλοῦς μου — πρώτη θέσι — στοιχίζει μ' επιστροφή δροχίμες διακόσιες τέσσερις χιλιάδες.

Βεβαία έφτανα στο καράβι και πληρώσα κάπου τριάντα πέντε χιλιάδες. Όμως αυτό ήταν άλλη ιστορία.

Στη μέση του πελάγου μάς έπιασε το πρώτο σκοτάδι της νύχτας. Κι' ήταν μεσάνυχτα παρά είκοσι όταν φάνηκαν από μακριά τα ρωμαντικά φώτα της πρωτεύουσας του νησιού, μεσάνυχτα και είκοσι όταν το καράβι έπιασε σκάλα, που λένε, καθώς νομίζω, στη ναυτική γλώσσα. 'Αλλά κι' αν δεν το λένε έτσι, το λέω εγώ. Το λιμάνι δεν είχε αποσάθρα από κείνες που κολλάνε δίπλα τα βαπόρια και κατεβαίνει ο επιβάτης, όπως από τη σκάλα του σπιτιού του. Το πλοίο στάθηκε άρδο και μαζεύτηκαν γύρω του οι βάρκες, σαν πλεούμενες κατασπίδες, για να φέρουν καμπόσους επιβάτες και να παραλάβουν περισσότερους. Είχε πιάσει και λίγο αεράκι. Τα κύματα χτυπούσαν στις αδιάφορες μπάντες του καραβιού, αλλά έκαναν τις βάρκες να χορεύουν. Τέλος, κατέβηκα κι' ένας βαρκάρης με άδραξε στα δυνατά του μπράτσα και μ' άπλωσε σαν μικρό παιδί, στην πρύμνη, μαζί με τη βαλίτσα μου. 'Ήμασταν το δλον έν- νέα.

Μόλις γέμισε η βάρκα, οι λεμ- φούχοι άρπαξαν τα κουπιά και τράβηξαν κατά την παραλία. 'Η λέμβος ανέκοιτάδεσάνε άπάνω στα κύματα, μα οι λεμφοί κι' έβραν τη δουλειά τους. Κι' είχα κι' ένα σκοτάδι άένυσος.

— Άποψε έπιασε μπουκαδουρά! είπε ξαφνικά ένας λεμφοῦχος.

— Άλλά κανένας δεν τοῦδωσε ά- πόκρισι. Τα φώτα της παραλίας όλο κι' έρχόντουσαν πιο κοντά — άντε και φτάσαμε. 'Ήμασταν πιά στη σκάλα της αποδάρης. 'Ο ένας βαρκάρης έκανε κοίση με τα κουπιά κι' ένας — ένας επιβάτης πιανόταν από τη χερσόκλα του άλλου λεμφοῦχου, που είχε βγή πρώ- το στο σκαλοπάτι και πάταγε στερηά. 'Ηρθε κι' η σειρά μου. Σηκώθηκα όρθιος και προχώρησα μπροστά. Με τόναν χέρι κρατούσα το βαλιτσάκι μου και τ' άλλο το άπλωσα μπροστά για να συλλά- θω το χέρι του βαρκάρη. Μά, τη στιγμή που πήγαινα ν' άπλώσω και το πόδι μου, ένα κύμα που γύριζε προς τα πίσω — το αντίμα- μαλο, που λένε — πήρε πίσω και τη βάρκα. Για ένα δέκατο του δευτερολέπτου ένοιωσα πως τόναν μου πόδι ήταν στη στερηά και τ' άλλο πήγαινε προς το πέλαγος. 'Απόλεια της ισορροπίας. 'Επει- τα ένοιωσα πως έφεπτα στο κενό κι' έπειτα βρέθηκα στη θάλασσα. Χάθηκε ο κόσμος για μένα.

Εύτυχώς τα νερά δεν ήταν πολ- λυ βαθιά. Μέχρι το λαιμό. Με τραβήκανε, μέσα σε φωνές και φασαρία κι' εύτυχώς που κράταγα ακόμα το βαλιτσάκι. Ξαναγύρισα στη ζωή. Τα νερά τρέχανε από τα ρούχα μου, από το κεφάλι μου, από παντού μου και μ' έδερναν τρέμουλα από το κρύο. Πέρασε κάμποση ώρα μέχρι να συνέλθω. Ξαφνικά άκούστηκε μία σφυριζιά και το πλοίο ξεκίνησε για να συ- νεχιστή το δρομολόγιό του.

— Νά! φώναξα και τοῦστεϊλα μία μουντζά.

Γύρω μου είχαν μαζευτή πολλοί περιεργοί και σχολίαζαν και γε- λούσαν κι' άλλες.

— 'Έχεις κάνα δίκονε σου εδώ; με ρώτησε ο ένας βαρκάρης.

— Όχι! άπάντησα.

— Τότε γιατί ήρθες;

— Για τουρισμό!

Σαν άκούστηκε αὐτή η λέξι, όλο το πλήθος έξασπασε σ' ένα γε- λιο — άλλο πράμα. Λες κι' άκου- σε κανέναν άστειρο.

— 'Εχεις κάνα δίκονε σου εδώ;

— Όχι! άπάντησα.

— Τότε γιατί ήρθες;

— Για τουρισμό!

Σαν άκούστηκε αὐτή η λέξι, όλο το πλήθος έξασπασε σ' ένα γε- λιο — άλλο πράμα. Λες κι' άκου- σε κανέναν άστειρο.

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΤΑΦΟΣ

Στο νεκροταφείο της γαλλικής κομπολόως Ροσεσούαρ μπο- ρεί να δη κανείς από την περασμένη εβδομάδα αυτόν τόν πα- ράξενο τάφο της φωτογραφίας μας, που άνήκει στον 'Αντρέ Σαμπερνώ, ο οποίος πέθανε προ εβδομάδων σε ηλικία 72 χρό- νων. Θά πιστέψετε ίσως ότι πρόκειται για μία ιδιαιτεροία άδιόρ- θωτου μπεκρη. Κι' όμως ο Σαμπερνώ δεν έπινε ποτε του. 'Η- ταν άπλως ένας μεγαλέμπορος κρασιών και ζήτησε με τη δια- ήκη του να βάλουν πάνω από τόν τάφο του ένα από τα βα- ρέλια του καταστήματός του!

— Καί λοιπόν, που θέλεις να σε πάμε; ρώτησε ο άλλος βαρκάρης.
— Στο ξενοδοχείο.
— 'Έχεις κλεισει δωμάτιο;
— Όχι!
— Μμμ! Καλά την 'χεις!

Προθυμοποιήθηκαν κι' οι δύο να με συνοδεύουν ως το κατάλυμά μου. Μαζί, έρχόταν και δολόκληρη κουστουδιά που έσπαζε πλάκα. Και πρέπει νακανα πολύ διασκεδαστική φιγούρα, βρεγμένος από κεφάλι μέχρι παπούτσια και στάζοντας σαν σαράντα σταγονόμετρα μαζε- μένα.

— Δωμάτιο; Δυστυχώς δεν έ- χουμε. 'Επρεπε να μάς είχατε ει- δοποιήσει.
— Πάμε σε άλλο ξενοδοχείο, είπα.

— Όύτε στο άλλο είχαν.
— Πάμε σε άλλο!
— Δεν υπάρχει άλλο με πληρο- φόρησε ο βαρκάρης.

— Καί τώρα τί θα γίνη; Θά περσώ τη νύχτα στο όρομο, σ' αυτήν την κατάσταση;

— Ντροπής! είπε ο άλλος βαρ- κάρης. 'Ο άνθρωπος πρώτη βολά έρχεται στον τόπο μας, για του- ρισμό. Οικονομική του ένα κρε- βάτι!

— Άφοῦ δεν υπάρχει! δήλωσε ο ξενοδόχος. 'Εχω νοικιάσει και το δικό μου.

— Μία γωνιά τουλάχιστον, να στεγνώω! Θ' άρπάξω καμμία πε- ριπλεγμονία. Δεν τότε βλέπεις που έχει γίνει σφυγγάρι;

— Άν μπορή, να μείνη στην ά- ποθήκη!

Είχα χάσει κάθε συναίσθησι της άτομικότητός μου κι' άφέθηκα σ' αυτούς τους ανθρώπους να δια- χειρισθούν την τύχη μου. Μ' έσυ- ραν στην αποθήκη. Μου άναψαν κι' ένα κερι, γιατί δεν είχε ήλε- κτρικό. 'Εκεί, βρέθηκε κι' ένας σπασμένος καναπές.

— Άειντε! Γδούσου να στεγνώ- ξης, δούτυχε! είπε ο ένας βαρκά- ρης.

Μ' έγδυσαν οι ίδιοι. 'Ο ξενοδό- χος μούφερε δύο κουβέρτες να ρί- ξω άπάνω μου. Μου πήραν τα ρούχα.

— Θα τ' άπλώσω να στεγνώ- ζουν! είπε ο ξενοδόχος.
— 'Έχεις φωτιά; τόν ρώτησε ο βαρκάρης.

— Όχι. Θ' ανάψουμε το πρωί!

— Καί το πρωί τί θα βάλη ο άνθρωπος; Άσε να τα πάρω εγώ. 'Η γρηά έχει άναμένο τζάκι όλη

— Μου είνε αδιάφορο. 'Εγώ θά φύγω.

Μου τό σφράγισε. Πέρασα ακό- μα μία νύχτα στην αποθήκη και τ' άλλο μεσημέρι ετοιμάστηκα. μ' όλα τα ρίγη που κατέβαιναν στην πλατή μου. Όμως, κατά τις δύο, έρχεται ο βαρκάρης και μου λέει, κουνώντας το κεφάλι του:

— Δεν φεύγει άποψε.

— Γιατί;

— Ένεκα ή τρικυμία, τα καρά- θια πιάσανε σιγουριές. Ποδίσανε, που λένε. Καί κατά πως δείχνουν τα πράματα, πριν μία βδομάδα, δεν βλέπω να καλμάρη ή φουρτού- να.

Όραία πράματα. Καί καθώς δεν έφευγε και καράβι, δεν άδεια- ζε και δωμάτιο να μείνω. Μονιμο- ποιήθηκα στην αποθήκη. Το κρυ- λόγημά μου βάδιζε το όρομο του — έκανε τόν κύκλο του, όπως έλεγες κι' ο γιατρός. 'Ήμουνα σαν το λε- ονταρι στο κλουβί. Καί που να ξεμυτίσω κι' έζω που είχε πιάσει μία βροχή, που δεν έλεγες να στα- ματήσει.

Δυό δρομολόγια μεταιώθηκαν. Την επομένη δευτέρα όμως είχε καράβι — μ' όλο που ή φουρτούνα εξακολουθούσε ακόμα. Πληρώσα την αποθήκη, είπα του γιατροῦ πως θα του στείλω την άμοιδή του και κατέβηκα στο λιμάνι. Οι βαρ- κάρηδες μ' έπιασαν με προσοχή και μ' άκούμπησαν στη βάρκα. Μι- ση ώρα πάλεψαν με τα κύματα μέχρι να διπλαρσούν το καράβι — καί ήταν το ίδιο που είχα μουν- τώσει.

Όύτε κατάλαβα πως βρέθη- κα στη σκάλα. 'Εκανα το σταυ- ρό μου και είχα κλεισει τα μά- τια μου. Το μόνο που άκουσα ήταν ή φωνή του βαρκάρη:

— Νά μάς ξανάρθη!

Καμπίνα δεν υπήρχε ελτύθερη, ούτε μία.

— Θα βολετύητε στο σαλόνι!

Μου είπε ο καμωρῶτος.

Καί μία φουρτούνα, που δεν έ- χει την όμοια της στην ιστορία των θαλασσών. Κάποιος είπε πως ο πλοίαρχος είπε πως «τριανταδύο χρόνια καπετάνιος, δεν είχε ματα- ιδή τέτοια θάλασσα». (Αυτό που λένε για όλες τις φουρτούνες, πως ταχα λέει ο κάθε καπετάνιος). Το καράβι μία άνέβαινε, στί κορυφές τών κυμάτων και μία καταγωνιάζό- ταν στα ύψα ταρταρα. Θυμάμαι πως σε μία στιγμή κατρακύλησε και κοτούλησε τόν άντικρινό μου. Κόσμος πολὺς στα σαλόνια. Οι γυναίκες τσιρίζανε, μορίζανε λε- μόνια, κάναν το σταυρό τους και τάζανε κεριά στον 'Αγιο Νικόλα. Παιδιά χωνόντουσαν στα γόνατα τών μανάδων. Καί νάχω δίπλα μου μία χοντρή μεσόκοπη που να μ' έ- χη πιάσει από το μπράτσο και να ξεφωνίζει όλοένα σπαρταχτικά:

— Θα πνιγούμε! Πνιγώμαστε!

— Άει στο διάολο, της φώναξα στο τέλος.

Καί της έδωσα μία σπρω- ξιά που έπεσε με το κεφάλι στο τραπέζι. Λιποθύμησε και ήσύ- χασα.

Νύχτα έφιαλτική. Κι' εγώ όλο να θυμάμαι τόν τυχερό αριθμό: «371, κερδίζει είσιτηριόν α'. Θέ- σεως μετ' επιστροφής...» Δεν ήταν να είχα αγοράσει το 370;

— Άει στο διάολο, της φώναξα στο τέλος.

Καί της έδωσα μία σπρω- ξιά που έπεσε με το κεφάλι στο τραπέζι. Λιποθύμησε και ήσύ- χασα.

Νύχτα έφιαλτική. Κι' εγώ όλο να θυμάμαι τόν τυχερό αριθμό: «371, κερδίζει είσιτηριόν α'. Θέ- σεως μετ' επιστροφής...» Δεν ήταν να είχα αγοράσει το 370;

— Άει στο διάολο, της φώναξα στο τέλος.

Καί της έδωσα μία σπρω- ξιά που έπεσε με το κεφάλι στο τραπέζι. Λιποθύμησε και ήσύ- χασα.

Νύχτα έφιαλτική. Κι' εγώ όλο να θυμάμαι τόν τυχερό αριθμό: «371, κερδίζει είσιτηριόν α'. Θέ- σεως μετ' επιστροφής...» Δεν ήταν να είχα αγοράσει το 370;

— Άει στο διάολο, της φώναξα στο τέλος.

Καί της έδωσα μία σπρω- ξιά που έπεσε με το κεφάλι στο τραπέζι. Λιποθύμησε και ήσύ- χασα.

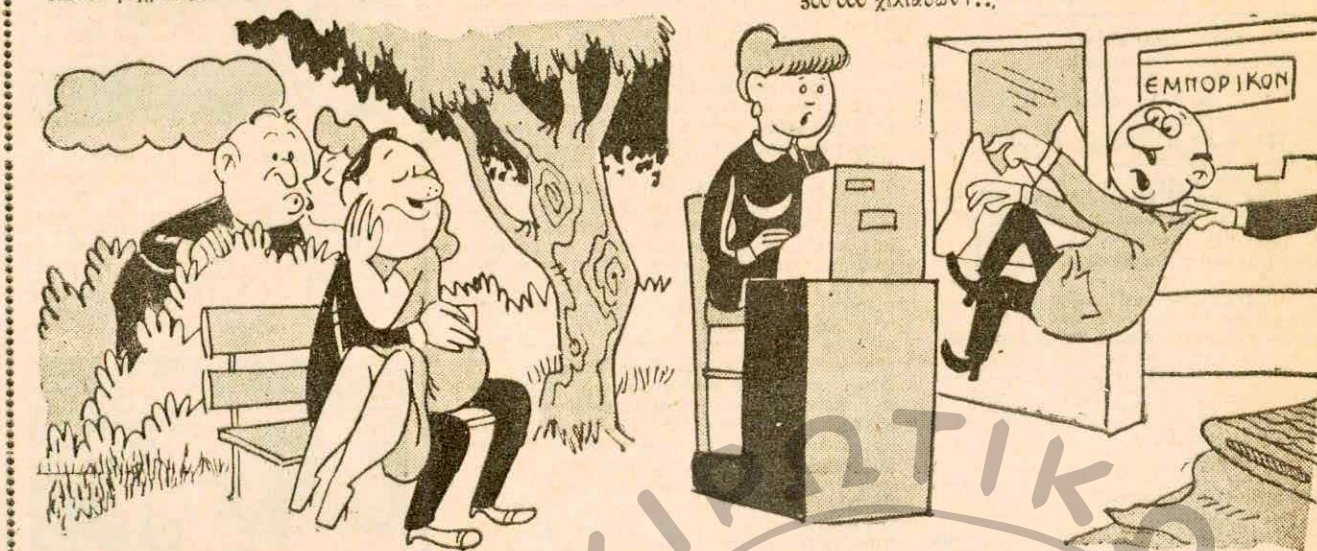
Νύχτα έφιαλτική. Κι' εγώ όλο να θυμάμαι τόν τυχερό αριθμό: «371, κερδίζει είσιτηριόν α'. Θέ- σεως μετ' επιστροφής...» Δεν ήταν να είχα αγοράσει το 370;

— Άει στο διάολο, της φώναξα στο τέλος.

ΠΑΝ, ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

— 'Εγώ θά, περιμένα εδώ τόν κύριο σου... Κι' επειδή κάνει ψυχρά, βάλε φωτιά στο τζάκι!..

— 'Η... έκτακτος είσφορα!..

— Τί εύπορος, χριστιανέ μου!.. Δεν βλέπεις ότι δεν έχω ούτε ένα ευρώ!..

— Λαθος κάνετε!.. Δεν είμαι εγώ ο κύριος του σπιτιού!..

Ο έρως-ύπομονη

— Έμπρός... Έσύ είσαι;
— Ναι, έγω, Καλλιμέρα...
— Μόνο «καλλιμέρα»;
— Γιατί; τί άλλο ήθελες; Καί καλησπέρα, ή καληνύχτα;...
— «Ήθελα να μ' αγαπάς λίγο!»
— Μά... σ' αγαπώ...
— Δεν τ' δείχνεις...
— Τι έπρεπε να κάνω, δηλαδή; Να πιδάω;... Μά, κι' αν ακόμα πιδούσα, πάλι δε θα τ'όδωλες, αφού δεν έχει άρχισει να χρησιμοποιείται ή τηλεόρασις και στο τηλεφώνω...
— Διασκεδάσεις μαζί μου...
— Καθόλου; σ' αγαπώ, και τ'ό ξέρεις...
— Τότε, γιατί δε μου τηλεφωνείς, αλλά περιμένεις να σου τηλεφωνήσω έγώ;...
— Τις πιο πολλές φορές δεν σου τηλεφωνάω έγώ;...
— Έ, τηλεφώνω και συ καμιά φορά, για να δείξης ότι ενδιαφέρεσαι λιγάκι για μένα...
— Δεν τ'ό ξέρεις;
— Όχι...
— Αν υποθέσουμε ότι έχεις ενδιαφέρον, αυτό εκδηλώθηκε κι' εκδηλώνεται πολύ γλιάρω...
— Χλιάρω; Μά, τί ήθελες, λοιπόν; Να βρώσω το τηλεφώνω; Να τ'ό κάψω;...
— Τώρα, διασκεδάσεις έσύ μαζί μου...
— Λοιπόν, όχι, κύριέ μου...
— Δεν ήθελα να γίνης ούτε ήφαιστειο, ούτε έμυροπότης! Ήθελα μόνο λίγο ενδιαφέρον, και, ιδίως, λίγη εκδήλωσις ενδιαφέροντος... Μου παραπονέθηκες πριν γιατί δε σου τηλεφώνησα; λοιπόν, μάθε ότι διατάζω να πάρω τόν αριθμό σου...
— Γιατί πάντα σε βλέπω στο τηλεφώνω βαρύ, έπιφυλακτικό, ψυχρό, και σκέπτομαι μήπως σε ένοχλώ;...
— Νά μ' ένοχλής; Έσύ;...
— Ναι, έγω, γιατί;...
— Παράξενο σου φαίνεται;...
— Δεν είσαι ικανή να ψυχολογήσης;...
— Όχι, Έγώ βλέπω εκείνα που φαίνονται...
— Δε έμπορώ να κάνω την Πυθία...
— Α, ώστε για να καταλάβης ότι σε λατρεύω πρέπει ναχης ματωτικές ικανότητες;...
— Πρέπει ναμυι μέντιουμ!...
— Καλά τότε... γειά σου!...
— Θύμισες;...
— Όχι...
— Κόβω όμως το τηλεφώνημα για να προσπαθήσω να σε πείσω...
— Με ποιόν τρόπο;
— Με τόν πιο... πειστικό! Γειά σου... *

«Αγαπημένο μου κουτό κορίτσι...»
«Ας προσπαθήσω, λοιπόν, να σε πείσω! Κι' αυτό, όχι για σένα, κυρίως για μένα, που έτσι, με το εύεργετικό αυτό ξέπασμα άπάνω στο καρτί, θα καταφέρω να εξασφράσω λίγο τή φορτωμένη με ισοβία με μιάν άπασρότητα άνακουφιστική έξομολόγησι... Ίσως τώρα αυτό που

κάνω σήμερα νανε άντιψυχολογικό. Μπορεί, όταν έσύ άπογήςης τή βεβαιότητα ότι σε λατρεύω, να γίνης ό μεγάλος μου έρωτικός τυράννος, μιά και θα έξερης ότι είνε άδύνατο πιά να ζήσω χωρίς έσένα... Δεν έχω τή δύναμι, όμως να σου κρυφτώ άλλο... Κι' άς τή πάρη άπάνω σου, κι' άς γίνης ό λατρευτός διγύττορας τής ζωής μου, κι' άς με βεβαιώσης!

»Ας με να κάνω μιά μικρή άνασκόπηση τού άίσθηματικού παρελθόντος μας! Δε θα θέλα να σου κούσω ότι υπήκες πολύ άδύνατος και δισταχτικός στη ζωή μου! Ή πρώτη σου εμφάνισι στην έρωτική σκηνή, πέρασε μάλλον άπαρατήρητη από μένα. Δεν είχες μιά «θριαμβευτική είσοδο», όπως οι μεγάλες πρωταγωνίστριες τής ζωής; είχες ένα ξεκίνημα γεμάτο μετριοφροσύνη, πού, αν τιμούσε το χαροκτήρα σου δε σου δινε όμως εύθες από τήν άρχή, από τήν πρώτη στιγμή, το πολυδύροδο μούγιο τής γοήσεως, πού παρ'άσσει κυρίως με τή μεγάλη τή έγωιστική άυτοπεποίθησι... Μπήκες, λοιπόν, δειλή, συντηρητική και συγκρατημένη στη ζωή σου. Κι' άρχισες επιτήδεια να με κατακτάς με... βήμα σημειωτών! Κάθε μέρα πού περνούσε, προχωρούσες κι' από ένα χιλιοστό στην καρδιά μου... Ό τρόπος σου ήταν ίσως άργός, μιά άπόλυτα άσφαλής: με τόν τρόπο αυτόν το κύμα σιγοτρώει το γρανίτη, ή στάλα τής δροσιάς τρυπάει πέρα για πέρα το μάρμαρο! Ό σιγανός έρωας έχει άξιοθαύμαστες διαβρωτικές ιδιότητες. Έρχεται μιά μέρα, πού ή καρδιά τού άνθρώπου βοϊσκειται άθελά τή τυπική μ' ένα τραύμα διαμπερές, από το βέλος του πού δεν έχει ξεκινήσει όρμητικό από το τανυμένο τόδε άλλα σιγανό και ύπουλο, χωρίς φανερή όρμη, μιά με καταπληκτική δύναμι και άφύσικο άίσθηματικό βελήνεκές!...

»Κι' έτσι, νάηνε τώρα ή πραγματικότητα: Είμαι έρωτευμένος άγιάτρευτα μαζί σου... Όχι μ' έναν έρωτα - πάθος, θύελλα και κυκλώνα μ' έναν έρωτα - ύπομονη, πού δημιουργήθηκε λίγο - λίγο, ό και το πέρασμα τού καιρού. Αυτός ό ίδιος ό καιρός σωρεύει άνεπαίσθητους μικροοργανισμούς στα βάθη τής θάλασσας, για να γιγαντώσιν κάποτε μέσ' από τήν άγκυλιά τού ωκεανού τή νησιά τών Κοραλλιών!... Ή θάβει κάτω από στρώματα γής ή θάλασσα τους παλινούς πολιτισμούς, τις Πυραμίδες, τις Άτλαντίδες!... Σ' αυτόν τόν καιρό άνάθεσε να με κατακτήσει. Και τ'α κατάφερε μιά γασά: Αυτή τή στιγμή πού σου γράφω είναι ολοκληρωτικά δεσμευμένος σε σένα!... Χρησιμοποίησα το δηλητήριο τού έρωτά σου, παίζοντας, σε μικρές, ανεπαίσθητες δόσεις, και τώρα νοιώθω τόν έαυτό μου ολοκληρωτικά και χωρίς έλπιδα τοξικωμένον!... Μήπως το ίδιο δεν παθαίνουν κι' όσοι δοκιμάζουν σ' άστεία το τσιγάρο, το οινόπνευμα, τήν κοκαΐνη;...

»Νάμυι κι' έγώ τώρα τοξικωμένος από σένα! Σε δέχτηκα στην άρχή σε μικρές δόσεις, πού τις νομίζα άβλαβείς. Και νάμυι τώρα ολοκληρωτικά κυριευμένος από το άγόό σου δηλητήριο! Χαίρεσαι; Καμαρώνεις; Με το δικό σου... Πιο πολύ από μιά γόησσα πού κατακτά σ' ά θύελλα και σ' ά θύελλα περνάει, έξίζει έσύ, πού με το σύστημα τής ύπομονης και τή μέθοδο τής συνήθειας, υπόρρεσε να ρίξης τις πιο νεφές άγκυρες στην καρδιά μου! »Μαζί με τήν εκδήλωσι τού πιο θερμού έρωτά μου, δέξου και τήν έκφρασι τού πιο μεγάλου μου θαυμασμού για το άπίστευτο κατώρθωμά σου!... *

«Αγαπητέ μου, λατρευτέ μου! Δεν έχω λόγια να έκφράσω τή χαρά μου, τή συγκίνησι μου, τήν εύγνωμοσύνη μου!... Σε λατρεύω!... Σε εύχαριστώ πού μ' αγαπάς και σύ, και πού μ' έπεισες γι' αυτό!...

»Φιλώ τή νεύλια σου μ' έρωτα, τ'α χέρι σου μ' εύγνωμοσύνη!... Σε λατρεύω και σ' εύχαριστώ... Κλείνω τ'α μάτια μου, και πέφτω χωρίς σκέψη, χωρίς διάθεσι κι' ούτε ικανότητα να σκεφτώ, στο δλονάλαγο πελάγος τής έρωτικής ναοός, στην έξαισία λουλουδιών άδυσσο πού μου άνοίγει ή λατρευτή σου όμολογία!... *

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΚΡΟΒΑΤΕΣ — ΧΟΡΕΥΤΑΙ

Το καλλιτεχνικό αυτό ζευγάρι, γνωστό ως «οι δύο Χάινκε» υπέγραψε συμβόλαιο μ' έναν αμερικανικό σταθμό τηλεόρασης. Οι δύο καλλιτέχνες πού βλέπετε στη φωτογραφία μας να χορεύουν μιά πρωτότυπη σάμπα πάνω στον τροχό ενός παθιάτου έχουν θαυμαστές ακροατικές ικανότητες, πού τους έξοφάλισαν παγκόσμια φήμη.

ΕΧΑΣΕ 124 ΚΙΛΑ!

Ό Τίνυ Τσερρι από το Λόνγκ Μπήτς τής Καλιφορνίας ζύγιζε πριν από μερικές εβδομάδες 291 κιλά. Ήθελε όμως να ταξιδέψη αεροπορικά, αλλά καμιά εταιρεία δεχόταν να τού δώσει θέσι σε αεροσκάφος τής. Ό Τίνυ τότε άρχισε μιά άυστηρή διαίτα και έχασε έτσι μέσα σε λίγες εβδομάδες 124 κιλά. Τώρα λοιπόν πού ζυγίζει μόνο 167 κιλά, έλπίζει πως θα μωρέσει έπιτέλους να πραγματοποιήσει το μακροχρόνιο όνειρό του: ένα αεροπορικό ταξίδι ως τή Νέα Υόρκη.

Ή κ. Αϊζενχάουερ με τή νύφη τής

Γίνετε φίλη με τή νύφη σας

Ή κ. Αϊζενχάουερ δίνει ένα μάθημα στις πεθερές

«Έπειτα άπ' το μάθημα... μαγειρικής πού μας έδωσε, σ' ένα προηγούμενο τεύχος μας, ό νέος Πρόεδρος τών Ήνωμ. Πολιτειών, έρχεται τώρα ή κ. Αϊζενχάουερ να διδάξη τις συνομήλικές τής γυναίκες πώς θα γίνουν ιδεώδεις πεθερές. Οι συμβουλές τής είναι προϊόν τής πείρας πού έχει άποκτήσει κι' ή ίδια με τή νύφη τής. Πρέπει δε να σημειωθεί πως όλοι οι οικογενειακοί τής γνώριμοι βεβαιώνουν ότι είναι οι δύο τους αγαπημένες και ταιριασμένες.

Ύπηρχε άνεκαθεν ή αντίληψις ότι είναι δύσκολο να ταιριάσιν μιά πεθερά με τή γυναίκα τού γιου τής. Τόσο στην άραιοτητα όσο και σήμερα, οι γιουμορίστες κι' οι γελοιογράφοι έχουν εκμεταλλευθή έξαντλητικά αυτό το θέμα.

Κι' όμως μπορείτε να τους διαψεύσετε πανηγυρικά, αρκεί μόνο να καταβάλετε μιά προσπάθεια για να κερδίσετε τή φίλια τής νύφης σας.

Όσες άμφιβολίες κι' αν έχετε για τήν ικανότητα τής να κάμψι το γυίο σας εύτυχισμένο, φροντίστε να τις κρατήσετε για τόν έαυτό σας μόνο, να μ' τις εκδηλώνετε ποτέ. Άπενα νάμυι μάλιστα, όδωτε τήν έντύπωσι πως έχετε άπόλυτη έμπιστοσύνη σ' αυτήν.

Κι' αν ακόμη δεν έξηρ να καθάριση φρέσκα φασολάκια ή να τηγανίσιν δυο αυγά μ' άπαισιέσθη. Ρίξτε μιά ματιά πίσω στη δική σας νοικοκυρική σταδιοδρομία. Θα διαπιστώσετε ότι και σεις δεν είχατε πάντα τήν ίδια πείρα και έπιδειότητα, όπως τώρα. Κι' όμως δεν έπαθε τίποτα ό άντρας σας... Το ίδιο λοιπόν θα συμβή και για το γυίο σας.

Με τόν καιρό, θα γίνη κι' ή νύφη σας καλή νοικοκυρά. Στο μεταξύ, τ'α ματονωάλια τής άνάτης δεν θ' άφίσουν τόν άντρα τής ν' αντίληψη τις έλλειψεις τής.

Μά και τώρα ακόμη, ίσως ή νύφη σας, δεν είναι τόσο άνικανη όπως σας φαίνεται. Αν τήν καλοεξετάσετε, μπορεί να τής βρήτε πολλά «έλαφυντικά». Όταν τ' ανακαλύψετε, μ' τήν κρατήστε μόνο για τόν έαυτό σας. Συναγάτε τήν π. γ. για τήν τέχνη τής στο κρέμασμα τών κάδρων ή στο φτιάσιμο τών σάντουιτς. Και πέστε το και στο γυίο σας. Ή νύφη σας θα σας εύγνωμώσει γιατί τήν επαινέσατε στον άντρα τής.

Νάχετε διαρκώς στο γού σας ότι μπορεί να μ' ήλθη ή νύφη σας να κάνει τ'α διαφρούς πράγματα όπως νομίζετε σεις πως πρέπει να γίνουν.

Έχει μεγαλώσει σ' άλλη οικογένεια, με διαφορετικές συνήθειες. Κάτι πού φαίνεται σπουδαίο σε σας μπορεί να το θεωρούσε άσημαντο ή δική τής υπέρτα.

Ίσως έσεις δεν άφίσате ποτέ το βράδυ ένα πιάτο άπλυτο στο νεοσύτη σας. Ή νύφη σας όμως μπορεί να πλένη πάντα τ'α πιάτα τής τ'ο πρώι. Δικαίωμα τής. Μπορεί εξ άλλου να προτιμάη να περνάη τήν Κυριακή με κοού κι' έτοιμα φαγητά ενώ έσεις είνατε συνήθισι πάντα στο πατροπαράδοτο. Ζεστό και καλομαγειρεμένο κυριακάτικο ροσμπήφ.

Ίσως να μ' συμφωνήτε με τις άπόψεις τής. Άλλα μ' τήν επικρίνετε. Αν ό γυίο σας άποδοκιμάξη τις συνήθειές τής, θα τής τ'ο π' α' τ'ός. Κι' εκείνη θα δεχθή τις επικρίσεις του, ενώ δεν θ' άνεχόταν ποτέ τις δικές σας.

Άλλο τόσο πρέπει ν' άποφεύγετε και τις έμμεσες, τις «σκεπασμένες» επικρίσεις. Μπορεί να σας στενοχωρή πού βλέπετε σκονισμένο το σερίβισιο πού γάρισε στη νύφη σας μιά θεία, ή μαυρισμένα τ' άσημικά σας πού άπογνωσίσθηκαν με θλίψη για χατήρι τής. Ποτέ όμως μ' τήν κάμετε λόγο για «τις καινούργιες σκόνες καθαρισμού, πού κάνουν να λαμποκοπάη το κάθε τι σ' ένα νοικοκυριό». Θα καταλάβη τόν ύπαινιγμό, όσο έλαφρός κι' αν είναι, και δεν θα σας συχωρέσει γι' αυτόν.

Άπαραιτήτ'η προϋπόθεσι για να κερδίσετε τή φίλια τής νύφης σας είνε να μ'ν έχετε πολλές άπαιτήσεις άπ' τόν πολύτιμο χρόνο τής. Έργονταί, βέβαια, στιγμές πού νιώθετε τόν έαυτό σας μόνο και κουρασμένο και σας φαίνεται τότε πως σας παραμελεί ή νύφη σας. Π'οιν πάρτε όμως το τηλεφώνω και τής κάμετε τ'α παράπονα σας θυμηθήτε πως έχουν κι' οι νέοι τις σκοτούρες τους και τ'α προβλήματά τους. Έπειδή ή νύφη σας παντρεύτηκε τόν άξιοθαύμαστο, τόν τέλειο γυίο σας, δεν έπεται πως ή ζωή τής είναι στρωμένη με τριαντάφυλλα δίγως άγκάθια...

Άναπολήστε άλλωστε τ'α πρώτα χρόνια τής δικής σας συζυγικής ζωής. Δεν ήσαν πάντα γεμάτα έρωτα και έκσταση... Όπως είγατε σεις δυσκολίες το ίδιο θα συμβαίνη και με τή νύφη σας, θα διαβήτε δε πιθανότατα τόν περισσότερο χρόνο και τήν ενεργεία τής για να τις υπενικήση. Μ'ν παραπαισιέσθη λοιπόν, αν δεν έρχεται να σας δ' όσο συχνά θα θέλατε.

Άπ' το άλλο μέρος, μ'ν τής γίνεστε φόρτωμα, επιβάλλοντας τήν συνεχώς τήν παρουσία σας. Φροντίστε να γεμίσει τή ζωή σας με ενδιαφέρον και δραστηριότητα ώστε να μ'ν χρειάζεται να άπαιτήστε άπ' τή νύφη σας ή άπ' το γυίο σας να σας κρατήσουν συντροφιά και να δώσουν τήν πλήρη σας.

Αν προσπαθήτε να γίνετε καλή φίλη με τή νύφη σας, θ' άνταμειφθήτε με τ'α παραπάνω γι' αυτό. Όταν ή νύφη σας σας αγαπάη και σας εμπιστεύεται, ποτέ δεν θα επιδιώξη να σας κρατήση μακριά άπ' το γυίο σας. Κι' όταν θα γίνη μ'τέρα, θα βελήση να συμμερισθήτε και σεις τή νύφη πού φέρουν τ'α παιδιά στο σπίτι.

Αν υπορέσετε να νικήστε τήν ένστικτη ζήλεια σας και να φερθήτε στη νύφη σας μ' έμπιστοσύνη, στοργή και κατανόηση, θα γίνη φίλη σας και θα καταφέρνη α'υθόρμητα σε σας για όδηγίες και συμβουλές. Τότε θα υποθέτε να καυχήθετε πως έπιτύνατε στο ρόλο τής πεθεράς.

MAMI A I-ZENXAΟΥΕΡ

Αθηναϊκά Έθίκα

ΑΝΟΙΞΙΣ

Μας ήρθε πιά ή «Ανοιξι, γλυκειά και μυροδόλος και χαίρεται κι' αγαλλιά κι' άνθίζει ό κόσμος όλος. Φουντώνουν τριανταφυλλίες, βιολέττες και γλυσίνες.

Φουντώνουν στ' άμφορικά προκλητικές βιτρίνες. Φουντώνει όλη ή φύσις. Φουντώνουν κήποι και σάλες, φουντώνει και ή... (κρίσις!)

Φουντώνουν χαμόγελα, σε χείλη όνειρεμένα. Φουντώνουν και γραμμάτια... διαμαρτυρημένα. Φουντώνουν γλάστρες κι' άρωμα παντού έχύνουν (πλάνο).

Φουντώνει κι' ό τιμάρθρος και πάει πρὸς τ'α πάνω.

Ανθίζουν όλα γύρω μας κι' έχουν παραφουντώσει. Φουντώνουν και οι φοροί μας και γίνονται... άλλοι (τόσοι!)

Φουντώνουν όλα μες στη γή, καθώς ό π'ας τις (βλέπει).

Και μαραμμένη άπόμεινε τού καθενός ή τσέπη!...

ΞΕΣΗΚΩΜΑ

Μωρέ, τί κόσμος έφυγε κι' αυτήν τήν Πασχαλιά! Και τις βαλίτσες άρπαξε όλη για να πασχάση. Και σύξυλα παράτησε και σπίτι και δουλειά, νομίζοντας πως μακριά, π'όι ώραία θα περάση.

Με πλοία κι' αυτοκίνητα και τραίνα φύγαν όλοι, στη Ρόδο και στην Κέρκυρα, στο Βόλο και στην (Πόλη). Σε πολιτείες και χωριά, σε νήσους και σε όρη, και ή Άθήνα, δηλαδή, έγινε σκορποχώρι!

Καθένας έκουράστηκε και έταλαιπωρήθη. Και τέλος άποδείχθηκε και καθωμολογήθη. Πως πιο καλά περσάσανε—με γειά τους, με χαρά (τους)—έκεινοι πούμειναν εδώ και κάθησαν... σ' α'υγά τους!

ΑΝΘΡΑΚΙΤΗΣ

Σπουδαία άνακαινίωση δία τ'ο κάθε σπίτι. Το ύπουργείο είδοποιεί πως έφερε... άνθρακίτη! Πολύ έγκαιρως φυσικά, γιατί είδε πως δεν π'ασι, να μείνη ή σόμπα μας σβυστά, Άπρίλη τε και Μάη!

Αί, τί να γίνη, κύριοι! Αυτό πάντα συμβαίνει. Χάρης στα μέτρα τ'α σοφά τού κράτους μας έν γενει, ποτέ, ποτέ δεν έλειψε, υπό τόν Παρθενώνα, το καλοκαίρι ό άνθρακας κι' ά πάγος τ'ο... χειμώνα!

Ο ΜΙΣΤΕΡ ΚΡΙΣΤΙ

Πολύ σπουδαίος κύριος αυτός ό Τζών ό Κοϊστί, πού σε Έγγλέζες μερικές τούς έλλάξε τήν πίστι! Έτσι, για σπόρ, ό Μίστερ Τζών μ'α-μ'α τις έστραγ... (γάλιζε, και σ' έναν τοίχο ύστερα καλώς τις... έξασφάλισε! Εύρισκε διασκεδάσι σ' αυτό πολύ μεγάλη. Κι' αφού τή μιά έντεινιχίξε, έπηγαίνε για άλλη!

Νέο Λανδρύ τόν είπανε—ένδοξο τ' όνομά του!—παρ' όλο πού ήτανε τού Τζών, άλλο το σύστημα τού. Ό πρώτος τις έφούνιζε—καθώς τ'ο ένθυμούμαι—και γλύνταγε τού φούρνου τού τ'α μελανά τ'α νέφη. Ό άλλος τις έντεινιχίξε. Στόν κόσμο αυτόν πού ζίζουμε, καθένας με το γούστο του και το δικό του... κέφι!

ΑΝΤΙΔΡΑΣΙΣ

Όχι, δεν είν' άστειόν. Σφοδρός κηρυχθηκε άγών κατά τών καλλιστείων. Διότι, λέει, τ'α χρηστά τ'α ήδη διαφθείρασι. Και αρκετάς νεανίδας άφρόνως παρασύρασι εις άναίδεις γυμνότητας και εις έκθέσεις κάλλους, εις δρόμους λίαν πονηρούς και εις κινδύνους άλλους!

Καλούνται δε α'ι νεανίδες πού έχουν νοή και γνώσι, σε καλλιστεία, στο έξής, να μ'ν άναμειχθώσι. Κι' ένεκα τούτου κρίνεται και είναι άσφαές, πως οι ύποψήφιος για «μ'ιε» φέτος θ'άν... διπλέ!

ΠΑΝ ΠΑΠ.

Η ΚΥΡΙΑ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΛΕΛΑ : Μιά ώριμη και κομψή κυρία. (Η κ. Βουλευτής). ΤΑΚΗΣ : Σοφιστής και ησυχος νοικοκύρης, άντρας της. ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ : Α' κυρία, Β' κυρία.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο οικιακό γραφείο της Λέλας). ΛΕΛΑ : ... (συνεχίζει κουβέντα) : Δε με βοηθάς καθόλου!

ΤΑΚΗΣ : Δηλαδή τί να κάνω; Να βάλω την ποδιά να πλύνω τα πιάτα;

ΛΕΛΑ : "Αφήσε πια τις έλεεινες αυτές αντιφεμινιστικές κοινοτοπίες! Ποιος σου είπε να βάλεις την ποδιά να πλύνεις πιάτα; Τα πιάτα τα πλένει η υπηρέτρια. Να με βοηθήσεις λέω, στο έργο που έχω αναλάβει.

ΤΑΚΗΣ : Τί να κάνω δηλαδή; Να πάω να κάτσω εγώ στην έδρα σου στη Βουλή; "Η ν' αγοράσω για λογαριασμό σου;

ΛΕΛΑ : Ξέρεις πολύ καλά πώς αγοράζω περίφημα!

ΤΑΚΗΣ : Όμολογώ πώς ήξερα τη δεινότητά σου μόνο στις... συζυγικές αγορεύσεις. Άλλα επειδή είμαι δικαίος άνθρωπος, αναγνωρίζω πώς και στη Βουλή δεν τ'α λές άσχημα. (Χτυπάει το τηλέφωνο). Το τηλέφωνο, Λέλα!

ΛΕΛΑ : "Ε, σήκω να τ'ο πάρω! "Η Μαρία έχει πάει να μου ρίξη κάτι επίστολες.

ΤΑΚΗΣ : Κι' η Μαργαρίτα;

ΛΕΛΑ : "Η Μαργαρίτα είναι μαγειρίσσα. Δεν έχει δουλειά με το τηλέφωνο.

ΤΑΚΗΣ : Ναί, αλλά επί τέλους, όταν λείπει η καμαριέρα μπορεί να πάρη το τηλέφωνο ή μαγειρίσσα.

ΛΕΛΑ : Με λερωμένα χέρια;... "Ορίστε! Σταμάτησε!

ΤΑΚΗΣ : Καλά έκανε!

ΛΕΛΑ : Κι' αν ζητούσαν έσένα;

ΤΑΚΗΣ : "Όποιος με ζητάει μου αναθέτει να πω κάτι σε σένα! Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί δεν σου τ'ο λένε απ' ευθείας!

ΛΕΛΑ : Πιστεύουν πώς έχεις απάνω μου επίρροη. Αυτό δε σε κολακεύει; Νά! Ξαναχτυπάει το τηλέφωνο.

ΤΑΚΗΣ (παίρνει το ακουστικό) : "Ορίστε! "Όχι, δεν είναι «η κυρία βουλευτής»! "Η φωνή μου σ'ας μοιάζει για γυναικεία;

"Ε; Πώς μιλάω έτσι;... "Ε, πώς θέλετε να μιλήσω;... Τί πράγμα;... Μαθήματα καλής συμπεριφοράς δεν δέχομαι κύριε! Και τί με νοιάζει έμένα, αν είσαστε ύπουργός;

Δεν π'α ν'α είσαστε; "Εγώ έχω καταστήμα χονδρικής πωλήσεως και μ'έχετε τ'αράξει στους φόρους!

ΛΕΛΑ (του άρπάζει το ακουστικό) : "Ορίστε κύριε ύπουργέ, καλημέρα σας! Με συγχωρείτε! Το τηλέφωνό μας είνε ξέρετε «ντομπλεξ» και συγκατοικούμε με κάποιον ήλιθιο έμπορο...

ΤΑΚΗΣ : Να σε μάθω εγώ να με κάνεις ιδιαίτερο γραμματέα!

ΛΕΛΑ (στο τηλέφωνο) : Μάλιστα κύριε ύπουργέ. Εύχαριστώ και με συγχωρείτε. (Κλείνει). Είσαι, φαίνεται! παρ'όρων! "Εσύ π'ας να με καταστρέψεις!

ΤΑΚΗΣ : Τί να σε καταστρέψω; Ξοδέψαμε του κόσμου τα λεφτά με την πολιτική και κάθε μέρα πληρώνω έξοδα. Πέντε εκατομμύρια το μήνα παίρνεις και θέλεις δέκα! Που θα βρεθούν αυτά;... (Σουλατσάει). Πέσ' της Μαργαρίτας να έτοιμάση να φάμε.

ΛΕΛΑ : "Η Μαργαρίτα δεν είν' εδώ.

ΤΑΚΗΣ : Πού είναι;

ΛΕΛΑ : "Έφυγε ή μαγειρίσσα ενός

γερού κομματάρχου μου και την έστειλα να τους έτοιμάση κατόπουλο μαγιονέζα.

ΤΑΚΗΣ : Κι' έμεις τί θα φάμε;

ΛΕΛΑ : Μπορείς ν' ανοίξης μι'α κονσέρβα. Ψωμί δεν έχει αλλά εγώ δεν θέλω, γιατί κάνω δίαιτα ν' αδυνατίσω.

ΤΑΚΗΣ : Πότε θάρη ή Μαρία για να πεταχτή να πάρη ψωμί;

ΛΕΛΑ : "Η Μαρία, όπως σου είπα, πάει να ρίξη τ'α γράμματα. Μετά ζήτησε άδεια...

ΤΑΚΗΣ : Να τ'η δώξης! "Όλο άδεια ζητάει αυτή.

ΛΕΛΑ : "Αστείρευσαι; Μιά βουλευτής θα δώξη την καμαριέρα της επειδή διεκδικεί τ'α δικαιώματα της εργαζόμενης γυναίκας; Αυτό ακριβώς είναι το θέμα της μελλούσης αγορεύσεώς μοι στη Βουλή.

("Ο Τάκης μουρμουρίζει).

ΛΕΛΑ : Τί λές;

ΤΑΚΗΣ (κραυγάζει) : Βλαστημάω!

Βλαστημάω...!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Μετά δύο μήνες).

ΤΑΚΗΣ (στο τηλέφωνο) : "Ορίστε, μαντάμ! "Ιδιαίτερος γραμματέας εδώ.

Α' ΚΥΡΙΑ : Να τ'ης θυμίσετε να πάρη τον άντρα μου στο τηλέφωνο για εκείνο που ξέρει. "Εδώ Καίτη Παπαδοπούλου.

ΤΑΚΗΣ : Μάλιστα, μαντάμ! (Κλείνει και το τηλέφωνο ξαναχτυπάει). "Ορίστε! "Ιδιαίτερος γραμματέας. "Ορίστε κ. βουλευτή.

ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ : Να με πάρη μόλις έρθη. (Κλείνει).

ΤΑΚΗΣ : "Όρα είναι να τ'α βροντήξω όλα κάτω! (Ξαναχτυπάει το τηλέφωνο). "Ορίστε! Λέγετε!

ΟΠΑΔΟΣ : Ποιος στο τηλέφωνο;

ΤΑΚΗΣ : "Ο ιδιαίτερος γραμματέας της κυρίας βουλευτού!

ΟΠΑΔΟΣ : "Α! "Ακου δώ, παιδί μου. "Εγώ είμαι ο πρώτος και καλύτερος που τ'ην ψήφισα. Κι' έκτος αυτού της εξασφάλισα και τρακόσες συγγενοφιλικές ψήφους.

ΤΑΚΗΣ : "Η καλωσύνη σας.

ΟΠΑΔΟΣ : Να τ'ης π'ης λοιπόν, ότι δεν επιτρέπεται να φέρεται στους όπαδούς της μ' αυτό τον τρόπο. Τ'ην παρακαλέσαμε να περάση ένα νομοσχέδιο «περί οικονομικής ένισχύσεως των τελούντων εν χηρεία» κι' ακόμα δεν έκανε τίποτα. Για κορόιδα μ'ας περνάει δηλαδή; "Ακούς; Να τ'ης τ'η όπως ακριβώς σ'α είπα! Να μ'ην αλλάξης ούτε ένα σίγμα, γιατί θα σε πάρη κι' έσένα και θα σε σηκώση! (Κλείνει).

ΛΕΛΑ (μπάινει) : Ποιοι με ζήτησαν;

ΤΑΚΗΣ : Τώρα θα σ'α πω με τ'η σειρά.

ΛΕΛΑ : Πρίν μου τ'η π'ης δεν τρώμε;

ΤΑΚΗΣ : Πώς να φάμε; Δούλα δε μένει εδώ μέσα με το «πατιρντί» που γίνεται.

ΛΕΛΑ : "Ανατολικό ζήτημα κάνεις τ'α πάντα! Πετάξου, καύμενε και π'αρε δυ' αυγουλάκια!

ΤΑΚΗΣ : Γιατί δεν τ'α παίρνεις εσύ;

ΛΕΛΑ : "Εγώ είχα να μελετήσω σοβαρά θέματα. "Αλήθεια, δε μου λές; Χρωστάς εσύ φόρους;

ΤΑΚΗΣ : Τ'α μαλλιοκέφαλά μου!

ΛΕΛΑ : Γιατί είσηγούμαι να πάψουν οί εύκολιες που σ'ας γίνονται και να πηγαίνετε κατ' ευθείαν στη φυλακή! (Χτυπάει το τηλέφωνο).

ΤΑΚΗΣ : Τί; "Η κυρία βουλευτής; Τ'η σκότωσε ο άντρας της! Μάλιστα! Τ'ην στραγγάλισε! Χαίρετε, κύριε!

(Αύλαία)

ΕΠΙΛΟΝ

Τί πρέπει να κάνουμε για να παρουσιάσουμε ένα ωραίο μπουστό και να κερδίζουμε αντί να χάνουμε, όπως συμβαίνει συχνά, με την αποκαύση του ντεκολτέ μας;

Μέση, στομάχι, στήθος, ώμοι, πλάτη, μασχάλες, μπράτσα, έκτος από το πρόσωπο, και το κεφάλι, που οί φροντίδες όλων μας στρέφονται σ' αυτά κυρίως, μπορούν να μας χαντακώσουν με τις ατέλειές τους ή αντίθετα να αναδείξουν την ομορφιά μας με την κανονική διάπλασι και τις αρμονικές αναλογίες τους.

"Ας δούμε όμως πώς θα διορθώσουμε ο,τι μπορεί γρήγορα να διορθωθεί και ποιές θ'αυαν οι φροντίδες μας για να εμφανισθούμε όσο το δυνατόν πιο άψογες.

"Αν ή μέση μας, που πρέπει να είναι πάντα λεπτή σ' αντίθεσι με το φάρδος της μακρυάς φούστας μας, έχη πάρει κανένα πόντο περισσότερο τώρα τελευταία να προσέξουμε λίγο τ'α δίαιτά μας, άπου φυσικά συμβουλευτούμε το γιατρό μας.

Μιά «ξηρά» κάπως δίαιτα που θ'α περιέχη τις απαραίτητες θερμίδες χωρίς σάλτσες νερά, ψωμιά, θα ώφελήσῃ πολύ και τ'ην περιοχή του στομαχίου. Θα φροντίσουμε να υ-

Μασάζ με θρεπτική κρέμα ύστερ' από το μπάνιο και βούρτσισμα του δέρματος.

Φροντίδες ΠΑΝΑΓΩΡΑΙΟ ΜΠΟΥΣΤΟ

"Ένα «φόν ντέ τέν» τελευταίου τύπου

πάσχη το ψητό στη σνάσσα — κι' αν είνε δυνατό, το «σαιινά» μπιφτέκι μας, ή φρέσκη φέτα τυρί, το φρούτο.

"Αν τ'α μπράτσα ή οί ώμοι μας δεν έχουν πια τις ωραίες απαλές καμπύλες τους, γιατί «πνίγηκαν» σ'ε στρώμα νοσηρού λίπους (κυτταρίτις), όπως και ο αύχενας, που συχνά παρουσιάζει αντισιθητική υπερλίπωση, υπάρχει το γιατρικό: ειδικό μασάζ, που θα μ'ας κάνουν ώρισμένες φορές σ'ε ειδικό ίνστιτούτο, ή θα κάνουμε μόνες μας, αν μάθουμε τόν τρόπο. Στίς περιοχές αυτές, το λίπος λιώνει πολύ πιο εύκολα από οποιοδήποτε άλλο σημείο του σώματος.

"Αν πάλι οί ίδιες αυτές περιοχές, είναι πιο αδύνατες απ' ο,τι πρέπει, ειδικές ασκήσεις γυμναστικής, συνδυασμένες με το ειδικό μασάζ, φέρνουν καλά αποτελέσματα. Με τ'η διαφορά, ότι το μασάζ τώρα θα γίνη με τέτοιο ρυθμό, ώστε, αντί να προκαλέση τ'ην καύση του λίπους, θα συντελέση σ'όν πολλοπλασιασμό τών κυττάρων τών ιστών και σ'όν τόνωση τών μυών, με τ'ην έντασι της κυκλοφορίας του αίματος.

Για τ'ο λαιμό και τ'ο γύρο του προσώπου, υπάρχουν περίφημες ασκήσεις γυμναστικής, που τόνωνουν τούς μ'ες και σφίγγουν τ'η χαλάρωσι.

Και τώρα για τ'ην επιδερμίδα του ντεκολτέ, μπράτσων, ώμων, πλάτης. "Όλες έχουμε τ'η φιλοδοξία να ξεσκεπάσουμε μι'α επιδερμίδα ρόζ, στιλπνή σαν τ'ο μάρμαρο και ελαστική σαν τ'ο υετόξ! Αυτή τ'ην όψη πρέπει ν'αχ'α ένα νεανικό, γεμάτο υγεία δέρμα.

"Αν όμως είναι ξηρό και γεμάτο από μικρές-μικρές επιφανειακές ρυτίδες;

"Αν μικρά υπιπτικάκια (σαιρ ντέ πούλ) στο χρώμα τ'ης σάρκας, τ'ο πλημμυρίζουν;

"Αν οί άγκώνες είναι τραχείς και σκεπασμένοι από ένα γκριζωπό στρώμα δερματος;

"Αν τ'ο δέρμα του χεριού μας δεν είναι αρκετά τρυφερό και σκεπάζεται από κίτρινες ή καφέ κηλίδες; Κι' αν ή πλάτη μας είναι κατάστικτη από παγάδες ή λεκέδες του ήλιου; Τί θα γίνη τότε; Π'αθ'α ξεσκεπάσουμε μι'α τέτοια επιδερμίδα;

"Έχουμε να κάνουμε με μικρές πληγές που θα τ'ς αντιυετωπίσουμε μι'α-μι'α και με ψυχραιμία.

Για να τρυφεράν'η ή επιδερμίδα μας και να εξουδετερώσουμε τ'ς νευρικές συσπάσεις, παίρνουμε μπάνιο με π'ιτούρο, βάζουμε ένα λίτρο π'ιτούρο σ'

"Αν είχαμε προβλέψει εγκαίρως, θ'α έπρεπε να είχαμε κάνει «π'ιλικ» (ξεφλούδισμα του δέρματος), πράγμα που απαιτεί χρόνο. Μπορούμε όμως να τούς καμουφάρουμε με άφθονο «φόν ντέ τέν» στην πλάτη και λεπτότερο στρώμα στα νέρια, αν θέλουμε να είμαστε κάπως άψογες ίδιες τώρα με τ'ς γιορτές και τ'ην άνοιξη.

Δι'ό από τ'ς πιο πάνω εικόνες, δείχνουν με ποιο τρόπο χρησιμοποιείται τ'ο τελευταίου τύπου «φόν ντέ τέν» τ'ε σχήμα γονδρού κραγιόν και σ'ε μορφή κρέμας, που απλώνεται στο δέρμα, μόλις έλθ'σ' έπ'σφή μαζί του.

Λέγεται «πέν στίκ» και είναι ή τελευταία λέξι του μακιγιάζ.

"Ακολουθεί τ'ο πουδράρισμα με σκούρα πούδρα, έναρμονισμένη με τ'ο χρώμα του «φόν ντέ τέν» και έτσι όλα τ'α σημεία του μπουστού που πρόκειται να αποκαλύψουμε, λαιμός, πλάτη, ντεκολτέ, μπράτσα, παίρνουν τ'ο ρόδινο ήλιοψημένο χρώμα του ροδάκινου ή τ'ο χρυσωπό κανελί τ'ης σκοκολάτας. "Η αν προτιμούμε κι' αν δεν υπάρχουν ατέλειες να μασκαρώμε, χρησιμοποιούμε τ'ο άνοιχτότερο και παίρνουμε τ'η θαμπή άσπρίλα του μωρού.

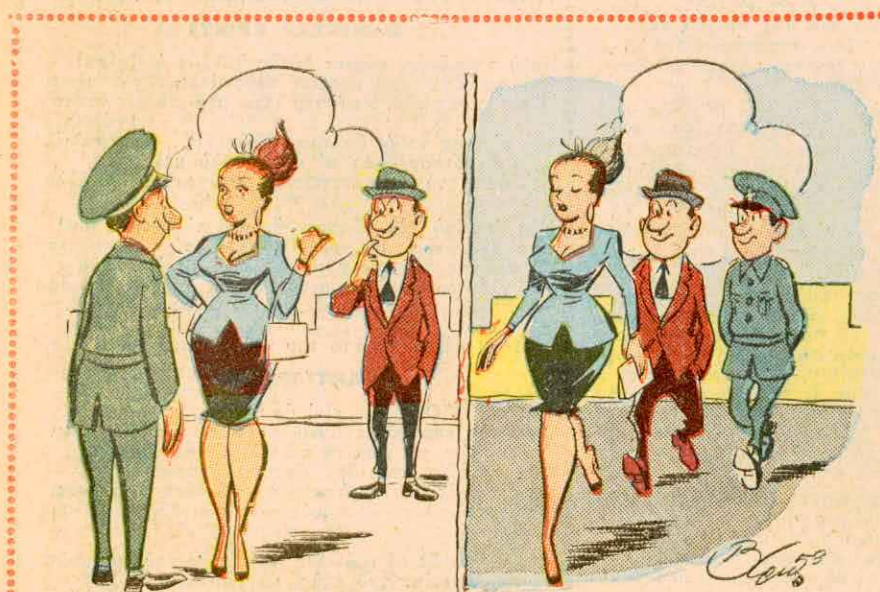
Μ'ην παρομειλήτε τώρα τ'ην άνοιξη να κάνετε μι'α επίσταμένη εξέταση τ'ης επιδερμίδος σας για να προλάβετε απ'έσως κάθε γαλάρασι ή πτυχωσί τ'ης.

ΔΟΜΝΑ ΣΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ

Διευθύντρια του "Επιστημονικού "Ινστιτούτου Αισθητικής

"Ετσι απλώνεται στο μπράτσα και στο λαιμό τ'ο περίφημο «φόν ντέ τέν» πέν-στίκ που θα τούς δώσῃ τ'ο χρώμα που θέλουμε.

— Κύριε πόλιςμαν, θ'α τ'ου μιλήσετε α'υτονού; Μ'έχει πάρει από πίσω!...

— !...

(Του Β. Χαιστοδούλου)

ΗΤΑΝ περίεργη, αλήθεια, ή κατάστασι που δημιουργήθηκε ανάμεσα στα Ιταλικά στρατεύματα, μόλις ο ραδιοφωνικός σταθμός της Ρώμης ανήγγειλε ότι ανετράπη το φασιστικό καθεστώς, ότι ο Μουσολίνι έπαψε πια να είναι πρωθυπουργός και ότι ανέλαβε ο Μπαντολίνο. Περίεργη, αλλά και δραματική. Όσοι απ' αυτούς τους Ιταλούς άνθηκαν σε μονάδες, που ήταν εγκατεστημένες στην Αθήνα, έδειξαν κάποιο ένθουσιασμό, γιατί γι' αυτούς είχε πια τελειώσει ο πόλεμος. Μπορεί, βέβαια, οι διοικητάι τους να είχαν όρεξη να παραδοθούν στους Γερμανούς. Οι απλοί όμως στρατιώτες κι' όσοι δεν ήταν φασίστες, προσπαθούσαν να βρουν πολιτικά κουτούμια για να εξασφαλιστούν μέσα στον πληθυσμό της πρωτεύουσας.

Πολλοί τα κατάφεραν και κρύφθηκαν. Τους έκρυψαν μάλιστα οι Έλληνες και τους φιλοξένησαν, έστω κι' αν λίγες μέρες πριν αυτοί όλοι ήταν θανάσιμι χέθροι τους. Έτσι οι Ιταλοί που τρώμαξαν στην αρχή για τη ζωή τους, βρέθηκαν ξαφνικά εξασφαλισμένοι μέσα στα ελληνικά σπιτία. Ήταν κι' αυτό μια απόδειξη της ελληνικής αναντορήτας. Πουθενά δεν έγινε αυτό σε τόσο μεγάλη κλίμακα «Ακόμη και μέσα στην πατρίδα μας προσδοήκαμε —γράφει ένας Ιταλός δημοσιογράφος— στην Ελλάδα όχι. Χιλιάδες ημετέρες πρέπει να ευγνωμονούν τους Έλληνες, γιατί χωρίς αυτούς δεν θα ξανάδελπαν τ' αγαπημένα πρόσωπα των παιδιών τους». Κι' αυτή ήταν ή αλήθεια.

Εκεί όμως που οι Ιταλοί βρέθηκαν σ' εξαιρετικά δύσκολη θέση, ήταν στα νησιά. Εκτός που οι περισσότεροι διοικητάι ήταν φαντοικοί φασίστες, είχαν και τον άμεσο κίνδυνο των Γερμανών. Οι τελευταίοι, ήταν αποφασισμένοι να τους κάψουν σαν τ' αινιτιά, σε περίπτωση που θα ήθελαν να παραδοθούν ή να ένταχθούν στις συμμαχικές δυνάμεις. Στην Κέρκυρα και στην Κεφαλλονία, είχε άρχεισει κίόλας ο εξολοθρευμός τους. Πάνω από τριάντα πέντε χιλιάδες Ιταλοί βρέθηκαν στο βυθό της θάλασσας, δεμένοι πέντε-πέντε, μέσα σε κοινούς σάκκους. Ήταν ένα δράμα αυτό, που όμοιό του δεν θα έχη άσφαλως επανάληψη στην πολεμική ιστορία όλων των αιώων!...

Οι σύμμαχοι ανησυχούσαν για την τύχη των Ιταλών στρατιωτών. Και για να προλάβουν όσο μπορούσαν πιο γρήγορα τ' χαμό τους, έστειλαν παντού μυστικούς πράκτορες για νάρθουν σε κάποια συνεννόηση με τους Ιταλούς διοικητάς. Αλλά πού να τους ακούσουν εκείνοι! Όλοι τους σχεδόν πίστευαν πως οι Γερμανοί θα ήσαν οι σωτήρες τους, αφού ως την προηγούμενη ακόμη πολεμούσαν στο πλευρό τους. Δεν ήξεραν, βέβαια, τι τους περίμενε. Εκεί πάντως, όπου τα πράγματα εξελίχθηκαν κάπως όμαλά και σύμφωνα με τις προσδοκίες των συμμάχων, ήταν στη Σάμο. Ο Ιταλός διοικητής, στρατηγός Σολταρέλλι, είχε αντίληψη την κρίσιμότητα της καταστάσεως. Γι' αυτό ανέλαβε ο ίδιος την πρωτοβουλία της παραδόσεως.

Στις 9 Σεπτεμβρίου 1943, κάλεσε στο διοικητήριο το μητροπολίτη Σάμου Ειρηναίο και το δήμαρχο. Με συντριβή δε, που δεν μπορούσε να την κρύψει, τους είπε ότι πήρε την απόφασι να παραδώσει την πολιτική διοίκησι στις ελληνικές αρχές. Τόσο ο μητροπολίτης, όσο και ο δήμαρχος τόν άκουσαν συγκινημένοι. Κι' όταν ο Σολταρέλλι τελείωσε, ο πρώτος του είπε:

—Κατανοώμ τι θέσι σας, στρατηγέ! Τους πολέμους τους διευθύει ο Θεός...

Ο μητροπολίτης βγήκε κατόπι στην πόρτα του διοικητηρίου, έχοντας στα δεξιά του τον Ιταλό στρατηγό. Το πλήθος που στεκόταν απ' έξω, σαν να διαισθάνθηκε ξαφνικά πως είχε φτάσει ή μεγάλη στιγμή, κι' άρχισε να ζητωκραυγάζη από ένθουσιασμό. Κανείς δεν μπορούσε να φαντασθή μέσα στις εξέλλες εκείνες εκδηλώσεις, τι θα επακολουθούσε την έφημερη αυτή απελευθέρωσι και ποιο δράμα θα παίζοταν στο δυστυχισμένο νησί. Κι' εδώ ακριβώς φάνηκε ή έλλειψι οργανώσεως των Άγγλων, για την ανάληψη μίας τόσο μεγάλης και δύσκολης επιχειρήσεως.

Είχαν περάσει τρεις δλόκληρες μέρες, χωρίς να φανή ούτ' ένας εκπρόσωπος των βρετανικών στρατιωτικών αρχών. Ήταν κάτι πρωτακούστο αυτό, που στοίχιζε πολλά έπειτα στην κατάστασι. Ο μητροπολίτης Ειρηναίος, οι τοπικές αρχές κι' ο λαός, είχαν μείνει τελείως άπρασαντόλαιοι. Δεν ήξεραν τί συνέβαινε. Αγωνιούσαν κι' έψαχναν να βρουν την αιτία της εγκαταλείψεως.

Η φασιστική προπαγάνδα του νησιού, που αποτεινέιτο ως επί το πλείστον από ξένους και κυρίως από φραγκολεβαντινούς, βρήκε την ευκαιρία να σπείρη ζήζανια παντού. Άν οι Σαμιώτες δεν ήσαν συντετακτοι και τίμιοι πατριώτες, έπρεπε κανονικά να χωριστούν σε αντιμαχόμενα στρατόπεδα και να αίματωκυλιστούν. Αλλά στάθηκαν βράχοι ακλόνητοι σε κάθε ξένο πειρασμό, περιμένοντας υπομονετικά την εξέλιξι των γεγονότων. Όποιο έφτασε κι' ή τέταρτη μέρα της αγωνιώδους αναμονής, Κανείς πια δεν έλπιζε σε τίποτα. Όλοι είχαν απογοητευθή.

Ξαφνικά όμως φάνηκαν να έρχονται δύο Άγγλοι αξιωματικοί κι' ένας Έλληνας: Ο πλοίαρχος Αλέξανδρος Λεβίδης —ναύαρχος σήμερα— ο αντιναυαγματοάρχης Ντέιβιντ Πώσον και ο ταγματάρχης Μιχαήλ Γκάμπριελ Πάρρυ, που είχε έρθει στην Αθήνα, το Νοέμβριο του 1940, ως πρώτος σύνδεσμος του βρετανικού στρατηγείου με τον ελληνικό στρατό. Στην εμφάνισι τους, οι Έλληνες ανατρίσαν και πάλι. Όλες τους οι αμφιβολίες εξασφαιστηκαν άμέσως και κύτασαν τώρα με την ψυχρή γεμάτη έλπίδες, ένα καλύτερο μέλλον. Όστόσο, την ίδια εκείνη μέρα, δύο άνθρωποι έφευγαν μυστικά από το νησί, με μια βενζινακάρα που ήταν άραγμένη σε μία έρημική ακρογιαλία. Κανείς δεν τους είχε πάρει είδησι. Έφτασαν λοιπόν, γρήγορα στη Χίο και παρουσιάστηκαν σε μία μονάδα γερμανική.

—Είνε ανάγκη να ειδοποιηθή άμέσως το ναυαρχείο του Αιγαίου! Είπαν στο Γερμανό διοικητή. Στη Σάμο αποδέχστηκαν τρεις άνωτεροι αξιωματικοί των Άγγλων και προετοιμάζον το έδαφος για την όλική κατάληψι της από συμμαχικά στρατεύματα...

—Ποιοι είσαστε σεις; ρώτησε ύποπτα ο Γερμανός. Οι δύο άγνωστοι έδωσαν τις ταυτότητές τους. Ήσαν οι άδελφοί Νίνο και Μάριο Λιονέλλι, Ιταλικής καταγωγής, που γεννήθηκαν, έζησαν και σπούδασαν στην Ελλάδα. Από την πρώτη μέρα όμως της κατοχής κι' ενώ είχαν ελληνική ύπηκοότητα, προσελήφθησαν ως πράκτορες της Τοή. Έόσε —ήτις Ιταλικής δηλαδή αντικατασκοπείας— κατόπιν ύποδείξεως του πατέρα τους Φερρουτσιο Λιονέλλι, που ήταν

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μιά άγνωστη σελίδα της ιστορίας μας

μωσ κι' όλους είνε, ο μητροπολίτης Ειρηναίος. Άν έγγαινε αυτός από τη μέση, ή κατάστασι θ' άλλαζε αυτόματος στο νησί...

Ο Γερμανός έμεινε σκεπτικός πολλή ώρα. Ύστερα τους έδωσε διάφορες οδηγίες —αφού προηγουμένως επικοινωνήσε με τον ασύρματό του με μίαν ειδική ύπηρεσιού του Ναυαρχείου— και οι δύο πρόδοτες ξαναγύρισαν με τον ίδιο τρόπο στη Σάμο. Μιά από τις έντολές που είχαν λάβει οι άδελφοί Λιονέλλι ήταν ή έκτέλεσι του Ειρηναίου. Άλλά το στρατηγείο της Μ. Άνατολής είχε πληροφορηθή —από δίκους του ανθρώπους —την ύπόθεσι. Γι' αυτό ειδοποίησε το μητροπολίτη να έχη τ' όνο του κι' αν ήταν δυνατό, ν' απομακρυνθή από το Βαθύ. Εκείνος, βέβαια, έλαβε τα μέτρα του, μα έμεινε στη θέση του χωρίς να λογαριάζη τον κίνδυνο που απειλούσε τη ζωή του. Δεν ήταν ή πρώτη φορά που θ' αντιμετώπιζε τους εχθρούς, έστω κι' αν αυτοί έπρόκειτο να του έπιτεθούν ύπουλα. Ο Ειρηναίος ήταν άποφασισμένος να ύποστη τ' άπαντα, χάριν του ποιμνίου του. Και περίμενε.

Σ' αυτό το διάστημα, ο πλοίαρχος Λεβίδης και οι δύο Άγγλοι

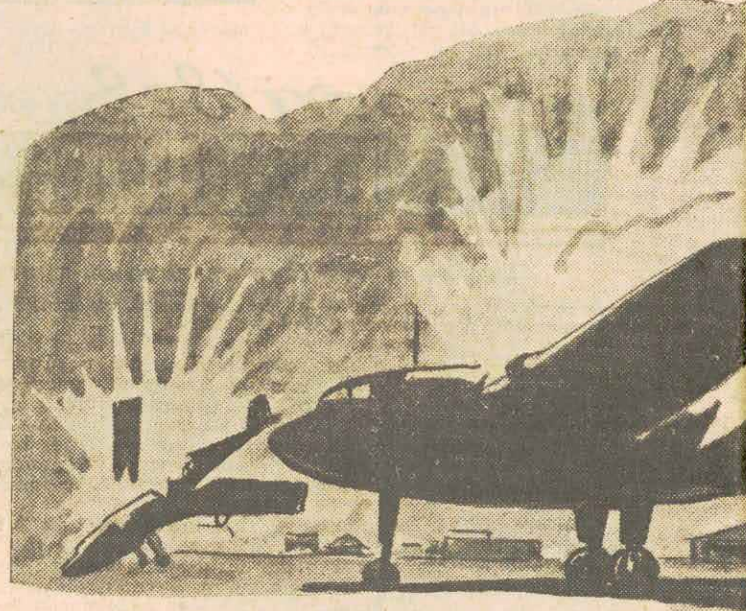
γνωστός φασίστας από παλιά. Ο Γερμανός διοικητής, όταν διαπιστώσε την ταυτότητα τους, άρχισε να τους ζητάει διάφορες πληροφορίες για την κατάστασι της Σάμου.

—Πότε ήρθαν οι τρεις αυτοί αξιωματικοί;
—Προχθές τ' ό πρωί.
—Με ποιόν τρόπο;
—Με καΐκι. Ήρθαν από τη

Σμύρνη, βγήκαν σε μίαν έρημική ακτή της Σάμου και κατευθύνθηκαν στο Τηγάδι, όπου βρίσκεται ή έδρα του Ιταλού διοικητή Σολταρέλλι. Πρόκειται να νάρθουν σε συνεννόηση μαζί του. Ο πιο επικίνδυνος όμως κι' όλους είνε, ο μητροπολίτης Ειρηναίος. Άν έγγαινε αυτός από τη μέση, ή κατάστασι θ' άλλαζε αυτόματος στο νησί...

Ο Γερμανός έμεινε σκεπτικός πολλή ώρα. Ύστερα τους έδωσε διάφορες οδηγίες —αφού προηγουμένως επικοινωνήσε με τον ασύρματό του με μίαν ειδική ύπηρεσιού του Ναυαρχείου— και οι δύο πρόδοτες ξαναγύρισαν με τον ίδιο τρόπο στη Σάμο. Μιά από τις έντολές που είχαν λάβει οι άδελφοί Λιονέλλι ήταν ή έκτέλεσι του Ειρηναίου. Άλλά το στρατηγείο της Μ. Άνατολής είχε πληροφορηθή —από δίκους του ανθρώπους —την ύπόθεσι. Γι' αυτό ειδοποίησε το μητροπολίτη να έχη τ' όνο του κι' αν ήταν δυνατό, ν' απομακρυνθή από το Βαθύ. Εκείνος, βέβαια, έλαβε τα μέτρα του, μα έμεινε στη θέση του χωρίς να λογαριάζη τον κίνδυνο που απειλούσε τη ζωή του. Δεν ήταν ή πρώτη φορά που θ' αντιμετώπιζε τους εχθρούς, έστω κι' αν αυτοί έπρόκειτο να του έπιτεθούν ύπουλα. Ο Ειρηναίος ήταν άποφασισμένος να ύποστη τ' άπαντα, χάριν του ποιμνίου του. Και περίμενε.

Σ' αυτό το διάστημα, ο πλοίαρχος Λεβίδης και οι δύο Άγγλοι

αξιωματικοί έκαναν ό,τι μπορούσαν για νάρθουν σε πλήρη συνεννόηση με το στρατηγό Σολταρέλλι. Από τους δώδεκα χιλιάδες Ιταλούς του νησιού, οι χίλιοι πετακόοιοι περίπου έμεναν πιστοι ακόμη στο Μουσουλίνι. Επί κεφαλής τους είχε τεθή ο ταγματάρχης Ντούστο Φράππα και σ' αυτόν άπευθύνθηκαν οι άδελφοί Λιονέλλι, για να του μεταδώσουν τις έντολές των Γερμανών.

—Εκτός από την έκτέλεσι του μητροπολίτη, πρέπει να συλλάβουμε και τους τρεις Άγγλους αξιωματικούς, που είπαν. Μπορούμε να ενεργήσουμε σύμφωνα με δικό μας σχέδιο;...

—Μπορείτε! Φτάνει μόνο να μη μας πάρει στο λαιμό σας...

Μα ενώ καταστρώνονταν τ' σκοτεινά αυτά σχέδια, ο πλοίαρχος Λεβίδης —που έπαιξε ίσως το σπουδαιότερο ρόλο στην παράδοσι των Ιταλών στο Αιγαίο— δοκίμαζε ένα σωρό πικρίες. Ο τολμηρός αυτός Έλληνας, έπεδειξε σύνεσι και αναντορήτα στην κρίσιμη αυτή φάσι του πολέμου στη Μεσόγειο. Βρισκόταν στη Σμύρνη, όταν μαθεύτηκε ή συνθηκολόγησι της Ιταλίας. Από την πρώτη όμως στιγμή, αντιμετώπισε άρνησι των Άγγλων να τον συμπεριλάβουν στην έπιτροπή αξιωματικών, που θάστέλναν στη Σάμο.

—Θα δεχθούμε την αίτησι σας, μόνον αν ύπαχθητε ύπό τας διαταγές τους, του άπάντησαν.

Ο κ. Λεβίδης αναγκάστηκε να ύποκύβη στην παράλογη αξίωσι τους, παρ' όλο που ο άνωτερος από τους Βρετανούς αξιωματικούς, είχε βαθμό κατώτερο του δικού του. Ήταν δηλαδή αντιναυαγματοάρχης, ενώ ο βαθμός του πλοίαρχου αντιστοιχεί με το συνταγματάρχη. Άλλά ο κ. Λεβίδης, όπως έγραψε ο ίδιος, το έκανε γιατί άδεν ήθελε να φανή ότι ή πρώτη γωνία του ελληνικού έδάφους άπηλευθεροότο άνεμυ συμμετοχής εις την επιχείρησιν εκπροσώπου των ελληνικών πολεμικών δυνάμεων.

Τα πράγματα όμως δεν τελείωσαν εδώ. Μπορεί μάλιστα να ήη κανείς ότι χειροτέρεψαν, κατά πολύ περίεργο τρόπο. Μόλις ή έπιτροπή των αξιωματικών έφτασε στη Σάμο, ο κ. Λεβίδης έλαβε τ' ό πιο καταπληκτικό σήμα: Διετάσσεται να μη προδή σε καμμία ένέργεια για την παράδοσι των δώδεκα χιλιάδων Ιταλών του νησιού! Ο Έλληνας, βέβαια, διαισθάνθηκε άμέσως σε τί άποσκοπούσε το περίεργο έκείνο σήμα του στρατηγείου. Οι Άγγλοι όμως συνοδοί του —ο Πώσον και ο Πάρρυ— έβλεπαν να χάνεται πολύτιμος καιρός,

άλλά δεν μπορούσαν να καταλάβουν τί συνέβαινε στο Κάιρο και για ποιο λόγο είχε δοθή ή διαταγή εκείνη.

Στην περίπτωση αυτή, ο κ. Λεβίδης έδειξε ότι δεν ήταν μόνο εξαιρετός αξιωματικός, αλλά και καλός διπλωμάτης. Χωρίς ν' άργοπορήσει περισσότερο, διαβίβασε στο Κάιρο νέο σήμα, που έλεγε: «Αν το στρατηγείο διατάξη να μας διατάξη να προσδώμε εις τα σχετικά διατάγματα προς τον Ιταλόν στρατηγόν, ο πλοίαρχος Λεβίδης, ως εκπρόσωπος της ελληνικής Κυβερνήσεως, επί κεφαλής των ανταρτών, θα προδή εις την κατάληψιν της νήσου». Πραγματικά στη Σάμο ύπήρχε οργανωμένη δύναμι όμάδων ύπαθρου, που πειθαρχούσε άπόλυτα στις έντολές της Άποστολής. Άρχηγός τους ήταν ο Ιμποκράτης Ζαΐμης, ένας θαυμασίος και συνετός Έλληνας, που δέχτηκε να βοηθήσει όσο μπορούσε τους άπεσταλμένους της Μ. Άνατολής.

Όστόσο το σήμα αυτό του κ. Λεβίδη, δημιούργησε κάποια ταραχή στο Κάιρο, γιατί οι Άγγλοι άκολουθούσαν τότε φιλοϊταλική πολιτική και χάρι σ' αυτή τη φιλία πληγώναν συχνά τους Έλληνες συμμάχους τους. Παρ' όλα αυτά ή «συνεννόησι» με τον Ιταλό στρατηγό Σολταρέλλι, πραγματοποιήθηκε χωρίς πολλές διαπραγματεύσεις. Άμέσως, λοιπόν, μετά την παράδοσι του στους τρεις αξιωματικούς, έστειλε διαταγή με τον ασύρματο να παραδοθούν και τ' α νησιά, Ι. Καρία, Λέρος, Κως, Κάλυμνος, Άστυπάλαια, Λεβίθα, Πάτμος, Κάρπαθος και Σύμη. Ο σκοπός των συμμάχων ήταν ν' άπομονώσουν με κάθε τρόπο τη Ρόδο, για να την αναγκάσουν τελικά να παραδοθή κι' αυτή. Έτσι, με τη διαταγή του Σολταρέλλι, ένα μέρος του σχεδίου τους είχε πετύχει προς στιγμήν. Άλλά για να το πραγματοποιήσουν ως το τέλος, έπρεπε ν' άκολουθήση και το δεύτερο μέρος του στρατηγικού σχεδίου.

Στο σημείο όμως αυτό, είμαστε ύποχρεωμένοι να βγούμε έξω από την Ελλάδα. Τις μέρες εκείνες οι σύμμαχοι διενεργούσαν άποσάσεις στο Σαλέρνο. Μόλις θα τελείωναν από εκεί, ο Αϊζενχάουερ θα έδινε διαταγή να πλεύσουν όλα τα μεταγωγικά στα Δωδεκάνησα για τη μεταφορά στρατού, που θα χρησιμοποιείτο στην κατάληψι της Ρόδου και των άλλων νησιών. Μα ο κόλπος του Σαλέρνου στο Τυρρηνικό πέλαγος —στις υποδοτικές ακτές της Ιταλίας— είχε γίνει ξαφνικά γερμανική παγίδα για τους συμμαχούς. Ο Αϊζενχάουερ είχε πάρει λανθασμένες πληροφορίες, ότι δθεν οι Γερμανοί δεν είχαν άχυρώσει την περιοχή.

Η ύπηρεσι κατασκοπείας, είχε παραπλανηθή στο σημείο αυτό κι'

Ο Κρίς μπήκε στο αεροδρόμιο μαζί με μερικούς Έλληνες άντάρτες και τ' έκανε γης Μαδιάμ!...

έτσι ο Αϊζενχάουερ την έπαθε. Χωρίς να μελετήση περισσότερο τα πράγματα και πιστεύοντας τις πληροφορίες που πήρε, έριξε τις δυνάμεις του —9 Σεπτεμβρίου 1943— στους άγενους βράχους του Σαλέρνου, με την πρόδελψι ότι θα τελείωνε γρήγορα ή εκεί άποδοτική ένέργεια κι' ότι άμέσως κατόπιν, θα μπορούσε να στείλ η μεταγωγικά του στο στρατηγό Ουίλσον, για να τα χρησιμοποιήση στη Ρόδο. Άλλά έπεσε έξω στις προβλέψεις του. Οι Γερμανοί ήσαν τόσο άχυρωμένοι, που παρ' όλοι να τους πεταζούν στη θάλασσα.

Στις 15 Σεπτεμβρίου λοιπόν, έπρεπε ν' αναχωρήσουν τα μεταγωγικά από το Σαλέρνο για το Αιγαίο. Η κατάστασι όμως εκεί ήταν τόσο σοεαρή, ώστε ο Αϊζενχάουερ αναγκάστηκε να στείλ η έπιτροπή και άλληπαλλά σήματα, προς τον άρχιστράτηγο της άγγλικής αεροπορίας Τέντερ, να στείλ άμέσως βοήθεια. Και ο Τέντερ έξαπλυνε πραγματι κατά των Γερμανών στο Σαλέρνο, τη μεγαλύτερη έπιθισι από άέρα, που είχε γίνει ως τότε στη Μεσόγειο. Ύστερα από την αεροπορική εκείνη θύελλα, ή μάχη του Σαλέρνου κερδήθηκε βέβαια, μα χάθηκε ή Ρόδος για τον Ουίλσον. Κι' ήταν πολύ φυσικό. Γιατί, τα άποδοτικά που θα έδιναν στους Άγγλους τα μέσα να πετύχουν το σκοπό τους, δεν κατορθώσαν να φτάσουν έγκαιρώς, από ένα σφάλμα της Ύπηρεσίας κατασκοπείας του έπιτελείου του Αϊζενχάουερ.

Η άλληλοεξάρτησι των επιχειρήσεων Ρόδου με τις επιχειρήσεις του Σαλέρνου, ζήλωσε την πρώτη. Το στρατηγείο της Μ. Άνατολής κατάλαβε το λάθος του, μα ήταν άργα για να το άπανορώσει. Όστόσο δεν έμεινε με τα χέρια σταυρωμένα. Όταν είδε πως δεν μπορούσε πια να κάνει τίποτε το άποτελεσματικό στο Αιγαίο, σκέ-

φτηκε ότι θα έπρεπε ν' άποτραπή τουλάχιστον ή αεροπορική προετοιμασία των Γερμανών, για την κάλυψι της μεταφοράς στρατευμάτων τους στα Δωδεκάνησα. Από την Αθήνα και συγκεκριμένα από την όργανωσι «Κόδορος» του στρατηγού Κ. Βεντήρη, είχε φτάσει ή πληροφορία στο Κάιρο, ότι οι Γερμανοί χρησιμοποιούσαν το αεροδρόμιο της Λαρίσας, για τη μεταφορά αεροπλάνων, από Βορρά προς την Αττική. Άμέσως τότε οι Βρετανοί διέταξαν να καταστραφή με κάθε βυσία ή βάση αυτή των Γερμανών, που τους ήταν ένα μεγάλο έμπόδιο στα μελλοντικά τους σχέδια.

Η διαταγή δόθηκε στο νεαρό ταγματάρχη Μόντι Γουντχάουζ, τον Κρίς, που είχε έρθει στην Ελλάδα από το 1942, μαζί με άλλους, έντεκα Βρετανούς κομάντος κι' έναν Έλληνα λοχαγό, το Θέμο Μαρίνο. Μόλις πάρθηκε ή διαταγή ο Κρίς συνεκάλεσε άμέσως σε σύσκεψι τους εκπροσώπους του ΕΔΕΣ και του ΕΑΜ, καθώς και τον Ιταλό στρατηγό Ινφάντε, διοικητή της μεραρχίας «Πινερόλο», που, όπως γράφαμε και άλλοτε, είχε προσχωρήσει με τους έντεκα χιλιάδες άντρες του στους συμμαχούς. Ο Κρίς, πρότεινε στην αρχή ν' αναλάβουν την επιχείρησι οι Ιταλοί, ως περισσότερο έμπροστώμετοι από τους άλλους και ως γνώστες της έσωτερικής διαμορφώσεως του αεροδρομίου.

—Δεν είνε πολλές μέρες που φύγατε από εκεί, τους είπε ο Βρεταννός ταγματάρχης. Οι πιο πολλοί από σας άνήκατε στο προσωπικό του αεροδρομίου. Επομένως θα πρέπει να ξέρετε και την παραμικρή του γωνία. Ποιοι από σας, λοιπόν, δέχονται να πάνε να το καταστρέψουν;

Οι Ιταλοί φάνηκαν ελικρινείς και άπάντησαν:

—Δεν μπορούμε ν' αναλάβουμε αυτή την εύθυνη. Φοβόμαστε... Σαν να κατάλαβαν όμως πως ή άπόκρισι τους δεν ήταν και τόσο άντριχη, παρουσιάστηκαν λίγο άργότερα στο Γουντχάουζ καμμία είκοσάρια Ιταλοί αεροπόροι και μερικοί άλλοι ειδικομένοι σ' επιχειρήσεις σμυποτάξ και δήλωσαν πως ήσαν έτοιμοι για κάθε βυσία. Αυτοί θ' άνατίναζαν τ' αεροπλάνα, που ήσαν συγκεντρωμένα εκεί και θα καταστρέφαν άποθήκες, βενζίνες, όπλαστάσια και ό,τι άλλο μπορούσαν. Ο Κρίς τους συνεχάρη για την άπόφασί τους και τους έσφιξε το χέρι.

—Αυτό σας τιμά, τους είπε. Τι ώρα θέλετε να ξεκινήσουμε;

—Άμέσως αν είνε δυνατόν...

Ήταν περασμένα πια μεσάνυχτα, όταν το μικρό άποσπασμα μ' επί κεφαλής τον Ιταλό ύποσηναγό Άλτο Γκούζι και άκολουθούμενο από μερικούς Άγγλους και Έλληνες συνοδούς, ξεκίνησε για το άερόδρομο της Λαρίσας. Ήσαν όλοι τους φορτωμένοι με βαρύ όπλισμό,

κυρίως όμως με έκρηκτικά μηχανήματα τελευταίου τύπου, για τη άποτελεσματική καταστροφή των αεροπλάνων. Έφτασαν έτσι γρήγορα στον προορισμό τους και οι Ιταλοί, με καταπληκτική ταχύτητα, χωρίς κανένα θόρυβο και πλασιωμένιοι από τους Έλληνοβρετανούς κομάντος, περσαν προς τα σημεία εκείνα, απ' όπου θ' άρχιζαν τις επιχειρήσεις τους.

Πέρασε πολλή ώρα όμως χωρίς ν' ακούγεται το παραμικρό. Ούτε φωνή, ούτε πιστολιά, ούτε καμμία άνατίναξι. Μερικά σκυλιά μονάχα γάούγαν μακριά. Ο Κρίς άρχισε ν' άνησυχεί.

Μα τι γίνεται, έπί τέλους; πρώτος τους έλλοος. Την ίδια στιγμή άκούστηκαν πολλά βήματα μαζί που έτρεχαν προς το μέρος τους. Οι κομάντος έτοιμάσαν τα όπλα τους. Φάνηκαν όμως λάθρασιωμένοι οι Ιταλοί αεροπόροι.

—Πάμε να φύγουμε! Είπαν στους Έλληνοβρετανούς. Οι Γερμανοί μας ήσαν είδησι και μας κυνηγάνε...

Όπως ήταν φυσικό, τρέβαν και οι άλλοι στα πόδια, γιατί είχαν ειδικούς λόγους να μη δώσουν μάχη. Αλλά τα πράγματα δεν ήσαν έτσι. Την τελευταία στιγμή οι Ιταλοί τρομοκρατήθηκαν, πέταξαν τα έκρηκτικά μηχανήματα και όπου φύγει —φύγει. Όταν κατάλαβε την αλήθεια ο Κρίς, αντί να θυμώσει, έξέπασε σε δυνατά γέλια. Και την έπομένη νύχτα, πήρε μερικους Έλληνες άντάρτες, μπήκε στ' αεροδρόμιο μαζί τους και τ' έκανε γης Μαδιάμ! Μέσα σ' ελάχιστα ώρα και κάτω από τα διαταυρωμένα πυρά των Γερμανών, καταστράφηαν δεκαόχτα μεταγωγικά επί του έδάφους. Το σπουδαιότερο όμως απ' όλα ήταν, πως δεν είχαν καμμία άπολαύσι.

Τη συνέχεια όμως της ιστορίας μας και τη δραματική σύλληψι του πλοίαρχου Λεβίδη και των δύο Άγγλων αξιωματικών στη Σάμο, θα την άφηναμε στο επόμενο τεύχος.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ
(Η άλληλογραφία άποθεν)

Εκτίναξη της εποχής

Λέει μου, νά μου τρυπήσης τή μύτη!...

Στό δικαστήριο. Πρόκειται γιά τήν αξία ενός σπιτιού καί ένας μάρτυς, αρχιτέκτων, καταθέτει πόσο στοιχίζει τό σπίτι αυτό καί πόσο τό οικόπεδό του, τό έτος 1938.

— Όπότε πετάγεται άπάνω ό άντιδικός δικηγόρος καί άπευθύνεται μέ πομπώδες ύφος στόν μάρτυρα :

— Κύριε μάρτυρ, πόσων έτών είστε σήμερα;

— Τρίαντα κ. συνήγορε.

— Πόσων έτών ήσαστε τό 1938;

— Κάντε τόν λογαριασμό νά τό βρήτε.

Καί ό δικηγόρος μέ έμφασι άπευθύνόμενος στόν πρόεδρο :

— Κύριε πρόεδρε, ό μάρτυς κατά τό έτος 1938 ήτο 15 έτών. Είς τήν ηλικίαν αυτήν, όμως, δέν ήμπορεί νά εγνώριζε τās τιμές τών οικόπεδων καί τών οικήμάτων. Παρακαλώ νά σημειωθή είς τά πρακτικά!

— Άλλά ό μάρτυς δέν τά χάνει. Κι' άμέσως στρέφεται στόν συνήγορο :

— Καί έσείς κ. συνήγορε γνωρίζετε άσφαλώς πότε έγινε ή έν Μαραθών μάχη. Αυτό, όμως δέν σημαίνει ότι ελάδατε μέρος είς αυτήν ή έστω ότι εξούσατε κατά τήν έποχην εκείνη!

Κόκκαλο ό κ. συνήγορος.

Δέκα μόλις λεπτά πρίν κλείση τό κουρείο ένσκηπτεται τακτικός πελάτης, τού όποιου ή βιασύνη καί ή τζαναμπειτία συναγωνίζονται ίσως. — Εμπροσθέντος διαθέτει καί άλλα προσόν : είνε πολύ φειδωλός στά πωρημοποιή, ίσως γιά νά μήν παίρνουν... θάρρος οι καλφάδες.

Στρώνεται λαχανιασμένος σέ μία πολυθρόνα καί άρχίζει ή μυσταγωγία τού ξυρισματος.

— Άπαλά, κόντρα καί χρήγαρα!, διατάσσει ένά ό κουρέας τού ασπουνίζει έντατικά τή μουρτζούφλική φάτσα.

Καί, έν συνεχεία, οι διαταγές πέφτουν βροχή ή μία κοντά στην άλλη :

— Πάρτα πιό καλά στό πηγούνη!

— Στρώσε λίγο τό σουλουφι!

— Ψαλίδισε άκόμα τό μουστάκι!

— Ρίξε κι' άλλη κολώνια!

— Άλλά, μόλις ό μαρτυρικός... έξωραϊστής του πάει νά πιόση τό κουτί μέ τήν πούδρα, εξανίσταται καί φωνάζει :

— Έεεεε!

— Τι συμβαίνει; άπορεί ό κάλφας.

— Ξέχασες νά μου βάλεις κομπρέσα!

— Μαλιστα, μέ συγχωρείτε. Μικρέ, πιόσε μία κομπρέσα... περιποίημη γιά τόν κύριο.

— Τι θα πη περιποίημη; παρατηρεί φουρτουνιασμένος ό τζαναμπειτής.

Καί ό μπαφισμένος κουρέας :

— Μέ νερό... Λουτρακιού!...

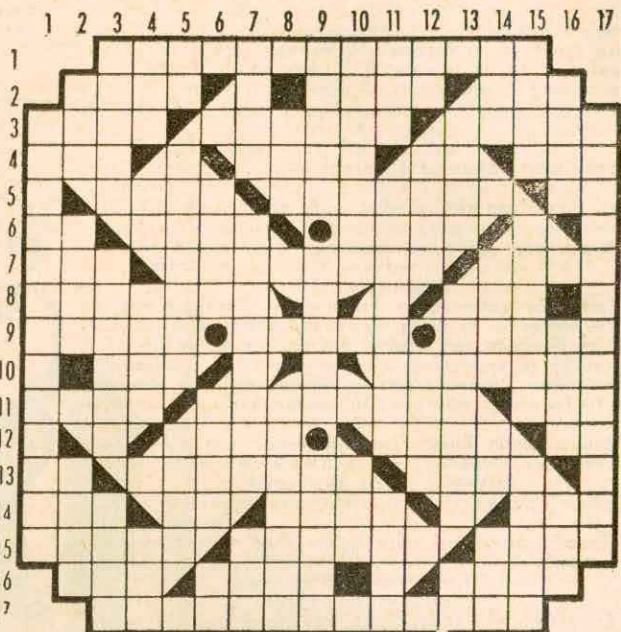
Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 428

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Φοβερή άρρώστεια.
- 2 Πρόθεσις.—Ξενοδοχείον (ξεν.). — Χρονικός σύνδεσμος.
- 3 Πρόθεσις. — Τόλη. — Προφήτης, πού χρησιμοποίησε ένα κήτος γιά μεταφορικό μέσο.
- 4 Άριθμός. — Οίονοιματώδες ποτό. — Αρχή ύποθέσεως. — Προσωπική άντωνυμία (β' προσ.).

- 5 τά δέν θα γίνονταν πόλεμοι.
- 6 Τό μικρό όνομα διασήμου Γάλλου τραγουδιστού. — Τοπικό έπίρρημα (δημοσι.). — 31.
- 7 Τό μικρό όνομα Άμερικανού στρατηγού. — Υπόδημα. — Κομφός (ξεν.).
- 8 Φύλαρχος σέ φιλική χώρα. — Ένα τέτοιο γράμμα δέν είνε αξιο προσοχής.
- 9 Στην Άμερική είνε πάντα...

- 5 Ποδοσφαιρικός όρος. — Σύμβολο. — 250.
- 6 Λουδοβίκος.... Βασιλεύς της Γαλλίας. — Ουράνιο φαινόμενο. — Ελέγχεται από τήν Άγρονομία (γεν.).
- 7 Χλόη. — Εργασία τών χημικών. — Έκαστος.
- 8 Τιμιόν. — Διπλασιαζόμενο θυμίζει ζουγκλα.
- 9 Μισό ζευγάρι. — Γιά νά τήν πλησιάση ό Ζεύς μεταμορφώθηκε σέ χρυσή βροχή. — Κερασφόρον.
- 10 Προσωπική άντωνυμία (α' προσ.). — Δέρματα.
- 11 Σημείον της αριθμητικής. — Υψηλός. — Θάλασσα (άρχ.).
- 12 Άπαν. — Άλλαλαγμός. — Μοιάς της ηλεκτρολογίας.
- 13 Έμφαντικόν μόριον (άρχ.). — Πολίχνη Ν. Α. της Θεσσαλονίκης. — Μεγάλη ζημιά.
- 14 Προκαλεί. — Νομισμα της Κίνας. — Όταν δέν είνε μουσική, έχει σχέση μέ τήν διπλωματία. — Τίτλος εύγενείας.
- 15 Εύρωπαϊκή πρωτεύουσα. — Φρουρούνται μέρα καί νύχτα. — Αρχαία πόλις στά σύνορα Λακωνίας καί Μεσσηνίας.
- 16 Άρχικά σιδηροδρόμων. — Πρωτεύουσα χώρας της Άμερικής. — Μόνο μία φορά.
- 17 Νηστήσιμος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Χαρακτηρισμός μυθιστορήματος.
- 2 Άντιθετικός σύνδεσμος. — Γίγλος στην 'Ισπανία (θελ.). — Χρησιμοποιήθηκε γιά τήν σταύρωση τού Χριστού.
- 3 Τέρμα. — Παλιάνθρωπος. — Άφιος.
- 4 Χρονικό έπίρρημα (δημοσι.). — Άρβρο. — Χώρα της Δ. Άσίας. — Άρχικά ίδρυματος.
- 5 Νότα. — Ένα από τά 7 θάματα τού κόσμου. — Χωρίς άσ...

- 5 νέα. — Ξεκουράζει. — Άριθμός.
- 10 Μπορείτε νά τόν χρησιμοποιήσετε άμέσως. — Παρατατικός κοινού ρήματος (γ' προσ.).
- 11 Νομίζεις. — Δέν αλλάζουν θέσι (θελ. καθαρ.). — Μόλις.
- 12 Νησί (γαλλ.). — Όμηρικός ήρωας. — Χρονικός σύνδεσμος.
- 13 Σχηματίζουν τούς μύς τού σώματος μας. — Κομμάτια. — Υποθετικών.
- 14 Έξομοιώνω. — Άγαθά. — Τό έπώνυμον μίας σπαρ πού άπασχόλησε έχάτως τόν παγκόσμιο τύπο (άνεστραμμένο). — Πρόθεσις.
- 15 Σαίν... : διάσημος μουσουργός. — Διαμέρισμα τού σπιτιού. — Έρεως.
- 16 Έρεος τόπος. — Ρήμα άπαιτητό στο τέλος μίας ερωτικής επιστολής. — Μηρυκαστικόν.
- 17 Τέτοια είνε συνήθως τά ψηλα βουά.

ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΜΒΑΚΙΤΗΣ
Η λύσις τού 427
στή σελ. 62

Έπανυνελυκτικά άπεόεπτα

Στό διάστημα ενός ποδοσφαιρικού μάρς, κοντά στη Νεάπολι, πού μετεδίδετο μέ τό ραδιόφωνο, ό «οικήπερ» διετύπωσε μερικά πικρά σχόλια είς βάρος της μίας ομάδος. Δυστυχώς, όμως, πολλοί από τούς άπαθούς της δημόδος αυτής, ξερόντας πώς θα γινόταν ή ραδιοφωνική μετάδοσις είχαν πάει στο γήπεδο έφωδιασμένοι μέ φορητά ραδιόφωνα. Όταν λοιπόν τελείωσε τό μάρς, περικύκλωσαν τήν έξέδρα τού εκφωνητού μέ άπειλητικές διαβεβαιώσεις, καί χρειάστηκε νά έπέμβη ό άδωνομια γιά νά τόν γλυτώση από τά χέρια τους! Άλλώς θα τήν περνούσε πολύ άσχημα.

Ο Βασ. Βεκιάρης, υπό τήν διεύθυνση τού όποιου συγχρονίσθηκε τό Άθηνάϊκόν Πρακτορείον.

Πενήντα χρόνια άκμής καί κατακτήσεων τού Έλληνικού Τύπου (1900-1950)

Τά μέσα πληροφοριών τού ελληνικού τύπου

Άπό τήν πρώτη περίοδο της τεχνικής καί επαγγελματικής οργανώσεώς τους οι ελληνικές έφημερίδες είχαν ως πολυτίμους συνεργάτες τούς άναποκριτάς τού έσωτερικού. Οι περισσότεροι ήσαν έθελοντάι καί σέ ώριμένες περιπτώσεις πληρώναν έξ ιδίων καί τά τηλεγραφικά. Κι' αυτό γιά... τή δόξα καί τό μεγαλείον τού δημοσιογραφικού τίτλου.

Οι πρώτοι επαγγελματίαι άναποκριτάι τών μεγάλων έπαρχιακών κέντρων εμφανίζονται κατά τά μέσα τού 19ου αιώνου. Προέρχονται από τις έπαρχιακές έφημερίδες καί οι περισσότεροι άπ' αυτούς διέπρεψαν άργότερα στην πρωτεύουσα ως έξαιρετοι δημοσιογράφοι.

Η πρώτη έφημερίς πού ώργάνωσε συστηματικό δίκτυο έμμιθών έπαρχιακών άναποκριτών, είναι ή «Έφημερίς» τού Κορομηλά. Έν συνεχεία ή «Ακρόπολις» τού Γαβριηλίδη κινητοποίησε πλήθη νεαρών θαυμαστών τού επαγγελματός, γιά τήν εξυπηρέτησι τού τμήματος έπαρχιακών ειδήσεων. Μετά τό 1900, ό έπαρχιακός άναποκριτής γίνεται άναπόσπαστο στέλεχος τού δημοσιογραφικού οργανισμού της πρωτεύουσας. Άμείβετα κανονικά καί έχει τή θέσι τού στην προαγωγή της έφημερίδος.

Σημειώνω ιδιαίτερος τή λεπτομέρεια ότι άμείβετα καλά, γιάτι παλαιότερα ό άναποκριτής τού έπαρχιακού κέντρου μόλις καί μετά βίας έξοφλούσε τό τοπικό πρακτορείο έφημερίδων τό αντίτιμο τού τηλεγραφήματός του καί γιά νά πάρη κάποιαν αξία ύπολογισμού άμοιβή, έπρεπε νά έξασφαλίση μία έπιτυχία πρώτης τάξεως. Έπρεπε, λόγου χάριν, νά άναγγείλη πρώτος τή σύλληψι ένός διαδοήτου λησάρχου. Καί γιά νά τό έπιτύχ η άναγκάζονταν καμιά φορά νά συνοδεύση τά καταδωρικά άποσπάσματα μέ τό όπλο στό χέρι καί νά εκτεθή σέ χίλιους δυό κινδύνους!

Περισσότερο ώργανωμένη ήταν ή τηλεγραφική εξυπηρέτησι τών ελληνικών έφημερίδων από τό έξωτερικό. Τά δύο παλαιότερα διεθνή πρακτορεία της Εύρώπης, τό Ρώυτερ καί τό Χαβάς, είχαν συνεργασία μέ τόν ελληνικό τύπο από τό 1850. Είσεπρατταν τρίμηνες ή έξάμηνες συνδρομές καί επί πλέον τήν αξία τών τηλεγραφημάτων.

Κατά τό 1895 έγινε ένα σπουδαίο βήμα γιά τήν εξυπηρέτησι τών έφημερίδων στόν τομέα της ένημερότητας επάνω στόν έξωτερικά ζητήματα. Ίδρύθηκε από τόν Παρρέν τό «Αθηνάϊκόν Πρακτορείον». Ό Ίδρυτής τού ήλθε σέ συνεννόηση μέ τρία-τέσσερα μεγάλα πρακτορεία τού έξωτερικού καί άντήλασε τηλεγραφικές ειδήσεις. Φυσικά ήταν ύποτυπώδης ή πρώτη εκείνη πρακτορειακή ώργάνωσις. Έν τούτοις προ-

σέφερε πολύτιμες όπηρεσίες στόν ελληνικό τυπο, πού τά περιωρισμένα τότε οικονομικά μέσα δέν τού επέτρεπαν νά κάνη ειδικές δαπάνες γιά τή συντήρησι μόνιμου άναποκριτού στο έξωτερικό.

Ό Παρρέν, ικανάτατος καί γεμάτος δραστηριότητα άνθρωπος, είχε τή φιλοδοξία νά καταστήσ η Άθηνάϊκόν Πρακτορείο ένα σπουδαίο όργανισμός, πολύτιμο συμπαραστάη τού τύπου. Δέν είχε όμως τά οικονομικά μέσα πού χρειάζονταν γιά τήν έπιτυχία τού σκοπού. Οι έφημερίδες μόλις καί μετά δυσκολίας πληρώναν μία μικρή συνδρομή, ή όποια δέν έκάλυπτε πάντοτε τις στοιχειώδεις άνάγκες τού Πρακτορείου. Η Διεύθυνσις Τύπου τού ύπουργείου Έξωτερικών ένδιαφέρθηκε γιά τήν προσπάθεια καί ένεκρине μία μικρή οικονομική έπιχορήγησι. Άνέλασε δέ μέ σύμβασι τήν εύθύνη άπέναντι τών έξων πρακτορείων, όσον άφορά τις οικονομικές ύποχρεώσεις τού Άθηνάϊκού Πρακτορείου.

Άργότερα τό Πρακτορείο έγινε ένα είδος εξαρτήματος της ύπηρεσίας Τύπου τού ύπουργείου Έξωτερικών, τό όποιον καί διώριζε τούς διευθυντάς του. Τόν Παρρέν διεδέχη ό παλαιός δημοσιογράφος καί Ίδρυτής τού «Μεσσαζέ» Α. Στεφανόπουλ — από τήν ιστορική οικογένεια τών Στεφανόπουλ της Μάνης, πού έγκατεστάθησαν στο Κορυέ της Κορινθίας — καί αυτόν πάλι ό Παρρέν. Σιγά-σιγά τό Πρακτορείο έμπαινε στο δρόμο τού συγχρονισμού, έως ότου έγινε ένας σημαντικός ώργανισμός συνεργαζόμενος εύρύτατα μέ τούς μεγάλους όμοειδεις ώργανισμούς της Εύρώπης. Τήν διεύθυνσι τού Άθηνάϊκού ανέλασε δύο φορές (1913 καί 1917) καί ή Ίωάννα Στεφανόπουλ, ή σημερινή διεύθυντρια της γαλλόφωνης έφημερίδος «Μεσσαζέ».

Τήν ολοκλήρωσι τού συγχρονισμού τού καί τήν προαγωγή τού σέ τεράστιο ώργανισμό ένημερότητας διεθνούς πλέον κύρους, όφείλει τό Άθηνάϊκόν Πρακτορείο στόν άλησμόνητο δημοσιογράφο Βασίλη Βεκιάρη, στόν όποιον ό Άνδρέας Μιχαλακόπουλος, ως ύπουργός τών Έξωτερικών, άνέθεσε τό 1931 τή διεύθυνσι τού. Ό Βεκιάρηλης συνεκρότησε ένα έπιτελείο γλωσσασμαθών δημοσιογράφων, στούς όποιους άνέθεσε τή μεταφορική εργασία τού ώργανισμού. Έπίσης έπλούτισε τό Πρακτορείο μέ νέα μηχανήματα, άσυρμάτους κτλ. Ό ίδιος εγκατέστησε τό πρώτο μηχανήμα τηλετύτας καί έκανε πειράματα συνδέσεως τών έφημερίδων μέ ειδικά τηλετυπικά μηχανήματα, τά όποια άνατυπώνουν αυτόματα — χωρίς τήν παρεμβολή σύρματος — ειδήσεις πού διαβιβάζονται άπό ένα οίονδήποτε κέντρον. Τό πείραμα εκείνο δέν άπέδωσε, διότι δέν είχαν τελειοποιηθή άκόμη τά σχετικά μηχανήματα, τά όποια είναι σήμερα άπαραίτητα εξαρτήματα κάθε έφημερίδος.

Η πλήρης προσαρμογή τού Άθηνάϊκού Πρακτορείου στις σύγχρονες άνάγκες έξοφάλισε στις έφημερίδες πληρότητα έξωτερικών ειδήσεων, χωρίς νά προκύπη άνάγκη διατηρήσεως πολλών άναποκριτών στο έξωτερικό. Όχι ότι άχρηστούθηκε έντελώς ό άναποκριτής — ό μόνιμος — άλλα ή έλλειψις τού δέν άποτελεί πλέον μενάλη ζημία γιά τήν έφημερίδα. Από άπόψεως έξωτερικού ρεπορτάζ ή εξυπηρέτησις είναι πλήρης.

Τό Άθηνάϊκό συνεργάζεται μέ όλα τά γνωστά πρακτορεία τού κόσμου, έχει επίσης δικούς του μόνιμους άναποκριτάς σέ πολλά μάλιστα κέντρα, στέλνει έκτάκτους άπεσταλμένους σέ διεθνή συνέδρια ή σέ άλλες περιπτώσεις γενικώτερου ένδιαφέροντος έχει συνθέσεις αποκλειστικότητας μέ μεγάλους διεθνείς είδησεολογικούς ώργανισμούς.

Η άποστολή τού δέν περιορίζεται πιά στην εξυπηρέτησι τών έφημερίδων άποκλειστικά. Συνδρομητάι τού Πρακτορείου είναι οι Τραπεζές, μεγάλες εταιρείες, ιδιωτικά γραφεία, διάφοροι ώργανισμοί, κύριως οικονομικοί. Κάθε μέρα, άκόμη καί τις Κοριακές ειδικά γιά τις άπογευματινές έφημερίδες της έπομένης, μοιράζει δεκάδες δελτία έξωτερικών ειδήσεων πού φθάνουν τις 16.000 λέξεις κατά μέσον όρον. Διευθυντής τού Άθηνάϊκού Πρακτορείου είναι από τόν Οκτώβριο τού 1944 ή δημοσιογράφος κ. Χρίστ. Μητσίδης. Κατά καρούς έγιναν άποτέρες Ίδρυσιςς Ιδιωτικού Πρακτορείου έξωτερικών ειδήσεων, άλλα άπέτυχαν όλες ως τά τώρα.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΤΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΙΖΟΝΤΑΙ

Ένα έργοστάσιο τού Μάιντε της Γερμανίας έπέδειξε σέ μία έκθεσι παιχνιδιών της Νυρεμβέργης μιά ρουκέτα, πού προκάλεσε άίσθησι. Η ρουκέτα αυτή, πού διαθέτει ένα μικρογραφικό σύστημα όμοιο μ' εκείνο τών άεροπρωωθούμενων βλημάτων μπορεί νά φτάση σε ύψος 80 μέτρων καί σέ μία άπόστασι 100 μέτρων.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΚΔΡΟΜΕΙΣ

Γιά όσους διαθέτουν αυτοκίνητα καί περιούν τά Σαββατοκύριακά τους στην έξοχή, ένας Ίταλος «εκατόπας» σέ τήν τέτα αυτή, πού έπιτρέπει στούς έπίετες τού αυτοκινήτου νά εαπλώνουν καί νά κοιμούνται άναπαυτικά... πάνω στη σκεπή τού!

ΤΑΚΟΥΝΙΑ... ΠΟΝΤΙΚΟΠΑΓΙΔΕΣ

Ένας γνωστός Γάλλος ύποδηματοποιός, ό Ικάρ Αντισάρ, γιά τό εφετεινό καλοκαίρι τά νέα πύτζα ένα πού δικαίως όνόμασε «Εκπληξία! Τα τακούνια αυτά, πού είναι από πλαστική ύλη μπορούν, όπως λέγει ό ίδιος, νά χρησιμεύσουν καί γιά... ποντικοπαγίδες!...

Η γυναίκα δεν έχει «έγώ»!..

Η γυναίκα αίσθάνεται πιο ζωηρά από τον άντρα τις χαρές και τις λύπες που προέρχονται από τους άλλους. Ενώ, αντίθετα, οι χαρές κι' οι λύπες που προέρχονται απ' ευθείας από τις απωθήσεις ή τον έγκλημα είναι ασθενέστερες σ' αυτήν.

Αυτό το γνώρισμα εφ' ουδ' από τα πιο βασικά του χαρακτήρα της γυναίκας.

Κανείς άντρας δεν μπορεί να ισχυρισθεί ότι είναι σέ θέσι να καταλάβει την ψυχή μιας γυναίκας, όταν παραγνωρίζει αυτή τη θεμελιώδη αρχή. Αλλά και η γυναίκα που την αγνοεί δεν είναι σέ θέσι να ξεκαθαρίσει και να αξιολογήσει τις συγκινήσεις της, δεν μπορεί, μ' άλλα λόγια, να καταλάβει τον εαυτό της.

Η γυναίκα αίσθάνεται την ανάγκη ν' αρέσει, να προκαλή στους άλλους ευχαρίστηση, ν' αγαπάει και ν' αγαπιέται. Η γαρά που δοκιμάζει τότε είναι ισχυρότερη απ' όλες τις απολαύσεις που μπορούν να της δώσουν οι αισθήσεις ή το μυαλό της.

Η γυναίκα πονάει περισσότερο στη σκέψη ότι μπορεί να κάνει έναν άλλον να υποφέρει, ενώ η ίδια υπομένει κατενδοχικά τις λύπες και τους πόνους της.

Για τον ίδιο λόγο αίσθάνεται λιγώτερο τις φυσικές και πνευματικές χαρές ή τις λύπες και περισσότερο εκείνες που προέρχονται από τη φιλία και την αγάπη.

Αυτή η τόσο μεγάλη ευαισθησία της γυναίκας στις συγκινήσεις που βρίσκονται έξω από τον εαυτό της οφείλεται, στο ότι διαισθάνεται ταυτόχρονα και ζωηρότερα τα αισθήματα των άλλων γι' αυτήν. Ο άντρας δεν μπορεί να μαντέψει ποτέ αρέσει και πότε δεν αρέσει. Ενώ η γυναίκα το «ξέρει». Και γι' αυτό θέλει ν' αρέσει.

Για τον ίδιο λόγο επίσης υποφέρει όταν καταλάβει πως δεν αρέσει πιά. Η φιλαρέσκη γυναίκα υποφέρει κι' όταν ακόμη οι διαβάτες στο δρόμο δεν δείχνουν γι' αυτήν το ενδιαφέρον που θα επιθυμούσε. Ενθουσιάζεται, αντίθετα, όταν βλέπει πως όλοι την κυττάζουν.

Οι άντρες πέφτουν συνήθως σ' ένα νοσηρό ιδεώδες. Βλέποντας μια γυναίκα που με το βλέμμα της κι' όλη την εμφάνισή της προσπαθεί να προκαλέσει την προσοχή τους, φαντάζονται ότι τους

έρωτεύθηκε. Η αντίθετα την παρεξηγούν και νομίζουν πως δεν ζητάει τίποτα άλλο από περιπέτειες. Κι' όμως κάνουν λάθος. Αυτό το προκλητικό κύτταγμα είναι μόνον μια έκδήλωση της γυναικείας φιλαρέσκειας. Ας επιχειρήσουν, άλλωστε, να την πλησιάσουν. Θα δουν τότε ότι η γυναίκα αυτή είναι λιγώτερο προκλητική από ό,τι φαίνεται να φαίνεται.

Η γυναίκα με το να αίσθάνεται ζωηρά τις σχετικές με τον εαυτό της συγκινήσεις των άλλων και με το να τις έρευνά και να τις αναλύει ακατάπαυτα, καταπνίγει χωρίς να το καταλαβαίνει τις συγκινήσεις που προέρχονται από τη δική της ψυχή. Θα μπορούσαμε να πούμε, λοιπόν, ότι αίσθάνεται διά μέσου των άλλων.

Και φτάνουμε τώρα σ' ένα άλλο σημείο που δεν είναι λιγώτερο σημαντικό από το πρώτο.

Η ψυχή της γυναίκας θεωρείται αινιγματική και η ίδια η γυναίκα ανεξίτηλη μυστήριο. Πράγμα που, άλλωστε, είναι σωστό.

Αυτό συμβαίνει για τους λόγους που αναφέραμε παραπάνω. Η γυναίκα με το να καταπνίγει τις δικές της συγκινήσεις, υψώνει έναν αδιαπέραστο φραγμό δόξα της. Ο φραγμός αυτός σταματάει τα βλέμματα μας και δεν μας επιτρέπει να εισχωρήσουμε στην ψυχή της. Από τ' άλλο μέρος, όμως, η γυναίκα εισχωρεί πιο εύκολα στη δική μας ψυχή. Μαντεύει τα αισθήματά μας. Διαισθάνεται τις συγκινήσεις μας. Δεν μας αναλύει και δεν μας κρίνει. Ούτε μπορεί να μας πει γιατί μας βλέπει έτσι ή αλλιώς. Αλλά μας βλέπει όπως είμαστε. Σ' αυτή τη διεύθυνση του εσωτερικού μας κόσμου, ο μόνος οδηγός της είναι το ένστικτο.

Από τον άντρα αυτή η διαισθητική ικανότητα λείπει δόξα της. Τις συγκινήσεις του τις αισθάνεται μόνον αφού τις αναλύει. Τις κρίνει και τις ψιλοσκοπίζει. Τις αισθάνεται, μ' άλλα λόγια, έγκεφαλικά.

Η ευαισθησία της γυναίκας στις συγκινήσεις που προέρχονται από τους άλλους, την κάνει και να εξαστάται από τους άλλους. Αυτή η εξαστάση είναι ένα αναπόφευκτο και μοιραίο επακόλουθο. Και αποτελεί ένα ακόμη βασικό γνώρισμα της γυναικείας ψυχής.

Ο ήλιος γύρω στον οποίο περιστρέφεται η ζωή ενός άντρα είναι το εγώ του. Αυτό τον φωτίζει και τον καθοδηγεί. Αυτό καθορίζει τις χαρές και τις λύπες του. Ο άντρας, με το να περιστρέφεται αδιάκοπα γύρω στο εγώ του, με το να είναι, δηλαδή, εγωίστης, ξέρει που βαδίζει και δεν έχει φόβο να παραπλανηθεί. Κάθε τι που ικανοποιεί τον εγωισμό του τον χαροποιεί. Ενώ, αντίθετα, κάθε τι που πληγώνει τον εγωισμό του τον λυπεί. Έτσι έχει έναν γνώμονα στη ζωή του.

Η γυναίκα, όμως, δεν έχει δικό της «έγώ». Το «έγώ» της το βρίσκει στους άλλους, στον έραστή, στο σύζυγο, στα παιδιά της, στους θαυμαστές της, σ' εκείνους που έχουν ανάγκη από τη στοργή και την αφοσίωσή της, αλλά ποτέ στον εαυτό της. Απ' αυτούς μαθαίνει ποιά είναι, τι είναι που πηγαίνει, ποιό σκοπό καθοδηγούν τα βήματά της. Έτσι, χωρίς να το καταλαβαίνει, προσαρμόζει τη ζωή της πάνω στις απαιτήσεις που έχουν οι άλλοι απ' αυτήν και μοιραία υποδουλώνεται σ' αυτούς τους άλλους.

Οι γυναίκες μιλούν συχνά για απελευθέρωση. Και πιστεύουν, ότι απελευθερώνονται απ' αυτόν ή εκείνον τον άνθρωπο, από αυτήν ή εκείνη την κατάσταση. Μόνο που η γυναίκα δεν απελευθερώνεται ποτέ από κάτι χωρίς να υποδουλωθεί αμέσως σέ κάτι άλλο. Γιατί είναι υποκατασχεμένη από τη φύση της να βρίσκεται πάντοτε σέ κάποια σέση εξαστάσεως.

Για το λόγο αυτό η γυναίκα που «ή κλεισμένη στον εαυτό της» αποτελεί μια σπάνια εξαίρεση. Ενώ στον άντρα είναι ευνερόστατο ν' αφήσει τους δεσμούς που τον ενώνουν με τον κόσμο και ν' απομονωθεί. Το «έγώ» του γίνεται τότε ο κόσμος του. Και τού είναι υπεροχικό.

Και τώρα κάτι που ενδιαφέρει τον άντρα. Η γυναίκα που σ' αγαπάει δεν ζητάει τίποτα καλύτερο από το να υποδουλωθεί δόξα της. Δεν ν' αφοσιωθεί σέ σ' ας, να ζήσει μόνον με τον έραστή και το φως που παίρνει από σ' ας. Στο χέρι σ' ας είναι να κάμει αυτή τη σκληριά της ευνάοιστη και γοητευτική. Η γυναίκα δεν επιθυμεί τίποτα άλλο απ' αυτό.

Από τη στιγμή όμως που θα καταλάβει πως δεν είσαστε ο «κύριος» που ωνευόθηκε και έποθησε, θα σ' ας εγκαταλείψει. Και θα την πητε τότε άσπαστη και επιπόλαιη. Ποάνια που δεν είναι σωστό.

Φεύγοντας από σ' ας ή αναπημένη σ' ας δεν έκαμε τίποτα άλλο από το να εγκαταλείψει έναν κακό «κύριο» για να περάσει στην εξουσία ενός άλλου που τον νομίζει πιο καλό.

Φροντίστε λοιπόν, να είσαστε ένα καλό αφεντικό για να την κρατήσετε.

ΒΑΛΛΟΤ ΝΟΕΡ Σ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Συνεταίροι!

Αν οι νεαροί έρωτευμένοι είχαν χαράξει τα ονόματά τους στον κορμό ενός δέντρου: «Τάκης — Μαρία».

Μια μέρα, όμως ο νέος έπιασε την αγαπημένη του επ' αυτοφώρως στην αγκαλιά ενός άλλου. Έβγαλε αμέσως το σουγιά του, έτρεξε στο δέντρο και πρόσθεσε: «Τάκης — Μαρία... και Σία»!

*

Η γυναίκα ενός υπερχρησιμοποιείται να πάρει τον άντρα της από την ταξίρα. Στον δρόμο τον συναντά σε κακά γαλινά.

— Δεν ντρέπεσαι, αχαίρεντε, να γυρίζεις έτσι μεθυμένος;

— Έχεις δική!... απαντά με αξιοπρέπεια εκείνος. Δεν πρέπει να με βλέπει ο κόσμος σ' αυτή την κατάσταση!

Και... ξαναγυρίζει στην ταξίρα!

*

Ένας Έβραϊός τοκογλύφος γυρίζει στο σπίτι του από την νύχτα. Σ' ένα σκοτεινό δρομάκι τον σταματούν δυο κακοποιοί:

— Δός μας, τού λένε, όσα λεφτά έχεις επάνω σου.

Ο Έβραϊός τους δίνει τρέμοντας τα χρήματά του, αφού κράτησε πρώτα μερικά.

— Γιατί δεν τα δίνεις κι' αυτά; τού φωνάζει ο ένας από τους κακοποιούς.

Κι' εκείνος:

— Η αρχή μου είναι, άρα δίνω χρήματα, να κρατώ τον... τόκο!

*

Ένας ιεροκήρυκας εξηγεί το Ευαγγέλιο της Σαμαρείτιδας. Στο τέλος του κηρύγματος προσθέτει:

— Δεν πρέπει να ο' ας παραξενεύει, αγαπητοί εν Χριστώ αδελφοί, το... πολύλογον του Ευαγγελίου. Ομιλεί, βλέπετε, γυναίκα!...

*

Στο εστιατόριο, ένας πελάτης ζητάει από το γκαρσόν ν' ανοίξει το παράθυρο, γιατί άρχισε ή ζέση να γίνεται αισθητή.

Το γκαρσόν έτοιμάζεται να το ανοίξει, όταν ένας άλλος πελάτης τον διατάσσει να μη το ανοίξει γιατί είναι ιδρωμένος και φοβάται μην κρυώσει.

Το γκαρσόν τότε τρέχει στο διευθυντή του εστιατορίου και τον ρωτάει τι πρέπει να κάνει: Ν' ανοίξει ή όχι;

Κι' ο διευθυντής:

— Ν' ακούσης εκείνον που δεν έχει φάει ακόμα!...

*

— Είσαστε ευχαριστημένος από το καινούργιο σας αυτοκίνητο; Είναι στερεό;

— Δεν ξέρω. Δεν το έβριξα ακόμη επάνω σέ κανένα τοίχο...

*

Αν οι φουκαράδες, ησυχίοι από πολλές μέρες, έφαγαν επί τέλους σέ μια ταξίρα, με έξοδα κάποιου φίλου τους. Μεταξύ των άλλων υπήρχαν και έληες για δοκετικό. Βγαίνοντας από την ταξίρα, ο ένας από τους πειναλέους λεί:

— Απ' την πείνα που είχα, έφαγα τις έληες με τα κοκκινίσια.

— Μπρά, είχαν κοκκινίσια; απαντά ο άλλος. Δεν το πρόσεξα!.

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

— Γιατί έτρεχες με 180 χιλιόμετρα;
— Γιατί, μόλις παντρευτήκαμε, κύριε πολίτη!

MIX. ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΩΡΗ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ
ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ναρκούδ και ο Μπραγκαγιόν περνούν τις θηλιές στο λαιμό του δούκα της Βουργουνδίας, του ντε Ζιάκ και του Ζακεβίλ. Μία στιγμή ακόμη και τα σώματά τους θα κρεμαστούν στο κενό. 'Αλλ' η βασίλισσα 'Ιζαμπώ επεμβαίνει ξαφνικά και τους σώζει. Ύψακουοντες κατόπιν της υποδείξεως του Πασσαδάν διατάσσει τούς στρατιώτες της ν' άποσυρθούν στο Μονζερνόν. Φεύγει κατόπιν μαζί με τον δούκα της Βουργουνδίας για να γυρίσουν στο Παρίσι. Ο θρασυρός του Δελφίνου μένει στα χέρια του Πασσαδάν που τον στέλνει με ασφαλή συνοδεία στη Μελούνη.

16ον — Αφού όμως τόσο μικρή ήταν η Φλώρα μου! του απάντησε. Ξέρω καλά πως δεν μπορούσε να ήταν παραπάνω από έξη χρόνων... Κανείς άλλος δεν μπορεί να ξέση την ηλικία της κόρης μου.

— Κάνεις λάθος, της είπε ο Ζερβαί. Έγινες πενήντα χρόνια από τότε, που έχασες την κόρη σου. Δεν μπορεί, λοιπόν, να είναι ακόμα κοριτσάκι όπως τότε. Σήμειον πρότερον να είναι δεκάξη ή δέκα έφτά χρόνων... Μ' όλο που είσαι υπτέρα της, ξέρω τα πράγματα καλύτερα από σένα και πρέπει να με πιστέψεις!

Η φωνή του ήταν ήρεμη και πειστική. Η Τρελλή έμεινε για λίγο συλλογισμένη. Φαινόταν πως προσπαθούσε να συγκεντρώσει τις σκέψεις της. Έπειτα είπε:

— Σας πιστεύω... Δεν ξέρω όμως γιατί. 'Αλλά πιστεύω κάθε τι που μου λέτε... Καταλαβαίνω πως ό,τι μου λέτε είναι για το καλό της κόρης μου και το δικό μου... Πόσο γρήγορα, στ' αλήθεια, περνάει η ζωή! Η Φλώρα μου είναι, λοιπόν, σήμερον δεκαεφτά χρόνων! Δηλαδή μια δεσποινίδα! Καταλαβαίνω τώρα γιατί δι' υποπόστα να την βω... Ζητούσα ένα κορτσάκι κι' η Φλώρα είναι σήμερον μεγάλ' κοπέλλο! Μήπως είχα χάσει το λογικό μου!

Είχε σκηκωθ' από το κάθισμά της και προνώρουσε προς την πόρτα.

Ο Ζερβαί την παρακολουθούσε και πρ' του εκείνη άνοιξε την πόρτα τη σταμάτη και της είπε:

— Ψάξε στο κέντρο της πόλεως. Έ' μόνον θα βρής την κόρη σου Πουθενά λαύ! Κατάλαβε:

— Κατάλαβε απάντησε η Τρελλή κέντρο της πόλεως δεν είναι μεγάλ' δεν θα δυσκολευθώ να βω τις πένες τ' καεφτά χρόνων. Δεν θα είναι πολλές! Ω σίγουρα, θα βω την κόρη μου!

Μιλούσε με βεβαιότητα, σαν να την είχε βοή κιάλας.

Ο Ζερβαί φώνηκε πως δίσταζε. Έπειτα, παίρνοντας την απόφασί του, είπε στην Τρελλή:

— Πήγαινε να δής τη Φλώρα Μερσερό. Αυτή θα σε βοηθήσει να βρής την κόρη σου. Τα μάτια της Τρελλής έκαιχαν μόλις άκουσε αυτό το όνομα και το πρόσωπό της πήρε μια άγρια έκφραση.

— Αυτή την είχα ξεχάσει! είπε. Απλώσε το χέρι της προς το μέρος του κέντρου της πόλεως.

— Ναί, βέβαια, εκεί μένει η Φλώρα Μερσερό, που ο διάβολος να την πάρη! είπε.

Ο Ζερβαί την έπιασε από τους ώμους. — Δυστυχισμένη! της φώνησε Αυτή που καταριέσαι είναι η κόρη σου! Ναί η Φλώρα Μερσερό είναι η κόρη σου!

Ποίν από μεοικές στιγμές, η Μαρία ή Τρελλή έδινε την έντύπωσι πως δεν είχε δική της θέλησι. Κοιμόταν στην κυριολεξία από τα χείλη του Ζερβαί. 'Αλλά, το όνομα της Φλώρας την έκαμε να ξεφύγη από την κυριαρχία του. 'Η Τρελλή της είχε πάλι υπερισχύσει.

— Μου το είπατε και άλλοτε πως η Φλώρα Μερσερό είναι κόρη μου! φώναξε. 'Αλλά δεν σας πιστεύω!... Ο,τι άλλο μου πητε θα το πιστέψω εκτός απ' αυτό! 'Η νομίζετε πως δεν έχω καταλάβει το παιχνίδι αυτής της προκομένης; Πήρε το όνομα της Φλώρας μου και τώρα θέλει να με κάμει να πιστέψω πως είναι κόρη μου! 'Ε, όχι, αυτό δεν θα το καταφέρη! Δεν έχασα τόσο το λογικό μου, για να μην μπορώ να καταλάβω το ψέμμα της!

'Αλλ' ο Ζερβαί είχε πάρει την απόφασιν να μην υποχωρήσει αυτή τη φορά.

— Μισείς, λοιπόν, αυτή, τη νέα; τη ρώτησε.

— Τη μισώ! Τίποτα δεν έπιθυμώ περισσότερο από το να τη δω να ψήνεται στη φωτιά!

— Για ποιά λόγο; Αυτή δείχνεται τόσο καλή σε σένα! Και σ' αγαπάει... Λες και μαντεύει...

— Είναι μια υποκρίτρια! φώναξε η Τρελλή.

Και πρόσθεσε, παίρνοντας εμπιστευτικό ύφος:

— Πρέπει να ξέρετε πως έχει κακό μάτι! Αυτή μ' έμπροδίζει να βω την κόρη μου, γιατί τη ζηλεύει!... 'Αλλά θα μου το πληρώση! Έχω κι' εγώ το σχέδιό μου κι' αυτή τη φορά δεν θα μου ξεφύγη!

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Κοιμένη!

Βρε Φρόσω, άντε να χαθής, που θές να σκουφοφορήθης κι' εσύ σαν τόσες άλλες. Για σκούφιες μη μου σαλιαρί — γιατί θα πάθης, καφερή, ζημιές πολν μεγάλες.

Να ξέρης πως δεν θα σ' αφή — τη γκλάδα σου μ' ένα σκουφι να την περιτυλίξης! Με άλλα λόγια δηλαδή, σκούφια δεν πρόκειται να δής ακόμα κι' αν γκαρίξεις!

Για σκούφιες μη μου συζητάς, γιατί θα γίνη σαματάς και θ' αργήνω τόσο, που, αντί σκούφιας, με γαρά

ένα καπέ — θα σ' α (γορά — και θα σε... καπελ (λίσω!

Κι' αν, ρε, Φροσάκι, (έπιμέ — να βγαίνης σκουφοφο (ρεμς — εφ' όσον σου άρέσει, στο τέλος πιά θ' α (ναγκαστώ

ένός... τοσά να δα (νειστώ το φουντωτό το φέ (σι!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Άνοιξε κατόπιν την πόρτα και βγήκε γρήγορα στο δρόμο. Έπειτα από μερικές στιγμές βρισκόταν στην τρώγλη της.

Ο Ζερβαί ωστόσο είχε άπομεινι στο κατώφλι της πόρτας.

«Κι' όμως η Φλώρα Μερσερό είναι κόρη της!»! ψιθύρισε κουνώντας θλιβερά το κεφάλι του.

Έκλεισε κατόπιν την πόρτα και πήγε στο γραφείο του. 'Αλλ' η Φλώρα και η υπτέρα της δεν έφυναν από το μυαλό του. «Την μισεί πραγματικά; ψιθύρισε έπειτα από μερικές στιγμές... 'Η μήπως πρόκειται για μια παραμορφωσι του υπττικού αίσθηματός;... 'Αν συμβαίνει το δεύτερο, τότε ασφαλώς θα υπάσχη μέσα στο μυαλό της κάποια στίβια που δεν έχει σβύσει ακόμη!... 'Αν κατάφερα να δυναμώσω αυτή τη στίβια, ίσως η δυστυχισμένη Μαρία θαρραλεύοταν...»

'Αλλά, ξαφνικά, το πρόσωπό του πήρε μια αλλόκοτη έκφρασι. «Είμαι αδιόρθωτος, είπε, συνεχίζοντας το μονόλογό του. Τι μ' ενδιαφέρει πιά η επιστήμη!... Και γιατί σκοτίζομαι με τη Φλώρα και τη υπτέρα της;... 'Ο έπιστήμων πέθανε από κορόϊ! Στη θέσι του βρίσκεται τώρα ο άνθρωπος που διψάει έκδικησι!»

«Όσο κι' αν το προσπαθούσε, ωστόσο, δεν κατάφερε να βγάλη από το μυαλό του ούτε τη Φλώρα ούτε τη υπτέρα της. Έπειτα από δυό μέρες εστυλγντηκαν τα γεγονότα που ξέρουν οι άναγνώσται μας. 'Η Μαρία ή Τρελλή, βλέποντας ξαφνικά τη Φλώρα μπροστά της, κοντά στη γέφυρα του 'Αγίου Μιχαήλ, άρμησε πάνω της κι' άρχισε να φωνάζη σ' εκείνους που βρίσκονταν γύρω της ότι ήταν οπαδός των 'Αρμενιάκ και να τους παρακινή να την αΐσουν στο ποτάμι.

Ο Φίλιππος Ζερβαί από μια τυχαία σύμπτωση βρισκόταν εκείνη την ημέρα κοντά στη γέφυρα. Από εκεί άκουσε τις φωνές της Τρελλής και είδε το αμάξι με τη βασίλισσα και το δούκα της Βουργουνδίας. «Όπως θα θυμούνται οι άναγνώσται μας, ο δούκας της Βουργουνδίας θέλησε να σώση τη Φλώρα από τα χέρια του μαινόμενου πλήθους. 'Αλλ' η 'Ιζαμπώ του το άπαγόρευσε ρητά, λέγοντάς του ότι θα τον έβλεπε σαν έχθρά αν τολμούσε να επέμνη για να σώση τη δυστυχισμένη νέα. 'Η 'Ιζαμπώ, όπως πάντα, εινε άμείλικτη, σκέφτηκε ο Ζερβαί. Όλες οι γυναίκες που κίνησαν το ενδιαφέρον του δούκα είχαν την ίδια τύχη μ' αυτήν που πρόκειται να έχη και η δυστυχισμένη Φλώρα! Όλες, εκτός από την κόρη σου ντε Ζιάκ, που προσίδει τον έρασσή της για το γατήρι της και που πιθανόν προσίδει και την ίδια τη βασίλισσα για κάποιο άλλον, που εινε ίσως ο Δελφίνος. Για ποιά λόγο, όμως, η 'Ιζαμπώ που εινε, ωστόσο, έξυπνη, επιμένει να στρίβεται πάνω στο δούκα της Βουργουνδίας; Γιατί δεν θέλει να καταλάβη πως αυτός ο άνθρωπος εργάζεται για δικό του λογαριασμό και πως αν υπορέση να το κάμει θα την παραμερίση αύριο για να πάση δλη την έξουσία στα χέρια του;»

Στο μεταξύ, το πλήθος παρέσυρε τη Φλώρα προς το ποτάμι. «Είνε φοβερό! συλλογίστηκε ο Ζερβαί. 'Εκείνη που την παρέρωσε στο θάνατο εινε η ίδια η υπτέρα της!»

Άρχισε τότε να τρέχη άναμεσα στο πλήθος κι' έπειτα από πολλές προσπάθειες κατάφερε ν' ανακαλύψη την Τρελλή.

Ο Φίλιππος Ζερβαί εινε το σπάνιο γάρθρωπο με μόνη τη λάμψι των ματιών του. Άναρίθμητες φορές ως τότε εινε δοκιμάσει αυτή τη δύναμί του. Και δεν εινε άποτύχει ποτέ.

Την ξαναδοκίμασε τώρα στην Τρελλή. Στήλωσε πάνω της το φλογερό βλέμμα του και με έπιτακτική φωνή της είπε:

— Ξέχασε ό,τι έκασες και ό,τι είδες και γύρισε άμέσως στο σπίτι σου!... Σε διατάσσω!

Ένας σπασμός τάραιε το πρόσωπο της Τρελλής, που, έπειτα από μια στιγμή,

έγειρε το κεφάλι σαν να μην μπορούσε ν' άνεχθ' το βλέμμα του Ζερβαί.

— Σε διατάσσω να με υπακούσης άμέσως! Ξαναεπίε ο άνθρωπος με το ματωμένο μάγουλο.

Η Τρελλή εινε δαμασθη πιά. Και με το κομψό λυγισμένο στα δυό άρχιση ν' άπομακρύνεται.

Ο Ζερβαί την συνώδευσε για κάμποσο διάστημα με το βλέμμα του κι' έπειτα έτρεξε προς το μέρος όπου οι δήμιοί της παρέσυραν τη Φλώρα.

Παρακολούθησε τον έπικό άγώνα του Ταλαζο κι' η γαρά του ήταν άπερίγραπτη, όταν είδε τον Πασσαδάν να τρέχη για να βοηθήση το Βασιών.

Ο Φίλιππος Ζερβαί, από τη στιγμή εκείνη δεν εινε την παραμικρή άμφιβολία για το τι θα έπακολουθούσε. Όλα έλεγαν πως ο Ταλαζο κι' οι φίλοι του έπρεπε να συντρίβουν κάτω από την άριθμητική υπεροχή των αντιπάλων τους. Κι' όμως ο άνηρωπος με το ματωμένο μάγουλο ήταν βέβαιος για το αντίθετο. Όπως κι' έγινε!

Όταν ξαναγύρισε στο σπίτι του, άφοι παρακολούθησε τον άγώνα ως την τελική φάσι του, αισθανόταν τόση γαρά, που άρχιζε να χοροπηδάει και να ξεφωνίζει σαν Τρελλός.

«Αυτός ο Πασσαδάν εινε ο άνθρωπος που νοιαζόμουν! μονολογούσε. Καλά το κατάλαβα! Δεν μπορούσε να γίνη καλύτερη σκέψι από εκείνη που εινε να έμπιστευθώ στα χέρια του την έκδικησί μου, χωρίς, όμως, και να τον αφήσω να καταλάβη πως εργάζεται για λογαριασμό μου... Τίποτα δεν θα υπορέση να τον σταμάτηση από δω και πέρα!... Ούτε κι' εγώ δεν θα είνα τη δύναμι να το κάμω, αν το ήθελα! 'Αλλά, βέβαια, δεν πρόκειται να το θελήσω ποτέ!... Ός τον αφήσω να κάμει ό,τι του άρέσει, όπως του άρέσει, κι' όποτε του άρέσει! Μόνο η μοίρα τον οδηγεί από εδώ και πέρα και κανείς δεν έχει δικαίωμα ν' αντιστέκεται στη μοίρα! Δεν γκαρά άμφιβολία ότι θα σκοτώση τον δούκα!... 'Αλλά δεν θα βιαστή! Θα προσπαθήση πρώτα να τον ταπεινώση, να τον έξευτελίση και να δηλητηριάση την ψυχή του, καταστρέφοντας όλα τα όνειρά του, τα έρωτικά και τα πολιτικά. Στ' αλήθεια, δεν θα μπορούσα να επιθυμώσω τίποτα καλύτερο!»

Έτρεξε σε λίγο μπροστά στον καθρέφτη του και κύτταξε με προσοχή την άνατριχιαστική πληγή του, που εινε ματώσει από τη υιά άκρη ως την άλλη.

Αυτό γνώταν πάντα όταν δοκίαζε μια μεγάλη γαρά η υιά μεγάλη λύπη.

Ο Φίλιππος Ζερβαί, βλέποντας ότι το αίμα δεν σταματούσε, άνοιξε ένα ντουλάπι κι' έβγαλε απ' αυτό διάφορα μπουκαλάκια.

Βρήκε, τέλος, εκείνο που ζητούσε, το ξεβουλώσε κι' έχυσε μεοικές σταγόνες από το περιεχόμενό του σ' ένα πανί, που το έβαλε κατόπιν πάνω στην πληγή του. Το ύγρο αυτό τον άνακούφισε και σταμάτησε το αίμα.

Ύψουμνη! ψιθύρισε. Το ίχνος αυτής της σφαλάρας θα έξαφανισθ' από λίγο... και ίσως πολύ γρηγορότερα από ό,τι θα μπορούσα να φαντασθώ. Βλέπω τη μοίρα σιγνική που θα πάρω την έκδικησί μου να πλησιάζη!

Το άλλο πρωί, βγήκε από το σπίτι του, χωρίς να κάμη τον κόπο να τακτοποιήση τα μπουκαλάκια που εινε βγάλε από το ντουλάπι.

Όταν γύρισε, βρήκε την Μαρία την Τρελλή, που τον περίμενε. Τα γεγονότα της περασμένης ημέρας ξαναζούσαν στο μυαλό της. Δεν βρισκόταν τώρα κάτω από την έπιδρασι του μαγνητικού βλέματος του Ζερβαί και το ότι η Φλώρα είχε σωθ', της φαινόταν άκατανόητο.

— Ήταν η χειρότερη πράξι που μπορούσε να κάμει της είπε ο Ζερβαί. Σου το ξαναλέω άλλη μια φορά: μόνο η Φλώρα Μερσερό θα υπορέση να σε κάμη να ξαναβρής την κόρη σου.

Αυτή τη φορά άπόθυγε να της πη καθαρά πως η Φλώρα ήταν κόρη της. Και

γι' αυτό η Τρελλή δεν θύμωσε. — Και πως μπορεί να το κάμη; ρώτησε.

— Δεν ξέρω, απάντησε ο Ζερβαί. 'Αλλ' αν ρωτήσης την καρδιά αυτής της νέας, που μισείς, θα δής πως θα σου φανερώση άμέσως, που βρίσκεται η κόρη σου. Της μιλούσε από σκοπού έτσι. 'Εκείνη που ήθελε ήταν να την κάμη να μη βλέπη τη Φλώρα σαν έχθρά της. Τα πράγματα, σκεφτόταν, θα γίνονταν κατόπιν μόνα τους.

Τα λόγια αυτά έντυπώθηκαν βαθιά μέσα στο μυαλό της Τρελλής. Δεν μπορούσε να καταλάβη το νόημά τους. Κι' ωστόσο, η σκέψι της έτρεχε αδιάκοπα σ' αυτά. Μονον ότι τα είχε άπλοποιήσει και άπλοποιώντας τα τα παραμορφώσε. Ήταν βέβαιη τώρα πως ο Ζερβαί της είχε πη ότι έπρεπε να ψάξη μέσα στην καρδιά της Φλώρας Μερσερό για να μάθη που βρισκόταν η κόρη της κι' άναρωτιόταν με ποιά τρόπο θα μπορούσε να το κάμη.

Όταν, έπειτα από δυό μέρες ξαναεπισκέφθηκε τον Ζερβαί τον βρήκε μέσα στο γραφείο του άπορροφημένον από κάποιο πειραμά του. Πάνω στο τραπέζι του βρισκόταν διάφορα μπουκαλάκια.

Ο σοφός δεν της μιλούσε κι' η Μαρία άρχισε να νάνη την ύπουλή της, άπλωσε το γέρι της, πήρε ένα μπουκαλάκι, το ξεβούλωσε κι' έκαμε να το θέση στη μύτη της, για να το μυρίση.

'Αλλά, με μια γρήγορη κίνησι, ο Ζερβαί το πήρε από τα χέρια της και το ξανάκαλε στη θέσι του.

— Αν μυρίσης το ύγρο που βρίσκεται μέσα σ' αυτό το μπουκαλάκι, της είπε, θα άποκοιμηθής και θα περάση πάνω από ύρα άσπου να ξανγύρισε!...

Τα μάτια της Τρελλής άστραψαν μόλις έκασε αυτά τα λόγια.

Ποιά παραξένη ιδέα είχε περάσει άραγε από το μυαλό της;

Σε λίγο ο Ζερβαί σπώκθηκε για να πάρη έναν κυστό νυάλινο σωλήνα.

Η Τρελλή άπλωσε το γέρι της, πήρε το μπουκαλάκι με το ναρκωτικό φάρμακο και τόχως βιαστικά στών κόρφο της.

Ο Ζερβαί τελείωσε σε λίγο την εργασία του. Πήρε τότε τα μπουκαλάκια και τα ξανάβαλε στο ντουλάπι, χωρίς να προσέξη πως έλειπε ένα από αυτά.

Η Τρελλή, έπειτα από την κλοπή που εινε κάμει βιαζόταν να φύγη. Ο

Ένας ευπατήριδος που προχωρούσε

ΘΕΛΟΣ ΑΠΟ ΝΑΥΛΟΝΙ...

Ο καθηγητής της αρχιτεκτονικής του Πανεπιστημίου 'Ιακώβος Κ. 'Αμερόσιος Ρίτσαρντσον είχε την ιδέα να κατασκευάση ένα τεράστιο μετεωρο θόλο, που θα μporη στο έξης να προστατεύη από την κακοκαιρία τα στάδια και τα αθλητικά γήπεδα. Ο θόλος αυτός αποτελείται από φύλλα διαφανούς πλαστικής ύλης που θα γεμίζουν στο εσωτερικό τους με ήλιο. Έτσι το ελαφρότατο αυτό άπριο θα κρατήη μετέωρο πάνω από ένα άποιοδησάτο χώρο, αυτόν το θόλο. Ο 'Αμερικανός καθηγητής που άνιλαζε ήδη να σπείρη έτσι ένα μεγάλο ύπαιθριο θέατρο, ύπολογίζει ότι η δαπάνη για το μετεωρο θόλο δεν θα υπέρβη τις 25.000 δολάρια.

έρπιπος, πλάϊ στ' αμάξι, ξεπέζεψε αμέσως κι έδωσε το γέρι του σε μια κυρία με πολύ απλό ντύσιμο, που κατέθηκε απ' αυτό.

Η τρελλή σαν να βρισκόταν στο σπίτι της, άρχισε να γυρίζει από τ' ένα δωμάτιο στο άλλο ζητώντας τον οικοδεσπότη. Τον βρήκε, τέλος, στο γραφείο του.

— Είμαι καταρμένη! του είπε μ' έξαλλο ύφος. Αυτή η Φλώρα Μεροσερό έξασνίστηκε. Δεν μπόρεσε να τη βρω πουθενά!

Ο Ζερβαί την κτύπησε με το διαπεραστικό του βλέμμα.

— Τι σ' ενδιαφέρει; της είπε. Δεν μου είχες πη ότι μισείς αυτή τη Φλώρα Μεροσερό;

— Καί βέβαια τη μισώ! Θάθελα να υποστούσα να της κοιμάται... την καρδιά και να της σπάζω το κεφάλι!...

— Σιωπή! της φώναξε ο Ζερβαί. Δεν καταλαβαίνεις πώς αυτό που λες είναι τρεμάρο;

— Άλλα, εσφυικά, μια ιδέα πέρασε από το μυαλό του.

— Αν την μισēs τόσο πολύ, τότε γιατί σε στενοχωρεί ή εξαφανισί της; την ρώτησε. Τι την θέλεις;

Η τρελλή τρούαξε κάτω από το έρευντικό βλέμμα του.

— Τι την θέλω; είπε. Δεν θά της κάνω κακό... Άλλά την χρειάζομαι... Σεις δεν μου είπατε πως θά με βοηθήση να βρω τη Φλώρα μου; την αγαπημένη μου κορούλα;

Ο Ζερβαί την κτύπησε με δυσπιστία.

— Βέβαια σου το είπα, απάντησε. Άλλά σου είπα και κάτι άλλο, που δεν θέλεις να καταλάβεις...

Τα μάτια της τρελλής έλαμψαν από όλην.

— Μου είπατε πως θά μάθαινα πού βρίσκεται η Φλώρα μου ψάχνοντας μέσα στην καρδιά της Μεροσερό! φώναξε.

Η φωνή και το ύφος της φανέρωναν ένα λυσσαλέο μίσος, που δεν προσπαθούσε πια να κρύψει.

— Άλλ' αυτή τη φορά ο Ζερβαί δεν την πόρσεξε. Δεν άκουσε μάλιστα τα λόγια της. Η προσοχή του ήταν συγκεντρωμένη αλλού.

Στο βάθος του διαδρόμου είχε διακρίνει την κυρία που είχε κατεβή πρωτύτερα από το αμάξι.

Πίσω της βάδιζε ο εύπατος που της είχε προσφέρει το βοανιόνά του.

Η τρελλή ξαναείπε:

— Δεν μου είπατε πως πρέπει να ψάξω μέσα στην καρδιά της;

— Άλλ' ούτε αυτή τη φορά την άκουσε ο Ζερβαί.

Στο αντίκρουσμα αυτής της γυναίκας και του συνοδού της μια θανάσιμη ανησυχία είχε άπλωθι στο πρόσωπό του. Η έπισκέπτρια θά την πρόσεχε δίγως άμφιβολία αν δεν ήταν ολότελα άπροσοφνημένη από την τρελλή.

Αυτή η έκφραση της ανησυχίας δεν κράτησε, ωστόσο, περισσότερο από μια στιγμή.

Ο Ζερβαί ξαναδρόκε αμέσως σχεδόν την ψυχραιμία του και τρέγοντας έκαμε μια εδαφιαία υπόκλιση μπροστά στην έπισκέπτρια.

— Έσείς εδώ, κυρία! είπε. Πόσο μεγάλη είναι η τιμή για το φτωχικό σπιτικό μου!

Την ωδήγησε κατόπιν στο γραφείο του.

Η τρελλή παρακολούθησε βήμα προς βήμα τον Ζερβαί και του έλεγε ακατάπαυτα:

— Δεν είναι αλήθεια πως μου το είπατε:

Μα ο Ζερβαί δεν την έδελτε ή τουλάχιστον δεν έδειχνε πως την έδελτε. Όλη του η προσοχή ήταν συγκεντρωμένη στην έπισκέπτρια. Υποκλινόμενος πάντα, έσπρωξε κοντά της μια πολυθρόνα.

Η έπισκέπτρια δεν άφινε από τα μάτια της την τρελλή. Θάλεγε πως προσπαθούσε ν' άποτυπώσει στο μυαλό της την φυσιογνωμία της ή πως την παρόεβαλλε νοερά με κάποια άλλη.

Κάθισε κατόπιν στην πολυθρόνα, ενώ ένα έλαφρό χαμόγελο μισάνοιζε τα χείλη της.

Μια παλιά ιστορία

Η έπισκέπτρια δεν ήταν άλλη από την 'Ιζαμπώ. Πίσω της υπήκε μέσα στο δωμάτιο ο Σακραμάν.

Ο πιστός σωματοφύλακας της βασιλίσσας έκλεισε την πόρτα σταύρωσε τα χείλια του στο στήθος κι έμεινε ακίνητος σαν άγαλμα.

Το πρόσχαρο ύφος της 'Ιζαμπώ δεν ενέπνευε καμιά ανησυχία. Το βλοσυρό όμως βλέμμα και το συνωφρομένο πρόσωπο του Σακραμάν δημιουργούσαν στον Ζερβαί την δυσπιστία κι' ίσως το φόβο.

Χαμογελώντας πάντα η βασιλίσσα, έίπε με την άορκη φωνή της:

— Γιατί σας φάνηκε τόσο παράξενη ή έπίσκεψή μου, αγαπητέ μου, Σαϊτάν; Δεν είναι, ωστόσο, η πρώτη φορά που έρχομαι στο σπίτι σας σαν φίλη...

Τόνισε ιδιαίτερα αυτή την τελευταία λέξη.

— Ο Σαϊτάν; πέθανε, κυρία, της απάντησε με σταθερή φωνή ο συνομιλητής της. Πάνε δέκα χρόνια από τότε... Έδώ μένει μόνον ο Φίλιππος Ζερβαί. Κι' αυτός ο άκακος και άμαθης άνθρωπάκος έξεπλάγη όχι λίγο βλέποντάς σας εδώ, γιατί δεν μπορεί πια να σας φανή χρήσιμος σε τίποτα...

— Η 'Ιζαμπώ χαμογελούσε πάντα. Κι' έκαμε μια μικρή κίνηση με το κεφάλι της σαν να έπιδόκιμαζε τα λόγια του.

Στο μεταξύ η Μαρία, που, σαν όλους τους τρελλούς, έμενε προσκολλημένη στην ιδέα της, είχε πάει κοντά στον Ζερβαί και τραδώντας τον από το μανίκι, του έλεγε ακατάπαυτα:

— Μου το είπατε. ναί ή όχι;... Θέλω να το ξέρω!

Ο Ζερβαί είχε χάσει την ύπομονή του. Και το ύφος του έγινε αυστηρό.

— Ναί, το είπα, της απάντησε. Πήγαυνη τώρα, Μαρία... Βλέπεις ότι στενοχωρείς την κυρία... Ξαναγύρισε στο σπίτι σου...

Ο τόνος της φωνής του ήταν τέτοιος, πού η τρελλή δεν τόλμησε ν' αντίταθι. Κι' άλλωστε, είχε μάθει εκείνο που ήθελε.

Ός εκείνη τη στιγμή, οι δύο έπισκέπτες την είχαν αφήσει αδιάφορη. Σχεδόν δεν τους είχε προσέξει. Άλλά τα λόγια του Ζερβαί κίνησαν το ενδιαφέρον της.

— Έκαμε μια καινούργια υπόκλιση και διευθύνθηκε προς την πόρτα.

Ο Σακραμάν ρώτησε με το βλέμμα την κυρία του κι' όπως η απάντησή της ήταν καταφατική άνοιξε την πόρτα κι' άφησε την τρελλή να φύγει. Έπειτα ξαναπήρε την προηγουμένη στάση του.

Ο Ζερβαί, που πρόσεξε αυτή τη σιωπηλή συνομιλία μεταξύ της 'Ιζαμπώ και του Σακραμάν κατάλαβε πως ήταν φυλακισμένος μέσα στο σπίτι του. Άλλά δεν έδειξε καμιά ανησυχία.

Όταν τα βήματα της τρελλής έσδυσαν στο διάδρομο, η 'Ιζαμπώ ρώτησε με προσποιητή αδιαφορία:

— Ποιά είναι αυτή η γυναίκα;

— Μια δυστυχισμένη τρελλή, απάντησε ο οικοδεσπότης.

— Πώς λέγεται;

— Όλοι την έξουν με το όνομα της Μαρίας της τρελλής.

— Πού μένει;

— Άπέναντι, κυρία. Στη γωνία της όδου Μπών - Ρυί... Μέσα σε μια τρώνλη...

Η 'Ιζαμπώ σκέφτηκε ευεκρινώς τις απαντήσεις.

— Δεν πρέπει να ήταν πάντοτε έτσι, είπε έπειτα. Η γυναίκα αυτή φαίνεται ότι είναι από καλή οικογένεια...

Είχε στηλώσει ν' έπιμυνη τα μάτια της πάνω στο συνομιλητή της.

Ο Ζερβαί ύπομεινε ατάραχος το βλέμμα της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Έκανε ένα βήμα και στήλωσε τα μάτια της πάνω στην 'Ιζαμπώ.

Η βασιλίσσα γύρισε το πρόσωπο προς το μέρος της και της χαμογέλασε με καλωσύνη.

Ο Ζερβαί, που είχε άοκίσει ν' άνησυχή, έκαμε ένα βήμα προς το μέρος της τρελλής για να την άναγκάση να φύγει. Άλλ' η βασιλίσσα τον σταμάτησε με το βλέμμα της.

Παίρνοντας θάρρος απ' αυτό το χαμόγελο, η τρελλή πήγε κοντά στη βασιλίσσα κι' έκαμε μια βαθεία υπόκλιση μπροστά της.

Η 'Ιζαμπώ πρόσεξε τότε ότι αυτή η υπόκλιση δεν ήταν μιάς γυναίκας του λαού. Πολλές κυρίες της αβλής θά την ζήλευαν χωρίς άμφιβολία βλέποντάς την να υποκλίνεται με τόσο γαρι.

Αυτή η παρατήρηση δυνάμωσε το ένδιαφέρον της βασιλίσσας.

Η τρελλή ξεθάρεψε πιδό πολύ. Είπε άκουμπήσει τώρα πάνω στην πολυθρόνα της βασιλίσσας και της έίπε με έμπιστευτικό ύφος:

— Τό ξέρετε, κυρία, πως θά την ξαναβρω την κόρη μου, την όμορφη Φλώριτα μου, πού μου έκλεψε αυτός ο κακός κόμης;... Καταλαβαίνετε πόσο είναι ευνωχισμένη;... Μου φαίνεται πώς θά τραβήξω από τη χαρά μου... Πάει πολλές καιρός από τότε πού την έβασα χωρίς να καταφέρνω να την ξαναβρώ...

Έσκιψε περισσότερο και πρόσθεσε με μυστηριώδες ύφος:

— Μου άρέσετε... Σε σας δεν μπορώ να κούψω τίποτα... Άλλά μην το ξαναπείτε σε κανένα, γιατί πρέπει να ξέρετε πως ο κόσμος είναι πολύ κακός... Μόνον η Μεροσερό μπορεί να μου πη πού βρίσκεται η κόρη μου... Άλλά ξέρω τώρα τί πρέπει να κάμω για να την άναγκάσω να μιλήση. Θα μου πη το μυστικό της ή καρδιά της... Και πού να σας έλεγα με ποιά τρόπο! Άλλά βιάζομαι τώρα... Χαιρετέ, κυρία... Και το νού σας! Μην φανερώσετε σε κανένα το μυστικό μου!

Έκαμε μια καινούργια υπόκλιση και διευθύνθηκε προς την πόρτα.

Ο Σακραμάν ρώτησε με το βλέμμα την κυρία του κι' όπως η απάντησή της ήταν καταφατική άνοιξε την πόρτα κι' άφησε την τρελλή να φύγει. Έπειτα ξαναπήρε την προηγουμένη στάση του.

Ο Ζερβαί, που πρόσεξε αυτή τη σιωπηλή συνομιλία μεταξύ της 'Ιζαμπώ και του Σακραμάν κατάλαβε πως ήταν φυλακισμένος μέσα στο σπίτι του. Άλλά δεν έδειξε καμιά ανησυχία.

Όταν τα βήματα της τρελλής έσδυσαν στο διάδρομο, η 'Ιζαμπώ ρώτησε με προσποιητή αδιαφορία:

— Ποιά είναι αυτή η γυναίκα;

— Μια δυστυχισμένη τρελλή, απάντησε ο οικοδεσπότης.

— Πώς λέγεται;

— Όλοι την έξουν με το όνομα της Μαρίας της τρελλής.

— Πού μένει;

— Άπέναντι, κυρία. Στη γωνία της όδου Μπών - Ρυί... Μέσα σε μια τρώνλη...

Η 'Ιζαμπώ σκέφτηκε ευεκρινώς τις απαντήσεις.

— Δεν πρέπει να ήταν πάντοτε έτσι, είπε έπειτα. Η γυναίκα αυτή φαίνεται ότι είναι από καλή οικογένεια...

Είχε στηλώσει ν' έπιμυνη τα μάτια της πάνω στο συνομιλητή της.

Ο Ζερβαί ύπομεινε ατάραχος το βλέμμα της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Κοινωνικά

Άρρεχώνες

Ο κ. Χρήστος Βασιλείου και η δνς 'Αλίκη Τσώγκου άρρεχώνισθαν την 18)3)53. Τους εύχόμεθα ταχεία την στέψη.

Κ. Τ. Γ.

Έκδόσεις

Έκυκλοφόρησε ένα κομψό βιβλίο του κ. Στεργίου Σκιαδά με τίτλο Σ μύρνη. Ο κ. Σκιαδάς πόνισε, αίσθανθηκε κι' έδωσε με άφέλεια έρασνιέχου, και μαστρία άνεγνωρισμένου γραφοντος, το άξέλαστο δράμα της Σμύρνης. Όσοι είχαν στην ζωή μια γωνία άγαπημένη και την έχασαν, θα βρουν στο βιβλίο αυτό την φωνή του πόνου και τού σπαραγμού.

Σ. Ρ.

Ο ξένος πού έπισκέπτεται την 'Ιερή πόλη του Μεσολογγίου, δύο πράγματα έχει να θαυμάση περισσότερο: "Ένα κομμάτι από το παλιό φρούριο της Έπαναστάσεως, πού το έχουν μεταβάλει σε κήπο τών 'Ηρώων, και τη λιμνοθάλασσα.

Από το πρώτο, το 'Ηρώο, με τις ιστορικές αναμνήσεις πού ζώνν εκεί μέσα, το Μεσολόγγι άντλεί τη δόξα του. Από τη δεύτερη, τη λιμνοθάλασσα, πού είναι ένα άπέραντο «λιβάδι ψαριών» και μια πλουσιώτατη δεξαμενή γεμάτη από άλάτι, το Μεσολόγγι άντλεί την υγεία και τών πλoυτα του.

Η πλατεία λιμνοθάλασσα, πού στις όχθες της βρίσκεται η δεξαμενή πολιτεία, είναι συγχρόνως λίμνη και θάλασσα μαζί, όπως το λέει και τ' όνομά της. Πιρε κι' από τις δύο ό,τι καλό είχαν.

Από τη λίμνη τη γραφικότητα και τη γαλήνη και μια μυστηριώδη σιγαλία, πού την αισθάνεται βαθεία όποιος την περάση με π ρ υ α ρ ι. Έτσι ονομάζουν οι Μεσολογγίτες τις βάρκες χωρίς καρμάρ, πού χρησιμοποιούν στη λίμνη για να μπορούν να πλέουν στ' άβυσσους νερά της, πού σπάνια ξεπερνούν το ένα μέτρο. Το συνηθισμένο βάθος είναι 20-50 εκατοστά του μέτρου.

Στα πρυάρια δεν μεταχειρίζονται κουπιά, άλλ' ο πρυαρτζής, κρατώντας ένα μακρύ έζλο — το σ τ α λ ί κ ι — σπρώνει μ' αυτό το πρυάρι, άκουμπώντας το στο βυθό της λιμνοθάλασσας. Κάποτε, όταν τα μαϊστράλια αλσάκουν την ήμερη λίμνη, ένα πανάκι, άντικαθιστά το σταλίκι, και το πρυάρι, προχωρεί με τις άσρες της λιμνοθάλασσας.

Μια τέτοια βραδυά, θά συλλογιζόταν κι' ο πρώτος ποιητής του Μεσολογγίου, ο Σπυρίδων Τρικυπής, όταν άρχισε ένα ποιήμά του, αφιερωμένο στη λίμνη, με τους στίχους:

Είς τη λίμνη κυματούσα, μια μαγική (βραδυά,

ή πολύπαθη ψυχή μου έποθουσε μοναξιά.

Με πρυάρι έκανε τις έκδρομές του και ο Λαόςας Βύρων, στη λιμνοθάλασσα του Μεσολογγίου, έχοντας για πρυαρτζή το Γέρω-Καζή, πού έζησε κατόπιν πολλά χρόνια και πού η φωτογραφία του φιγουράρησε σε διάφορα άγγλικά περιοδικά.

Στα παλαιότερα χρόνια τα νερά της λιμνοθάλασσας έμπαιναν μέσα στην πόλη του Μεσολογγίου και, πριν από έναν αιώνα, το μεγαλύτερο μέρος της πολιτείας, έδινε την έντυπωτή της Βενετίας.

Τα σπίτια ήταν χτισμένα επάνω σε νησάκια και οι κάτοικοι συγκοινωνούσαν μεταξύ τους με πρυάρια.

Από την τοποθέτησή αυτή της πολιτείας μέσα στη λιμνοθάλασσα, φαίνεται πως πήρε και τ' όνομά του το Μεσολόγγι, από τις ιταλικές λέξεις mezzo-laghi, δηλαδή, στο μέσο της λίμνης.

Τα νερά της λιμνοθάλασσας είναι άλμυρά κι' έχουν, μάλιστα, διπλάσια πυκνότητα σε άλατι από όσα έχουν οι ελληνικές θάλασσες. Για το λόγο αυτό, η λιμνοθάλασσα δεν είναι μόνο μια πλούσια άποθήκη άλατιού, άλλα και μια μεγάλη έστια υγείας για το Μεσολόγγι, γιατί ο άερας πού του στέλνει είναι γεμάτος από μόρια άλατιού. Το σάπισμα είναι άγνωστο στα νερά της λιμνοθάλασσας. Όσο περισσότερο μένει το έζλο σ' αυτά, τόσο γίνεται σκληρότερο. Υπάρχουν ακόμα έξυλοδεσιές μέσα στα νερά της λίμνης, από τα χρόνια της Έπαναστάσεως, πού διατηρούνται θαυμάσια.

Το μικρό βάθος τών νερών, τα κάνει έξαιρετικά ζεστά τους καλοκαίρινους μήνες και, μαζί με τη μεγάλη πυκνότητα του άλατιού πού έχουν, είναι πρώτης τάξεως λασπικά λουτρά. Υγιεινότερα είναι έπίσης και τα λασπόλουτρα πού κάνουν οι Μεσολογγίτες με την άμμοάσπη του βυθού.

Άλλά η λιμνοθάλασσα δεν δίνει μόνο υγεία και όμορφα στο Μεσολόγγι. Έκτός από το χιονάτο άλάτι, δίνει και άφθονα ψαριά, πού είναι τα νοστιμότερα της Ελλάδος. Και είναι άφθονα στη παγκιλία τών ψαριών της, άρχίζοντας από το θούλιο κεφάλι, τη μύσα, πού δίνει τα περίφημα μεσολογγίτικα σύστραχα, ως το λαυράκι και την τσιπούρα (οι Μεσολογγίτες τα λένε μαρίδα), το σαργό, τη χυδία, τα διάφορα είδη χελιών και τών νοστιμωτάτων σπύσας, πού η κοιλία του βερρείται σπουδαίως μεζέ για τους μετρηδες.

Ένας παλιός Μεσολογγίτης, γνωστός καλοφαγάς, έλεγε: «Δια μίαν κοιλίαν σπάρου, δίω αλόκληρον την Ευρωπαϊκήν μαγειρίκην». Κι' έχουν χίλιους τρόπους να μαγειρεύουν τα ψαριά τους εί ψαριές τών γ ι β ρ ι ά ν (ιχθυοτροφείων) και να τα κάνουν θαυμασιώτερα ακόμα. Τα ψώνουν απάνω σε θράκα από ριζοκάλαμα ή τα βράζουν πολλά μαζί, φτιάχνοντας την περίφημη κ α κ α β ι ά, πού είναι πολύ άνωτερ από τη μαρσεγιέζικη μπουγιαμπέσας. Άκόμη τα φτιάχνουν σουβλάκια και με τα παχειά έντόσθια τών κεφάλων, φτιάχνουν έπίσης το καλωψημένο και νοστιμωτάτο κοκερέτσι.

Έκτός από τα ψαριά, υπάρχει στη λιμνοθάλασσα και άφθονο χειμνοιάτικο κυνήγι. Από τις αγριόπασιες, πού κουνιάζουνε τ' σπιδρόδο πάνω στη θάλασσα, ως τ' άλλα πολλά πουλιά, διαβάταρικά και όχι.

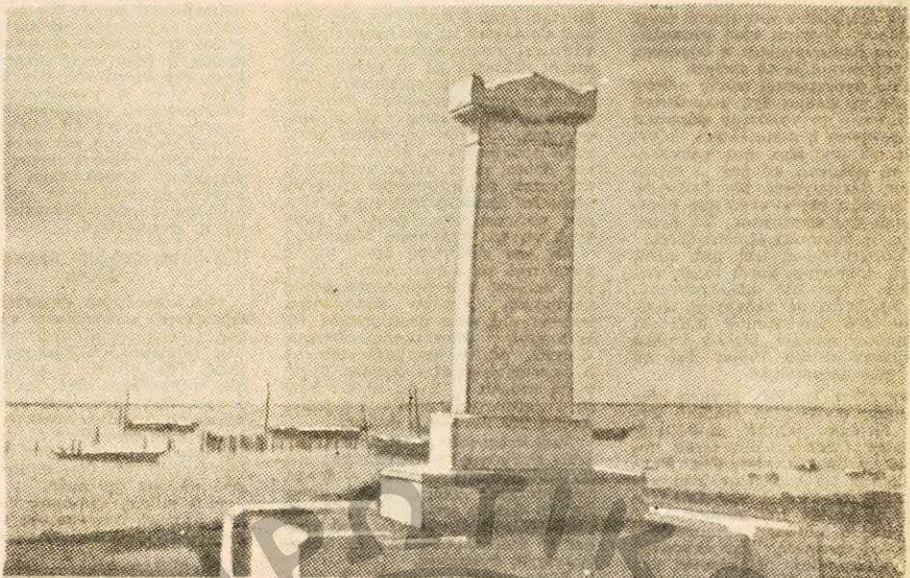
Η λιμνοθάλασσα του Μεσολογγίου

στην είδυλλιακή αυτή λιμνοθάλασσα, τη χλιοτραγουδισμένη από τόν Τρικόπη, τόν Παλαμά και τόν Μαλακάση, πού συνδυάζει μαζί την όμορφιά, την υγεία και τó καλό φαγητό, ένας παλαιότερος συγγραφέας Κωνστ Στασινόπουλος — είχε μια ραία ιδέα: Να στήσουν στ' άβαθεστό μέρος, έξλινα μικρό σπιτάκι και να φτιάξουν έτσι έναν πρωτότυπο μικρό συνοικισμό, με φαρδύτατους θαλάσσιους δρόμους και πλατείες. Έ

αν εξάισιο τόπο παραθερισμού, όπου, εκτός από τα θαλάσσια μπάνια και τα λασπικά λασπόλουτρα, θά υπήρχαν και πολλές άλλες άπολαύσεις, για όσους θά πηγαίνουν να περάσουν εκεί μερικές ήμέρες, τούς καλοκαιρινούς μήνες.

Περιπατεί στη λιμνοθάλασσα με τα πρυάρια, έκδρομές στις γύρω από το Μεσολόγγι γραφικότερες και ιστορικές τοποθεσίες και ψάρεμα με το καμάκι. Με το είδος αυτό τού ψαρέματος, πού είναι μια έξοχη γυμναστική και μια μεγάλη άπολαύση για τούς ψαράδες, να ρίχνουν το καμάκι και να βλέπουν το καμικισμένο ψάρι ν' άνεβαίνει στον άφρο της θάλασσας.

Από τούς τρόπους της ψαρικής, το καμάκι είναι, άσφαλώς, έκείνο πού θέλει τη μεγαλύτερη έπιτηδεότητα και έξάσκηση. Άλλά οι Μεσολογγίτες είναι μοναδικοί στον κόσμο καμακιστές. Δύσκολα θά ξεφύγει από τη μύτη τού καμακιού τους το ψάρι πού θά περάση από την πλώρη τού πρυαριού τους.

Η λιμνοθάλασσα του Μεσολογγίου και η στήλη τού Μάγερ.

Νά, λοιπόν, μια ιδέα πού θά μπορούσε να πραγματοποιηθι σή μερα από τόν Τουρισμό, με πολύ λιγότερα λεπτά απ' όσα ξόδευσαν και τώρα σε διάφορες έπαρχίες για το χτισμό υπερπολυτελών τουριστικών ξενοδοχείων. Να χτισθι ο έπιθαλασσιος αυτός συνοικισμός, ένα είδος ξενοδοχείου, πού δεν θά μάζευε μόνο τούς καλοκαιρινούς μήνες πούλν κόσμο, άλλα και το χειμώνα, τούς κυνηγούς, και όσους θά ζήτησαν μοναξιά και ησυχία λίγων ημερών.

Τώρα, μάλιστα, πού πρόκειται να τελειώσι ο δρόμος πού ένώνει το Μεσολόγγι με τόν Κορινθίο, θα μπόρει κανείς, ξεκινώντας από την Άθην, να καθι με αυτοκίνητο, τη θαυμασία κυκλική διαδρομή προς τη Λαμία και τόν Καρπενήσι και, περνώντας μέσα από την άγρια και μεγαλοπρεπή περιοχή τών ψηλών βουνών της Εβρυτανίας, να κατεβή στο Μεσολόγγι και να γυρίση κατόπιν από τó δρόμο των Πατρών στην Άθην. Έτσι, θά έχη την ευκαιρία να γνωρίση τη Ρούμελη, με τις φυσικές όμορφιές της και τη μεγάλη της ιστορία.

ΕΦΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Το γκχαρωπό τρανευδί

Όπως είναι γνωστό ο Μπράμς, ο μεγάλος συνθέτης, ήταν πάντα μελαγχολικός και μισάνθρωπος. Κι' αυτή του η διάθεση εκδηλώνεται στη μουσική του. Μια μερα ένας έκδοτης του τού έίπε:

— Έχεις ταλέντο, αγαπητέ μου Μπράμς, άλλα η μουσική σου είναι μελαγχολική, πένθιμη, πολύ πένθιμη. Τού κοινού δεν τού άρεσει τέτοια μουσική. Φέρε μου τίποτα χαράπο, τίποτα νεανικό, διαδόλε, αφού ξέρω ότι μπορείς.

— Θα προσπαθήσω...

Σε λίγες μέρες ο Μπράμς τού πήγε ένα νέο μουσικό κομμάτι.

— Μπράμς, φώναξε ο έκδοτης του, είναι σπουδαίος. Είναι τουλάχιστο κανένα κομμάτι δροσερό, χαράπο;

— Είναι μια μελωδία πού οι στίχοι της άρχίζουν έτσι: «Χαράω, κατεβαίνω στον τάφο...».

Κόκκαλο ο έκδοτης.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΟΣ

Τό άσθμα δέν είνε άδεράπειτο

Η κορτιζόνη και τό «πνευμοπεριτόναιον»

Δέν είναι μιά απλή ασθένεια τό άσθμα, ώστε να θεραπεύεται πάντα με τό τάδε ή τό δείνα φάρμακο είτε ένσει. Κάθε περίπτωση διαφέρει από την άλλη κι' έχει τά ειδικά προβλήματα της, που μπορεί να τά λύση μόνον ο γιατρός.

Πάντως, τό άσθμα έχει την έδρα του στους βρόγχους, και γι' αυτό άλλωστε λέγεται βρογχικό. Οι βρόγχοι είναι σωληνες ζωντανοί, που κινούνται συνεχώς με την άναπνοή. Όταν επίσπινωθε βαθεία, αυξάνει τό πλάτος και τό μήκος τους. Κατά την έκπνοή, γίνονται στενότεροι και κονύτεροι.

Διάφορες μολύνσεις προκαλούν τη στένωση των βρόγχων, διογκώνοντας τό βλεννογόνο που σκεπάζει τά εσωτερικά τοιχώματά τους. Ο άέρας βγαίνει τότε δύσκολα, κι' έτσι δημιουργείται ή δύσπνοια που χαρακτηρίζει τό άσθμα.

Στις περιπτώσεις αυτές —όταν δηλαδή τό άσθμα έχει μικροβιακή προέλευση— τό καλύτερο φάρμακο είναι συνήθως ή πενικιλίνη. Έξονται τά μικρόβια που προκαλέσαν τη μόλυνση, κι' έτσι ο έρθεσιμος βλεννογόνας των βρόγχων ξαναγυρίζει σιγά-σιγά στη φυσιολογική του κατάσταση. Σε λίγες μερες, ή δύσπνοια εξαφανίζεται.

Υπάρχει όμως και μιά άλλη μορφή άσθματος, κοινή ιδίως στά παιδιά. Είναι τό «αλλεργικό», που οφείλεται σε αλλεργική αντίδραση του οργανισμού απέναντι ώρισμένων ουσιών. Πολλά παιδιά παθαίνουν τέτοια άσθμα από τη γύρι των λουλουδιών.

Δέν είναι ωστόσο πάντοτε αλλεργικής φύσεως τό παιδικό άσθμα. Μερικά παιδιά παθαίνουν δύσπνοια όταν παίζουν πάρα πολύ, άλλα όταν κλαίει, κλπ. Μπορεί ακόμη να πρόκειται περί μολύνσεως, την οποία δέν υποπτεύονται οι γονείς του παιδιού.

Ιδίως ή παιδική φυματίωση προκαλεί συνήθως την λεγομένη «βρογχοεκτασία» (διεύρυνση και παραμόρφωση των βρόγχων), που εκδηλώνεται με άσθμα.

Οι έρευνες του Κουβανού φυματιολόγου δόκτορος Έντουάρντο Ριδερό απέδειξαν ότι, και σε έλαφρές ακόμη περιπτώσεις φυματίωσης σε βρέφη ή σε μικρά παιδιά, υπάρχει κάποια άποφραξία των βρόγχων και βρογχοεκτασία.

Ο ίδιος γιατρός έπενωσε μιά μέθοδο ακτινοσκοπήσεως των βρόγχων, ακόμη και σε παιδιά 5-10 μηνών. Μ' αυτήν διαπίστωσε τις μόνιμες βλάβες που προκαλεί συχνότατα στους βρόγχους ή φυματίωση, ακόμη και στην άρχή της.

Πριν καταλήξει λοιπόν ο γιατρός σε ώρισμένο συμπέρασμα για την αιτιολογία του άσθματος ενός μικρού παιδιού, πρέπει να εξετάσει κατά πόσον τά άλλα μέλη της οικογενείας του είναι τυχόν προσβεβλημένα από φυματίωση, που μπορεί να μεταδόθηκε στο παιδί.

Όλες οι περιπτώσεις του άσθματος χειροτερεύουν με την παχυσαρκία. Ένας άνθρωπος κοντόχοντρος αναπνέει δύσκολα, ακόμη κι' όταν στέκεται όρθιος. Όταν ξαπλώσει όριζόντια, ή θέσις αυτή περιορίζει ακόμη περισσότερο τις κινήσεις των πνευμόνων του, κι' έτσι ή άναπνοή του γίνεται πιο δύσκολη. Πρέπει τότε να βάλει κάτι κάτω απ' τό μαξιλάρι, για ν' άναστήσει τό κεφάλι του κατά 15-20 πόντους. Κυρίως όμως πρέπει να κόψει κάμποσα κιλά από τό βάρος του.

Όσο για τη θεραπεία του άσθματος, πρέπει ν' αρχίζει από ένωρίς. Εύτυχως, ο γιατρός έχει ση-

μερα στη διάθεσή του άποτελεσματικότερα όπλα.

Χάρη στην κορτιζόνη και την όρμόνη ACTH, πολλοί άσθματικοί, που θα πέθαιναν άλλοτε, διατηρούνται τώρα στη ζωή μ' αυτά τά θαυματουργά φάρμακα. Διαφορο διακεκριμένοι γιατροί τά μεταχειρίσθηκαν σε πολυάριθμες περιπτώσεις, με λαμπρά άποτελέσματα. Πρέπει όμως να χρησιμούνται σε επαρκείς δόσεις, άμέσως μετά την κρίση του άσθματος.

Πολλοί άσθματικοί εξακολούθησαν να παίρνουν επί 1 χρόνο, ή και περισσότερο άκόμη, τά φάρμακα αυτά, χωρίς να παρουσιάσουν καμμία διαταραχή.

Σε βαρύτερες περιπτώσεις άσθματος, όταν ο άρρωστος φαίνεται πως βρίσκεται σε άπελπιστική κατάσταση, μπορεί κάποτε να παρουσιάσει βελτίωση με τη μέθοδο λέγεται «πνευμοπεριτόναιον». Η μέθοδος αυτή συνίσταται στην εισαγωγή άέρος κάτω από τό διάφραγμα. Όταν τό άσθμα είναι πολύ προχωρημένο, μένει κλειστός άέρας μέσα στους πνεύμονες, πιέζοντας τό διάφραγμα προς τά κάτω κι' έμποδίζοντας τις έλεύθερες κινήσεις του. Έτσι, ή άναπνοή γίνεται ακόμη πιο δύσκολη.

Με την εισαγωγή όμως άέρος κάτω από τό διάφραγμα, διαχέεται εκείνος που βρίσκεται στους πνεύμονες, και τό διάφραγμα παίρνει μιά θέση όπου μπορεί να λειτουργήσει άποτελεσματικότερα. Συχνά, με τό πνευμοπεριτόναιον ο άρρωστος βγάζει άφθονα βλενώδη πύελα. Έτσι, καθαρίζονται οι άναπνευστικές όδοι και περνάει ακόμη πιο εύκολα ο άέρας.

Μιά τελευταία συμβουλή για κάθε άσθματικό είναι να κάνει μια ακτινοσκόπηση πνευμόνων — ή και περισσότερες ακόμη. Γιατί κάτω απ' τό άσθμα μπορεί να κρύβεται κάτι άλλο, σοβαρότατο, που πρέπει ν' ανακαλυφθεί και να καταπολεμηθεί έγκαιρα.

Είναι χαρακτηριστική ή περίπτωση ενός άσθματικού, που χειροτερεύει ολοένα ή κατάσταση του. Όταν ανέβαινε λίγα σκαλοπάτια, κορόταν ή άναπνοή του. Τη νύχτα, στον ύπνο του, θάλεγε κανείς πως πνιγόταν. Και είχε τό χαρακτηριστικό εκείνο βήχα που έχει όνομασθή «τοιγαρόβηχα».

Τέλος, αποφάσισε να πάει σ' ένα γιατρό. Έκείνος παρατήρησε ότι ή δύσπνοια ήταν πολύ έντονότερη στο δεξιό μέρος του στήθους, παρά στο άριστερό. Αυτό τον έκανε να υποπτευθεί ότι δέν έπρόκειτο για ένα συνηθισμένο άσθμα, και συνέστησε στον άρρωστο να υποβληθεί σ' ακτινοσκόπηση.

Οι ακτίνες έδειξαν μιά ύποπτη σκιά, στη μέση του δεξιού πνεύμονος. Άλλες εργαστηριακές εξετάσεις απέδειξαν ότι έπρόκειτο περί όγκου, στην άρχή του άκόμη. Αυτό επιβεβαιώθηκε και με τό «βρογχοσκόπιο» (ένα λεπτό φωτισμένο σωλήνα που εισάγεται από τό στόμα στην τραχεία άρθρηνά κι' επιτρέπει στο χειρουργό να ιδή τό εσωτερικό του πνευμόνος).

Έπειτα από λίγες μέρες λοιπόν, έγινε έγχείρησης και αφαιρέθηκε από τό δεξί πνεύμονα ένας μικρός κακοήθης όγκος. Η χειρουργική αυτή επέμβαση, όχι μόνο θεραπεύσε τό άσθμα του άρρώστου, άλλα και τό έσωσε τη ζωή.

Ενέσεις που διαλύουν τον κατάρρακτη

Ο κατάρρακτης είναι, ως γνωστόν, ένα θάλωμα του φακού του

ματιού, που έλαττώνει την όραση ή προκαλεί τελεία τύφλωση. Ως τώρα, ή μόνη γνώστη θεραπεία του ήταν ή χειρουργική άφαίρεση του αλλοιωμένου φακού. Μιά έπιστημονική όμως άνακάλυψη, που δημοσιεύθηκε σ' ένα άμερικανικό ιατρικό περιοδικό από τρεις ειδικούς γιατρούς — τους δόκτορες Σρόνσκι, Τζινσπεργκ και Τζάκομπι, του Ίνστιτούτου Καταρράκτου της Νέας Υόρκης — υποστηρίζει ότι μπορεί να εξαφανισθεί ο κατάρρακτης με ώρισμένες ύποδόριες «διαλυτικές» ενέσεις. Τό φάρμακο αυτό κατασκευάζεται με πρωτεΐνες του φακού από μάτια ψαριών. Δοκιμάσθηκε σε 14 άτομα, ηλικίας 60-70 ετών, που έπασχαν από τυπικό ύφροντικό καταρράκτη. Σ' όλες λοιπόν τις περιπτώσεις, οι τέσσερες πρώτες ενέσεις έφεραν ούσιώδη βελτίωση. Μετά την έκτη ένεση, ο γιατρός μπορούσε πιά να διαπιστώσει με τό οφθαλμοσκόπιο την έλάττωση του μεγέθους του κατάρρακτου. Και, με 30 ενέσεις οι άρρωστοι ξαναέρθηκαν σχεδόν τη φυσιολογική όραση τους.

Οι έδοντόπαστες με πενικιλίνη

Οι συνεχιζόμενες έρευνες σχετικά με τις έδοντόπαστες που περιέχουν πενικιλίνη, ώδήγησαν στο συμπέρασμα ότι τά προϊόντα αυτά πρέπει να δίδονται με συνταγή γιατρού κι' ότι είναι άμφισβήτητη ή άκμή ή αξία τους για την πρόληψη της τερηδόνας των δοντιών. Αυτή είναι ή γνώμη ενός έδοντιατρικού συνεδρίου, που έγινε στην Άμερική. Οι δόντιοι τονίζουν ότι άκόμη και μετά τη συνεχή χρήση έδοντόπαστας με πενικιλίνη, εξακολουθούν να παρατηρούνται μικρόβια μέσα στο στόμα διαφόρα μικρόβια άνθεκτικά σ' αυτό τό αντιβιοτικό.

Τά θετά παιδιά φέρνουν κι' άλλα

Μιά καινούργια αθεραπεία για ώρισμένες περιπτώσεις στείρωσης υποδεικνύεται από τον Έγγιλο γυναικόλογο δόκτορα Τσάλμερς. Τελευταίως, ο γιατρός αυτός παρέτήρησε δύο περιπτώσεις άνδρών, που, ενώ έμεναν άτεκνα επί 5 χρόνια, απέκτησαν ξαφνικά δικό τους παιδί, λίγους μήνες άφού υποβήτησαν ένα ξένο. Τό ίδιο φαινόμενο έχει σημειωθεί κι' από άλλους γιατρούς.

Μιά πιθανή έξήγηση είναι ότι μια νευρική υπερένταση των γυναικών αυτών προκαλούσε συσπάσεις των γεννητικών όργάνων, που παρεμποδίζουν την έγκυμοσύνη. Μετά την υιοθέτηση όμως των παιδιών οι γυναίκες ήρεσαν κάπως, κι' έτσι έλαττωσαν αυτές οι συσπάσεις. Βέβαια, δέν έννοει ο δόκτωρ Τσάλμερς ότι ή υιοθέτηση είναι αλάνθαστο όφελμα κατά της στειρότητας!

Άδισκη άνησυχία

Πολλοί άνθρωποι, που ή εξέταση του αίματος των κατά Βάσσερμαν απέδει θετική, έχουν τρομοκρατηθεί δίχως άλλο απ' την πεποίθηση ότι πάσχουν από την ασθένεια της ώχρας σπειροχαίτης. Κι' όμως, οι μισοί και πλέον απ' αυτούς άγωνισούν άδικως. Γιατί ή θετική αντίδρασις Βάσσερμαν μπορεί να οφείλεται σε ώρισμένες παθολογικές καταστάσεις του οργανισμού, που δέν έχουν καμμία σχέση με τη συφιλίδα. Όπως αναφέρουν δύο διακεκριμένοι Άμερικανοί γιατροί, ένδεχεται να παρατηρηθεί τέτοια αντίδρασις σε περιπτώσεις φυματίωσης, πνευμονίας, όστρακιάς, έλονοσίας, λαράς, άνεμοβλογιάς, ρευματικής αρθρίτιδος και άλλων λιγώτερων κοινών ασθενειών. Αν δέν υπάρχουν λοιπόν και άλλα συμπτώματα, δέν πρέπει να θεωρητά πειστική ή εξέτασις Βάσσερμαν.

Τό φιλι και τά μικρόβια

Τά πειράματα που έκανε ο Άμερικανός μικροβιολόγος Άρτουρ Μπράουν με διαφόρους έθελοντές, τον έπεισαν ότι είναι σχετικά άσημαντος ο αριθμός των μικροβίων που μεταδίδονται μ' ένα φιλι. Τά 95% δέ αυτών των μικροβίων δέν είναι παθογόνα. Άκόμη λιγώτερα μικρόβια μεταδίδονται, όταν τά χείλη είναι βαμμένα με κραγιόνι. Τά φιλιά «τύπου Χόλλυγουντ», που διαρκούν 10 δευτερόλεπτα, μεταδίδουν διπλάσια μικρόβια από ένα σύντομο φιλι διαρκείας 2 δευτερόλεπτα. Όταν τά χείλη είναι ύγρα, αυξάνεται ο αριθμός των μικροβίων. Τό κάπνισμα τά έλαττώνει. Η κακοσμία της άναπνοής συνοδεύεται συνήθως από αύξηση των μικροβίων. Τό πρωί που ξυπνάμε, τά χείλη μας έχουν περισσότερα μικρόβια. Κι' ο αριθμός τους έλαττώνεται άφού καθαρίσουμε τά δόντια μας. Ο δόκτωρ Μπράουν καταλήγει στο συμπέρασμα ότι τό φιλι είναι «μία εύάριστη και άβλαβής τέρμη». Εφόσον τηρούνται οι στοιχειώδεις κανόνες υγιεινής του στόματος,

ΟΙ ΡΥΤΙΔΕΣ και οι άδένες

Οι δύο μερφές της άτροφιάς του δέρματος

Έχει παρατηρηθεί από πολύν καιρό ότι τό πρόσωπο των ανθρώπων που ζουν στην έξοχή ρυτιδώνεται γρηγορότερα και βαθύτερα από ό,τι των κατοίκων των πόλεων.

Τό πράγμα αυτό φαίνεται εκ πρώτης όψεως παράξενο, γιατί, όπως ξέρουμε όλοι, ο άέρας της έξοχής είναι πιο ζωογόνος από εκείνον των πόλεων και ή ζωή εκεί υγιεινότερη.

Τό φαινόμενο αυτό έξηγείται ως προχέει από τό γεγονός ότι οι άνθρωποι της έξοχής εκτίθενται σ' όλες τις κακοκαιρίες (βροχή, άέρας, ήλιος κτλ.) και ότι δέν περιποιούνται τό πρόσωπό τους (τό δεύτερο ισχύει περισσότερο για τις γυναίκες).

Οι αίτιες αυτές είναι άναμφισβήτητες, άλλα δέν αρκούν μόνες τους για να έξηγήσουν τις πρώτες και βαθιές ρυτίδες των ανθρώπων της ύπαιθρου. Μερικοί έπιφανείς Γερμανοί δερματολόγοι, άφού μελέτησαν τό φαινόμενο αυτό σε μεγάλο αριθμό ατόμων, κατέληξαν σε μερικά συμπεράσματα που είναι πολύ αξιοπρόσεχτα, γιατί ταποθετούν τό ζήτημα των ρυτίδων πάνω σε μιά καινούργια βάση, που ισχύει τόσο για τους ανθρώπους της ύπαιθρου όσο και για κείνους των πόλεων.

Κατά τους έπιστήμονες αυτούς, εκτός από τις ρυτίδες που οφείλονται σε μερφασμούς τό προσώπου και που μπορούν να παρατηρηθούν ακόμη και στους νέους, όλες οι άλλες προέρχονται από μιά μεταβολή της λειτουργίας των ένδοκρινών αδένων που είνε άποκόλουθο της προόδου της ηλικίας.

Μεταξύ των ένδοκρινών αδένων εκείνοι που επηρεάζουν περισσότερο τό δέρμα είναι οι γεννητικοί.

Η γενετήσιος λειτουργία εξασθενίζει ή εξαφανίζεται όλοένα έπειτα από μιά ώριση ήλικία. Είναι αξιοσημείωτο, ότι σε μερικά άτομα, οι ρυτίδες δέν σχηματίζονται βαθμιαία άλλα με μιάς. Οι Γερμανοί έπιστήμονες ανέφεραν περιπτώσεις ατόμων που τά πρόσωπά τους αυλακώθηκαν από βαθύτατες ρυτίδες σε διάστημα 2-3 έβδομάδων. Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, ή εμφάνιση των ρυτίδων συνέπεσε με μιά σημαντική κόμψη ή μιά ολοκληρωτική εξαφάνιση της γενετήσιος λειτουργίας.

Γενικά, παρατηρούν οι έπιστήμονες οι μεταβολές της γενετήσιος λειτουργίας έχουν άμεσο αντίκτυπο στο δέρμα. Όταν αυτές οι μεταβολές γίνονται με βραδυ ρυθμό, οι ρυτίδες είναι μικρές και εξαλείφονται άργα. Όταν όμως οι μεταβολές είναι ριζικές, τότε οι ρυτίδες εξαλείφονται ταχύτατα και αυλακώνουν όλο τό πρόσωπο.

Μιά άλλη αξιοσημείωτη παρατήρηση, που έξηγεί γιατί οι άνθρωποι της ύπαιθρου έχουν περισσότερες ρυτιδωμένα πρόσωπα από τους κατοίκους των πόλεων είναι ή εξής: Η κίνηση, ο θόρυβος και ή σφύζουσα ζωή των μεγάλων πόλεων αποτελούν ένα άριστο διεγερτικό των αδένων. Οι εκκρίσεις τους είναι τότε άφθονώτερες. Στην έξοχή, αντίθετα, λείπουν οι διεγερσεις και γι' αυτό οι άδένες παθαίνουν ένα είδος σύσχευσης.

Η ταχεία εμφάνιση των ρυτίδων παρατηρείται επίσης και σε μερικά άτομα από τη στιγμή που για τον ένα ή τον άλλο λόγο άποσύρονται από την ενεργή ζωή. Η εργασία άποτελεί άριστο διεγερτικό και τονωτικό των αδένων. Για πόσους ανθρώπους δέν λέμε: «Από τη στιγμή που έπαψε να εργάζεται, γέρασε!» Πράγμα που είναι σωστό. Γιατί ή εργασία, όταν δέν είναι εξαντλητική, τρέφει και ζωογονεί τον οργανισμό και τό δέρμα επίσης.

Μιά άλλη αίτια, που προκαλεί την εμφάνιση των ρυτίδων είναι ή άτροφία του δέρματος.

Αυτή ή άτροφία εμφανίζεται με δύο διαφορετικές μορφές:

α) Με μιά έλάττωση του πάχους που έχει τό δέρμα. Η άτροφία αυτή αρχίζει λίγο πριν από τά σαράντα. Ένώ ή έπιδερμίδα μένει ή ίδια, τό πάχος του δέρματος έλαττώνεται βαθμιαία. Στό δέρμα, όμως βρίσκονται τά κύτταρα που περιέχουν λίπος. Κι' αυτά άκρίδω τά κύτταρα κάνουν τό δέρμα μας έλαστικό.

Στήν περίπτωση αυτής της άτροφιάς, άλλα δέν αρκούν μόνες τους για να έξηγήσουν τις πρώτες και βαθιές ρυτίδες των ανθρώπων της ύπαιθρου. Μερικοί έπιφανείς Γερμανοί δερματολόγοι, άφού μελέτησαν τό φαινόμενο αυτό σε μεγάλο αριθμό ατόμων, κατέληξαν σε μερικά συμπεράσματα που είναι πολύ αξιοπρόσεχτα, γιατί ταποθετούν τό ζήτημα των ρυτίδων πάνω σε μιά καινούργια βάση, που ισχύει τόσο για τους ανθρώπους της ύπαιθρου όσο και για κείνους των πόλεων.

Κατά τους έπιστήμονες αυτούς, εκτός από τις ρυτίδες που οφείλονται σε μερφασμούς τό προσώπου και που μπορούν να παρατηρηθούν ακόμη και στους νέους, όλες οι άλλες προέρχονται από μιά μεταβολή της λειτουργίας των ένδοκρινών αδένων που είνε άποκόλουθο της προόδου της ηλικίας.

Μεταξύ των ένδοκρινών αδένων εκείνοι που επηρεάζουν περισσότερο τό δέρμα είναι οι γεννητικοί. Η γενετήσιος λειτουργία εξασθενίζει ή εξαφανίζεται όλοένα έπειτα από μιά ώριση ήλικία. Είναι αξιοσημείωτο, ότι σε μερικά άτομα, οι ρυτίδες δέν σχηματίζονται βαθμιαία άλλα με μιάς. Οι Γερμανοί έπιστήμονες ανέφεραν περιπτώσεις ατόμων που τά πρόσωπά τους αυλακώθηκαν από βαθύτατες ρυτίδες σε διάστημα 2-3 έβδομάδων. Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, ή εμφάνιση των ρυτίδων συνέπεσε με μιά σημαντική κόμψη ή μιά ολοκληρωτική εξαφάνιση της γενετήσιος λειτουργίας.

Γενικά, παρατηρούν οι έπιστήμονες οι μεταβολές της γενετήσιος λειτουργίας έχουν άμεσο αντίκτυπο στο δέρμα. Όταν αυτές οι μεταβολές γίνονται με βραδυ ρυθμό, οι ρυτίδες είναι μικρές και εξαλείφονται άργα. Όταν όμως οι μεταβολές είναι ριζικές, τότε οι ρυτίδες εξαλείφονται ταχύτατα και αυλακώνουν όλο τό πρόσωπο.

Μιά άλλη αξιοσημείωτη παρατήρηση, που έξηγεί γιατί οι άνθρωποι της ύπαιθρου έχουν περισσότερες ρυτιδωμένα πρόσωπα από τους κατοίκους των πόλεων είναι ή εξής: Η κίνηση, ο θόρυβος και ή σφύζουσα ζωή των μεγάλων πόλεων αποτελούν ένα άριστο διεγερτικό των αδένων. Οι εκκρίσεις τους είναι τότε άφθονώτερες. Στην έξοχή, αντίθετα, λείπουν οι διεγερσεις και γι' αυτό οι άδένες παθαίνουν ένα είδος σύσχευσης.

Μια άλλη αξιοσημείωτη παρατήρηση, που έξηγεί γιατί οι άνθρωποι της ύπαιθρου έχουν περισσότερες ρυτιδωμένα πρόσωπα από τους κατοίκους των πόλεων είναι ή εξής: Η κίνηση, ο θόρυβος και ή σφύζουσα ζωή των μεγάλων πόλεων αποτελούν ένα άριστο διεγερτικό των αδένων. Οι εκκρίσεις τους είναι τότε άφθονώτερες. Στην έξοχή, αντίθετα, λείπουν οι διεγερσεις και γι' αυτό οι άδένες παθαίνουν ένα είδος σύσχευσης.

Μια άλλη αξιοσημείωτη παρατήρηση, που έξηγεί γιατί οι άνθρωποι της ύπαιθρου έχουν περισσότερες ρυτιδωμένα πρόσωπα από τους κατοίκους των πόλεων είναι ή εξής: Η κίνηση, ο θόρυβος και ή σφύζουσα ζωή των μεγάλων πόλεων αποτελούν ένα άριστο διεγερτικό των αδένων. Οι εκκρίσεις τους είναι τότε άφθονώτερες. Στην έξοχή, αντίθετα, λείπουν οι διεγερσεις και γι' αυτό οι άδένες παθαίνουν ένα είδος σύσχευσης.

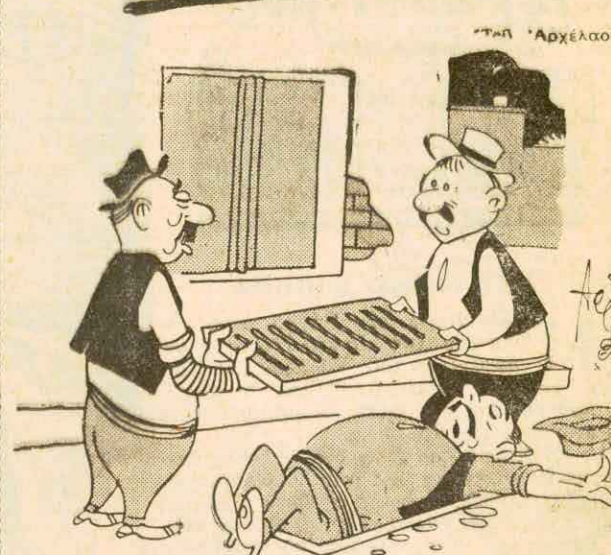
Μια άλλη αξιοσημείωτη παρατήρηση, που έξηγεί γιατί οι άνθρωποι της ύπαιθρου έχουν περισσότερες ρυτιδωμένα πρόσωπα από τους κατοίκους των πόλεων είναι ή εξής: Η κίνηση, ο θόρυβος και ή σφύζουσα ζωή των μεγάλων πόλεων αποτελούν ένα άριστο διεγερτικό των αδένων. Οι εκκρίσεις τους είναι τότε άφθονώτερες. Στην έξοχή, αντίθετα, λείπουν οι διεγερσεις και γι' αυτό οι άδένες παθαίνουν ένα είδος σύσχευσης.

Μια άλλη αξιοσημείωτη παρατήρηση, που έξηγεί γιατί οι άνθρωποι της ύπαιθρου έχουν περισσότερες ρυτιδωμένα πρόσωπα από τους κατοίκους των πόλεων είναι ή εξής: Η κίνηση, ο θόρυβος και ή σφύζουσα ζωή των μεγάλων πόλεων αποτελούν ένα άριστο διεγερτικό των αδένων. Οι εκκρίσεις τους είναι τότε άφθονώτερες. Στην έξοχή, αντίθετα, λείπουν οι διεγερσεις και γι' αυτό οι άδένες παθαίνουν ένα είδος σύσχευσης.

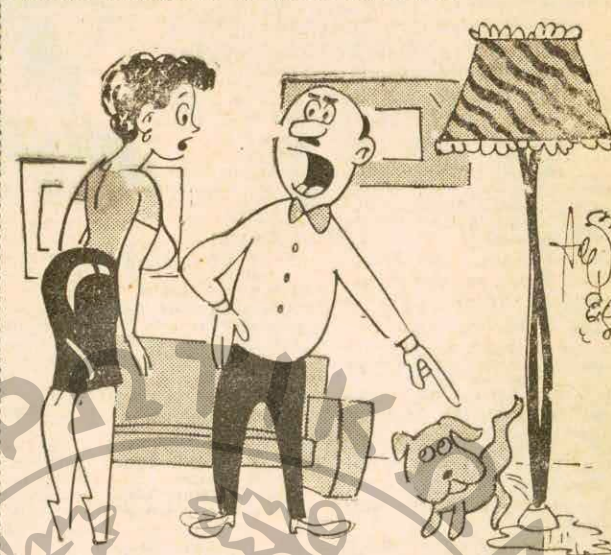
Μια άλλη αξιοσημείωτη παρατήρηση, που έξηγεί γιατί οι άνθρωποι της ύπαιθρου έχουν περισσότερες ρυτιδωμένα πρόσωπα από τους κατοίκους των πόλεων είναι ή εξής: Η κίνηση, ο θόρυβος και ή σφύζουσα ζωή των μεγάλων πόλεων αποτελούν ένα άριστο διεγερτικό των αδένων. Οι εκκρίσεις τους είναι τότε άφθονώτερες. Στην έξοχή, αντίθετα, λείπουν οι διεγερσεις και γι' αυτό οι άδένες παθαίνουν ένα είδος σύσχευσης.

Μια άλλη αξιοσημείωτη παρατήρηση, που έξηγεί γιατί οι άνθρωποι της ύπαιθρου έχουν περισσότερες ρυτιδωμένα πρόσωπα από τους κατοίκους των πόλεων είναι ή εξής: Η κίνηση, ο θόρυβος και ή σφύζουσα ζωή των μεγάλων πόλεων αποτελούν ένα άριστο διεγερτικό των αδένων. Οι εκκρίσεις τους είναι τότε άφθονώτερες. Στην έξοχή, αντίθετα, λείπουν οι διεγερσεις και γι' αυτό οι άδένες παθαίνουν ένα είδος σύσχευσης.

Γελωτοθεραπεία

— Άφού δέν μπορούμε να τον σγκώσουμε, άς τον σκεπάσουμε τουλάχιστον να μ'ήν... κρυώσει!...

— Να τό πας πίσω σ' αυτόν, που σου πούλησε για «ράττας» αυτό τό παλινόσκυλο του δρόμου!...

— Νά, έδώ, κάθεται εκείνη ή όμορφη χήρα, που σου λέγα!...

Η φυγή της ΚΟΝΣΟΥΕΛΟ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ιδιοκτησία των Βέγκα, που είναι μία από τις καλύτερες οικογένειες του Τολέδου θυμίζει με την αρχιτεκτονική της και τον κήπο που την περιστοιχίζει, τα μαυριτανικά παλάτια των θρύλων...

Η Κονσουέλο ήταν μία κοπέλλα δεκαπέντε χρόνων, με μία όμορφη που μόλις άνοιξε. Κάποτε σ' έναν περίπατό της είχε φτάσει ως τη Βίλλα των Βέγκα και είχε κολλήσει το πρόσωπό της στα κάγκελα του κήπου. Εκεί μία άλλη κοπέλλα, η Ροζίτα, της ίδιας περιόδου ηλικίας, έσπρωχνε ένα καροτσάκι, όπου καθόταν ένας νέος με χλωμό πρόσωπο, ο Φελίππε Βέγκα. Ο Φελίππε είδε τα μαύρα μάτια της Κονσουέλο που τον κύτταζαν επίμονα και γυρίζοντας προς την αδελφή του της είπε σιγά: «Πες της να φύγει».

Η Κονσουέλο άκουσε τα λόγια του κι' έφυγε, γιατί ήξερε πως ο νεαρός Βέγκα ήταν ανάπηρος... Τόσο τον λυπήθηκε μάλιστα, που έτρεξε στην εκκλησία του Σάν Χουάν για να προσευχηθεί για τον Φελίππε. Κι' όταν βγήκε από την εκκλησία, άρχισε να ρίχνει κομματάκια ψωμιού στα περιστέρια, που πετούσαν στο προαύλιο.

—Ωραία εικόνα για ζωγραφίζω! είπε κάποιος.

Η Κονσουέλο γύρισε και είδε ένα νέο που την κύτταζε χαμογελώντας. Απομεινε σιωπηλή, αλλά ως τόσο θυμήθηκε τη φυσιογνωμία του.

—Δεν είστε ο Λουί Περέζ ο ταυρομάχος; τον ρώτησε.

—Έχετε καλή μνήμη, σεμιορίτα... της είπε εκεινος.

Η Κονσουέλο ξαναθυμόταν τώρα τα περασμένα αυτά περιστατικά, καθώς καθόταν στη βεράντα των Βέγκα, μαζί με τη Ροζίτα — είχαν γίνει από καιρό στενές φίλες — και τον Φελίππε, που δεν δοκίμαζε πια μπροστά της καμιά στενοχώρια για την αναπηρία του. Συχνά η ντόνα Ιζαμπέλ, η μητέρα του Φελίππε και της Ροζίτας καλούσε τη Κονσουέλο κι' έτρωγε μαζί τους. Τώρα πια η Κονσουέλο ήταν είκοσι χρόνων πάνω στην άνθησι της ομορφιάς της. Ο Φελίππε δεν χόρταινε να την κυττάζει. Αντίθετα η Ροζίτα με το άδυνο πρόσωπό της, ήταν απλώς νόστιμη χωρίς κανένα ιδιαίτερο θελήτρο. Εκείνη την ημέρα είχαν τοιχοκολληθεί στην πόλι τα προγράμματα των προσεχών ταυρομαχιών.

—Έρεϊς Κονσουέλο, είπε η Ροζίτα, ο Λουί Περέζ είναι εδώ και θα λάβει μέρος στις ταυρομαχίες!...

Η Κονσουέλο θυμήθηκε άμέσως το πρωινό εκείνο της παιδικής της ηλικίας, που τον είχε δει στην εκκλησία του Σάν Χουάν. Δίχως να το περιμένει, τον ξαναείδε το ίδιο βράδυ στο σπίτι της, γιατί ο ταυρομάχος είχε πάει να καλέσει τον πατέρα της στις ταυρομαχίες, επειδή ήταν μία από τις προσωπικότητες της πόλεως. Δεν είχε αλλάξει και πολύ, σκέφτηκε η Κονσουέλο. Ήταν ένας

νέος ψηλός, γεμάτος με σκούρο δέρμα και με χείλη που αγαπούσαν τα φίλια...

Η Κονσουέλο πήγε με τη Ροζίτα παρακολούθησε τις ταυρομαχίες και χειροκρότησε μ' ένθουσιασμό το Λουί, όταν τον ανακήρυξαν νικητή. Ο Περέζ πήγε δυο τρεις φορές ακόμη στο σπίτι της Κονσουέλο και στο τέλος ζήτησε από τον πατέρα της να την παντρευτεί.

—Όχι, δεν τον θέλω για άντρα, είπε στον πατέρα της, όταν αυτός της έκανε λόγο για την πρότασή του. Μπορεί να είναι πλούσιος και διάσημος, στο βάθος όμως είναι χωριάτης και απολίτιστος.

Η Κονσουέλο αγαπούσε τη γαλήνη της Βίλλας των Βέγκα και της άρεσε να περνάει γλυκές ώρες με τη συντροφιά του Φελίππε. Η επικίνδυνη ζωή του ταυρομάχου, που έπαιζε διαρκώς με το θάνατο δεν ήταν γι' αυτήν. Η Ροζίτα αντίθετα είχε ερωτευθεί με πάθος το Λουί Περέζ, και μία μέρα τόσκαε από το σπίτι, για ν' άρχισι μαζί του μία καινούργια ζωή. Από τότε η Κονσουέλο πήγαινε κάθε μέρα στη Βίλλα για να παρηγορηθεί ντόνα Ιζαμπέλ και το Φελίππε. Έτσι, όταν μία μέρα της ζήτησε να τον παντρευτεί, η κοπέλλα δέχτηκε.

Η εύτυχία όμως, που είχε πιστέψει πως θα δρυσκε κοντά του ήταν μία χίμαιρα. Αυτός ο μελαγχολικός γάμος, η αναπηρία του, η θεληματική φυλάκισή της μέσα σ' αυτή την απέραντη Βίλλα άρχισαν να βαρύνουν την ψυχή της, έτσι που να ποθή τη χαμένη ελευθερία της. Από εκείνη όμως την ημέρα που κατάλαβε το σφάλμα της, ο Φελίππε άρχισε να τη βασανίζει με τη ζηλοτυπία του. Κι' αυτή ακόμα η μητέρα του τηρούσε απέναντί της στάσι έχθρική. Έτσι όλη η ατμόσφαιρα έγινε για την Κονσουέλο εφιαλτική. Κι' όταν ξανάρθε η άνοιξη, σκεφτόταν με ζήλεια τη Ροζίτα που ζούσε με τον ταυρομάχο, ενώ ο Λουί ήταν ο άντρας που εκείνη αγαπούσε κι' αυτός την είχε ερωτευθεί.

Λίγες μέρες αργότερα η Κονσουέλο έμαθε πως ο Λουί

Περέζ θα λάβαινε μέρος στις μεγάλες ταυρομαχίες της Μαδρίτης. Προετοίμασε λοιπόν μυστικά τη φυγή της και τόσκαε απ' τη Βίλλα μία νύχτα χωρίς ν' αφήση ούτε ένα σημείωμα...

Η Κονσουέλο δεν κατάφερε να μιλήσει με τον ταυρομάχο πριν άρχισι η γιορτή. Βρέθηκε στην άρένα ανάμεσα σε χιλιάδες θεα-

τες και σκεφτόταν πως όταν θα τέλειωναν οι ταυρομαχίες, ο Λουί Περέζ θα διάλεγε αυτήν και θα παρατούσε τη Ροζίτα...

Τον είδε σε λίγο μέσα στην άρένα με τη χρυσοστόλιστη στολή του και τον κόκκινο μανδύα του που εξαγρίωνε τον ταύρο. Σε κάθε νίκη του το εξαλλο πλήθος τον έπαινε...

Κάποια στιγμή ακούστηκε απ' όλους τους θεατές ένα πελώριο ούρλιασμα και όλοι σηκώθηκαν όρθιοι. Ο ταυρομάχος ήταν ξεπλωμένος κατάχαμα και τρυπημένος στο στήθος απ' τα κέρατα του ταύρου!...

Τον μετέφεραν σε μία μικρή κάμαρα και τον τοποθέτησαν σ' ένα κρεβάτι. Η Κονσουέλο βρέθηκε εκεί, τρέμοντας όλοκληρη. Είδε σχεδόν άμέσως τη Ροζίτα, χλωμή, που έκλαιγε με λυγμούς, όταν σκέπασαν το νεκρό μ' ένα μαύρο βελούδο. Η Κονσουέλο την πλησίασε προσπαθώντας να την παρηγορήσει...

Μερικές ημέρες αργότερα ντυμένη πένθιμα και με τη συντροφιά της Κονσουέλο, πήρε το τρένο για να γυρίσει στη Βίλλα των Βέγκα. Η Ροζίτα έτρεμε στη σκέψη πως θ' αντίκρυζε τη μητέρα της και τον αδελφό της. Αλλά και η Κονσουέλο ένιωθε τύψεις για τη φυγή της.

Όταν οι δυο κοπέλλες έφτασαν στη Βίλλα ήταν απόγευμα και ο Φελίππε και η μητέρα του καθόντουσαν στη βεράντα. Όταν είδε ο Φελίππε την Κονσουέλο, μία κραυγή έρωτα κι' ευτυχίας βγήκε από την καρδιά του κι' ένιωσε τέτοια έντονη συγκίνηση, που σηκώθηκε όρθος απ' την πολυθρόνα του κι' έκανε ένα, δύο, τρία βήματα!

—Κονσουέλο! φώναξε ο Φελίππε, τρέμοντας σύγκορμος από τη συγκίνηση και κυττάζοντας σαν θαμπωμένος, την όμορφη γυναίκα του. Κονσουέλο, αγάπη μου! Γύρισες, λοιπόν; Γύρισες;

Η μεγάλη τρυφερότητα, που πλημμύρισε την καρδιά του, έπνιγε τα λόγια στα χείλη του.

Η Κονσουέλο, κατάπληκτη μπροστά στο θέαμα του Φελίππε, που στεκόταν όρθιος μπροστά της, χωρίς τη βοήθεια κανενός, λές και τα πόδια του είχαν γιατρευτεί ξαφνικά, δεν τολμούσε να μιλήσει. Φοβόταν μήπως ο ήχος της φωνής της καταστρέψει αυτή τη μαγική στιγμή και κάνει τον Φελίππε να σωριαστεί πάλι παράλυτος μπροστά στα πόδια της...

—Κονσουέλο, μ' αγαπάς, λοιπόν, για να ξαναγυρίσεις κοντά μου; Είναι αλήθεια; Είπε πάλι ο Φελίππε, μ' ένα άγριο κι' άσυγκράτητο πάθος.

—Ναί, σ' αγαπώ, Φελίππε κι' ήρθα για να μείνω πάντα κοντά σου!...

Η μητέρα του Φελίππε, η Ροζίτα και η Κονσουέλο τον βοήθησαν να καθίσει πάλι.

Το θαύμα όμως είχε γίνει και τα παράλυτα πόδια του άρχισαν σιγά-σιγά να κινούνται. Η Παναγία του Πίλαρ είχε εισακούσει τις προσευχές της μητέρας του...

Τώρα ο Φελίππε έχει ξαναβρεί την υγεία του και ζή χαρούμενος πλάι στη γυναίκα του, την Κονσουέλο, που τον λατρεύει και δείχνει γι' αυτόν απείρη στοργή. Άλλωστε η Παναγία του Πίλαρ ευλόγησε το γάμο τους και, σε λίγους μήνες η Κονσουέλο θα γίνει μητέρα. Όσο για τη Ροζίτα η μητέρα της κι' ο αδελφός της τη συγχώρησαν και ξαναβρέθηκε κι' αυτή μεσ' την οικογενειακή ατμόσφαιρα τη γαλήνη της ψυχής της.

P. FROMEZ ΝΤΕΛΛΑ ΣΕΡΝΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

«Ο Ροσκώφ αποκάλυψε στη Ζερμαίν τη συνωμοσία εις βάρος της και της προτείνει να τη σώσει αν δεχτεί να γίνει δική του. Αυτή όμως αρνείται μ' αγανάκτηση. Η πλεκτάνη επιτυγχάνει. Όλα τα στοιχεία φαίνονται πως αποδεικνύουν την άπιστία της. Ο άντρας της κατορθώνει να την πείσει «επ' αυτοφώρῳ», συνοδευόμενος από ένα άστυνomo.

— Δεν έχω πιά να κάνω τίποτ' άλλο εδώ. Θα σάς αφήσω μόνη με τον άντρα σας, κυρία, κι' αυτός θα σάς εξηγήσει καλύτερα από μένα το σκοπό της επίσκεψώς μου.

Χαίρετσε ύστερα και θέλησε να φύγει. Μά η Ζερμαίν ώρμησε, τον άρπαξε απ' το μανίκι και του είπε ίκετευτικά:

— Όχι, δεν μπορείτε να φύγετε! Με θεωρείτε ένοχο... κι' όμως πρόκειται ν' ατιμάσετε μία άδωά!

Ο άστυνomo χαμογέλασε με δυσπιστία κι' απάντησε:

— Σίγουρα, θα είσατε ένοχος, αφού μαντέψατε τόσο εύκολα το λόγο που μ' έφερε εδώ, μαζί με τον άντρα σας και με τη βεβαιότητα πως θα βρίσκαμε το φίλο σας...

— Φίλος μου, αυτός! Μά είναι άτιμη σκυοφαντία.

— Δεν είμ' εγώ άρμόδιος ν' ακούσω τις εξηγήσεις σας. Να τ' απτε στο δικαστήριο, όπου θα σάς καλέσει ο άντρας σας.

Κι' ο άστυνomo βγήκε, δίχως να προσθέσει άλλη λέξη. Ο Ροσκώφ κι' ο Λωραίν τον άκολουθήσαν. Η Ζερμαίν έμεινε μόνη της.

Πρην κλείση ώστόσο ή πόρτα, πρόλαβε ν' ακούσει τον έξής διάλογο, που γινόνταν επίτηδες μ' έννοιατη φωνή, για να τον άκούσει ο άστυνomo:

— Θα μπορούσα να σάς σκοτώσω, έλεγε ο Λωραίν στο Ροσκώφ.

— Κακά κάνετε, που δεν με σκοτώσατε. Πρό όλίγου, θα είχατε αυτό το δικαίωμα. Μά τώρα μπορώ να υπερασπισθώ τον εαυτό μου.

— Δεν πιστεύω να μου άρνηθήτε μία επανόρθωσι!

— Είμαι στάς διαταγές σας.

— Θα δεχθήτε, λοιπόν, σε λίγο τους μάρτυρές μου.

— Τους περιμένω... απάντησε άγέρωχα ο Ροσκώφ, ρίχνοντας μία πλάγια ματιά προς το μέρος του άστυνόμου που απομακρυνόταν.

Όταν έμειναν μόνοι, οί δυο συνένοχοι σώπασαν. Μά ή σιωπή αυτή τους ήταν άνωφόρη. Πρώτος τη διέκοψε ο Λωραίν.

— Η ύποθεσι αυτή θα γίνει πασίγνωστη στο Παρίσι, είπε. Είναι άπαραίτητο να φανούμε πως μονομαχοούμε στ' αλήθεια. Ο Μοντενά θα μάς βρή γνωστούς του γιατρούς, που θα χαρακτηρίσουν την πρώτη γρατζουνιά μας σαν τραύμα θανάσιμο.

— Καλά. Φρόντισε συ γι' αυτό...

Πρην φύγη ώστόσο, ο Ροσκώφ πρόσθεσε:

— Ξέρεις, Λωραίν, δεν μ' άρέσουν οι άνοήσιες! Έσύ είσαι δυνατότερος από μένα στο σπαθί. Κύταξε μη με σουβλίσης σαν κοτόπουλο!

— Μην άνησυχείς. Μήπως δεν έχω να φοβηθώ τις άποκαλύψεις που θάκανες πρην πεθάνεις;

— Α, το σκέφθηκες αυτό; Πάλι καλά!

Κι' ο Ροσκώφ έφυγε, γελώντας σαρκαστικά, ενώ ο Λωραίν τον παρακολουθούσε μ' ένα παράξενο χαμόγελο.

ΙΣΤ'.

Ο Λωραίν ξαναπήγε ύστερα στο δωμάτιο της Ζερμαίν. Όταν ή δυστυχισμένη γυναίκα τον είδε να χαμογελάει ειρωνικά για την άπόγνωσί της, κυριεύθηκε από μανία.

— Άθλιε! του είπε. Τί έκανες;

— Έγώ; απάντησε εκείνος με προσποιητή έκπληξη. Μά γιατί παραιπονιόσαι

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗ

ΖΩΛΑ ΜΑΡΥ

έναντίον μου για το πάθημα που σε βρήκε;... Όταν εξηγήθηκα μαζί σου άλλοτε, σου είχα πη πως θάκλεινα τα μάτια μου για να μη βλέπω τις παρεκτροπές σου, γιατί δεν είχα τον εγωισμό να σε καταδικάσω σε μοναξιά και σε καλογερική ζωή... Μά μπορούσα ποτέ να προβλέψω πως θάφτανες στο σημείο να φέρης το φίλο σου εδώ, στο σπίτι μας, απ' όπου έδιωξες εσύ ή ίδια πρό μηνών τη δική μου φιλενάδα;

— Φτάνει! Μην προσθέτεις την εірωνεία και την εξύβρισι στο έγκλημά σου! Ξέρεις καλά πως είμαι άθώα. Ο σύνενοχος σου μου τ' άφάνερωσε όλα... Ήταν βέβαιος πως δεν είχα πιά καιρό ν' άμυνθώ, να σάς ξεφύγω... Μά θα μπορούσες να ήσουν πιο ελκρινής μαζί μου, εφ' όσον είμαι έκτεθειμένη στη διάθεσί σου.

— Δεν μπορώ να καταλάβω ποιάς είν' ο σκοπός της τερατώδους μηχανοραφίας

ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΤΕΦΕΩΣ

«Όλα για την στέψη! Αυτό είναι το σύνθημα που έχουν λάβει από καιρό στην Άγγλια. Το σύνθημα αυτό δε μπορούσαν φυσικά να το άγνωστοι οι κομμάτι. Ένας λοιπόν από τους πιο γνωστούς, ο κ. Ράιμοντ παρήλασε τις άνωτέρω τέσσερες κομμώσεις τις όποιες όνόμασε (έξ άριστερών προς τα δεξιά και έκ των άνω προς τα κάτω): «Αετιδέυς», «Θεά», «Αρχάρις» και «Άργυρη όμήληρ». Και οι τέσσερις είναι επηρεασμένες από την εποχή της βασιλείας «Ελισάβετ Α'».

σου. Σ' άφησα να δογιάζεις, χωρίς να σου κάνω ποτέ το ελάχιστο παραπάνο. Απ' την ήμερα που μου άποκάλυψες τον αληθινό σου εαυτό, σε συαάηκα τόσο πολύ, ώστε να μ' ήν ένδιαφέσωμαι για καθόλου για τη διαγωγή σου. Η παρουσία σου μ' ένοχλει. Είνε άνυπόφορο μαρτύριο για μένα... Όστόσο, δεν έδειξα ποτέ την περιφρόνησι που μου προκαλείς.

— Δεν έχεις, λοιπόν, λόγο να μ' έκδικήθης. Ποιάς ο αληθινός σκοπός αυτής της άτιμης πλεκτάνης; Μήπως πρόκειται να επιχειρήσης κανένα έκδισμό;... Μίλησε! Είμαι έτοιμη να τ' ακούσω όλα.

— Αφού ο Ροσκώφ θεωρώσε καλό να σου φανερώσει την αλήθεια, θα μιλώω κι εγώ δίχως περιστροφές... και θα προσπαθήσω να έπωφελθώ απ' τις καλές διαθέσεις σου.

Ο Λωραίν κάθησε, σταύρωσε τα πόδια του κι' έμεινε σιωπηλός για λίγο. Ύστερα είπε:

— Φοβάσαι, βέβαια, το σκάνδαλο που θα προκαλέσει εις βάρος σου αυτή ή ίστορία.

— Δεν το φοβάμαι για μένα, έφόσον είμαι άθωα αλλά για το γυίο μου, το Ζεράρ. Δεν θέλω να με θεωρή ένοχο το παιδί μου και να κοκκινίζει για τη υπέροια του.

— Πολύ καλά. Πιστεύω πως μπορούμε να κανονίσουμε το ζήτημα.

— Τι έννοεις;

— Ύπομονή, και θα καταλάβεις... Η ιδέα να σε πιάσουμε έκπ' αυτοφώρῳ, δεν ήταν δική μου. Προέρχεται από μία γυναίκα, που ήθελε να έκδικηθής.

— Τη Ναταλία;

— Άκριδώς! Όσο για μένα, δεν είμαι αντίθετος στα σχέδια που της έμπνέει το μίσος της εναντίον σου, μά και δεν είμαι έκθετός σου σε τέτοιο σημείο ώστε να μη θέλω να σε βοηθήσω ν' άποφύγης το αίσχος που σε περιμένει...

— Μίλησε λοιπόν! Γιατί διατάξεις;... Είνε τόσο φοιχτό αυτό που θές να μου προτείνης, ώστε δεν τολμάς να το προφέρεις;

Ο Λωραίν σηκώθηκε, έκαμε μερικά βήματα και ύστερα είπε έαφνικά, σταματώντας μπροστά στη γυναίκα του:

— Βλέπω ένα μαχαίρι πεσμένο γάωω... Μήπως σκέφθηκες ν' αυτοκτονήσης;

— Ναί!

— Και πως μετάνοισες;

— Γιατί θέλω να ζήσω, να έκδικηθώ... και να προσπατέω το παιδί μου από σένα, να μ' ήν άφήσω να το κάνης κακούργο, όπως είσαι συ...

— Σε συχαίρω γι' αυτό, είπε ο Λωραίν.

Σώπασε λίγο, δυσανασχέτωντας για τη φλογερή ματιά που κάρφωνε πάνω του ή γυναίκα του. Έπειτα πήρε ξαφνικά την άπόφασί του.

— Μπορώ να σε σώσω, είπε. Η προίκα σου περιλαμβάνει διάφορα ακίνητα κτήματα, άξιας άνω των 100 εκατομμυρίων. Δέχεσαι να μου τ' άπαχωρήσης; Αυτά είνε σχεδόν πιά ή μοναδική περιουσία σου.

Η Ζερμαίν δεν απάντησε άμέσως. Η οριχτή αλήθεια την είχε θαμπώσει.

— Α, τώρα τα καταλαβαίνω όλα! είπε επιτέλους. Θα σου πρόσφερα μεγάλη έκδούλευσι, αν έκανα ό,τι μου υπάγορεύεσ στην άρχή ή απελπισία μου... αν άναγκονούσα δηλαδή! Είσαι τόσο άνάνδρος, ώστε δεν τολμάς να με δολοφονήσης. Θέλεις να λείωω απ' τη μέση, χωρίς εσύ να κινδυνεύεις καθόλου.

— Ναί, τώρα βλέπω το σχέδιό σου! Άφού κατασπατάλησες με τη φιλενάδα σου την περιουσία μου, σου γρειάζονται και τα τελευταία άπομεινάριά της. Μά μ' ήν το έλπίζης! Τα κτήματα αυτά άνήκουν στο παιδί μου! Μπορεί να πάρης ίσως το δικαίωμα, μά ή περιουσία αυτή θα μείνη σε μένα.

— Θα στιγματισθώ, είμαι βέβαια... γιατί θα συνεχίσης ως το τέλος την καταχθόνια σκευωρία σου. Μά όταν ο Ζεράρ με-

ναλώση—όταν γίνει άντρας, θα θέληση να μάθω... Τότε θα τού τα πώ όλα. Και θα με πιστέψη άσφαλώς, όταν δ' ή δακρύά μου, όταν άκούσης τις διαμαρτυρίες και τους όρκους της άθωότητός μου!

— Νομίζεις πως δεν μαντεύω τους σκοπούς σου; Μά είνε τόσο άποτρόπαιοι που δεν τολμούν να τού προσφέρουν τα χείλη μου... Σκέφθηκες, δυστυχισμένη, ότι μετά το θάνατό μου ή κτηματική μου περιουσία θ' άνήκη στο Ζεράρ, και είπες με το νου σου πως θάνε εύκολότερ ν' απαλλαγής απ' το παιδί αυτό, όταν δεν θάνη τί υπτέρα του για να το υπερασπισθής... και πως τότε ή περιουσία αυτή που δρέγεται, θα γίνει πιά έντελώς δική σου και θα υπορέσεις πάλι να παραδοθής έγγονισσας στο δόγμα και τ' άναλινωτα πάθη σου! Αυτά σκέφθηκες!...

— Κι' όμως είμαι γυναίκα σου, κι' ο Ζεράρ είνε γυίός σου! Τον έμαθα, από μικρόν, να πελλίζει τ' όνομά σου. Έπειδή σ' αγαπούσα τότε, δεν έκανα διάκρισι μεταξύ της άγάπης μου για σένα και γι' αυτόν... κι' ήθελα να μάθω το παιδί μας το δικό σου όνομα, πρην απ' το δικό μου!...

— Ναί, θα ζήσω, γιατί, αν ο Ζεράρ μείνη μόνος στον κόσμο, θα γίνει θύμα σου!

Ο νόμος θάνε εναντίον μου, και τα δικαστήρια, κι' όλος ο κόσμος. Μά θα με προστατέη ή τιμή μου κι' ή συνείδησί μου... και θάμαι πάντα δυνατότερη από σένα, γιατί θα έξωω τα αίσιαρά ανεδία σου... Τράβηξε με στα δικαστήρια, επιδιώξε την καταδική μου, κατέδασέ με γαμήλα, όσο πιο γαμηλά μπορείς! Θα ύποφέρω χωρίς να παραπονιέμαι. Μά θάμαι πάντα ζώντια, θα βρίσκωμαι κοντά σου, περιμένοντας τη στιγμή της τιμωρίας σου. Και τότε θα φανώ άμειλίχη! Μην το ξεχνάς αυτό, Ζαν Λωραίν!...

Μπροστά στα τσουχερά αυτά λόγια και στη φοβερή κατηγόρια που τού πετούσε στο πρόσωπό ή υπτέρα εκείνη που είνε μεταβληθ' άνδριεμένη λείαινα, ο Ζαν Λωραίν, ο αδιάντροπος, ο κυνικός, έσκυψε το κεφάλι. Προσπάθησε στην άρχή να χαμογελάση, ύστερα όμως κυριεύθηκε από ένα νευρικό τρεμουλιασμα. Τα χείλη του κουνιόνταν σπασμωδικά.

Η Ζερμαίν, κατάχλωμη, τον είχε πλησιάσει τόσο που ένδιωθε στο πρόσωπό του την άνάσα της. Με μία άπότομη χειρονομία, τούδειξε την πόρτα.

— Μ' ήν μείνης εδώ, ούτε στιγμή περισσότερο! του είπε. Η παρουσία σου με υολύνει!

— Έξω!... Έξω!

Εκείνος προσπάθησε να πη κάτι, μά ή Ζερμαίν ποδάρωσε, ενώ τα μάτια της πετούσαν φωτιές:

— Έξω!... Έξω!

Ο Λωραίν δεν τόλμησε ν' αντίσταθ. Ήταν άνάνδρος, όπως είπαμε, και φοβόταν, μήπως ή γυναίκα του, πάνω στην έξασή της κάμη καμιά τρέλλα...

Βγήκε λοιπόν απ' το δωμάτιο. Όταν έμεινε μόνη ή Ζερμαίν, έννοιωσε άμέσως να γαλαρώνονται τα νεύρα της.

Αφού είχε παρασυρθ, στην άρχή, απ' την παραφορά της, τώρα άρχισε να καταλαβαίνει καλύτερα τη φοβερή άδυσσο που είνε σκάει κάτω από τα πόδια της ή κακοήθεια του συζύγου της. Όπουδήποτε και αν έστρεψε τα μάτια της, δεν έβλεπε γύρω της, παρ' ένθρους που επιδιώκανε την καταστροφή της.

Φοβήθηκε τότε κι' αυτή. Θα μπορούσε να παλέψη για να υπερασπισθ' τον εαυτό της και να σώση τη ζωή του παιδιού της...

Τώρα που ο Λωραίν, ο άπαίσιος άνθωπος που είνε έρωτευθ' κι' είχε διαλέξει για συζυγό της, δεν ήταν πιά παρών, έκδηλώθηκε ή φυσική γυναικεία άδυναμία της. Πήγε στην κάμαρά της, διπλοκλειδώθηκε μέσα, πήρε στην άγκαλιά της το Ζεράρ που κοιμόταν στο κρεβάτάκι του, τον έσφιξε στην άγκαλιά της και ξεσπασε σε λυγμούς.

Ο μικρός Ζεράρ φαινόταν έξη χρονών, μολοντί δεν είχε συμπληρώσει ακόμη τα τέσσερα. Ήταν μελαχρινός και μεγαλόσωμος, χλωμός σαν τη μητέρα του, με μαύρα, πυκνά και κατσαρά μαλλιά, λεπτή φυ-

σιογνομία μικρά χέρια και πόδια σαν κοριτσιάκια.

Οι λυγμοί της μητέρας του τον ζύτησαν. Χασμουρήθηκε κι' έτριψε τα μάτια του. Ύστερα χώθηκε στο στήθος της Ζερμαίν, την άγκάλιασε από το λαιμό και, βλέποντας τα δακρύα της, άρχισε κι' αυτός να κλαίει.

Η μητέρα του τον φίλησε στα μάτια και του είπε τρυφερά:

— Μην κλάις, χρυσό μου παιδί!

Μά αυτή έκλαιγε ακόμα πιο πολύ, άνικανη πιά να συγκρατηθ. Έσφιγγε στο στήθος της το παιδί της, ρίχνοντας γύρω της τρομαγμένες ματιές σαν γάβλεπε σε μία μακρινή όπτασι άλους τους κινδύνους που το άπειλούσαν...

— Τί να κάνω. Θεέ μου, για να το προστατέω; ψιθύριζε. Σε ποιόν να έμπιστευθώ;...

Τού κάκου άναζητούσε στη μνήμη της κάποιον που να της είχε δείξει άλλοτε πραγματικό ένδιαφέρον. Μόνο άδιαφορία εύρισκε, και τίποτ' άλλο.

Στο τέλος σκέφθηκε τη γιαγιά της, τη γρηά κόρησα υπή Μπου - Φερράν. Αυτή την θεωρούσε πάντα ευτυχισμένη. Δεν της είχε πη τίποτε ή Ζερμαίν για τα βάσανα και την άπόγνωσή της.

Όστόσο, είχε οτάσει ή ώρα να της τα πη όλα, αν ήθελε να μ' οτάση τυχαίως στ' αυτήτα που το σκάνδαλο, που θα γινόταν σε λίγο θέμα κοινής συζήτησης στο Παρίσι. Η κόρησα θα την πίστευε όταν θα της τα διηγήτο όλα: τους φόβους της για τον εαυτό της και για το Ζεράρ, τα ένκληματικά σχέδια του Ζαν Λωραίν...

Σκέφθηκε ν' άφήση άμέσως το μέγαρο της όδου Βοραίν και να καταφύγη στη Μπου-Φερράν, ζητώντας άσυλο απ' την κόρησα, ως ότου άποφανθ' γι' αυτή το δικαστήριο.

Μά θέλοντας ν' άφήση το παιδί της έκτεθειμένο στις ένκληματικές διαθέσεις του πατέρα του, άποφάσισε να το πάει μαζί της στο Μπου-Φερράν. Εκεί θα μπορούσε να το προσέχει, κι' όσο θάχε κοντά της το Ζεράρ δεν θα φοβόταν κι' αυτή τίποτε.

Ήταν βέβαια πως κανείς δεν μπορούσε να την έμποδισή. Είχε δικαίωμα να κρατήσει κοντά της το παιδί της ώπου να έκδοθ' ή άπόφασί. Μόνον όταν το δικαστήριο θα όριζε να πάση το Ζεράρ ο πατέρας του, θα υπέκυπτε στην άνάγκη του χωρισμού. Μά, ως τότε, είχε καιρό για να σκεφθ' τί θάκανε — αν θάσκυβε το κεφάλι ή αν θ' άντιστεκόταν...

— Ναί! ψιθύρισε. Θα φύγω άμέσως. Δεν θέλω να μείνω πιά εδώ...

Φίλησε το Ζεράρ και του είπε σιγανά, σκουίζοντας τα δακρύα της:

— Νύσου γρήγορα, μικρό μου. Θα φύγουμε...

— Και που θα πάμε, μαμά;

— Είπα σήκω, χόρεψέ το, το κορμί σου λυγισέ το...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

— Στη γιαγιά σου.

Είχε λυγώσει, από πολλήν ώρα. Η Ζερμαίν όφρεσε ένα φαρδύ παλτό, άνοιξε άθόρυβα την πόρτα της κάμαράς της, πήγε ως το δωμάτιο του συζύγου της, πατώντας στα νύχια, κι' άφουγκράστηκε για να έξακριβώση αν βρίσκόταν εκεί ο Ζαν Λωραίν. Μά δεν άκουσε τίποτε.

Για να βεβαιώθ' καλύτερα, χτύπησε το κουδούνι και καλέσε την καμαριέρα της — μία κοπέλλα 18 χρονών, με γλυκεία και τίμια φυσιογνωμία, που την είχε κοντά της από χρόνια.

— Βγήκε έξω ο άντρας μου, Κατερίνα; τη ρώτησε.

— Μάλιστα, κυρία. Είνε μισή ώρα περίπου... Φαινόταν πολύ ταραγμένος.

— Κι' είσαι βέβαια πως δεν έαναγούρισε από τότε;

— Μπορώ να σάς το βεβαιώσω, αυτό, γιατί δεν έβουγα καθόλου απ' το γάλλ.

— Έτοιμάσου λοιπόν ναρθής μαζί μου, Κατερίνα. Γυαίω στο Μπου-Φερράν.

Η καμαριέρα δεν άπόρρησε καθόλου γι' αυτή την άπόφασι.

— Είσατε δυστυχισμένη, κυρία μου! ψιθύρισε με συμπόνια. Είνε καιρός τώρα που τ' όνα καταλάβει...

— Μου είσαι πάντα άφωσιωμένη, Κατερίνα.

— Ό, κυρία! Κάνετε άλλοτε τόσα καλά στη γρηά μητέρα μου, στο Μπου-Φερράν, ώστε θα τα θυμάσαι σ' όλη μου τη ζωή και δεν θα πάω ποτέ να σάς άγαπώ.

— Εύχαριστώ, Κατερίνα. Αυτό που μου λές με συγκίνη έβαθεί.

Η υπέρτερη κτύταζε την κυρία της με θλίψη και σκεπτόταν:

«Τί κρίμα! Νάνε τόσο νέα, τόσο ώμορφη, τόσο πλούσια, και να θεωρή τον εαυτό της ευτυχισμένο για τη φίλια μιάς ασήμαντης καμαριέρας, όπως εγώ! Πόσο θα ύποφέρη, πόσο δυστυχισμένη θα την έχη κάμει ο άντρας της!»

Και πήγε να έτοιμασθ' για το ταξίδι. Σε λίγο, ξεκίνησαν κι' οί τρεές. Στην έξωτερική σκάλα της μεγάλης αώλης του μεγάρου, στέκονταν και κουδέντιαζαν δυο υπήρετες, ο Μεραντώ κι' ο Τρελλοπόδης.

Είδαν, απ' τη μεγάλη έξώπορτα, τη Ζερμαίν να διασχίζει το γάλλ και να προνωή προς το μέρος τους για να φύγη.

— Άνδριαν άμέσως την πόρτα, μπήκαν μέσα και σταθηκαν μπροστά της με σεβασμό, αλλά και μ' ένα ύφος που έδειχνε πως σκότευαν να την έμποδίσουν να φύγη.

— Τί σημαίνει αυτό; ρώτησε εκείνη άγέροχη ενώ ένας άόριστος φόδος έσφινγε την καρδιά της.

— Έχομε διαταγή απ' τον κύριο να μ' ήσ άφήσουμε να βγύτε με το Ζεράρ, της έξηγήσε ο Τρελλοπόδης.

— Μά δεν είνε δυνατόν! διαμαρτυρή-

«...Έλα σήκω, χόρεψέ το, το κορμί σου λυγισέ το...» (Τού Β. Χριστοδούλου)

θηκε η Ζερμαίν. Σίγουρα, δεν θα καταλάβατε καλά.

— Αυτή τη διαταγή, πήραμε, κυρία. Μπορείτε άλλωστε να βεβαιωθείτε και μόνη σας άμα γυρίσει ο κύριος.

— Κι' η Κατερίνα;...

— Ω, αυτή είνε ελεύθερη να πάει όπου θέλει.

— Πάρε το Ζεράο, είπε σιγανά η Ζερμαίν στην καμαριέρα, και πήγαινε τον εκεί που σου είπα. Θα βρω κι' ενώ τρέπο ναρδω να σας ανταμώσω. Κάνε νόηνορα! 'Η Κατερίνα πήρε απ' το χέρι το παιδί και θέλησε να βγεί. Μα οι υπηρέτες επε- νέθησαν και πάλι:

— Μέγα νεωτέρα διαταγή, ο κύριος απαγορεύει να βγεί ο Ζεράο απ' το με- γαρο, είτε μαζί με την κυρία είτε με την Κατερίνα. 'Αν δεν κάνουμε όπως μας δι- ατάζει, θα μάς διώξει.

— Είπε φοιχτό! ψιθύρισε η δυστυχι- σμένη νυναικά.

Μη θέλοντας όμως να δείξη τη λύπη της στους υπηρέτες, ξαναγύρισε στο δω- μάτιό της.

Δεν ήταν δυνατόν πια να δραπέτευση απ' το μέγαρο. Δεν έπρεπε ούτε να το σκεπτείται καν. Σίγουρα, οι υπηρέτες θα φύλαγαν με βαρδιά και θα την εμπόδιζαν. Σκέφθηκε ωστόσο να τους δωροδοκήση. Και το ανέθεσε στην Κατερίνα.

— Πήγαινε να τους μιλήσης εσύ, της είπε. Δεν έχω λεφτά. Είπε καιρός τώρα που ο άντρας μου δεν μ' αφήνει τίποτε.

Έχω όμως εύτυχας το κοσμήματά μου. Δώσε τους τα όλα, αν κοιμισθώ! Θέλω να βγω απ' το μέγαρο... Καταλαβαίνεις; Δεν μπορώ να μείνω πια εδώ!

Η Κατερίνα βγήκε, αλλά ξαναγύρισε σε λίγο, απογοητευμένη.

— Δεν δεχθήκα; της είπε η Ζερμαίν.

— Όχι, κυρία!

— Δεν θα τους πρόσφερες άκοιτά. Ό- ταν είδες τους δισταγμούς τους, έπρεπε να τους δώσεις τα διπλά, τα τριπλά... Έ- γώ δεν θα λογάριζα δόλοκληρη την πε- ριουσία μου γιατί πρόκειται ίσως για τη ζωή του Ζεράο!

— Μάντευαν άμέσως τί πάλαινα να τους προτείνω και με πρόλαβαν. Δεν μ' άφησαν να τελειώσω...

— Τι σου είπαν;

— Ότι ήταν περιττό να επιμείνω, για- τί ο κύριος τους έχει υποσχεθεί να τους δώσει τα διπλάσια απ' όσα θα τους προσ- φέρατε σεις.

Κι' η Κατερίνα πρόσθεσε:

— Είπε καινούργιοι αυτοί οι δυο, το έβρεξε ίσως. Τους έφερε, φαίνεται, ο κύ- ριος, γιατί ήταν βέβαιος για την άφοσι- ωσή τους. Δυστυχώς, δεν πρέπει να ελπί- ζουμε τίποτε απ' αυτούς.

«Ο κύριος τα πρόβλεψε όλα. Σεις κι' ενώ είμαστε ελεύθεροι να βγούμε, αλλά νωρίς το Ζεράο. 'Αν θελήσει το παιδί να παίξει ή να περπατήσει, θα το συνοδεύει ένας απ' τους υπηρέτες και δεν θα το ά- φηση καθόλου από κοντά του... Πρέπει να κάνετε ύπουλη, κυρία. 'Αργότερα...

— 'Υπουλη!... ψιθύρισε η Ζερμαίν, με φλογερά μάτια, ενώ στο πρόσωπό της ζωγραφιζόταν μία έκφραση εκδικήσεως. Ναι, περιμένω άγρυπνη ως ότου φτάσει η στιγμή της ενεργείας!

Τα ξημερώματα της άλλης ημέρας, ο Ζάν Λωραίν κι' ο Ροσκώφ, μονομαχησαν στο δάσος του Σαιν-Ζερμαίν.

Μολονότι η μονομαχία τους αυτή ήταν ένα μέρος του σχεδίου του Μοντενά, με σκοπό ν' απομακρύνει κάθε ύποψια απ' τους δυο ενόχους στην περίπτωση που οι δικαστάι θα καταλάβαιναν τη μηχανορρα- φία εις βάρος της Ζερμαίν, ωστόσο οι δυο αντίπαλοι ήσαν τόσο καλά ο ένας τον άλλον, ώστε να καταλαβαίνουν πως έπρε- πε να φυλαγτούν.

Καθέναν τους κρατούσε τη ζωή του συμφέρον του στη νύξη του σπαθιού του.

Ο Ροσκώφ δεν μπορούσε να ξεναίει πώς, αν έφευγε αυτός απ' τη μέση, ο Λω- ραίν θάταν πια τελείως ήσυχος. Γιατί κα- νείς άλλος δεν ήξερε ότι ο Ζάν Λωραίν κι' ο άπαισιος δολοφόνος Σουπιγιόν ήταν ένα και το αυτό πρόσωπο.

«Θα μπορούσε άραγε ν' αντισταθί στον

πειρασμό να με σουβλίσει με το σπαθί του;» αναρωτιόταν, ανατριχιάζοντας.

Μα κι' ο Λωραίν δεν ήταν περισσότερο ήσυχος. Κι' αυτές επίσης είχε το νού του, γιατί δεν επισημεύονταν το Ροσκώφ...

— Προσέχει! 'Οχι άνοηστία! του ψι- θύρισε εκείνος πριν αρχίσει η μονομαχία.

Ο Λωραίν χαμογέλασε, δίχως ν' άπαν- τήση.

Για λίγα λεπτά, περιορίσθηκαν σε δο- κιαστικούς διαειρισμούς, σάν να δοκι- μαζεις καθέναν τους τη δύναμη του άλλου. Κανείς απ' τους δυο δεν τολμούσε να επι- τεθή.

Μα ύστερα άρχισαν πια να έρεθίζονται. Θάλεγε κανείς πώς η έπαφή των δυο σπα- θιών, είχε κάνει ν' αποκαλυφθούν οι μύχιες σκέψεις τους. Είχαν καταλάβει ο ένας τον άλλον και τους είχε κυριέψει μία βουδή λύ- σα, παραμερίζοντας τις υπαγορεύσεις της λογικής. Ριχτήκαν λοιπόν, με μανία ο ένας στον άλλον.

— Διάβολε! ψιθύρισε ένας απ' τους μά- ρτυρες της αλλόκοτης μονομαχίας. Κι' όμως αυτό σκότευαν ν' ανταλλάξουν μόνο μερι- κές γρατζουνιές!

Ξαφνικά, ο Λωραίν σταμάτησε. Το σπα- θί του Ροσκώφ τον είχε τρυπήσει στον ώμο, και το πουκάμισό του είχε βαφή στο αίμα.

Ο γιατρός πήγε κοντά κι' εξέτασε προ- σεκτικά την πληγή.

— Δεν μπορείτε να εξακολουθήσετε, δή- λωσε.

— Κάνετε λάθος διαμαρτυρήθηκε ο Λω- ραίν. Δεν είναι παρόι με γρατζουνιές επι- πόλεια. Δεν μ' επιποδίζει καθόλου!

Ο γιατρός θέλησε να επιμείνει στην ά- ποψή του, μα ο Λωραίν πρόσθεσε τονίζον- τας τις λέξεις του:

— 'Εννοώ να συνεχίσουμε τη μονομαχία! Καταλαβαίνετε;...

— Μα ξεχνάτε τη συμφωνία;... Με την παραμικρή γρατζουνιά, έπρεπε να σταματη- σετε. Αυτές είναι κι' οι δικές σας οδηγίες και του κ. Μοντενά! Είπε ο γιατρός ανη- συχωτάς για την τροπή που έπαιρνε η ύ- πόθεσι.

— Ρωτήστε το Ροσκώφ αν θέλει να στα- ματήσουμε, είπε ο Λωραίν.

— Είμαι στις διαταγές του αντιπάλου.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

μου, άπάντησε ο Ροσκώφ στο γιατρό.

— Έτσι ο τελευταίος αναγκάστηκε ν' ά- ποτραχτηθή.

Ο Λωραίν είχε σκουπίσει με το μαντίλι του το αίμα που τρεχε απ' τον ώμο του. Πραγματικά, η πληγή του δεν παρουσίαζε κανένα κίνδυνο.

Πήσαν πάλι τις θέσεις τους και διασταύ- ρωσαν τα σπαθιά τους.

— Θα μονομαχήσουμε, μέχρι θανάτου; ψιθύρισε ο Ροσκώφ σιγανά, ώστε να μην τον ακούσουν οι μάρτυρες.

— 'Αν το θέλεις!... άπάντησε ο Ζάν Λω- ραίν, σπών ίδια τόνο.

Ο Ροσκώφ κατάφερε ένα όρμητικό χτύ- πημα, μα ο Λωραίν το απέκρουσε και το αντίπεδωσε, δίχως επιτυχία κι' αυτός...

— 'Ο ένας απ' τους δυο μάς πλεονάζει! ψιθύρισε ο Λωραίν. Δεν συμφωνείς;

— Ναι, ο ένας μάς πρέπει να λείψει!

— Να!... κι' αυτές θα είσαι σύ!

— 'Α, δεν το πιστεύω... Δεν τα κατα- φέρνεις καθόλου καλά στο σπαθί... και δεν ξέρω αν θα μπορέσης πια να πάρης άλλα μαθήματα ξιφουλγίας!...

— Δεν είσαι, πάντως πιο άτζαμής από σένα! 'Αν ήθελα, θα σε είχα βγάλει απ' τη μέση εξ' άρχης...

— Γιατί διατάξεις λοιπόν; είπε ο Ρο- σκώφ νοιώθοντας ν' ανεβαίνει το αίμα στέ κεφάλι του απ' το θυυό. Τι φοβάσαι;

Με μία γρήγορη κίνηση του Λωραίν τε- σπαθί του άγγιξε σχεδόν το στήθος του Ρο- σκώφ. Μα εκείνος πρόλαβε και πάλι να φυ- λαχθή.

— 'Απλώθηκε σιωπή για λίγο. Δεν άκου- γόταν πια τίποτ' άλλο απ' τα χτυπήματα των σπαθιών και τη λαχανιασμένη άναπνοή των δυο συνενόχων. 'Υστερα ο Ροσκώφ είπε πάλι:

— Πρέπει να ξέρης πώς, αν εσύ θέλεις το θάνατό μου, εγώ έχω συμφέρον να σ' αφήσω να ζήσης... Γιατί ξέρω πως έχεις κα- λή καρδιά και πως δεν θ' αφήσεις ποτέ να μού λείψει τίποτε... Μα πρόσεχε λοιπόν!

— Έχεις ξεροκαπεί τόσες φορές το στήθος σου. 'Αν ήθελα, θα σε ξεστάρωνα. 'Ηρέ- μησε λίγο... Μη με βάζεις σε πειρασμό!

— 'Ακουσε λοιπόν: 'Αν σε σκότωνα, θα λυπόμουν για αυτό σ' όλη μου τη ζωή, γιατί ο θάνατός σου θάταν ανεπανόρθωτη ζημιά για μένα... 'Αν με σκοτώσης εσύ, με γειά σου με χαρά σου... Μα ύπόθεσε πως με πληγώνεις μόνο βαρεία. Τι θα γίνει τό- τε; 'Όταν σηκωθεί απ' το κρεβάτι, δεν θα παραλείψω να σε κάμω να πληρώσης άκρι- δά την ώραία σου σπαθιά!

— Δέχεσαι να συμειδασθούμε λοιπόν;... Θες να σταματήσουμε εκεί που βρισκόμα- στε; Είσαι και σύ κουρασμένος όπως κι' εγώ. Οι επιθέσεις σου άρχισαν να χαλαρώ- νονται, η άμυνά σου ν' άργη... Τα μάτια σου άναωσαν. Δεν διευθύνεις πια καλά το σπαθί σου... Μία κι' είσαι ήδη πληγμένος, μπορείς να παραστήσης το λιπόθυμο. Κι' έτσι θα τελειώσει η μονομαχία μία χαρά!

— Δέχομαι, είπε ο Λωραίν.

Ο Ροσκώφ χαμήλωσε το σπαθί του. Κι' ο άλλος βόηκε τότε την εύκαιρία να τον πληγώσει βαρεία στο στήθος, πριν προλάβη ν' άμυνθή!

— Προδότη!... μούγκρισε ο Ροσκώφ, ενώ σωριαζόταν χαμώ.

— Ανασηκώθηκε στο γόνατο, σφίγγοντας με τ' άριστερό χέρι του την πληγή του και προσπαθώντας να ξαναπάρη με το δεξιό τε- σπαθί του. Μα ο Λωραίν το πάτησε με τέ- ποδι του.

Ο γιατρός πλησίασε, ξάπλωσε με προ- σοχή το Ροσκώφ καταγής κι' εξέτασε τη πληγή του.

— Πέστε μου, πόσο πρόκειται να ζήσω ρώτησε εκείνος, συγκεντρώνοντας τις δυνά- μεις του. Είμαι κι' εγώ συνάδελφός σας. Μη φοβηθείτε να μου πείτε την αλήθεια.

Ο γιατρός κούνησε το κεφάλι του, δίχως ν' άπαντήση.

— Κάνετε γρήγορα λοιπόν! έπέμεινε ο Ροσκώφ. Λέτε να τα τινάξεω;

— Δεν ξέρω...

— Πρέπει να μου πείτε άμέσως!

Ο Λωραίν πασακούλευσε τη σκληρή αυτή κατάχλωμος. Του κάκου προσπαθού- σε ν' αποβύη την έπίμονη ματιά του Ρο- σκώφ...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια,

Τ' όνομα του Φερδινάνδου Μαγελλά- νου (Φερνάν ντε Μαγκαλάν, ό- πως είναι στην Πορτογαλική), ά- ναφέρεται για πρώτη φορά σ' ένα χρονικό, που περιγράφει τη μάχη της Καννανός, μεταξύ του Πορτογάλου ναυάρχου Φραγκίσκου ντ' Άλμεϊντα και ενός σπασιστιού 'Ινδών ήγεμό- νων.

Ο Μαγελλάνος, μ' όλο που κατα- γόταν από άριστοκρατική οικογένεια (είχε γεννηθί στο 'Οπόρτο της Πορ- τογαλίας, το 1480), είχε πάει ως ά- πλος μούτσος, σ' ένα καράβι, γιατί, όπως έλεγε ο ίδιος αργότερα, δεν κληρονόμησε τίποτ' άλλο από τους γονείς του, εκτός από το όνομά του.

Έπειτα από τρία χρόνια, ξαναγύ- ρισε στις 'Ινδίες, υπό τις διαταγές του Λοπεζ ντε Σεκουέιρα και διακρίθηκε στην «ένεδρα» της Μαλακκας. Οι 'Ιθαγενείς άρχηγοί εί- χαν υποδεχθί, με μεγάλες τιμές, τους Πορτογάλους ναυτικούς, με τον κρυφό σκοπό να κάψουν τα πλοία τους και να τους σκοτώσουν. Οι Πορτογάλοι σώθηκαν τότε χάρις στην έτοιμότητα του ναυάρχου τους και των ήρωών του άνδρών μερικών περιπόλων, που έκαλυ- ψαν την υποχώρησι του κυρίου σώματος, πολεμώντας εναντίον εκατό φορές μεγαλύτερου έχθρου. Στην υποχώρησι αυτή, ο Μαγελλάνος έπαιξε πρωτεύοντα ρόλο.

Πολέμησε κατόπιν στο Μαρόκο, όπου τραυματίσθηκε στο άριστερό πόδι κι' έμεινε για όλη του τη ζωή κουτσός. Κατά τη διάρκεια αυ- τής της έκκρατείας, κατηγορήθηκε άδικα για την κλοπή μερικών ζώων κι' ήταν τόση η άγανάκτησις που δοκίμασε γι' αυτό, ώστε, όταν ξαναγύρισε στην Πορτογαλία, παρουσιάστηκε στο βασιλέα Μανουήλ και του ζήτησε, με έντονο ύφος, να εξετασθ ό ίδιος την περίπτωση του και να του αποδόσθ δικαιοσύνη.

— Κι' αν άκόμη θάθελε να το κόμω, δεν έχω τότε καιρό, άπάντησε ο Μανουήλ, που είχε πειραχτή από το βίαιο τόνο της φωνής του.

— 'Αφού είνε έτσι, τότε ού- τε κι' εγώ μπορώ να ύπηρετώ περισσότερο. Έναν άδικο βασι- λέα, είπε ο Μαγελλάνος. Θα πρόσφέρω σε άλλους τις ύπηρε- σίες μου κι' είμαι βέβαιος πως οι ένομοι θα τις εκτιμήσουν κα- λύτερα!...

Εγκατέλειψε τότε την πατρί- δα του και πήγε στη Σεβίλλη, όπου είχε ένα μακρινό συγγενή, τον Ντιέγκο Μπαρμποζά. Κι' εκεί, ο Μαγελλάνος γνώρισε τη μοναδική γυναίκα που αγάπησε στη ζωή του και τον άνθρωπο που μπόρεσε να καταλάβη το με- γάλο σχέδιο που είχε από καιρό στο μυαλό του και που στόχευε από τότε πολύτιμος σύντροφος και βοηθός του.

Η γυναίκα αυτή ήταν η όμορ- φη Βεατρίκη, μοναχοκόρη του Μπαρμποζά. 'Η νέα είχε γοητευ- θή από τις εξωτικές αφηγήσεις του Μαγελλάνου και περισσότε- ρο ίσως από τη δυνατή προσω- πικότητα αυτού του ανθρώπου, που φαινόταν να ξεχωρίζει από όλους τους άλλους.

Οι δυο νέοι άγαπήθηκαν κι' ο γάμος τους έγινε σε λίγο στη Σεβίλλη με τη συγκατάθεσι του Ντιέγκο Μπαρμποζά, που τα μεγαλόπνοα σχέδια του Μαγελλάνου είχαν ενθουσιάσει όχι λιγώτερο από τη Βεατρίκη.

Κατά την ίδια έποχή, ο Μαγελλάνος γνώρισε τον περίφημο ά- στρονόμο και χαρτογράφο Ρουφ Φαλέιρο και του εξέδωσε το μεγάλο σχέδιό του. Το σχέδιο αυτό ήταν να κέρη το γύρο του Κόσμου και να φτάσει στην 'Ανατολή, ξεκινώντας από τη Δυσί.

Το ίδιο σχέδιο είχε άσασχολήσει, ως γνωστόν, και το Χριστό- φορο Κολόμβο. 'Αλλ' η αμερικανική ήπειρος που βρήκε στο δρόμο του, τον έμπόδισε να το πραγματοποιήσει. Πριν από μερικά χρόνια, όμως, ο Μπόλμπας, που είχε φτάσει στην περιοχή του Παναμά, είχε ιδί από το ύψος του μεγάλου καταρτιού του πασιού του, τη Θάλασσα του Νότου, που άπλωνόταν από το αντίθετο μέρος. Ο Μαγελλάνος έκανε λοιπόν, τη σκέψι πως ύπρχε πιθανόν ένα πα- ραμα που έκανε τον 'Ατλαντικό να επικοινωνή με τη Θάλασσα του Νότου. 'Αν αυτή η σκέψι ήταν σωστή, τότε το σχέδιό του θα μπο- ρούσε να πραγματοποιηθή.

Ο Μαγελλάνος, αφού έκαμε διαφόρους ύπολογισμούς μαζί με τον Φαλέιρο, παρουσιάστηκε στο βασιλέα της 'Ισπανίας Κάρολο Σο, που ενθουσιασμένος άμέσως από το σχέδιό του και τον ένόησε για να το πραγματοποιήση.

— Έτσι, στις 20 Σεπτεμβρίου του 1519, πέντε πλοία έφευγαν από το λιμένα του Σάν Λουκά, κοντά στις έκβολές του Γκουαταλ- κιβίρ, προς το άγνωστό!... Τα πλοία αυτά ήταν η ναυαρχη «Τρι- νταντ» το «Σάντ 'Αντόνιο», η «Κονσεψιόν», η «Βικτωρία» και το «Σάντ 'Ιάγκω».

Πάνω στην προκυαία, στεκόταν η Βεατρίκη. Καθώς η «Τρι- νταντ» περνούσε από μπροστά της σκώσε ψηλά το μικρό γυιό της Ντιέγκο, για να μπορεί ο πατέρας του να τον ιδί άκόμη μία φορά. Ήταν έγκυος πάλι, εκείνη την έποχή, και, σε λίγο, θα

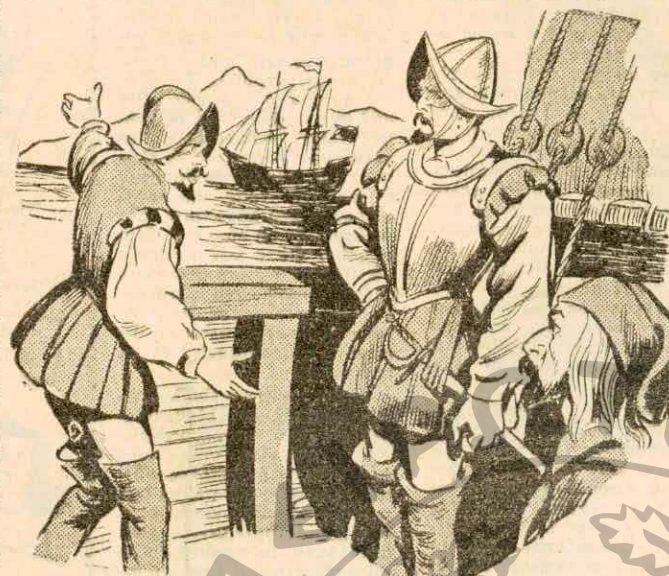
Μαγελλάνος, ο κουτσός θαλασσοπόρος

κυβέρνησι των σκαφών. Έγιναν τότε πολλές μικροσυμπλοκές και, σε κάποια απ' αυτές, ένας από τους έμπιστους του Καρταχένα, ο Γκασπάρε Κουεζάντα, μαχαίρωσε έναν από τους ύπασπιστές του Μαγελλάνου...

Άλλ' ο άτρόμητος θαλασσοπόρος κατάφερε να γίνει κύριος της καταστάσεως και συγκρότησε άμέσως ένα δικαστήριο που δίκασε τους πρωταίτιους. Ο Ζουάν ντε Καρταχένα, ο έμπιστός του Γκα- σπάρε Κουεζάντα, κι' ένας ιερέας, που είχε ξεσηκώσει με τα κηρύγ- ματά του τα πληρώματα, καταδικάσθηκαν σε θάνατο. Άλλ' ο Μαγελλάνος δεν ήθελε να βάζη τα χέρια του στο αίμα. Γι' αυτό, τους έδωσε ένα άρκεβούζιο, μπορούσι, ένα ασή με νερό και τρόφιμα για τρεις ήμερες, και τους αποβίβισε στην ακτή.

— 'Ας αποφασίσθ ο Θεός για την τύχη σας! τους είπε με με- αλγοφωβία.

Στις 29 Μαΐου, το «Σάντ 'Ιάγκω» προσέκρουσε σε μία ύφαλο και βυθίστηκε. Το πλήρωμά του, όμως, πρόφτασε να επιβιβασθί στις βάρκες και να σωθή.

Στις 21 'Οκτωβρίου του 1520, ο Μαγελλάνος ανακάλυψε τον περί- φημο πορθμό...

πρόλο σχέδιό του. Είχε φτάσει στην 'Ανατολή, ξεκινώντας από τη Δυσί.

Κατά την παραμονή του, όμως, σ' αυτό τα νησιά, έκαμε την άπε- ρισκεψία ν' αναμείνη στις διαμάχες των 'Ιθαγενών και βρήκε το θά- νατο στις 27 'Απριλίου του ίδιου έτους πολεμώντας εναντίον του βασιλέα της Σεμπου.

Από τους συντρόφους του, είχαν άπομείνει μόνο 115. 'Απο- φασισαν τότε να κάψουν την «Κονσεψιόν», που είχε χάσει όλο σχε- δόν τον πλήρωμά της και με τα δυο άλλα πλοία πήραν το δρόμο της επιστροφής. Κοντά στις Μαλλάγκας, αναγκάσθηκαν επίσης να εγκαταλείψουν τη ναυαρχίδα «Τρινταντ» και να συγκεντρωθούν όλα πάλι στη «Βικτωρία».

Ο Σεπτεμβρίου 1522. Έπειτα από τρία χρόνια άπομείνης, η «Βι- κτωρία» έπλεε από λιμένα του Σάν Λουκά. Πάνω σ' αυτήν βρί- σκόνταν μόνο 18 άνδρες. Όλοι οι άλλοι είχαν πεθάνει από άρρω- στίες κατά τη διάρκεια ή τους είχαν άρπάξει οι άγριες θυσίες που συνάντησαν...

Οι άνθρωποι αυτοί, έμφοιτοι και ξεσκουφωτοι, σύρθηκαν με τα γόνατα ως τη μητροπολι της Σεβίλλης, για να εύχαιρισθουν το Θεό που τους είχε επιτρέψει να ξαναβούν την πατρίδα τους. Έ- πειτα φόρεσαν καινούργιες στολές και ξεκίνησαν για τη Μαδρίτη, όπου ο βασιλιάς Κάρολος Σος τους δέχτηκε με μεγάλες τιμές και περιποιήσεις.

Μέσα στα τρία αυτά χρόνια, η Βεατρίκη και τα δυο παιδιά της είχαν πεθάνει από μια επιδημία πανόλους, που ξέσπασε, ξαφνικά, στη Σεβίλλη. Έτσι, από την οικογένεια του μεγάλου θαλασσοπό- ρου δεν άπομείνε κανείς.

Άλλ' ο όνομά του ζή αιώνια μεταξύ των ανθρώπων, συμβολί- ζοντας μία από τις μεγαλύτερες κατακτήσεις στην περιοχή της έπι- στημης και της προόδου.

ΜΙΑ ΤΥΧΕΡΗ ΚΟΠΕΛΛΑ

Η ιστορία της Σουζάνας 'Ερρικσεν (ή- ριστερη στη φωτογραφία μας) είναι γρή- γις ύπερβολή καταληκτική. Το 1943, ήταν 14 χρονών όταν οι Ράσοι την ά- φηγαν από το σπίτι της στο Βερολίνο. 'Υστερα από έξαση αιχμαλωσία η Σου- ζάνα ξαναγύρισε στην πατρίδα της, όπου έξελέγη κμης Γερμανία του 1951. Έγι- νε άκόλουθος περιζήτητη ως μαννεκέν και ως φωτομοντέλο. Πέρουσι άποφάσεις ν' ά- νοιξη δικό της οικο μόδας και κάνει τό- ρα χρυσές δουλειές. Τα κέρη της είνε τεταία ώστε οι δολοφονικές κινηματο- γραφικές προτάσεις να της άφίνουν τε- λείως άσυγκίνητη.

Σημεία κινδύνου στη ζωή μας

Στην αρχή του βίου

Δεν τελειώσαμε, στο προηγούμενο τεύχος μας, με τα συμπτώματα που έχουν κάπως σοβαρή σημασία, στα μικρά παιδιά. Υπάρχουν και μερικά άλλα ακόμη, όχι λιγότερο σπουδαία:

Ενοχλήσεις στην άρθρωση του γοφού.— Ένας πόνος σ' αυτή την άρθρωση, που κάνει το παιδί να κουτσάινει, ίσως ν' αποτελεί προοίμιο μιας μακράς και βασανιστικής ασθένειας της άρθρωσης. Είναι απαραίτητο λοιπόν να ζητηθεί άμεσα η γνώμη ενός ορθοπεδικού γιατρού.

Κούρτσωση της σπονδυλικής στήλης.— Όταν η σπονδυλική στήλη του παιδιού αρχίζει να κυρτώνεται, προς τα έξω ή προς τα μέσα, οι γονείς πρέπει να το πάνε, χωρίς άσκοπο, σ' ένα καλό ορθοπεδικό. Με μεγάλη προσπάθεια και ποσοχή, μπορεί να περιοριστεί στο ελάχιστο αυτή η παραμόρφωση.

Δυσμορφίες εκ γενετής.— Ένα έντονο αλλοιψισμό, αυτό που πετάνε, σχισμένο χείλος, σημάδια στο πρόσωπο, κλπ. πρέπει να διορθώνονται εγκαίρως, προτού πληγώσουν το παιδί, δι' από τις ειρωνείες των συνομηλίκων του.

Πλημμελής σεξουαλική ανάπτυξη.— Οι γονείς πρέπει να ενδιαφέρονται, αν ένα αγόρι ή ένα κορίτσι δεν παρουσιάζει τα σημεία της εφηβείας γύρω απ' τα 14 χρόνια του. Στην περίπτωση αυτή, χρειάζεται ίσως ορμόνες, κατά τις υποδείξεις ειδικού ενδοκρινολόγου. Δεν πρέπει έξ' άλλου να παραμεληθεί ποτέ από τους γονείς η περίπτωση της «κρυψορχίας».

Όταν οι γεννητικοί αδένες (ο ένας ή και οι δύο) μείνουν κρυμμένοι στο εσωτερικό της κοιλίας, μπορεί ν' ατροφήσουν και ν' χάσουν τις αναπαραγωγικές τους ικανότητες. Μπορεί επίσης να μεταβληθούν σε καρκινώματα. Ας άψισουμε δε και τις ειρωνείες, που θα πληγώσουν το παιδί αν το ελάττωμα του γίνει αντιληπτό από τους συνομηλίκους του. Η διόρθωση γίνεται με μια εύκολη συνήθεια κι' ακίνδυνη χειρουργική επέμβαση.

Σημεία ψυχώσεων.— Είναι σημεία κινδύνου να μένει ένα παιδί συνεχώς κλεισμένο στον εαυτό του, μακριά από τις συντροφίες και τα

παιχνίδια των άλλων. Δείχνει αρχή νευρώσεως. Τα παιδιά που έχουν τέτοιες τάσεις, είναι συνήθως δυστροπα, απειθαρχητα και δεν μαθαίνουν εύκολα τα μαθήματά τους. Μπορεί επίσης να είναι άσυνήθιστα «ζημιαρικά», σκληρά προς τα μικρά ζώα και ονειροπόλα.

Βραδύτης αντίληψης.— Αν οι γονείς υποπτεύονται πως δεν αναπτύσσεται κανονικά η αντίληψη του παιδιού τους, πρέπει να συμβουλευθούν εγκαίρως ένα ειδικό.

Και τώρα, ως προχωρήσουμε στα σημεία κινδύνου, που εκδηλώνονται κατά τη νεανική ηλικία και των δύο φύλων:

Ελλειψες ενεργητικότητας.— Είναι πολύ ανησυχητική η ελάττωση της ενεργητικότητας και της χαράς της ζωής. Όταν π. χ. ένας φοιτητής αρχίζει να ύστερη στις σπουδές του και να μη βρίσκει πια ενδιαφέρον στους φίλους του και στα ωραία κορίτσια, πρέπει να εξετασθεί προσεκτικά από ένα γιατρό, για να εξακριβωθεί μήπως πάσχει από κάποια χρόνια μολυσματική ασθένεια (π. χ. φυματίωση) ή από νευρώση. Συχνά όμως, η αιτία μιας τέτοιας μεταβολής είναι απλώς και μόνον η απώλεια ενδιαφέροντος του νέου για τις σπουδές του, που του φαίνεται τότε υπερβολικά δύσκολες, άχαρες και κουραστικές.

Ψυχικές διαταραχές.— Αν υπάρχει μια οικογενειακή προδιάθεση γις ψυχώσεις, ο νέος (ή η νέα) υπολείνεται να παρουσιάσει προβλήματα προσαρμογής στη ζωή. Σε μια τέτοια περίπτωση, χρειάζεται, τις συμβουλές ενός καλού ψυχιάτρου. Είναι ανησυχητικές, μεταξύ άλλων, οι περιπτώσεις των νέων που θεωρούν «ακάθαρτα και αηδιαστικά» το φυσικό έρωτα. Νέοι καταγόμενοι από γονείς ψυχοναρκιστές, αλκοολικούς, επιληπτικούς, κλπ., παρουσιάζουν συνήθως τις πρώτες νευροψυχικές ανωμαλίες μετά την εφηβική ηλικία και στα πρώτα νεανικά τους χρόνια. Θάπρεπε λοιπόν να υπάρχει σε κάθε πανεπιστήμιο ένας ψυχίατρος, για την παρακολούθηση των φοιτητών. Έξ' άλλου, πρέπει να ανησυχήσουν οι γονείς ενός νέου ακοιμώντου, που δεν έχει φίλους ούτε φιλενάδες και που του άρεσει να κάνει μακρινούς περιπάτους ολόμονος.

Σκληροκοιτίτις.— Αν ο νέος έπαθε μια ή περισσότερες κρίσεις «όξείας δυσπείας» με πόνους στην κοιλιά, μπορεί να πάσχει από υποξεία σκληροκοιτίτιδα. Σε τέτοια περίπτωση, χρειάζεται έγκαιρη, σωστή και συνεχής φαρμακευτική.

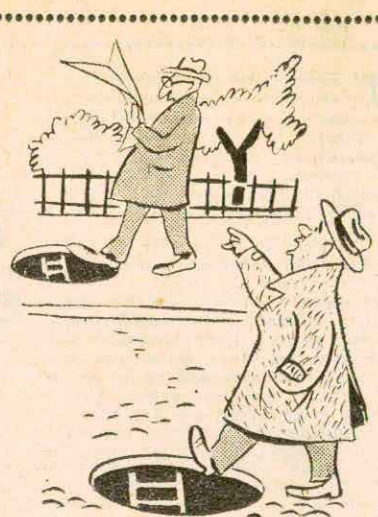
Καρδιακές ενοχλήσεις.— Η ταχυπαλμία, η αρρυθμία (άκανόνιστοι παλμοί), ή ταχυσυγμία ή ο άτακτος σφυγμός σπάνια αποτελούν σημεία κινδύνου της καρδιάς. Η «ανάγκη αέρος» που κάνει μια νεύρική γυναίκα να ανοίγει το παράθυρο της για ν' αναπνεύσει περισσότερο οξυγόνο, δεν δείχνει καρδιακή πάθηση, αλλά απλή νευροπάθεια. Επίσης οι λιποθυμίες και οι ζάλες δεν είναι συμπτώματα καρδιακής παθήσεως. Όταν μια νέα γυναίκα, που πάσχει από την καρδιά της, μείνει έγκυος, μπορεί να αισθάνεται κάποια δύσπνοια, να βέλη τη νύχτα δυο-τρία μαξιλάρια, να έξη βήχα, και να πρήζονται οι αστραγάλι της προς το τέλος της ημέρας απ' την ορθοστασία.

Νευροκυκλοφοριακές διαταραχές.— Όρισμένοι νέοι, ιδίως δε όσοι έχουν κληρονομική προδιάθεση προς την νευροπάθεια και «ήν αρτηριακή υπέρταση (πίεση) παραινούνται για ενοχλήσεις, που φαίνονται εκ πρώτης όψεως σαν συμπτώματα καρδιακής παθήσεως, αλλά δεν είναι πραγματικά. Πρόκειται, στις περιπτώσεις αυτές, για διαταραχές νευρικής φύσεως, που τείνουν να γίνουν ισόδιες. Τα άτομα αυτά έχουν συχνά κρούα και υγρά χέρια, και οι κνημείς τους μελανιάζουν το χειμώνα. Ακόμη κι' η ελαφρότερη σωματική άσκηση ή ταράχη τους προκαλεί παλμούς και δύσπνοια. Δεν υπάρχει όμως λόγος ν' ανησυχούν. Ούτε και μπορούν να κάνουν τίποτε σπουδαίο για να διορθώσουν αυτή την κατάσταση—εκτός ίσως από μια γενική τονωτική θεραπεία του νευρικού των συστήματος.

Ημικρανία.— Πολλοί νέοι, ιδίως δε κοπέλλες, υποφέρουν από πονοκεφάλους, που τους εξαντλούν, τους φέρνουν μια υπερευαίσθησία και τους κάνουν τη ζωή μαρτυρική. Εύτυχως όμως, σπάνια οι ημικρανίες τους συνδέονται με καμιά σοβαρή ασθένεια, κι' έτσι οι περισσότεροι απ' αυτούς φτάνουν αίσίως σε βαθιά γεράματα.

Μία μέθοδος για τους κρυφούς

Μία νέα μέθοδος διδασκαλίας «διαβάσματος» της οικίας στα χείλη επινοήθηκε για τους κρυφούς στην Αμερική. Χρησιμοποιεί ένα βιβλίο 20 σελίδων, με διαστάσεις 1,20 επί 1,50. Σε κάθε σελίδα του υπάρχει μια εικόνα του ίδιου γυναικείου προσώπου, αλλά με την περιμέτρο των χειλιών αλλαγμένη βαθμιαία, καθώς προφέρει μια κοινή φράση, όπως π. χ. «Εύχαιστο πολύ». Όταν λοιπόν άψισουμε να ξεφύγουν γρήγορα οι σελίδες ανάμεσα στα δάχτυλά μας, τα χείλη φαίνονται σαν να κινούνται και να προφέρουν αυτές τις λέξεις. Το πρόβλημα όμως είναι να βρεθεί ένα είδος χαρτί λεπτού και συγχρόνως ανθεκτικού στη συνεχή χρήση.

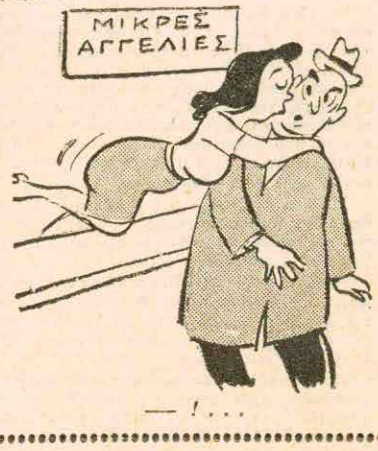
— Αϊ! Το νου σου, κύριε!

— Κορίτσα, θά πλύνεις τα πιάτα... Γράμματα, θά πάω στο σινεμά!...

«Κύριος διαθέτων διαμέρισμα, ζητεί να γνωρίσει νέαν, με σκοπόν τον γάμο».

— !...

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ των περιστεριών

Το κόρτε, ο νόμος και το γτίσιμο της φωλιάς τους

Όταν θέλουμε να πούμε για έναν άντρα και μια γυναίκα πως αγαπιούνται πάρα πολύ, πως δεν χωρίζουν ποτέ ο ένας από τον άλλον και πως είναι πιστοί στον έρωτά τους μέχρι θανάτου, τότε λέμε πως οι δυο τους μοιάζουν «σαν περιστέρια». Γιατί άραγε το λέμε αυτό; Τόσο μεγάλος είνε ο έρωτας των περιστεριών; Ας κάνουμε λοιπόν μια βόλτα σ' έναν περιστερώνα κι' ας δούμε πως ζουν και πως έρωτεύονται τα περιστέρια.

Μόλις έρθη η άνοιξη ο περιστερώνας αλλάζει όψη. Ένώ μέχρι τώρα τα περιστέρια γυρίζουν από την καθημερινή βόλτα τους και κουράζονται ήσυχα - ήσυχα στη φωλιά τους από δω και μπρος η ζωή τους αλλάζει. Οι βόλτες τους γίνονται όλο και πιο σύντομες, βιάζονται να γυρίσουν γρήγορα στη φωλιά τους για να διαλέξουν το ταίρι τους και να χτίσουν το νοικοκυριό τους. Τα περιστέρια τους αυτόν τον καιρό μοιάζουν πάρα πολύ με τα φερίματα των ανθρώπων. Και τα αρσενικά και τα θηλυκά περιστέρια παρουσιάζουν τους ίδιους διαφορετικούς χαρακτήρες που παρουσιάζουν οι άνθρωποι. Και σ' αυτά βρίσκει κανείς το χυδαίο χαρακτήρα, το φιλόνοικο, τον πεισματάρη, τον εύαισθητο, το ρωμαντικό. Όρισμένα περιστέρια είναι δουλεμπάνα και οίκονομα, άλλα είναι τεμπέλικα και άλλα πάλι άστατα.

Όταν τα περιστέρια ενώνονται, ή ένωση τους είναι για όλη της ζωής. Στις αρχές της άνοιξης τα παλιά ζευγάρια ξαναφτιάχνουν το νοικοκυριό τους και τα νέα περιστέρια φάχνουν να βρουν το ταίρι τους. Τα αρσενικά κορτάζουν τα θηλυκά, γουργουρίζουν, φουσκώνουν το λαμό τους για να δείξουν τα ωραία γυαλιστερά φτερά που τα στολίζουν. Αλλά η περιστερά δεν φαίνεται να δίνει σημασία σ' αυτές τις φιγούρες! Μένει αδιάφορη, τούλάχιστον όσο το αρσενικό δεν εκδηλώνει κάπως πιο έντονα τον πόθο του. Μερικές φορές μάλιστα δεν αρκείται στην αδιαφορία, αλλά δίνει στο νεαρό μερικά γερά χτυπήματα με τη φτερούγα της, που είνε σα να λέει: «Κυτάξτε τί αυθάδης που είνα!»

Κατά βάθος όμως όλα αυτά τα κάνει η θηλυκιά, γιατί θέλει να τραβήξει την προσοχή των αρσενικών, και με τον τρόπο της διαλέγει εκείνον που της αρέσει. Συνήθως διαλέγει τον πιο επιθετικό. Πολλές φορές συμβαίνει κι' εδώ, όπως στους ανθρώπους, να ζευγαρώνουν τα δυο άκρα αντίθετα.

Όταν ζευγαρωθούν, τα περιστέρια γνωρίζουν τις ίδιες εύτυχισμένες ημέρες που περνούν οι νεόπαντροι. Το ένα δεν αφήνει το άλλο ούτε για μια στιγμή. Σφιγγονται, φιλιούνται και χαϊδεύονται με έναν τρόπο πάρα πολύ σκανδαλιστικό. Περνούν μέρες ευδαιμονίας, γεμάτες αγάπη και νάδι.

Κάποτε ο ιδιοκτήτης ενός μεγάλου περιστερώνα έζητσε από ένα φίλο του να τον δανείσει για λίγον καιρό ένα θαυμασίο περιστέρι, που είχε, για να το ζευγαρώσει με δική του θηλυκιά και να φτιάξει έτσι μια καινούργια ράτσα.

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 και 5-7 ως και επί συνεντεύξει. Χάρ. Γρικωπή 113 - Τηλ. 613 610.

Ο φίλος του, πρόθυμα, του έστειλε το περιστέρι του. Κατενθουσιασμένος αυτός το πήρε, τόβαλε στην καλυτρη φωλιά, που είχε και το τάιζε με την πιο εκλεκτή τροφή που υπήρχε. Μάταια όμως!

Το ξενητεμένο περιστέρι από την ημέρα που χώρισε από το ταίρι του και έφυγε από τη φωλιά του, βυθίστηκε, αμίλητο, σε μια βαρεία μελαγχολία. Έμενε ακίνητο στη φωλιά του και παρ' όλο που του έφεραν δωδεκάδες όμορφες περιστέρες, δεν θέλησε να ζευγαρωθεί με καμιά. Μέρα με την ημέρα αδυνάτιζε και γουργούριζε πένθιμα, απελπισμένο, γιατί έχασε την αγάπη του.

Απογοιτεύθηκε λοιπόν ο καινούριος κύριός του και το έστειλε πίσω στο φίλο του, πεθμένο σχεδόν από την πείνα και τη δίψα. καταλασπωμένο και κατακουρασμένο.

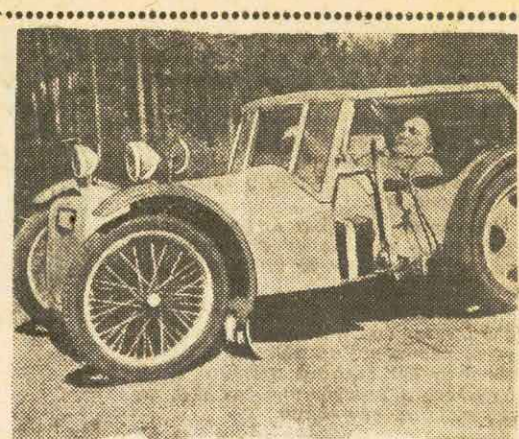
Μόλις όμως το παρέλαβε ο παλιός αφέντης του και το πήγε με το πανέρι που του το έστειλαν στην περιστερώνα, ή χαρά του περιστεριού, που ξαναβρήκε το γνωστό περιβάλλον του και την παλιά αγάπη του, ήταν πραγματικά απείρησπη. Βγήκε αμέσως από το πανέρι του και φτερούγισε γοήνορα προς την παλιά του φωλιά, γουργούριζε χαρούμενα, γάιδε με τις φτερούγες του την περιστερά που ήταν μόνη τόσο καιρό σφιγγόταν απάνω της και της έκανε νίλια δυο σκέρτα για να της δείξη πως ποτέ δεν την ξέχασε και πως μόνο αυτήν αγαπούσε!...

Μολονότι στην αγάπη ή θηλυκιά έχει την πρωτοβουλία και αυτή διαλέγει το ταίρι της, στην εκλογή της φωλιάς το αρσενικό έχει τα πρωτεία. Χρειάζεται όμως και ή έγκριση της συζύγου, γι' αυτό πολλές φορές ή σύζυγος απορρίπτει τις προτάσεις του αρσενικού κι' επισημαίνεται μαζί πολλά μέρα πριν καταλήξουν που τελικά θα σταθούν. Στην κατασκευή της φωλιάς που είναι μια σωστή ιερατελεστική συνεργασία και οι δυο. Αυτός μαζεύει το υλικό και το φέρνει στο ράμφος του, εκείνη υποδέχεται το φορτωμένο σύζυγό της με γουργουπτά και με ένα σωρό άλλα δείγματα αγάπης. Εκείνος όμως δεν αφήνει αμέσως το φορτίο του. Θέλει πρώτα να εξηγήσει στη σύνταξή του πως κοπίασε πολύ για να το βρή, και πως με τέτοιο υλικό ασφαλώς ή φωλιά τους θα γίνει περίσπνη!

Στην εκκόλαση των αυγών παίρνουν μέρος και οι δυο. Κάθε τόσο ο ένας αντικαθιστά τον άλλον. Συνήθως το βράδυ κάθεται στα αυγά ή θηλυκιά και το πρωί το αρσενικό περιστέρι.

Κατόπιν μόλις σκάσουν τα αυγά και βγούν τα μικρά περιστεράκια, έινον ανάγκη, ακοιώς όπως τα μωρά από ειδική τροφή. Οι γονείς τότε τα τσιζουν με το λεγόμενο γάλα του περιστεριού, ένα υγρό που το βνάζουν από το στόμα τους. Τις πρώτες μέρες τα μικρά μόλις μπορούν να σηκώσουν το κεφάλι τους για να πάρουν την τροφή τους, αλλά γρήγορα μεγαλώνουν και παίρνουν δύναμεις.

Σε δυο βδομάδες τα πιτσιρικάκια μπορούν να κινηθούν κάπως. Από εδώ και πέρα ή υπέρτα παύει να ταίξη παύτουντα ολό και ο πατέρας αναλαμβάνει να τα μάθη πωλά και παρουν και πως θα βρσκουν την τροφή τους. Τα μαθαίνει επίσης να γνωρίζουν την καλή τροφή και τότε δείχνει πως θα τη βρσκουν. Στις τέσσερες εβδομάδες αφού μάθουν όλα τα απαραίτητα μπορούν πια να πατάξουν ελεύθερα με τις δικές τους δυνάμεις. Έτσι τελειώνει ο κύκλος του έρωτος δυο περιστεριών.

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΛΥΤΟΣ ΣΦΟΦΕΡ

Ο Γερμανός Νικόλαος Ρεντλάν, παράλυτος και στα δυο του πόδια, σχεδίασε μόνος του κι' έφτιαξε το αυτόκινητο που βλέπετε στη φωτογραφία μας και που το οδηγεί ο ίδιος, εξαπλωμένος. Με το αυτόκινητο του αυτό ο θαρραλέος άνθρωπος έχει διανύσει μέχρι σήμερα πάνω από 200.000 χιλιόμετρα! Το γκάκι, το φρενό, το κλάδον, όλα είναι συσκευασμένα σ' ένα μοχλό που χειρίζεται με το άριστερό του χέρι, ενώ με το δεξί του κρατάει το βολάν.

ΠΑΡΑΕΝΑ ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΑ

Ο Μπίλλυ Ντάγκλας από το Κέη Γουέστ της Φλωρίδας στοίχημα έκανε με δυο φίλους του, πως μπορεί να διανύσει με το ποδήλατό του μέσα σε τρία χρόνια 150.000 χιλιόμετρα. Ο Μπίλλυ φαίνεται πως θα κερδίσει το στοίχημα, γιατί αν και περπατάει μόνον 22 μήνες έκανε κίλας με το ποδήλατό του 115.000 χιλιόμετρα. Έτσι ελπίζει σε μερικούς μήνες να ανταμειφθεί για τις ταλαιψίες του, εισπράττοντας το στοίχημα που φτάνει στο ποσό των 1.000 δολαρίων!

ΟΥΡΑΝΙΑ ΒΛΗΜΑΤΑ

Ο δογκλίθος αυτός μεσα στις τρύπες του οποίου κάθονται δυο πατάκια, είναι ένας μετεωρίτης βάρους 20 τόννων που έπεσε κοντά στο χωριό Βυλαχέρ της πολιτείας Όρεγκον της Αμερικής. Ο μετεωρίτης αυτός είναι ο τέταρτος σε μέγεθος, απ' όσους έχουν πέσει μέχρι σήμερα απάνω στη Γη.

Δέν υπήρχε πιά αγαπημένο ζευγάρι από το δόγη 'Ιωάννη Κονταρίνι και τη γυναίκα του. Κι' αν κάτι τους λυπούσε, ήταν πως δεν είχαν αποκτήσει παιδιά.

Μία μέρα, όμως, ο Θεός άκουσε τις παρακλήσεις τους και τους έδωσε ένα κριτσάκι. Είχε έρθει στον κόσμο την ημέρα της 'Αγίας Μαργαρίτας και γι' αυτό το βάπτισαν με τ' όνομά της.

Η Μαργαρίτα ήταν ένα ασθενικό πλάσμα. Μεγάλωσε με κόπο κι' οι γονείς της φοβόντουσαν πάντα πως θα την έχαναν μέσα από τα χέρια τους.

Κι' όμως στα δεκαπέντε της χρόνια, ήταν μια πολύ όμορφη νέα. Μα η ομορφιά της είχε κάτι το αέρινο και το αιθέριο. Θάλεγε πως δεν ήταν ένα ζωντανό πλάσμα, αλλά ένας άγγελος, μία ψυχή, που δεν είχε τη θέσι της σ' αυτόν τον κόσμο.

Η δόγισσα που φοβόταν πάντα για τη ζωή της πολυαγαπημένης της κόρης, αποφάσισε τέλος να την πάρει μαζί της και να φύγουν από τη Βενετία.

— Την κόρη μας την πειράζει η ύγρασις, είπε στον άντρα της. Τί θα έλεγες αν πηγαίναμε να ζήσουμε μερικά χρόνια στο σπίτι που έχουμε στη Σύρο;...

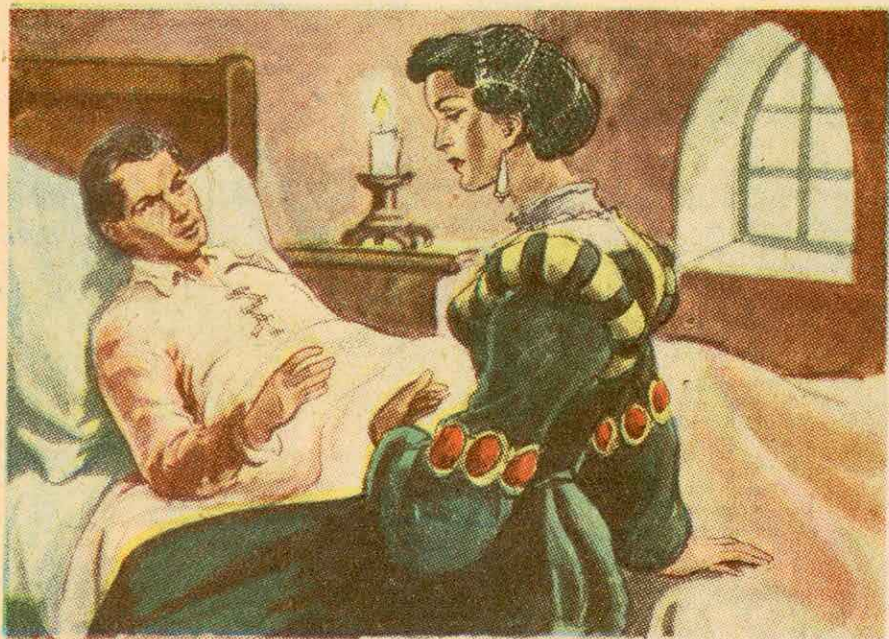
Την εποχή εκείνη, η Σύρος ήταν σαν να βρισκόταν στην άλλη άκρη του κόσμου. Μα ο 'Ιωάννης Κονταρίνι είχε ακούσει πολλά για

Η ιστορία του Δοτή

Ιστορικό διήγημα

δεν βρισκόταν πιά στη ζωή. Είχε πεθάνει. Ο θάνατος του συζύγου της είχε βυθίσει τη δόγισσα Κονταρίνι σε μεγάλη λύπη. 'Αλλ' από τ' άλλο μέρος έκανε τη σκέψη ότι η κόρη της κι' αυτή δεν είχαν κανένα λόγο για να μείνουν περισσότερο στη Βενετία κι' έτσι αποφάσισε να ξαναγυρίσουν στη Σύρο.

— Δεν μπορούμε να φύγουμε, μητέρα της είπε η νέα, όταν τόσο άνθρωποι πεθαίνουν κάθε μέρα γύρω μας.

Η Μαργαρίτα δεν έφυγε καθόλου από κοντά του...

το όμορφο κλίμα των Κυκλάδων κι' όπως έλατρευε κι' αυτός την κόρη του, έδωσε πρόθυμα τη συγκατάθεσή του.

— Κάθε φορά που οι κρατικές υποθέσεις θα μου το επιτρέπουν, θάρχωμαι να σας βλέπω, είπε στη γυναίκα του και στην κόρη του.

Η δόγισσα κι' η Μαργαρίτα έφυγαν κι' έπειτα από ένα ταξίδι που κράτησε πάνω από τρεις εβδομάδες, έφτασαν στην Έπαυλί τους, που ύψωνόταν ανάμεσα σ' ένα δάσος από πεύκα, στην πλαγιά ενός βουνού.

Πέρασαν έτσι τρία χρόνια. Ο δόγης ήταν πάντα τακτικός στις επισκέψεις του. Μα τον τέταρτο χρόνο δεν πήγε στο νησί.

Η δόγισσα κι' η κόρη της έμαθαν το λόγο έπειτα από αρκετούς μήνες, από ένα καράβι Γενοβέζων που έφτασε στη Σύρο. Μία τρομερή επιδημία είχε ξεσπάσει στη Βενετία. Η πανώλης βέριζε τους κατοίκους και κάθε μέρα μεγάλωνε ο αριθμός των θυμάτων. Κανένα καράβι δεν έφευγε πιά από το λιμάνι, ούτε πλησίαζε εκεί.

— Πρέπει να πάω κοντά στον πατέρα μου, είπε η Μαργαρίτα.

Για να πάνε από τη Σύρο στη Βενετία χρειάστηκαν πάνω από ένα μήνα. Κι' όταν έφτασαν εκεί, ο δόγης 'Ιωάννης Κονταρίνι

Πέσσε κάμποσος καιρός.

Ένα βράδυ, η Μαργαρίτα άκουσε ένα γλυκόλαλο τραγούδι, που ανέβαινε από το δρόμο. Προτού καν ανοίξει το παράθυρό της, για να ιδεί τον άνθρωπο που τραγουδούσε, τον είχε αναγνωρίσει από τη φωνή του. Ήταν ο νέος που είχε σώσει από το θάνατο.

Το τραγούδι του ανέβαινε μελωδικό μέσα στη νύχτα.

Η Μαργαρίτα είχε την εντύπωση πως είχε μεταφερθεί ξαφνικά σ' έναν παραμυθένιο κόσμο. Κι' όταν αυτό το τραγούδι έσβησε, όλα γύρω της της φάνηκαν άδεια και χωρίς νόημα.

Και το τραγούδι αυτό που έκανε την ψυχή της να σκιρτά από μια υπερκόσμια χαρά ακούστηκε και την άλλη νύχτα κι' άλλες πολλές...

Η τρομερή επιδημία είχε αρχίσει τώρα να υποχωρή. Και, μία μέρα δεν ξαναγίγνε πιά λόγος γι' αυτήν. Είχε εξαφανισθεί.

Έγιναν τότε ευχарιστήριες δεήσεις και γιορτές που κράτησαν πολλές μέρες. Εκείνοι που είχαν επιζήσει έκλαιγαν βέβαια, τους δικούς τους, μα από τ' άλλο μέρος, χαίροντουσαν για τη δική τους σωτηρία.

Στις γιορτές αυτές η Μαργαρίτα, γι' αναμνηστική της αφοσίωσης που είχε δείξει, ανακηρύχθηκε «δεσποίνα της Βενετίας» κι' ο καινούργιος δόγης 'Ιούλιος Γκριμάλντι, θέλοντας να την τιμήσει περισσότερο, τη ζήτησε για γυναίκα του.

Η Μαργαρίτα δεν μπορούσε ν' αρνηθεί την πρότασή του κι' ωστόσο, από κάμποσο καιρό τώρα είχε την εντύπωση πως η καρδιά της δεν της άνηκε πια και πως κάποιος άλλος την εξουσίαζε. Γι' αυτό προσπαθούσε ν' απομακρύνει όσο μπορούσε τη μοιραία ημέρα του γάμου. 'Αλλά δεν μπόρεσε και να τον ματαιώσει.

Σ' όλο τον καιρό της μνηστείας της, ο νεαρός τραγουδιστής δεν είχε ξαναφανεί κάτω από τα παράθυρά της. Τον ξουσαίειδε μόνο την παραμονή της ημέρας που είχε οριστεί για το γάμο της πάνω στη γαλέρα, όπου βρισκόταν μαζί με τον μνηστήρα της και τους προσκαλεσμένους τους. Γιατί ο δόγης είχε αποφασίσει ότι οι γάμοι τους θα γίνονταν πάλι στη θάλασσα κι' η γαλέρα του με τους μελλονύμφους και τους άρχοντες της Βενετίας είχε ανοιχθεί από το περασμένο βράδυ στο πέλαγος.

Η Μαργαρίτα χλώμιασε βλέποντας, ξαφνικά, μπροστά της το νεαρό τραγουδιστή. — Τί είχες γίνει τόσο καιρό, Τζιάκομο; τον ρώτησε.

— Δεν έπρεπε να σας ενοχλώ με τα τραγούδια μου, μαντόνα, της απάντησε κατεβάζοντας το κεφάλι.

— Και πώς βρέθηκες στη γαλέρα;

— Ήθελα να σας ξαναδώ για τελευταία φορά...

— Όα μου τραγουδήσεις απόψε, Τζιάκομο;

— Η μαντόνα δεν έχει παρά να διατάξει...

Η Μαργαρίτα ήθελε να πηδήσει σκαρφαλώνοντας πάνω στο «μπαστούνι» της πλώρης και κρύφτηκε ανάμεσα στα πανιά και τα σχοινιά.

— Έδώ δεν θα μπορέσουν να με βρουν, είπε. Τραγουδήσέ μου Τζιάκομο...

Ο νεαρός τραγουδιστής γονάτισε μερικά βήματα πιο πέρα κι' άρχισε το τραγούδι του.

Η φωνή του ανέβαινε στην αρχή σαν ψίθυρος. 'Αλλά δυνάμωσε όλοένα και σε λίγο άνηχησε σ' όλο το πλοίο.

Ο δόγης, οι προσκεκλημένοι του, οι αξιωματικοί του σκάφους, οι ναύτες άρχισαν σιγά - σιγά να μαζεύονται στην πλώρη.

Ο 'Ιούλιος Γκριμάλντι είχε διακρίνει σε μία στιγμή τη μνηστήρα του πάνω στο «μπαστούνι» της πλώρης. Περιμένα ωστόσο να τελειώσει το τραγούδι για να πάη κοντά της.

Αλλ' άδικα την άναζητησε τότε. Η Μαργαρίτα δεν βρισκόταν εκεί, ούτε πουθενά αλλού...

Στη Βενετία είπαν πως η νέα, που αναπαύσε κρυφά το νεαρό τραγουδιστή, είχε πέσει στη θάλασσα για να μην αναγκασθεί να γίνει σύζυγος του δόγη. Κι' όλοι έκλαψαν το χωρό της άμοιρας Μαργαρίτας.

Το βράδυ της άλλης ημέρας ένας νέος άνοιξε τις φλέβες του σ' ένα μικρό σπιτάκι κοντά στην ακτή των Σαλόν.

ANTONIO ΦΟΙ ΚΑΖΑΡΥ

Η όστεομυελίτις ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Οι επικίνδυνες επιπλοκές της

Η όστεομυελίτις είναι φλόγωση των οστών, που συνοδεύεται και από γενικά φαινόμενα που είχε κάποτε πολύ σοβαρά.

Τα μακρά οστά αποτελούνται, ως γνωστόν, από ένα ευθύγραμμο τμήμα, την διάφυση και τα δύο άκρα, που καλούνται επιφύσεις.

Ο γόνατος που βρίσκεται στο σημείο της ένωσης της διαφύσεως με την επιφύση είναι στα παιδιά η ζώνη όπου γίνεται η ανάπτυξη του οστού. Στην όστεομυελίτιδα, λοιπόν, το μέρος που προσβάλλεται από την ασθένεια περιλαμβάνεται μεταξύ του κεντρικού σωλήνος που περιέχει τον μυελό και του χονδρού που συνδέει τη διάφυση με την επιφύση.

Η όστεομυελίτις προκαλείται από την είσοδο ενός μικροβίου στην περιοχή των οστών. 'Ως θύρα μπορεί να χρησιμεύσει μία μικρή πληγή, ένας δονήν κλπ.

Η ασθένεια προσβάλλει κυρίως τους εφήβους, μεταξύ της ηλικίας των 13 και των 17 χρόνων, αλλά παρατηρείται κάποτε και σε βρέφη. Τα οστά που προσβάλλονται συχνότερα είναι τα μακρά (του μηρού, της κνήμης, του βραχίονος, της ώλης και της κερκίδας). Τα βραχεία οστά (αστράγαλος, φάλαγγες, σπινδυλίο, πτέρνα), καθώς και τα επίπεδα (ίλιakon, ώμοπλάτη, κάτω σιαγών) προσβάλλονται σπανιότερα.

Η όστεομυελίτις είναι δυνατόν να εμφανισθεί σε πολλά οστά, είτε ταυτόχρονα, είτε διαδοχικά. Έχει αποδειχθεί πειραματικά ότι αν εισαγάγουμε σταφυλοκόκκους κάτω από το δέρμα ενός ζώου και κατόπιν του κάνουμε μία μικρή πληγή σ' ένα από τα πόδια του, τα μικρόδια αυτά συγκεντρώνονται άμεσα στο τραυματισμένο άκρο και προκαλούν όστεομυελίτιδα.

Στον άνθρωπο, η όστεομυελίτις παρουσιάζεται έπειτα από ένα πέσιμο, ένα τραύμα κλπ. Για το λόγο αυτό παρατηρείται συχνότερα στα αγόρια παρά στα κορίτσια.

Η όστεομυελίτις συνοδεύεται από υψηλό πυρετό (39, 40° ή 41°), έμετους, ύπνηλη, μεγάλη εξάντληση των δυνάμεων και συχνά παραλίληση. Ο σφυγμός είναι ταχύτατος και τα ούρα παίρνουν ένα καφετί χρώμα. Είναι, έξ άλλου, λίγα και περιέχουν άφθονο λευκόμα.

Η διάγνωση δεν είναι εύκολη κατά τη στιγμή αυτή. 'Αλλά σε λίγο παρουσιάζεται στο πόδι ή το χέρι ένας πόνος που δυνάμωσε βαθμιαία και γίνεται έπειτα από μερικές ώρες ή ημέρες αφόρητος. Συνήθεστερα, το πάσχον μέλος εμφανίζει ένα πρήξιμο και η επιφάνεια του δέρματος γίνεται κόκκινη σ' όλη την έκτασή του. Η διαπύση αρχίζει σε λίγο. Σχηματίζονται τότε στην επιφάνεια του δέρματος έλκη, από τα οποία τρέχει ένα πηκτό και κιτρινωπό πύον.

Μόλις το πύον αρχίσει να εκρέη, ο πυρετός πέφτει άμεσα, ο πόνος εξαφανίζεται και η γενική κατάσταση του ασθενούς βελτιώνεται αισθητά.

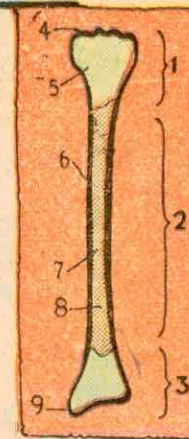
Σε σπάνιες περιπτώσεις, η θεραπεία επέρχεται αυτόματα, προτού αρχίσει να σχηματίζεται πύον. 'Αλλά και στην περίπτωση αυτή επέρχονται παραμορφώσεις και διαταραχές στην ανάπτυξη του μέλους: έξοστρώσεις (προεξοχές του οστού) ή υποστρώσεις (υπερβολική ανάπτυξη του οστού).

Η διαπύση είναι, λοιπόν, η συνθεότερη εξέλιξη της όστεομυελίτιδας. Διαρκεί έβδομάδες και κάποτε μήνες. Η ροή του πύου σταματάει κατόπιν και αρχίζει η έπούλωση. Παραμένει όμως, πάντοτε ένα μικρό συρίγγιο.

Η ύποτροπή είναι συνηθετάτη. Έπειτα από μήνες ή από έτη, το συρίγγιο αναζωογονείται κι' αρχίζει και πάλι να τρέχει πύον απ' αυτό.

Και στην περίπτωση αυτή, όπως κι' όταν η θεραπεία επέρχεται αυτόματα, το όστος παραμορφώνεται.

Σπανιωτάτη, εύτυχως, είναι η εμφάνιση σφαιμίας, που έξαπλούται ταχύτατα σ' όλο το σώμα. Η σφαιμία εμφανίζεται ή στην αρχή της ασθένειας (κατά τις δύο ή τρεις πρώτες ημέρες) ή αργότερα, λόγω διεσώσεως του πύου στις αρθρώσεις. Είναι δυνατόν τότε να εμφανισθούν ως δευτεροπαθείς ασθένειες πυώδης αρθρίτις, πλευρίτις, περικαρδί-

τις κλπ.

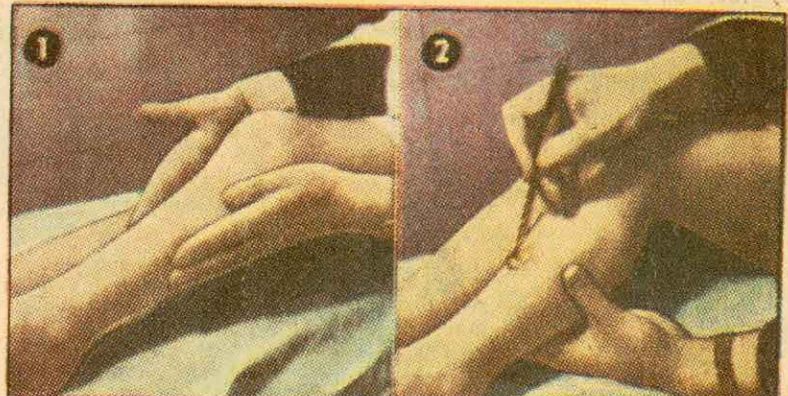
Οι επιπλοκές είναι συνηθεστές στην όστεομυελίτιδα. Πρώτα - πρώτα, η ασθένεια μπορεί να προκαλέσει τελέια καταστροφή της διαφύσεως ή των δύο επιφύσεων. Μπορεί, έξ άλλου, να προκαλέσει αυτόματο κάταγμα του οστού. Τρίτη επιπλοκή είναι η εμφάνιση πολλών έστιών διαπύσεως.

Κατά γενικόν κανόνα, η όστεομυελίτις έχει ως επακόλουθο τη διαταραχή της ανάπτυξεως του σκελετού. Οι διαταραχές αυτές εμφανίζονται είτε άμεσα είτε έπειτα από ένα μικρό ή μεγάλο χρονικό διάστημα.

Το μικρόβιο που προκαλεί συνηθεστερα την όστεομυελίτιδα είναι ο χρυσός σταφυλόκοκκος. Όταν η θεραπευτική άγωγή αρχίσει άμεσα, η πενικιλίνη και η χρυσομικίνη άρκουν σε πλείστες περιπτώσεις για να καταπολεμήσουν τη μόλυνση. Η θεραπεία αυτή πρέπει να συνδυασθεί με απόλυτη άκνησία του πάσχοντος μέλους μέσα σε γύψο. Η βαθμιαία πτώσις του πυρετού αποτελεί άριστη ένδειξη για την καλή εξέλιξη της ασθένειας.

Αν η θεραπεία αυτή δεν άποδώσει τα προσδοκώμενα αποτελέσματα, τότε ένδεικνυται η χειρουργική επέμβασις.

Η χειρουργική επέμβασις είναι δύο ειδών. Στην πρώτη περίπτωση, ο γιατρός κάνει μία άπλη τομή που του επιτρέπει ν' ανοίξει το άσπστημα και να το καθαρίσει. Σε βαρύτερες μορφές, όμως, αυτό το άνοιγμα δεν

1) Ο γιατρός προσπαθεί με την άφή να καταλάβει πού βρίσκεται το άσπστημα. 2) Άνοιγμα του άσπτηματος έπειτα από τοπική άναίσθησία.

άρκει. Χρειάζεται τότε η άφαίρεσις όλου του τμήματος του οστού που έχει προσβληθεί από την ασθένεια.

Μετά την επίδεσι του τραύματος το πόδι ή το χέρι τοποθετούνται στο γύψο. Συνθεστερα, το όστος «τρέφει» μόνο του και ξαναπαίρνει τις κανονικές διαστάσεις του. Καποτε, όμως, οι ίστοι δεν έχουν τη δύναμη ν' αναπλάσθουν. Ο ασθενής γίνεται τότε άναπηρος.

Οι γιατροί διαφάνουν ως προς την σκοπιμότητα και το χρόνο που πρέπει να γίνεται αυτή η έγχείρησις. Άλλοι την θεωρούν ως έσχατο μέσον θεραπείας. Άλλοι ύποστηρίζουν, αντίθετα, ότι πρέπει να γίνεται στο πρώτο στάδιο της ασθένειας για ν' αποφευχθούν μελλοντικές επιπλοκές.

Έκείνοι που προέχει στην όστεομυελίτιδα είναι, όπως είπαμε, η έγκαιρη διάγνωση της πράγμα που, δυστυχώς, δεν είναι πάντοτε εύκολο, ιδίως όταν δεν υπάρχει πυρετός και πόνος.

Οι γονείς πρέπει να προσέχουν περισσότερο τα παιδιά τους, έπειτα από τις διαφύρες μολυσματικές ασθένειες, που μπορούν να προκαλέσουν δευτεροπαθείς την εμφάνιση όστεομυελίτιδας (τύφος, γρίπη, έρυσίτελας, εξάνθηματικός τύφος, πνευμονία). Κι' ο πιο μικρός ύποπτος πόνος πρέπει τότε να κινηση άμεσα την προσοχή τους.

ΟΟΟ

Ανάλυση τοκετού

Μία ειδική έπιστημονική έπιτροπή, στη Μεγ. Βρετανία, ανέλαβε να εξετάσει κατά πόσον μπορεί να χρησιμοποιηθεί δίχως κίνδυνο από τις μίες μία σκευή εισπνοής τριχηνόλη (ένος άνοσητικού φαρμάκου). Οι πρώτες δοκιμές απέδειξαν λοιπόν, ότι η μεθοδός αυτή είναι άσφαλής και άποτελεσματική κι' ότι κάνει άνωδυνο τον τοκετό - τουλάχιστον έφσον δεν υπάρχουν επιπλοκές.

Γκανγκστερικό διήγημα

Δ πολυτή ήσυχία βασιλεύει μέσ' στο μεγάλο νοσοκομείο. Μά κι' έξω δεν ακουγόταν μέσ' στη νύχτα, τίπατ' άλλο απ' το γρήγορο πέρασμα κάποιου ταξί.

Ουαλαδικαυμένος

Θάταν 3 μετά τα μεσάνυχτα. Ωστόσο, το παράθυρο του δόκτορος Φόρμιν έμεινε ακόμη φωτισμένο.

Ο γιατρός-διευθυντής του νοσοκομείου καθόταν στο γραφείο του, βυθισμένος σε σκέψεις. Είχε τα μάτια του καρφωμένα στον Έταιρωμένο, που κρεμόταν στον αντίκρυνό τοίχο.

Μέσ' στο μυαλό του στριφογύριζαν αυτά που τούχε πη ένας φίλος και συνάδελφός του, ο διασημότερος

νέ τους στην αίθουσα 14, διέταξε ο Φόρμιν.

Κι' όταν έμεινε μόνος, ψιθύρισε άλλη μια φορά:

— Δεκαπέντε, το πολύ είκοσι μέρες...

Σε λίγο έμπαινε στην αίθουσα 14, κρατώντας τη θή-

κη με τα εργαλεία του. Ο ένας απ' τους άγνωστους, σωριασμένους σε μια πολυθρόνα, ανάσαινε με δυσκολία.

Το πρόσωπό του είχε μια φριχτή έκφραση πόνου.

Ο άλλος, ψη-

λός και χοντρός, στεκόταν δίπλα του. Μόρφας άγρια και τα μισόκλειστα μάτια του έλαμπαν απειλητικά.

— Ο σύντροφός μου είναι πληγωμένος, είπε βραχνά. Κιτάχτε τι μπορεί να γίνει.

— Ο γιατρός γονάτισε κι' άρχισε να ξεκουμπώνει το πανωφόρι του πληγωμένου. Το έβλεπε με μάτι του είχε παρατηρήσει κι' άλλες χιλιάδες-δύο λεπτομέρειες.

— Χτύπησε, παρακαλώ, το κουδούνι, είπε στον άλλο. Χρειάζομαι μια νοσοκόμο.

Μά εκείνος έμεινε ακίνητος. Ο γιατρός τον κύτταξε μ' άπορία.

— Ακούσατε τί σας είπα; πρόσθεσε.

— Δεν θέλω νοσοκόμες

και φασαρίες! απάντησε ο άλλος άγρια. Είσαι γιατρός. Κάνε μόνος σου ό,τι μπορείς. Δέσε τουλάχιστον την πληγή...

Ο Φόρμιν κατάλαβε άμέσως με τι ανθρώπους είχε να κάνει...

— Ο φίλος μου έφαγε μια σφαίρα στο στήθος, πρόσθεσε ο άγνωστος. Τον πυροβόλησε ένας αστυνομικός.

Τράβηξε απ' την τσέπη

— Σκασμός! Τελειώσατε; Ο Φόρμιν σηκώθηκε, και κούνησε καταφατικά το κεφάλι του. Ο κακούργος τον κύτταξε μ' ύποψια. Δεν του άρεσε καθόλου το ήρεμο ύφος του...

— Θα πρέπει να κάνουμε το λιγώτερο 200 χιλιόμετρα με τ' αυτοκίνητο, είπε. Λές ν' άνθξει...

— Πιθανόν... Είναι πολύ πιθανόν να ζήση, για να σκοτώση κι' άλλους τίμιους ανθρώπους... Πολύ πιθανόν επίσης να πάη στην κρεμάλα, μαζί με σένα!

Με μια πνιγμένη φωνή, ο γκανγκστερ έωρμησε κι' άκούμπησε την κάννη του πιστολιού του στο στήθος του γιατρού.

— Τί τούκανες, του Τζό; φώναξε.

— Τόν άποκοίμισα, με μια ένεση ναρκωτικού, απάντησε ήσυχα ο Φόρμιν.

— Άτιμε! Θα σε σκοτώσω!...

Ο γιατρός κύτταξε στα μάτια τον κακούργο. Ξαφνικά, σήκωσε το δεξί του χέρι και τούμπηξε άστραπιαία στον καρπό τη βελόνα της σύριγγας που κρατούσε! Έκείνος έκανε ένα βήμα πίσω.

— Μη φοβάσαι, του είπε ο Φόρμιν. Σούκανα απλώς μια ένεση ναρκωτικού, όπως και στο φίλο σου...

Ο γκανγκστερ έβλεπε με έκπληξη το πιστόλι του. Μά δεν έπίεσε τη σκανδάλη.

— Πώς... πώς τόλμησες... με την κάννη του πιστολιού μου άκουμπισμένη στο στήθος σου; ρώτησε με καποιο θαυμασμό.

Ο Φόρμιν χαμογέλασε και του έξηγησε:

— Είμαι καταδικασμένος να πεθάνω, όπως οδήποτε. Χθές τ' άπόγεμα, κάποιος περίφημος καρδιολόγος μού είπε πως έχω ένα άνευρυσμα της άορτής, που θα διαρραγί σε 20 μέρες το πολύ. Δεν υπάρχει καμιά έλπίδα...

— Αν θέλεις λοιπόν, μπορείς να πυροβολήσης. Λίγο με νοιάζει... Πάντως, όταν θα φτάση η άστυνομία, θα σε βρην αναίσθητο, ζήτλα στο σύντροφό σου!

Ο κακούργος άφισε να πέση το πιστόλι του, έφερε το χέρι του στο μέτωπό του και σωριάστηκε στο πάτωμα...

Ο δόκτωρ Φόρμιν χτύπησε τότε το κουδούνι, για να διατάξη να ειδοποιήσουν την άστυνομία.

B. TZAKOT

Μιυρές ΑΠΑΤΕΣ ΤΩΝ ΑΙΣΘΗΣΕΩΝ

Μερικά εύκολα «έπιστημονικά παιχνίδια»

Σ ε είχαμε υποδείξει άλλοτε μερικά διασκεδαστικά πειράματα, που σας έπεισαν πως οι αίσθησεις μας είναι κάθε άλλο παρά αλάθητες και πως, όταν δεν αλληλοδοθούνται, μας παρασύρουν σε λανθασμένες εκτιμήσεις των εντυπώσεων του εξωτερικού κόσμου.

Υπάρχουν όμως κι' άλλα ακόμη «έπιστημονικά παιχνίδια» αυτού του είδους, για όσους θέλουν να περάσουν την ώρα τους και να διδαχθούν συγχρόνως. Ας αρχίσουμε μ' ένα τέτοιο πείραμα, που βασίζεται στην ψυχολογία της άφης.

1) Κάθεστε δίπλα σ' ένα φίλο σας. Άκουμπάτε πάνω στο τραπέζι το δεξί σας χέρι, κι' εκείνος τ' άριστερό, σταυρωτά το ένα πάνω απ' το άλλο. Στριβέτε τα χέρια σας έτσι, ώστε ν' αντίκρύζουν οι παλάμες, με τους αντίχειρες προς τα κάτω. Δένετε σφιχτά τα δάχτυλά σας. Ύστερα λυγίζετε επανειλημμένως τα σταυρωμένα χέρια σας προς τα κάτω και προς τα πάνω (άνάμεσα στα μπράτσα σας). Αφού κάμψετε κάμποσες φορές αυτές τις κινήσεις, αγγίζετε ένα απ' τα δάχτυλα του φίλου σας με το δεικτικό του άριστερου χεριού σας και το χτυπάτε ελαφρά. Θα σας φανή τότε πως χτυπάτε ένα δικό σας δάχτυλο! Είναι δε τόσο έντονη αυτή η έντυπωση, ώστε πρέπει να κυττάξετε με προσοχή για να βεβαιωθείτε ότι γελασθήκατε.

Πώς εξηγείται αυτή η ψευδαίσθηση; Την δημιουργεί ένας συνδυασμός της αίσθησής της άφης, της κινήσεως του χτυπήματος, και του γεγονότος, ότι το δάχτυλο του φίλου σας βρίσκεται σε μια θέση που κατέχει συνήθως ένα δικό σας δάχτυλο.

Παραλλαγή του προηγούμενου παιχνιδιού, είναι ένα άλλο παιχνίδι, που μπορείτε να το κάνετε μόνος σας.

Είναι εύκολο συνήθως να κινήσετε όποιο δάχτυλο σας υποδείξη ένας φίλος σας. Γίνεται όμως αρκετά δύσκολο, υπό τις εξής συνθήκες: Διασταυρώνετε τους καρπούς των χεριών σας και τους στρίβετε έτσι, ώστε οι παλάμες σας να αντίκρύζουν ή μία την άλλη,

Διασταυρώνετε τους καρπούς των χεριών σας και τους στρίβετε... θα σας φανή κρύο.

Αυτό εξηγείται με την ύπαρξη διαφορετικών νευρών για την αίσθηση του θερμού ή του ψυχρού. Άν, λοιπόν, τα νευρά που αισθάνονται το ψυχρό, διεγερθούν με μετρία θερμότητα, μας δίνουν την έντυπωση του κρύου.

5) Παίρνετε ένα λαστιχένιο μπαλόνι, το γεμίζετε όχι τελείως με τριμμένο πάγο και με νερό, το σκουπίζετε καλά απ' έξω, ώστε νάναι τελείως στεγνό και τ' άκουμπάτε στο σέβερκο ενός φίλου σας (εϊκ. 5). Θα του φανή τότε, ότι αγγίζει στο δέρμα του κάτι ύγρο.

6) Η γλώσσα μας, μόνη της, μας πληροφορεί αν μια τροφή ή ένα ποτό έχη γεύσι πικρό, γλυκείο, άλμυρο ή ξυνό (ή αν είναι άγευστο). Στην άκρη, λοιπόν, στα πλάγια και στο βάθος της γλώσσας, υπάρχουν νευρά που αντιλαμβάνονται όλους τους γευστικούς ερεθισμούς. Δύο πόντους όμως πιο πίσω από την άκρη της γλώσσας, υπάρχει ένα τμήμα της, που δεν έχει καθόλου γεύσι. Καί, πίσω ακριβώς απ' αυτό, βρίσκεται έν άλλο, που αντιλαμβάνεται μόνο την ξυνη γεύσι.

Μπορείτε να βεβαιωθείτε γ' αυτό, μ' ένα μίγμα από λεμόνι και αλάτονερο. Στην άκρη της γλώσσας (εϊκ. 6), θα νοιώσατε το ύγρο αυτό, άλμυρο και ξυνό. Άν όμως έρθη σ' έπαφή μ' ένα βαθύτερο σημείο της γλώσσας σας, θα σας φανή μόνο ξυνό.

7) Τέλος, ή όσφρησι είναι απαραίτητο βοήθημα της γεύσεως. Δίχως αυτήν, δεν θα μπορούσαμε να καταλάβουμε τί τρώμε. Για να πεισθήτε, βάζετε τα μάτια ενός φίλου σας και δάστε τον να δαγκάση μια λεπτή φέτα πατάτας (εϊκ. 7), ενώ συγχρόνως πηγαίνοφ έρνετε μπράτσα στη μύτη του ένα κομμένο κρεμμυδι. Θα του φανή τότε πως ή πατάτα είναι κρεμμυδι.

Το παιχνίδι του Άριστοτέλη. Πιάστε ανάμεσα στο δόντια σας ένα ρολόι...

με τους αντίχειρες προς τα κάτω (εϊκ. 1). Δένετε τα δάχτυλά σας και κινείτε πολλές φορές τα ένωμένα χέρια σας προς τα πάνω και προς τα κάτω. Ύστερα λέτε σε κάποιον να σας δείξη (άλλα χωρίς να τ' άγγίξη) ένα δάχτυλό σας που θέλει να κουνήσετε. Άν το παιχνίδι αυτό γίνη αρκετά γρήγορα, είναι σχεδόν βέβαιο ότι, αντί για το δάχτυλο που σας υπέδειξε ο φίλος σας, θα κουνήσετε το αντίστοιχο δάχτυλο του άλλου χεριού.

Αυτό συμβαίνει γιατί ο νους σας δεν μπορεί να ξεχωρίση τα δάχτυλά σας όταν τα χέρια σας βρίσκονται στην άσυνήθιστη αυτή θέση.

2) Έπίσης ένα παιχνίδι που έπινόησε πρώτος ο Άριστοτέλης, θα κλονίση κι' αυτό την έμπιστάσυνή σας στην αίσθησι της άφης. Στριφογυρίστε μια μπαλίτσα έμπρός-πίσω, ανάμεσα στις σταυρωμένες άκρες των δυο πρώτων δακτύλων του χεριού σας (εϊκών 2). Πρέπει όμως νάχετε κλειστά τα μάτια σας ή να κυττάξετε άλλο.

Θα σας φανή τότε πως αγγίζετε δυο μπαλίτσες.

Η έντυπωση αυτή οφείλεται στο ότι τα συναισθήματα της άφης

Το πείραμα με το καρφί. Πιάστε ανάμεσα στο δόντια σας ένα ρολόι...

Το πείραμα με το ξυνό και το άλμυρο.

Η πατάτα με το κρεμμυδι.

Ο πάγος στο σέβερκο.

Το πείραμα με το ξυνό και το άλμυρο.

Η πατάτα με το κρεμμυδι.

Το πείραμα με το ξυνό και το άλμυρο.

Η πατάτα με το κρεμμυδι.

Το πείραμα με το ξυνό και το άλμυρο.

Η πατάτα με το κρεμμυδι.

Το πείραμα με το ξυνό και το άλμυρο.

Η πατάτα με το κρεμμυδι.

Το πείραμα με το ξυνό και το άλμυρο.

Η πατάτα με το κρεμμυδι.

Το πείραμα με το ξυνό και το άλμυρο.

Η πατάτα με το κρεμμυδι.

Το πείραμα με το ξυνό και το άλμυρο.

Η πατάτα με το κρεμμυδι.

Το πείραμα με το ξυνό και το άλμυρο.

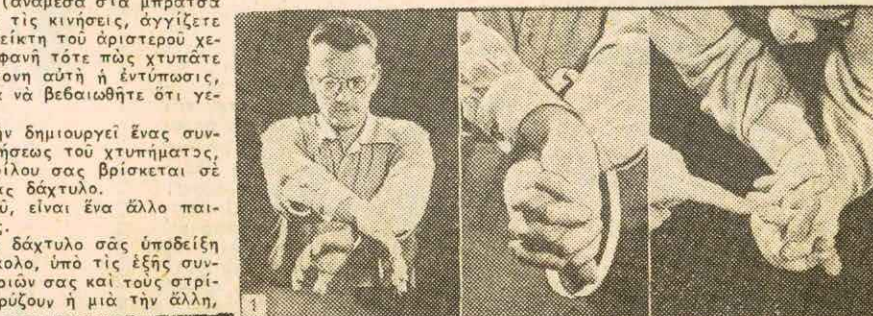
Η πατάτα με το κρεμμυδι.

Το πείραμα με το ξυνό και το άλμυρο.

Η πατάτα με το κρεμμυδι.

Το πείραμα με το ξυνό και το άλμυρο.

Η πατάτα με το κρεμμυδι.

Διασταυρώνετε τους καρπούς των χεριών σας και τους στρίβετε...

...θα σας φανή κρύο.

Αυτό εξηγείται με την ύπαρξη διαφορετικών νευρών για την αίσθηση του θερμού ή του ψυχρού. Άν, λοιπόν, τα νευρά που αισθάνονται το ψυχρό, διεγερθούν με μετρία θερμότητα, μας δίνουν την έντυπωση του κρύου.

5) Παίρνετε ένα λαστιχένιο μπαλόνι, το γεμίζετε όχι τελείως με τριμμένο πάγο και με νερό, το σκουπίζετε καλά απ' έξω, ώστε νάναι τελείως στεγνό και τ' άκουμπάτε στο σέβερκο ενός φίλου σας (εϊκ. 5). Θα του φανή τότε, ότι αγγίζει στο δέρμα του κάτι ύγρο.

6) Η γλώσσα μας, μόνη της, μας πληροφορεί αν μια τροφή ή ένα ποτό έχη γεύσι πικρό, γλυκείο, άλμυρο ή ξυνό (ή αν είναι άγευστο). Στην άκρη, λοιπόν, στα πλάγια και στο βάθος της γλώσσας, υπάρχουν νευρά που αντιλαμβάνονται όλους τους γευστικούς ερεθισμούς. Δύο πόντους όμως πιο πίσω από την άκρη της γλώσσας, υπάρχει ένα τμήμα της, που δεν έχει καθόλου γεύσι. Καί, πίσω ακριβώς απ' αυτό, βρίσκεται έν άλλο, που αντιλαμβάνεται μόνο την ξυνη γεύσι.

Μπορείτε να βεβαιωθείτε γ' αυτό, μ' ένα μίγμα από λεμόνι και αλάτονερο. Στην άκρη της γλώσσας (εϊκ. 6), θα νοιώσατε το ύγρο αυτό, άλμυρο και ξυνό. Άν όμως έρθη σ' έπαφή μ' ένα βαθύτερο σημείο της γλώσσας σας, θα σας φανή μόνο ξυνό.

7) Τέλος, ή όσφρησι είναι απαραίτητο βοήθημα της γεύσεως. Δίχως αυτήν, δεν θα μπορούσαμε να καταλάβουμε τί τρώμε. Για να πεισθήτε, βάζετε τα μάτια ενός φίλου σας και δάστε τον να δαγκάση μια λεπτή φέτα πατάτας (εϊκ. 7), ενώ συγχρόνως πηγαίνοφ έρνετε μπράτσα στη μύτη του ένα κομμένο κρεμμυδι. Θα του φανή τότε πως ή πατάτα είναι κρεμμυδι.

Το πείραμα με το καρφί. Πιάστε ανάμεσα στο δόντια σας ένα ρολόι...

Το πείραμα με το ξυνό και το άλμυρο.

Η πατάτα με το κρεμμυδι.

Το πείραμα με το ξυνό και το άλμυρο.

Η πατάτα με το κρεμμυδι.

καρδιολόγος της Άγγλιας:

«Δεκαπέντε ή είκοσι μέρες ακόμη... Μά δεν πρέπει να σε φοβίζη αυτό. Έσύ είδες το θάνατο τόσες φορές, πάλεψες μαζί του, τον νίκησες...»

Μόνο δεκαπέντε μέρες... Ο φίλος του τούχε μιλήσει μ' ώμη ειλικρίνεια, σαν έπιστήμων σε άλλο έπιστήμονα. Ωστόσο...

Ένα ξαφνικό χτύπημα στην πόρτα έκαμε το Φόρμιν ν' άνασκιρτήση.

— Έμπρός! φώναξε. Ποιός είναι;

Η πόρτα άνοιξε και μπήκε ο θυρωρός του νοσοκομείου.

— Κύριε διευθυντά, είπε, είναι κάτω δυο άντρες και ζητάνε γιατρό. Ο ένας φαίνεται πληγωμένος σοβαρά. Έχω την ιδέα πως τους συνέβη κάποιο αυτοκινητικό δυστύχημα.

— Καλά, Ουίλσον, πήγαι-

— Έμπρός, κάνε γρήγορα, αν αγαπάς τη ζωή σου!... είπε στο γιατρό απειλητικά, τραβώντας το πιστόλι του!...

λός και χοντρός, στεκόταν δίπλα του. Μόρφας άγρια και τα μισόκλειστα μάτια του έλαμπαν απειλητικά.

— Ο σύντροφός μου είναι πληγωμένος, είπε βραχνά. Κιτάχτε τι μπορεί να γίνει.

Ο γιατρός γονάτισε κι' άρχισε να ξεκουμπώνει το πανωφόρι του πληγωμένου. Το έβλεπε με μάτι του είχε παρατηρήσει κι' άλλες χιλιάδες-δύο λεπτομέρειες.

— Χτύπησε, παρακαλώ, το κουδούνι, είπε στον άλλο. Χρειάζομαι μια νοσοκόμο.

Μά εκείνος έμεινε ακίνητος. Ο γιατρός τον κύτταξε μ' άπορία.

— Ακούσατε τί σας είπα; πρόσθεσε.

— Δεν θέλω νοσοκόμες

και φασαρίες! απάντησε ο άλλος άγρια. Είσαι γιατρός. Κάνε μόνος σου ό,τι μπορείς. Δέσε τουλάχιστον την πληγή...

Ο Φόρμιν κατάλαβε άμέσως με τι ανθρώπους είχε να κάνει...

— Ο φίλος μου έφαγε μια σφαίρα στο στήθος, πρόσθεσε ο άγνωστος. Τον πυροβόλησε ένας αστυνομικός.

Τράβηξε απ' την τσέπη

— Σκασμός! Τελειώσατε; Ο Φόρμιν σηκώθηκε, και κούνησε καταφατικά το κεφάλι του. Ο κακούργος τον κύτταξε μ' ύποψια. Δεν του άρεσε καθόλου το ήρεμο ύφος του...

— Θα πρέπει να κάνουμε το λιγώτερο 200 χιλιόμετρα με τ' αυτοκίνητο, είπε. Λές ν' άνθξει...

— Πιθανόν... Είναι πολύ πιθανόν να ζήση, για να σκοτώση κι' άλλους τίμιους ανθρώπους... Πολύ πιθανόν επίσης να πάη στην κρεμάλα, μαζί με σένα!

Με μια πνιγμένη φωνή, ο γκανγκστερ έωρμησε κι' άκούμπησε την κάννη του πιστολιού του στο στήθος του γιατρού.

— Τί τούκανες, του Τζό; φώναξε.

— Τόν άποκοίμισα, με μια ένεση ναρκωτικού, απάντησε ήσυχα ο Φόρμιν.

— Άτιμε! Θα σε σκοτώσω!...

Ο γιατρός κύτταξε στα μάτια τον κακούργο. Ξαφνικά, σήκωσε το δεξί του χέρι και τούμπηξε άστραπιαία στον καρπό τη βελόνα της σύριγγας που κρατούσε! Έκείνος έκανε ένα βήμα πίσω.

— Μη φοβάσαι, του είπε ο Φόρμιν. Σούκανα απλώς μια ένεση ναρκωτικού, όπως και στο φίλο σου...

Ο γκανγκστερ έβλεπε με έκπληξη το πιστόλι του. Μά δεν έπίεσε τη σκανδάλη.

— Πώς... πώς τόλμησες... με την κάννη του πιστολιού μου άκουμπισμένη στο στήθος σου; ρώτησε με καποιο θαυμασμό.

Ο Φόρμιν χαμογέλασε και του έξηγησε:

— Είμαι καταδικασμένος να πεθάνω, όπως οδήποτε. Χθές τ' άπόγεμα, κάποιος περίφημος καρδιολόγος μού είπε πως έχω ένα άνευρυσμα της άορτής, που θα διαρραγί σε 20 μέρες το πολύ. Δεν υπάρχει καμιά έλπίδα...

— Αν θέλεις λοιπόν, μπορείς να πυροβολήσης. Λίγο με νοιάζει... Πάντως, όταν θα φτάση η άστυνομία, θα σε βρην αναίσθητο, ζήτλα στο σύντροφό σου!

Ο κακούργος άφισε να πέση το πιστόλι του, έφερε το χέρι του στο μέτωπό του και σωριάστηκε στο πάτωμα...

Ο δόκτωρ Φόρμιν χτύπησε τότε το κουδούνι, για να διατάξη να ειδοποιήσουν την άστυνομία.

B. TZAKOT

44

ΟΙ μικροί χασισοπότες!..

Ένα παιδί μπορεί να καπνίσει χασίς; Όσο εκπληκτική αν σας φαίνεται αυτή η περίπτωση, ωστόσο δεν είναι εξαιρετική. Δυστυχώς, υπάρχουν και στην Ελλάδα παιδιά, που νοσηλεύονται στο Δημόσιο ψυχιατρείο ή σε νευρολογικές κλινικές, για να σταθερευτούν απ' αυτό το πάθος. Μερικές δε χαρακτηριστικές περιπτώσεις τους αναφέρονται από τους ψυχιάτρους μας.

Πώς είναι δυνατόν ένα παιδί να καπνίσει χασίς, χωρίς κανείς να το αντιληφθεί στο σπίτι του; Μα νομίζετε ότι έχει σπίτι αυτό το παιδί;

Κανείς δεν το προσέχει και φυσικά, είναι σαν να μην έχω οικογένεια. Ίδου δε μερικές τέτοιες ιστορίες, από τις πιο χαρακτηριστικές και δραματικές:

Ο Π. Γ. άρχισε να καπνίζει χασίς από ηλικίας 11—12 χρόνων σύμφωνα με τις παρατηρήσεις του ψυχιάτρου κ. Στρυγγάρη. Και να οι έκμυστηρές του αυτού του τοξικομανούς στον γιατρό που είχε αναλάβει τη θεραπεία του:

«Έδλεπα τους άλλους να καπνίζουν κι' εγώ... Καπνίζα πάντα, όταν μπορούσα να προμηθευθώ χασίς... Ήμουν μάλιστα ευχαριστημένος, γιατί είχα ανακαλύψει μερικά μαγαζιά όπου ο λούλας καίει την ημέρα. «Οποια ώρα κι' αν πάς, θα τον βρεις έτοιμο! Μια ημέρα, «χασισωμένος», περνούσα από την άκρη της θάλασσας. Στο βάθος ήταν άγκυροβολημένο ένα πολεμικό. Θέλησα λοιπόν να πάω ως αυτό, περπατώντας! Εύτυχως, την τελευταία στιγμή, που θαμπάινα πιά στη θάλασσα και θα βούλιαζα, σταμάτησα, γιατί κατάλαβα τον κίνδυνο.

Μια άλλη φορά καπνίσα χασίς και πήγα σαν κινηματογράφο, για να' απολαύσω το μεθύσι του. Μ' είχε πάρει λοιπόν ο ύπνος, όταν ξαφνικά είδα ένα φέρετο να ανοιχτό φέρετο και μέσα σ' αυτό κοιμόμουν εγώ! Το φέρετο κι' ο νεκρός φωτίζονταν απ' ένα κίτρινο φως! Μ' έλουσε κρύος ιδρώς! «Αρχισα τότε ν' αμφιβάλλω, αν αυτός που καθόταν στον κινηματογράφο ήμουν εγώ ή αν ήμουν την ίδια εκείνη ώρα νεκρός μέσα στο ανοιχτό φέρετο!

Τρομοκρατημένος, έπινα τα πόδια μου και τα χέρια μου για να πείσω ότι πραγματικά ήμουν ζωντανός.

»Προσπάθησα κατόπιν να παρακολουθήσω το φίλμ. Μα δεν τα κατάφερα. Το βλέμμα μου διαρκώς τραβιόταν προς το σκοτάδι εκεί που έδλεπα το φέρετο και μέσα σ' αυτό έναν πεθαμένο, τον εαυτό μου! Μόνο όταν άναψαν τα φώτα της αίθουσας έπαψα να βλέπω αυτό το φοβερό θέαμα κι' ανύστανα πιά...»

«Άλλος επικίνδυνος χασισοπότης ήταν ο Φρ. Η. από την Σύρο. Από ηλικίας δέκα χρόνων έχασε τους γονείς του, έμεινε ολόμενος στον κόσμο και βγήκε στο πεζοδρόμιο για ν' αντιμετωπίσει την ζωή. Τότε έμαθε και το χασίς. Στις έξι μοιρολογίες του άναψε τις εξής λεπτομέρειες για το πάθος του χασίς και για την ενέργειά του στον άνθρωπο:

«Ένας που δεν το ξέρει, το «μαύρο» του κάνει «φοντασίες»! Ένας όμως που το έχει συνθίσει γερά δεν έχει τέτοια πράγματα. Με το «μαύρο» δ' τι γουστάρεις το κατ'εξοχή: και να τραγουδήσεις και να χορέψεις και μουσική ν' ακούσεις...

»Μάλιστα και να γελάς ώρες μπορείς, χωρίς να βλέπεις τίποτα! Από μικρός το κάνινα και νομίζα πως εγώ ήμουν στον κόσμο κι' όχι άλλος! Μα είναι τεμπέλικό το «μαύρο», σε κοιτάνει! Τέλος το φοβήθηκα και έβλεπα να το κόψω! Μα ήταν πιά αργά...»

«Άλλος μικρός χασισοπότης ήταν ο Ψ. Σ. Στην αρχή, είχε ηπιερήσει ως βοηθός θαλαμηπόλου στα πλοία. Δεν είχε γονείς. Ήταν ολόμενος. Σε λίγο προτίμησε να γίνει θερμοστάτης για να κερδίσει περισσότερα. Σε ηλικία λοιπόν 16 χρόνων έμαθε το χασίς απ' τους μεγαλύτερους συναδέλφους του. Καπνισε τότε με μερικούς φίλους του ένα «τσιγαράκι».

«Δεν μ' άρεσε. Ψωλόγησε κι' είπα να μην ξανακαπνίσω. Μα οι φίλοι μου με κορόιδεψαν και με πείσανε να καπνίσω κι' άλλα. Έτσι το συνήθισα, σιγά-σιγά και κατάντησα σκλάβος του.

«Αργότερα άρχισε, φυσικά, να παρουσιάζει κι' αυτός τα φοβερά συμπτώματα της «ψυχώσεως του χασίς»...

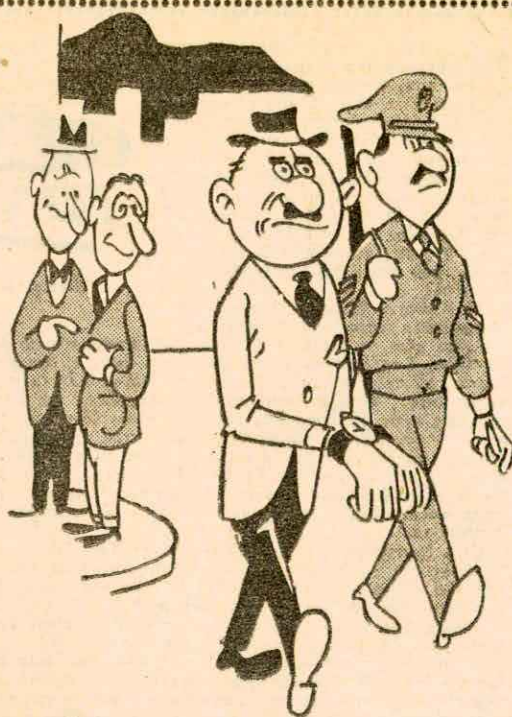
«Μια φορά καθώς βάδιζα στο δρόμο, άφηγηθηκε, είδα ένα μικρό λακκό. Μου φάνηκε τόσο μεγάλος που πήρα φόρα για να τον πηδήσω, αλλά και πάλι έπεσα μέσα! Άλλοτε ένας άνθρωπος μου φαινόταν πως ήταν τρείς και καθόμουν και τους γάζευα, γιατί δεν μπορούσα να ξεγήνω πως γινόταν να μοιάζουν τρείς άνθρωποι σαν μια σταγόνα νερό!

«Από μικρός ήταν χασισοπότης κι' ο Ρ. Γ. Από 15 χρόνων άρχισε να καπνίζει χασίς. Ζήτησε από περιέργεια να καπνίσει ένα «τσιγαράκι». Του άρεσε όμως και καπνισε και δεύτερο. Έπειτα το συνήθισε. Έτσι έφθασε στο καταπληκτικό σημείο να καπνίζει είκοσι λουλάδες την ημέρα!

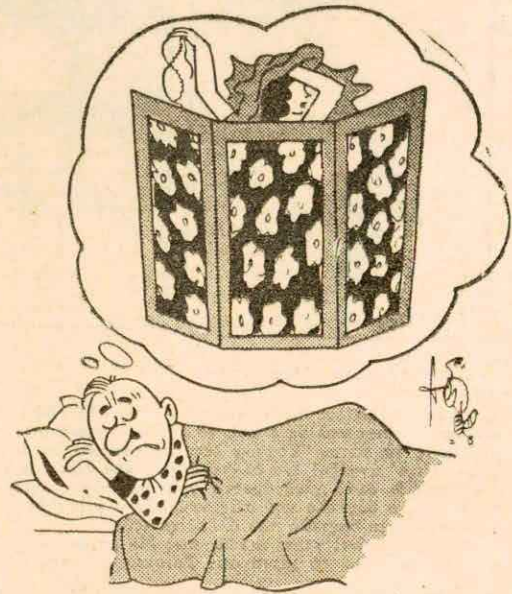
Οι περιπτώσεις των μικρών χασισοπότην είναι πολλές. «Αν τους ανακαλύψει κανείς εγκαίρως, μπορεί να τους σώσει. Διαφορετικά, πάνε χαμένοι... Καταντούν στο τέλος να κυριεύονται από τρομερές παραισθήσεις και συχνά οδηγούνται στο έγκλημα.

Και όλα αυτά τα δύστυχα παιδιά έχουν το τραγικό ιστορικό τους: Ποτέ δεν τα πρόσεξαν οι γονείς τους και ποτέ δεν δοκίμασαν την αυστηρότητά τους. Ήταν παιδιά που μεγάλωσαν, έφημα, στους δρόμους εγκαταλελειμένα, δίχως οικογένεια...»

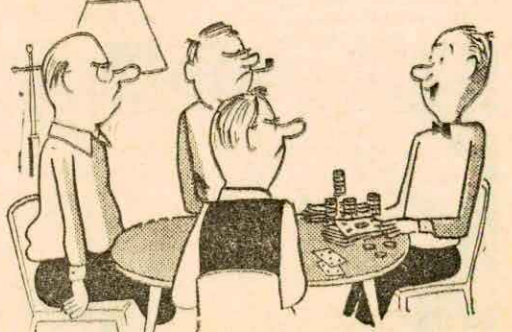
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

— Λαθρέμπωρος ρολογιών, σού λέω, εινε!... Δεν βλέπεις, καυμένη, τις χειροπέδες;

Το όνειρο του... άτυχου μοναγέρη!... (Του 'Αρχέλαου)

— Και νάρχόσατε πότε - πότε να παίζουμε κανένα «φιλικό» ποκεράκι...»

Η «ΜΑΝΤΕΙΑ» με το έκκρεμές

Ψάχνοντας στο χάρτη για νερό

Παρ' όλες τις προόδους της, η θετική Έπιστήμη δεν έχει βρή κανένα μέσον για ν' ανακαλύπτει την παρουσία υπογείων φλεβών νερού, κοιτασμάτων πετρελαίου ή μεταλλευμάτων, δίχως πολυδάπανες και κουραστικές γεωτρήσεις. Η ραδδοσκοπία όμως επιτυγχάνει πολλές φορές απίθανα θαύματα σε τέτοιες περιπτώσεις.

Ο ραδδοσκόπος μεταχειρίζεται ένα διχαλωτό ραβδί, συνήθως από ξύλο φουντουκιάς ή ιτιάς. Όταν λοιπόν το ραβδί αυτό άρχισι να συστρέφεται μέσ' στα χέρια του, σαν να 'το κινή κάποια άόρατη δύναμη, και να δείχνι ή μιση του προς το έδαφος, σημαίνει ότι υπάρχει νερό (ή μεταλλεύματα) στο σημείο εκείνο του εδάφους.

Η ικανότης αυτή υπάρχει μόνο σε ώριμα άτομα. Σημειώτουν ότι αρκετό από τους περιφημότερους ραδδοσκόπους ήταν αγράμματοι και άνικανοι να ξεγήσουν την περιεργή ιδιότητά τους.

Ο δόκτωρ Σόλκολ Τρόμπ, καθηγητής της γεωλογίας στο Πανεπιστήμιο Φουάτ του Καίρου, εξέδωσε ένα πολυσέλιδο βιβλίο περί ραδδοσκοπίας, στο οποίο περιγράφει τα πειράματα που έκαμε ο ίδιος στην Ολλανδία. Κατά τη θεωρία του, η ραδδοσκοπία είναι ένα επιστημονικό φαινόμενο, όφειλόμνο στα ηλεκτρομαγνητικά πεδία που περιβάλλουν τις υπογείες ουσίες και που επηρεάζουν ανάλογα πεδία του έγκερφαλου του ραδδοσκόπου.

Ο Τρόμπ υποστηρίζει ότι ένας ραδδοσκόπος μπορεί επίσης να διαγνώση το φύλον ενός ατόμου, κρατώντας απλάς το ραβδί του πάνω απ' το κεφάλι του. Προκειμένου για άντρα, το δεξιό χέρι του ραδδοσκόπου σηκώνεται ψηλότερα απ' το αριστερό. Το αντίθετο συμβαίνει όταν πρόκειται για γυναίκα.

Έξ' άλλου, επί πολλές ώρες η ημέρας άφού ένα πρόσωπο σηκωθεί από μια πολυθρόνα ή κρεβάτι, ένας καλός ραδδοσκόπος μπορεί να επιτύχη την ίδια «άντιδραση του φύλου» και να ανακαλύψη αν το πρόσωπο εκείνο ήταν άντρας ή γυναίκα. Ο δόκτωρ Τρόμπ ονομάζει την περίπτωση αυτή «φαινόμενον σκιάς».

Παραδέχεται ότι πολλές φορές οι ραδδοσκόποι πέφτουν έξω, καθιερώνοντας με τον τρόπο αυτό την «μαντεία» με το έκκρεμές.

Αντιθέτως, δεν μπορείς να εξακριβώθι ακόμη, μια άλλη «ανάκαλυψη» του, ότι, κάτω από τη Σαχάρα, περνάει μια πελώρια φλέβα νερού, που διασχίζει ολόκληρη τη δυτική Αφρική και χύνεται στον Κόλπο της Γουινέας.

Ο Γκρος μπορεί ακόμη να βρή με το έκκρεμές του διαφορους ανθρώπους.

Όταν επισκέπτεται π.χ. ένα φίλο του, δεν χρειάζεται να χτυπήσει το κουδούνι της πόρτας του, για να μάθι αν είναι στο σπίτι του. Τον πληροφορεί γι' αυτό το έκκρεμές του.

Ανακαλύπτει επίσης ανθρώπους που προσπαθούν να κρυφτούν στα δάση, ή χαμένα αντικείμενα. Κάποτε, βρήκε τον έξωλέμβιο κινητήρα μιας βάρκας, που είχε πέσει μέσ' στη θάλασσα, σε βάθος 5 μέτρων!

ζω, όταν υποβάλλονται σε έλεγχο. Το αποδίδει όμως σε πολυαριθμούς παράγοντες, που μπορεί να φέρουν την άποτυχία: κούρασι, έλλειψη συγκεντρώσεως, κακή σωματική κατάσταση, άγνοια, πολύ τρίψιμο στις σόλες των παπουτσιών, διάφορες ατμοσφαιρικές συνθήκες, παρουσία ηλεκτροφόρων γραμμών στον αέρα, ύγρασις του εδάφους κλπ.

Ανόλογη προς τη ραδδομαντεία είναι και η ραδισισθησία. Κατά τον Τρόμπ, όφειλται κι' αυτή στις ίδιες ηλεκτρομαγνητικές δυνάμεις. Μόνο πού, αντί ραβδίου, χρησιμοποιείται ένα μικρό έκκρεμές, αποτελούμενο από ένα σπάγγο κι' ένα μεταλλικό βαρίδι.

Η ραδισισθησία φαίνεται ότι πρωτοεμφανίσθηκε στην Ευρώπη στον 18ον αιώνα, έχρησιμποιητό δε στην αρχή για ιατρικές διαγνώσεις. Αργότερα, άρχισαν να τη μεταχειρίζονται για την άνευρεσι υπογείων μεταλλευμάτων και θαμνών θησαυρών.

Πάνω από μια γυναίκα, το έκκρεμές περιστρέφεται κατά τη διεύθυνσι των δεικνών του ρολογιού, ενώ πάνω από έναν άντρα περιστρέφεται ανάποδα. Σ' άλλους όμως ραδισισθητικούς η περιστροφή του έκκρεμους δείχνει γυναίκα κι' οι άλλες ταλαντεύσεις του άντρα.

Με τον ίδιο τρόπο, γίνεται η διάγνωση του φύλου ενός έμβρυου μέσα στα σπλάχνα της μητέρας.

Το 1936, οι γερμανικές και ιταλικές πολεμικές υπηρεσίες θεωρούσαν το έκκρεμές των ραδισισθητικών ως πολύτιμο βοηθήμα για την άνευρεσι νερού.

Και οι Γερμανοί το χρησιμοποίησαν για το σκοπό αυτό στην Αφρική, κατά τον τελευταίο πόλεμο. Συγχρόνως, στις υπηρεσίες του Γερμανικού Ναυτικού, εξερευνούσαν με τη βοήθεια του έκκρεμους πελώριους χάρτες του βορείου Ατλαντικού, προσπαθώντας να έτισημάνουν έτσι τις θέσεις των εχθρικών πολεμικών πλοίων.

Το 1950, ένας περίφημος Αμερικανός ραδισισθητικός, ο Χένρυ Γκρος, ανακάλυψε τρείς πηγές νερού στη νήσο Βερμούδη —που δεν είχε ως τότε ούτε ένα πηγάδι με πόσιμο νερό και υπέφερε από έξηρασις. Δεν είχε πεί δέ καν σ' αυτό το νησί ο Γκρος. Έκαμε την έρευνά του από 1.300 χιλιόμετρα μακριά, περιφέροντας το έκκρεμές του πάνω από ένα χάρτη του νησιού. Κι' οι υποδείξεις του άπεδείχθησαν κατόπιν σωστές.

Αντιθέτως, δεν μπορείς να εξακριβώθι ακόμη, μια άλλη «ανάκαλυψη» του, ότι, κάτω από τη Σαχάρα, περνάει μια πελώρια φλέβα νερού, που διασχίζει ολόκληρη τη δυτική Αφρική και χύνεται στον Κόλπο της Γουινέας.

Ο Γκρος μπορεί ακόμη να βρή με το έκκρεμές του διαφορους ανθρώπους.

Όταν επισκέπτεται π.χ. ένα φίλο του, δεν χρειάζεται να χτυπήσει το κουδούνι της πόρτας του, για να μάθι αν είναι στο σπίτι του. Τον πληροφορεί γι' αυτό το έκκρεμές του.

Ανακαλύπτει επίσης ανθρώπους που προσπαθούν να κρυφτούν στα δάση, ή χαμένα αντικείμενα. Κάποτε, βρήκε τον έξωλέμβιο κινητήρα μιας βάρκας, που είχε πέσει μέσ' στη θάλασσα, σε βάθος 5 μέτρων!

Ο από τηλεφώνου αντίπαλος

Την σχετική αίτησι, σαν τυπικός άνθρωπος και νομοταγής πολίτης, την είχα υποβάλει πριν από δύο χρόνια. Ύστερα από όχτω μήνες πήρα μια ειδοποίησι από τον Ο.Τ.Ε. «Έπρεξε στα γραφεία του γεμάτος έπίδες ότι τα τηλεφωνικά μου δνείρα θα έπαιρναν πιά σήρα και οστά. Αλλά ήμουν πολύ βιαστικός και όνειροπόλος! Με θέλανε, άπολύτως, να πληρώσω για τη συνδεσι, που όπως με βεβαίωσαν, δεν θ' άργούσε να γίνη.

Και πραγματικά δεν άργησε. Μόλις μετά δεκαπέντε μήνες, πριν είκοσι έπτ μέρες δηλαδή, ήρθε το συνεργείο και στο άψε-σβύσε έκατέστησε την πολυπόθητη συσκευή στο χώλ του σπιτιού μου.

Τη δοκιμάσανε, βεβαιωθήκανε για την καλή λειτουργία της και μου είπαν:

—Έν τάξει! Τους ευχαρίστησα, τους έδωσα μ' άπλοχερία το μπάζι τους και τους εύχθηκα να πάνε στο καλό. Έπειτα κάθησα ν' απολαύσω το έργο της όμορφής μου.

Πόσο το είχα λαχταρήσει το τηλεφώνη! Και πόσο καρτερικά περιμένα τόσον καιρό την απόκτησή του. Κι' επί τέλους! Τα ψέμματα είχαν τελειώσει. Είχα τηλεφώνη. Τι χαρά!

Το ίδιο και περισσότερο χαρήκαμε κι' οι άλλοι ένοικοι της πολυκατοικίας. Και μωθ το άποδείξαν έμπράκτως. Πρώτα-πρώτα ζητήσανε να μάθουν τον όριθμό μου, που τόν σημειώνανε με προσοχή κι' εύλαβεια στα καρτέ τους. Και, φυσικά, δεν παραλείψανε να μου εύχθουν:

—Καλορίζικο! —Ευχαριστώ! ευχαριστώ! άπαντούσα συγχνημένος για την καλή σου και το εύγενικό ενδιαφέρον των συνανθρώπων μου.

Ήμουν ο εύτυχέστερος άνθρωπος από τηλεφωνική άπόψεως. Και θε-

«Αντε, προκομμένη, σούφεξε, βοήκεις βοήθι! Άρρα-βωνιάζεται η κορη μας!...»

(Του Β. Χριστοδούλου)

Εύθυμη Ιστοριογλα

λψη να έγκαινιάσω την εύδοκία μου. Θα τηλεφωνούσα στη θεία μου την Ευσθία για ν' της αναγγείλω το εύχριστο νέο.

Σήκωσα τρέμοντας το ακουστικό του τηλεφώνου ΜΟΥ.

Ντρίν! Έκανε την ίδια στιγμή το κουδούνι.

Στραβόμουτσούνασα και πήγα ν' άνοιξω την πόρτα. Ήταν ο από πάνο.

—Μπορώ να κάνω ένα τηλεφώνημα; με ρώτησε μελιστάλαχτα.

—Ευχαρίστως, του είπα.

«Ο έριφης αγημάτισε στα γρήγορα ένα αριθμό και κολλήσε στο αυτί του το ακουστικό, που το άκούτησε άμεσως στη θεία του μουρμουρίζοντας:

—Καί μου έξήγησε: —Βουίζει!

Έξακολουθήσε, όμως, να βουίζει και σε άλλες πέντε άποψείες του από πάνο, που έκνευρισμένος παρατήθηκε από την προσπάθεια και φώναξε:

—Ναί! Αυτό το «να» το συνόδευσαν και δέκα φασκέλα προς το άθώο τηλεφώνη μου.

—Ναί! φώναξα κι' εγώ, καθώς έκλεινα πίσω του την πόρτα. Παλογουρούνη, που μωθ μάγνησε το τηλεφώνη μου με τις χειρονομίες σου!

Και, πραγματικά, τα φασκέλα του από πάνο μωθ φέρανε μεγάλη γκλίνα. Κι' οι πρώτες στις εισπράξεις. Τηλεφώνούσαν όλοι οι σούκοι και δεν πλήρωνε κανείς τα τηλεφωνήματα, ενώ εγώ είχα γίνει ένας τούς καλύτερους πελάτες της «Εταιρείας».

Κυρίως όμως υπέφερε το νευρικό μου σύστημα από τα άσταμάτητα κουδουνίσματα.

Την κυρία Τσιλιμπούρη, με διέτασε μια βαρειά και αντίπαθητική φωνή.

Τι νάκανα; Άνοιξα το παράθυρο της κουζίνας και ξελαρυγγίαζόμουν:

—Κυρία Τσιλιμπούρη! Κυρία Τσιλιμπούρη! Κυρία Τσιλιμπούρη!

Με τα πολλά έπαιρνε χαμπάρι κι' έρχότανε στο τηλεφώνη. Δεν ήταν όμως όλοι σαν την κυρία Τσι-

—Και νάρχόσατε πότε - πότε να παίζουμε κανένα «φιλικό» ποκεράκι...»

(Του Β. Χριστοδούλου)

λομπόρδη. Βαρώντουσαν ν' άνεδοκατεβαίνουν σκαλές και μου έλεγαν :

— Πέστε ότι έχω βγή έξω και νά πη σέ σάς θ' ήλθει.
Κι' έπειδή τό μνημονικό μου δέν μολογάει σπουδαία πράματα, άναγκάστηκα νά προμηθευθώ ένα μεγάλο μπλόκ γιά νά καταγράψω τίς παραγγελίες πού έπαιρνα από όλα τά σημεία τής 'Αθήνας, άκόμα κι από υπεραστικά κέντρα. Μεγάλη εύκολία κι' έξυπνότητα τό τηλεφώνω γιά δώσος δέν έχουν!

★

'Αλλά ούδέν κακόν άμύγες καλού. Θέλω νά πώ ότι είχε άνοίξει σημαντικό ιταλοξέρι ή από κάτω δεσποινίς. Τήν έλεγαν Γλυκερία και τή νοστιμεύονα από τόν καιρό πού εγκαταστάθηκε μέ τους δικούς της στό κάτω πάτωμα.

Στήν άρχή τηλεφωνούσε. Άργότερα τής τηλεφωνούσαν. Πάντως ή έτσι ή άλλως, τήν έλέεσα τουλάχιστον πέντε φορές τήν ήμέρα. Καί μέσ' απ' τήν ψυχή μου συχωρόντο τά πεθαμένα τού έφευγμένου τού τηλεφώνου, ενώ συγχρόνως περίμενα τήν κατάλληλη εύκαιρία γιά νά κάνω τήν εξομολογήσι μου.

Κι' άπάνω πού ήμουν έτοιμος καί ώριμος γιά νά προσδ' στην αισθηματική μου εξόρμησι, ή Γλυκερία άλλαξε τακτική. 'Εφίρμωσε δηλαδή κι' αυτή τό σύστημα τής παραγγελίας μέσω έμού.

Φυσικά μου ευνοούσαν. 'Αλλά δέν μπορούσα νά κάνω διαφορετικά.

—'Η δεσποινίς Γλυκερία είναι λίγο αδιάθετη, είπα στό άγνώστο πού τηλεφωνούσε. Πέστε σέ μένα ότι θέλετε και θά τή τό διαδιέσω.

—Θά μπορούσατε νά τής τά πητε όπως θά σάς τά πώ;

—Θά προσπαθήσω...

—'Ακούστε λοιπόν. Πέστε τής ότι μου είναι άνυπόφορη πιά αυτή ή ζωή. Γιατί δέν με λυπάται; Χθές τήν περίμενα γιά δεκάτη φορά, αλλά δέν ήρθε! Γιατί δέν ν' αταλασβαίνει τήν άπελπισία μου; Γιατί δέν συγκινείται πού τήν άγαπώ τόσο πολύ; Γιατί θέλει νά με βλέπη νά βασανίζωμαι; Γιατί; Γιατί; Γιατί!

Μετάδωσα κατασφυσσένος τό τηλεφωνικό έρωτικό παραλήρημα τού άντραστού μου. Κι' ή φιλοτιμία ή Γλυκερία κρυφολογούσε γιά τόν σεντόνι πού είχε άνοίξει.

Και τά φλογερά τηλεφωνήματα άρχισαν νά πέφτουν σάν καταρρακτώδης βροχή. 'Αλλά τό τελευτάιο μ' άνησύχησε. Θαρρότανε, λέει, μαζί με τόν μπαμπά του νά τήν ζητήσει ύπομωσ από τους γονείς τής. Κι' άν ή Γλυκερία άρνείταν, θά σκοτωνότανε με χειροβομβίδα μπροστά στά μάτια τής.

Πρόλαβα λοιπόν και τή ζήτηση έγώ. 'Ακουσα προθύμως τό αναί από τους δικούς τής και, πρό πάντος, από τήν ίδια τή Γλυκερία.

Σέ τρεις μέρες κι' όλες άλλάξαμε δακτυλίδιο. Καί θά πέταγα από τή χαρά μου, άν δέν έσκίαζε τήν ευδαιμονία μου ένα σύννεφο: ό τηλεφωνικός μου αντίπαλος. 'Εξωμολογήθηκα τόν πόνο μου σ' ένα έαδελφό τής Γλυκερίας.

—Μήν άνησυχείς, μου είπε γελώντας.
Και μου έκμυστηρέυθηκε τό «κόλπο» του :

—Αυτά τά τηλεφωνήματα τά έκανα έγώ. Μ' έφέρανε ή Γλυκερία νά τηλεφωνά γιά νά σέ κάνη νά ζήλεις και νά εκδηλώθης, επί τέλους! Γιατί είχε καταλάβει πως σου άρεσε πολύ!

★

Τι σκέπτομαι νά κάνω κατόπιν αυτού; Τό μόνο πού μένει. Θά ήμολούσα δηλαδή τήν έξέξ άγνείας: «Πωλείται τηλεφώνον (άργήμας και μηχανήμα) εις συμφέρονται τιμήν και άποκειστικός εις ένοικον πολυκατοικίας».

Κι' όχι για τίποτ' άλλο δηλαδή, αλλά γιά νά κουκουλωθ' και κανένας άλλος. Γιατί υιοθετείται κάπως βαρύ νά μ'ν έκδικηθ' γιά τό τηλεφωνικό μου κοροιδιόκι!

Γ. ΓΙΑΝ.

Η άλληλογραφία μας

Διάφορες πληροφορίες

Λάκην. 'Αλεξάνδρουπουλον, 'Ενταύθα : 'Η διεύθυνσις τού «'Εθνικού Κήρυκος», είναι : National Herald, 140 West 26th Street, New York, N. Y. U.S.A. 'Αννα Πέτερσεν, Λαμία : Γράψετε στόν σκηνοθέτη Γιώργο Τσαβέλλα, Νοταρά 41, 'Αθήναι, στέλλοντάς του συγχρόνως μία φωτογραφία σας. Στόν κ. Σπύρο Σκούρα μπορείτε νά γράψετε στην έλληνική γλώσσα. 'Η διεύθυνσις του είναι : 20th Century-Fox Film Corporation 444 West 56th Street, New York 19 N. Y. U.S.A. Τακτική άναγνώστρια 13. Πάτρας : 'Η προηγουμένη άπάντησις έσχύει και γιά σας, όσον άφορά τήν διεύθυνσι τού κ. Σκούρα, Α. Κ., Πύργον : 'Η διεύθυνσις τού κ. Α. Λασκαρή είναι : Προμάχου 3, 'Αθήναι (τηλέφ. 91.423). Ι. Κοντογιάννη, Ρόδον : Ζητήστε τίς πληροφορίες πού σάς ενδιαφέρουν από τήν Δραματική Σχολή 'Εθνικού Θεάτρου, Μενάνδρου 65, 'Αθήναι. Μαρία 'Ανανιάδου, Θεογικήν : Τα γυαλιά πού σας ενδιαφέρουν δέν ήρθαν άκόμη στην 'Ελλάδα, ούτε και μάς είναι γνωστή ή διεύθυνσις τού έφευγμένου των. Κ ρ η τ ι κ ό ν : 'Εχομε λάσσε κατ' επανάληψιν ότι δέν δημοσιεύμε συνεργασία άναγνώστων. Νικόλαον Χατζήν, Βάρδα 'Ηλείας : Στείλετε στα γραφεία μας τό γράμμα πού προορίζετε γιά τόν συνεργάτη μας. Θά τό λάσσε άσθημερόν. Αγγελική Σπυράτου, Πάτρας : Είσαθε άκόμη πολύ νέα γιά νά αναλάβετε τό βαρύ έργο νά άνεφοδίστην τόν «Θεσάρου» μέ μυθιστορήματά σας. Μιά και είσαθε τακτική μας άναγνώστρια, θά έπρεπε άλλωστε νά γνωρίζετε πως δέν δημοσιεύμε συνεργασία άναγνώστων. Νίτσα Βαλαδάκη, Θεογικήν : Δέν είναι δυνατόν νά βρεθ' ή διεύθυνσις τού άπολυθέντος άεροπόρου. Απούμεθα πού δέν μπορούμε νά σας έξυπηρετήσουμε. Ε. Αγγελόπουλου, Βόλον : Τό δεύτερο γράμμα σας ήρθε πολύ άργά. 'Ιωάννην Παπαδόπουλον, Δράμα : Τό σταυρολέξό σας γιά τίς 25 Μαρτίου, είναι άρκετά καλό, αυτό όμως πού δημοσιεύσαμε έκρίθη πού κατάλληλο, λόγω τών πολυαριθμών επικαίρων λέξεων πού τό συμπληρώνουν. Φίλον τοΰ «Θησαυρού» : Δέν έχομε, ύπ' όψει μας κανένα άμερικανικό γραφείο συνεισινών. Είρήνη Τρικουπή, Θεογικήν : Τό γράμμα σας έδόθη. Πριμαξέρα, Ζάκυνθος : 'Η διεύθυνσις τού Τών Μαρούδα είναι : «Σπηλιά τού Παρασκευά», Λεωφόρος Φαλήρου, Πειραιά. Τό δεύτερο γράμμα σας δόθηκε στη Μιράντα. Δημ. Χατζήν : 'Η διεύθυνσις τής Σμαρούδας Γιούλη είναι Κεφαλληνίας 84, 'Αθήναι. 'Ιωάννην Κασαρόν : 'Η Δάφνη Σκούρα λείπει σέ περιοδεία. 'Απευθύνετε τό γράμμα σας στό Σωματείο 'Ελλήνων 'Ηθοποιών, Σατωβριάνδου 52Α, 'Αθήναι. 'Η διεύθυνσις τής Βιργινίας Πετιμεζάκη είναι : Μεσοσηίας 25, Καστέλλα Πειραιά. Θά βρ'ητε πού πάνω τήν διεύθυνσι τής Σμαρούδας Γιούλη. Ούτε ή Βιργινία, ούτε ή Σμαρούλα είναι παντρεμένες. 'Η διεύθυνσις τής 'Αννας Ραφτοπούλου είναι : 'Εθνικόν Θεάτρον, όδός 'Αγίου Κωνσταντίνου, 'Αθήναι. 'Αλέξανδρον Ζαχαρίου, 'Αγία Μαρίνα : Σταθήκε άδύνατον νά βρούμε κι' έμείς τά ίχνη του.

Διεύθυνσεις 'Αστέρων

Κων/ν τίνον Γκίκαν, Διόνυσον, 'Αττικής : 'Η διεύθυνσις τής Joan Grawford είναι : 426 N. Bristol Ave., Brentwood Calif. U.S.A. Δέν έδειξε μέχρι σήμερα καμιά πρόθεσι νά εγκαταλείψη τόν κινηματογράφο. 'Ιωάννην Δημαράν, Πάτρας : 'Η διεύθυνσις τής Yvonne Sanson είναι : P.A.C. Pathé-Cinéma, 26, Rue Marbeuf, Paris, France. 'Αναγνώστην Χ., 'Ενταύθα : 'Η διεύθυνσις τής Joan Evans είναι : Samuel Goldwyn Studios, 1041 N. Formosa Ave., Hollywood 46, Calif. U.S.A. 'Αγνή άγάπη, Θεογικήν : 'Η διεύθυνσις τού Frank Villard είναι : Films Maurice Cloche, 29 Rue Cambon, Paris France. Θ' άρχιση σέ λίγες μέρες τό γύρισμα τού φίλμ «Νύχτες τής 'Ανδαλουσίας» μέ παρτεναίρ τή Ζενεβιέ Παζ. Νά συντάξετε τό γράμμα σας στη γαλλική γλώσσα. Κάρτια και Κλαίρη, Κέρκυρα, 'Ελένη Βράννη, Μυτιλήνη και Δημήτριον Μικρούλακη, 'Ενταύθα : 'Η Σεσίλ Ώμπρι δέν γυρίζει ούτε και πρόκειται πρós τό παρόν, νά πρωταγωνιστήσ' σέ κανένα φίλμ. Μόλις πληροφορηθούμε τήν διεύθυνσι τή θά σάς τήν δώσωμε από τή στήλη αυτή. Διαβολάκι : 'Η διεύθυνσις τού Philippe Lemaire είναι : Produzione Titanus, Via Sommacampagna 6, Roma, Italia. 'Ανοϊξιάτικο γι-ασεμί, 'Ενταύθα : 'Η διεύθυνσις τής Françoise Arnoul είναι : Films E.G.E. 49 bis Avenue Hoche, Paris, France.

Ζητούν άλληλογραφία

Οί κάτωθι στρατιώτες, πού βρίσκονται στην Κορέα, ζητούν άλληλογραφία μέ 'Ελληνίδες : Σωτήριος Κυριοπούλου, Νικ. Τζούλιος, Ευστ. Κασούρης, Βασ. Δέλιος, Άριστ. Γουρινέσκης, Όλύμπιος Σουγενλής, Άντισούλης 'Αδρόδατος, Ι. Λημπίος Σουγενλής, Άντισούλης 'Αδρόδατος, Ι. Μητρόπουλος, Ι. Κουτρούλης, Ν. Πετρίδης, Άργ. Στεφάνης, Δημ. Γιάννης, Αθ. 'Αεζούκος, Δημ. Τσοκάς, Παν. Κουκουλάς, Εύαγγ. Μπαλιούσης, Βασίλ. Παρίσος, Ι. Παπαθανασίου, Δημ. Τσιτοράς, Γ. Γιώργας, Θεόδ. Χρυσολούρας, Κωνστ. Θάνος και

Σπυρ. Σιδηρόπουλος (τού Ιου Λόχου), Νικ. 'Αρβαντάκης, Σπυρ. Ραυτόπουλος, Δημ. Καρατζάς, Περ. Γρατσάνης, Δημ. Χρήστου, Ι. Μούγιος, Αθ. Κούνας, Ι. Τσουράπας, Άναστ. Κάλης, Αλέξ. Παπαγαλαμπίδης, Κωνστ. Φαρμάκης και Β. Άργυρούπουλος (τού 2ου Λόχου), Ι. Χριστοδούλου, 'Επαμειν. Κανάς, Άθαν. Μαρινάκης, Γ. Καφαλάκης, Στέλιος Βασιλομυχαλάκης, 'Εμμανουήλ Λεωνιδάκης, Άργυρίου Μπουσίκου και Δημ. Χατζηδασυλείου (τού 3ου Λόχου), Κωνστ. Μπαλάσκας, Άντ. Γλυκομυλάκης, Χρ. Παπαευσταθίου, Πέτρος Πονηρίδης, Δημ. Μαχράμας, Ι. Φοινίτης, Γ. Μαυρομάτης, Β. Βαρδουδάκης, Άνδργ. Κασαράς, Δημ. Καρατζάς, Γ. Δημητράκουλος, Κωστ. Χαλτσάς, Δημ. Χατζηδασυλείου και Χρ. Πέππας (τού Λόχου Βαρέων Όπλων), Γ. Κωργονάς, 'Αλέξ. Ροδίτης, 'Ηλ. Κωνσταντινίδης, Παν. Σιδέρης, Θεόδ. 'Αρβανίτης, Χρ. Χρυσοστομίδης, Γ. Δημητράκουλος, Αίμ. Αμπατιδής και Ι. Βαρδουγιάννης (τού Λόχου Υποστηρίξεως), Χαράλ. Ζούκας, Ι. Νονόγλου, Απ. Μητσάκος, Ν. Στεργίου, Εύαγγ. Καραμίδας, 'Εμμ. Τσαπανάκης, Χαράλ. Χρηστάκης, Βελισσάριος Τσίρας, 'Αλέξ. Πολίτας, Ν. Αγγελίδης, Γ. Γεωργάκης, Ι. Σταυρίδης, Κωνστ. Καρακάσης, Μ. Χατζάρας, Ι. Ροδόπουλος, Κωνστ. Χαλκιάς, Ι. Ψαρράς, Μάρκος 'Ιωσήφ και Μαρίνος Κουταράς (τής Διμοιρίας Μεταφορών), Παναγ. Ποδαρόπουλος, Αθ. Αναγνωστάκης Ναπ. Ριχάρδος και Παν. Κουκουλέζης (τής Διμοιρίας Διαδιδάσεων), Β. 'Ανθούλης, Μόσχος Πετεινός, Ν. Δουδάκης, Γ. Σατράνης, Κωνστ. Δημητρίου, Δημ. Αμπεροπούλου, Σταύρος Κάλτσας, Άναστ. Τοπαλίδης και Θεοδόα. Μπόμπης (τού Λόχου Επισυρματών), Ευστ. Ραφτόπουλος, Μάγειρος Στράτος, Αθ. Παπακυριάκος, Χρήστος 'Αδαμίδης, Παν. Μπαχάρας, Άχ. Κούνας, Γρηγ. Καρακωνσταντάκης, Γ. Ρούσης, Γ. Υφαντόπουλος, Ι. Στάθης, Εύαγγ. Παπαδόπουλος, Μιχαήλ Πετρόπουλος, Άχ. Κίμων και Περ. Ροβέρτος. 'Η διεύθυνσις όλων τών άνωτέρω είναι : Greek Exp. Forces, C.A.P.O. 5800, C/o B. S. T. 902.

Μιά 'Ελληνίδα έπιστολογράφο ζητούν και οι άνω υπολοχαγοί Σπυριδών Σιδερόπουλος και Γ. Κοράλλης, Greek Exp. Forces, C.A.P.O. 5800, C/o B. S. T. 902. Καθώς και ό 'Ελληνοαμερικανός Ρ. V. T. Constantin Tsakanikas, U.S. 51231224 C/o K-60, Inf. Reg. Fort Dix N. J. U.S.A.

Οί κάτωθι άναγνώστριές μας ζητούν άλληλογραφία μέ 'Ελληνες και 'Ελληνίδες τού έξωτερικού : 'Ελ.π. 'Αποστολάκη, Poste Restante, 'Αθήναι, Grèce, Λένα Τσερώνη, Poste Restante, Ν. Σμύρνη, 'Αθήναι, Grèce, Κούλα Τσαλιπαρά, Ήεροκρινη Π.Β.Γ. 42, Θεογικήν, Grèce, Ρίτα Βασιλειάδου, όδός Τιτανών 1, Νεάπολις, Θεογικήν, Grèce, Τασία Σαββίδου (διά Νέλας) Poste Restante, Πειραιά, Grèce, Εύγγ. Χατζηνικολάου, Poste Restante, Χαλάνδρι, 'Αθήναι, Grèce, Εύαγγελία Σιδηροπούλου και Εύστερη Σιδηροπούλου, χωρίον Μητρόπολις, Δράμα, Grèce, Σούλα Γρίθα, Παλαιά 'Αριστοτέλους 110, Θεογικήν, Grèce, Λένα Μεταξοπούλου, Poste Restante, Νέα Σμύρνη, 'Αθήναι, Grèce, Σούλα και Κική Δημητράκοπούλου, όδός Περικλέους Σταύρου 19, Χαλκίδα, Grèce, Λέλα 'Αλεξιάδου και ή Πέπη Μαράκη, Φρ. Ρουζέλτ 163, Δράμα, Grèce, Ρένα Πάνου και Λουίζα Βενητή, όδός Ναυπλίου 10, Καβάλα, Grèce, 'Ελίζα Πριανού, Βίλμα Πρετόρη και Λίνα Δαμύρη, όδός Φρ. Ρουζέλτ 86, Καβάλα, Grèce.

Ό Βασ. Μαϊδής (17 χρόνων) Α' Παρ. Λαγ. 22, Θεογικήν, Grèce, ζητεί άλληλογραφία μέ 'Ελληνίδες τής ηλικίας του, ιδίως από τήν Αίγυπτο και τήν Αϊθιοπία. Ό Γ. Ροδόλας, Λοισιάν 17, 'Αθήναι, Grèce, ζητεί άλληλογραφία μέ 'Ελληνίδες τής 'Αμερικής, τής Αυστραλίας ή τής Κύπρου. Ό Ι. Κουτσουμανής και ό Στέλιος Σταματίου, ζητούν άλληλογραφία μέ τίς δεσποινίδες Λίλιαν Μ. και Βίβιαν Ρ., ή διεύθυνσις τους είναι : Βασιλική Θεογικήν.

'Η Ρ. Άντωνίου, ζητεί άλληλογραφία μέ 'Ελληνες τής 'Αμερικής ή τής 'Αφρικής ηλικίας 30-40 χρόνων, και ή Ε. Άντωνίου μέ 'Ελληνες τής 'Αφρικής ή τής 'Αμερικής, ηλικίας 25-30 χρόνων. 'Η διεύθυνσις τους είναι : Μπότσαρη 33, Πειραιά, Grèce.

Οί κάτωθι άναγνώστες μας ζητούν άλληλογραφία μέ 'Ελληνίδες τού έξωτερικού : Άχ. Κεφαλάς, όδός Μαγνητός 168, Βόλον, Grèce. Ό Χωροφύλαξ Μ. Πλακαντώνακης, Σ. Χ. Μαργαρίτου, Θεσπρωτίας, 'Ηπειρου, Grèce. Ι. Χριστόπουλος, 'Εκκλησιών 97Β, Λαμία, Grèce. Κ. Κάλφας (18 χρόνων), όδός Άργους 98, 'Ακαδημία Πλάτωνος, 'Αθήναι, Grèce. Σ.π. Βασιλάκης, 'Αγία Μαρίνα Καλονήλου, Χιος, Grèce. Χαρ. Βελισσαρόπουλος και Άγγ. Μιλης, Ακράτα-Αιγιαλείας, Grèce. Στέλ. Μυλωνάκης Α. Φανουρίου 16, Ρόδον, Grèce. Μάγος Γερωντίης, Κολινδρόμυλοι «Ταξιάρχης», Ρόδον, Grèce. Άνδρ. Μικρέλλης (19 χρόνων), όδός Εύφρονιου 8Α, Παγκράτι, 'Αθήναι, Grèce. Θωμ. 'Ακράνης και Ι. Βαφειάδης (20 χρόνων), Poste Restante, Θεογικήν, Grèce. Μιμης Γαρόφαλος, Εύαγγελικής Σχολής 94, Βύρωνας, 'Αθήναι, Grèce. Δ. Δροΰλος και Κυριάκος Γιαγας, Πλατεία Άναγνώρα, Ατσαλένιο, 'Ηράκλειον, Κρήτης, Grèce. Γ. Ρεράκης και Δ. Μπελιμπασάκης, Ραγιά Μαλεβυζίου, 'Ηράκλειον Κρήτης, Grèce. Άνδρ. Λιάσκος και Κωνστ. Εύθυμιου, Poste Restante, Πειραιά, Grèce.

Η ΤΑΝ κόρη δυό φτωχών Κινέζων τής Σαγκάης, ή Τσού-Λινγκ. Σέ ηλικία ενός χρόνου οι γονείς της τήν είχαν πουλήσει γιά 3 δολάρια, σέ μία μιγάδα πού τήν ανέθρεψε όπως ένας κτηματίας τή ζώα του. Τήν έδωζε νά κάνει από μικρή τίς βαρύτερες δουλειές τού σπιτιού. Δέν τήν έστελνε στό σχολείο, ούτε και τήν άφινε νά έπικοινωνήσ' καθόλου μέ τόν έξω κόσμο. 'Ηταν ένα όν πού δέν έπρεπε νά έχη κανένα ανθρώπινο δικαίωμα.

'Ετσι, μη έχοντας έπίγνωση τής έλευθερίας τών άλλων ανθρώπων, ή Λινγκ δέν διαμαρτυρόταν γιά

Τή ζωή πού περνούσε. 'Ενοιώθε κάπου-κάπου μία ένστικτική έξεγερσι — ιδίως όσο πλησίαζε νά γίνη γυναίκα — μα δέν ξεκαθάριζαν ποτέ οι έπιθυμίες αυτές μέσ' στό μυαλό τής...
'Ηταν πιά 16 χρόνων όταν ή κυρία τής παντρεύτηκε κ' ένα Άμερικανό ναυτικό. Αυτός λοιπόν υπέδειξε στη γυναίκα του ότι δέν είχε τό δικαίωμα νά κρατάη μία σκλάβο και τήν έδιέταξε ν' αφήσ' τή Λινγκ νά κάνει ό,τι ήθελε.

Λυτρωμένη έτσι απ' τά δεσμά τής δουλείας, ή Λινγκ πέταξε, σάν τήν πεταλούδα πού βγαίνει απ' τό κουκούλι τής Δραπέτευσε δηλαδή και πήρε τό ψευδώνυμο Μαίρη Τσίν, γιά νά νά μ'ν ξεαναβρ' ή κυρία τής. Ποτέ ώστόσο δέν θά έπιζητούσε αυτή τήν έλευθερία τής, άν ήξερε σέ ποιά κατάντημα θά έπεφτε και πόσο ακριβά θά τήν πλήρωνε...

Στις 7 Αυγούστου 1933, τό γιαπωνέζικο πλοίο «Σαγκάη Μαρού» έφτασε στό Κόμπε τής 'Ιαπωνίας, προερχόμενο απ' τή Σαγκάη. Άνάμεσα στίς άποσκευές πού ξεφορτώθηκαν, βρισκόταν κι' ένα μπαούλο, πού έδωζε μιάν άσχημη μυρωδιά. 'Η κάρτα πού υπήρχε πάνω μέ τό όνομα τού ιδιοκτήτη του και τόν προορισμό του, έγραφε : «Κ. Τ. Μάν. Γυοκοχάμα».

Δέν υπήρχε ώστόσο στό πλοίο κανείς έπιβάτης μ' αυτό τό όνομα. Τέλος έσπασαν τήν κλειδαριά, άνοίξαν τό μπαούλο και βρήκαν μέσα τό πτώμα μίας νέας Κινέζας, διπλωμένο στα δυό, μέ τά χέρια και τά πόδια δεμένα. 'Η κοπέλλα αυτή είχε ξυλοκοπηθ' άγρια κι' ύστερα είχε στραγγαλισθ', Δέν υπήρχε όμως κανένα στοιχείο τής ταυτότητός τής.

'Η άστυνομία τού Κόμπε είδοποίησε τίς άρχές τής Σαγκάης κι' έκαμε τίς απαιτούμενες ενέργειες γιά νά στείλ' πίσω τό πτώμα, μέ τό πρώτο πλοίο.
'Υπήρχαν τότε στη Σαγκάη πολλές άστυνομίες : ή δημοτική κινεζική, ή άστυνομία τού ιαπωνικού προξενείου, ή διεθνής κι' ένας κλάδος τής Γαλλικής 'Ασφαλείας. 'Η ιαπωνική είδοποιήθηκε πρώτη γιά τό έγκλημα κι' ανέλαβε τήν έρευνα. Άνέκρινε τους άχθοφόρους, πού βρίσκονταν στην προκυμαία όταν έπρόκειτο νά φύγ' τό «Σαγκάη-Μαρού». Κι' έξακρίβωσε ότι είχε φορτώ-

Μιά Κινέζα στο μπαούλο

Τό δράμα τής Τσού-Λινγκ

Ξαφνικά όμως, ένας από τους άνδρες τής θυμήθηκε πως είχε παρακολουθήσει ένα φοβερό καυγά, τή νύχτα τής 3ης Αυγούστου, στη Διεθνή Ζώνη. Μάλωναν ένας νέος μιγάς και μία νεαρή Κινέζα, μπροστά σ' ένα σπιτί τής Κάσιγγκ Ρόντ. Ό άντρας δέν μιλούσε καλά κινεζικά...

Οί Γιαπωνέζοι άστυνομικοί πήγαν άμέσως σ' αυτό τό σπιτί, πού νοίκιαζε έπιπλωμένα δωμάτια. 'Η ιδιοκτήτρια ήταν μία Κινέζα, πού μιούσε όλους τους Γιαπωνέζους. Τους έδιωξε λοιπόν κι' άρνήθηκε ν' άπαντήσ' στις έρωτήσεις τους.

Μίλησε μόνον όταν ανέλαβε τήν ύπόθεσι ή κινεζική άστυνομία.

Τό ζευγάρι εκείνο τού μιγάδος και τής Κινέζας — είπε — είχαν νοικιάσει ένα δωμάτιο στό σπιτί τής, στις 26 'Ιουλίου. 'Ησαν καλυπνόμενοι και τήν είχαν πληρώσει προκαταβολικά. Φαίνονταν «καθώς πρέπει». Μάλωναν όμως, συνεχώς, κι' ό άντρας έδερνε τή γυναίκα. Τής έκανε τή ζωή άφόρητη...

—Τήν νύχτα τής 3ης Αυγούστου, συνέχισε ή σπιτονοικοκυρά, ανέβηκαν στην κάμαρά τους κι' άρχισαν πάλι νά μαλώνουν. Ό άντρας τήν τσάκισε στό έξυλο! 'Ακούγονταν σ' όλο τό σπιτί τ' ά χτυπήματα κι' οι φωνές τής...

—'Ανέβηκα τότε και τους φώναξα έξω απ' τήν πόρτα πού δέν επέτρεπα τέτοια πράγματα στό σπιτί μου. Ό άντρας μου ύποσχέθηκε νά μ'ν ξεανασυμβούν... Μά, τήν άλλη νύχτα, είχαμε τά ίδια! Μ'ν ξυπνήσανε τά στριγγλίσματα τής κοπέλλας. Πήγα πάνω και τους φώναξα νά μου άδειάσουν άμέσως τήν κάμαρα. Σωπάσανε τότε. 'Ακουσα όμως τήν κοπέλλα νά μουρμουρίζ' ή μ' άπελπισία : «Μή με δένουνε πιά! Μή με δένουνε!»

Τ' άλλο πρωί έφυγαν δίχως νά τους άντιληφθ' ή σπιτονοικοκυρά. Είδε μόνο τόν άντρα νά ξεαναγυρίζ', μαζί μ' έναν άλλο μιγάδα, και νά βγαίνουν απ' τήν κάμαρα ένα μεγάλο και βαρύ μπαούλο...

Όταν δημοσιεύθηκαν όλες αυτές οι λεπτομέρειες στις εφημερίδες τής Διεθνούς Ζώνης, ένας Πορτογάλος άνεφερε στην άστυνομία μιά ύπόνοιά του : ότι ό δράστης τού έγκλήματος ήταν ό Πατρίτσιο Ρεμεντίας, μισο-Πορτογάλος και μισο-Γιαπωνέζος, πού έμενε μαζί με τόν άδελφό του Ζοζέφ.

Ό πληροφοριοδότης αυτός είχε γνωρίσει τόν Πατρίτσιο και τή φιλενάδα του Μαίρη Τσίν κι' άπορούσε γιατί δέν τήν έβλεπε πιά τόν τελευταίο καιρό.

Όταν ή άστυνομία έδειξε στη σπιτονοικοκυρά μιά φωτογραφία τού Πατρίτσιου, τής Μαίρης και τού Ζοζέφ, εκείνη άναγνώρισε τους δυό ένοικιαστές τής και τόν άνδρωπο πού είχε βοηθήσει στό κουάδλημα τού μπαούλου. Τό πτώμα τού θύματος έφτασε στις 13 Αυγούστου κι' έπιβεβαιώθηκε πως ήταν τής Μαίρης Τσίν. 'Η άστυνομία έκαμε τότε ένα αλφινιδισμό στό σπιτί τών δυό άδελφών και βρήκε τό στυγνόχαρτο μέ τό οποίο είχαν στυπώσει τήν έπιγραφή τής έτικέτας τού μπαούλου, γραμμένη απ' τόν Πατρίτσιο. 'Αλλώστε ό Πατρίτσιο στη δική του τ' άμολόγησε όλα και δικασθηκε μόνο 20 χρόνια και σέ λιγώτερα ό άδελφός του γιατί ή νομοθεσία τής Διεθνούς Ζώνης είχε καταργήσει τήν θανατική ποινή.

Η ΣΕΛΙΣ

της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Απογοητευμένη: Μου έμπιστευσε τον πόνο σας, καλή μου φίλη. Ο αρραβωνιαστικός σας φλερτάρει και χαριεντίζεται με όλες τις φίλες σας κι' αυτό πληγώνει την αξιοπρέπειά σας. Έχετε τόση εμπιστοσύνη σ' αυτόν και ξαφνικά τη χάσατε. Διερώναστε πως θα ζήσετε από πλάι ενός ανθρώπου, που με τόση ευκολία κάνει κάτι που ξέρει ότι σας λυπεί και σας προσβάλλει. Κι' εγώ άπορώ γι' αυτό, μικρούλα μου, και καθώς διασισθάνομαι, ότι είστε ευαίσθητη, σας συμβουλεύω να μιλήσετε καθαρά στον αρραβωνιαστικό σας. Θέλω άρραβωνιαστική μια εγγύηση μαζί του, γιατί πραγματικά είναι δικαιολογημένη η ανησυχία σας. Αν ένας που είναι αρραβωνιασμένος φλερτάρει με άλλες, τι θα κάνει όταν παντρευτεί; Μιλήστε μαζί του και πείτε του καθαρά πως δεν είστε διατεθειμένη να δεχθείτε μια τέτοια κατάσταση.

ΤΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Δεν μπορεί κανείς να πει ότι τα μικρά καπέλλα θα φορεθούν περισσότερο από τα μεγάλα γιατί και τα πρώτα και τα δεύτερα είναι της μόδας. Βλέπουμε μικρές νατουρέλ και είμαστε έτοιμες να πούμε ότι δεν έχουμε δη' ωραιότερα καπέλλα. Αλλά αν, ξαφνικά, ένα κλός, ένα πλατό που έρχονται να μας διασφύσουν.

Πάντως, κάτι που μπορούμε να διαπιστώσουμε είναι ότι ο τεπές είναι σε όλα πολύ χαμηλός και συχνά δεν ξεχωρίζει από τα υπό, ιδίως στα μεγάλα σχήματα.

Τα ολικά που χρησιμοποιούνται είναι τα μπακού, οι παγιασόν, το γκρό γκραν, το όττομάν, η λαίτσα και τα πολύ λεπτά καστόρια. Για πρωί, οι πανομάδες και τα λινά.

Οι μικρές φόρμες είναι μάλλον χωστές, αλλά βρίσκουν τον τρόπο ν' αφήνουν γυμνό όχι μόνο το στήθος, αλλά και το κεφάλι. Μερικές καλότες δίνουν την εντύπωση ότι είναι μια καπέλλα, ότι τους λείπει ένα κομμάτι τεπές.

Τα γαρνιρισμένα τους: Μία φτερούγα, ένα πουλί, ένα λουλουδί. Ένας φιάγκος από κορδέλλα είναι τοποθετημένα σε ύψος και πλάι.

Τα μεγάλα σχήματα: κλός, κανονιέ, πλατό ιαίη ή κυματιστά με τον πολύ χαμηλό ή ανυψωμένο τεπέ, φορούνται στην κορυφή του κεφαλιού και με ελαφριά κλίση προς τα εμπρός. Έχουν το γαρνιρίσμα πολύ «πλά» και βελάκι ριχτό ή σφιγμένο.

Από τα ωραιότερα καπέλλα που έδειξαν οι φετινές συλλογές, ήταν ένα κανονιέ όντιλε από γκρό γκραν άσπρο με μαύρα πουά. Ήταν γαρνιρισμένο με μαύρη Βελούδινη κορδέλλα, που κατέληγε σε πλεγαστό φιδόκο στο δεξί εμπρός πλάσι και ένα άσπρο βελάκι με επίσης μαύρα πουά το συμπλήρωνε.

Ένα δεύτερο κανονιέ ίσιο από λευκό όττομάν, με σχέδια λουλουδάκια μπλε λαβάντ, ήταν γαρνιρισμένο με μουλίνα λαβάντ που κατέληγε πίσω σε πόν.

Επίσης μία στρογγυλή τόκα από όττομάν κίτρινο με άσπρες βούλες γαρνιρισμένη με γκρό κορδέλλα μαύρη. Μία μικρή καλότα από ψάθα σε φυσικό χρώμα, ήταν γαρνιρισμένη με μία μεγάλη φτερούγα μπλε. Μία τόκα από λαίτσα πιεντέ πουλ με τον τεπέ από μαύρο πικώ.

Ένα κασκέτο από φανταζι ύφασμα με ένα φιάγκο από το ίδιο τοποθετημένο πίσω.

Ένα κλός που είχε μικρό μπόρ και άφηνε μπροστά ένα μεγάλο ανοίγμα που συμπληρωνόταν με ένα «σού» από λαίτσα.

Τα χρώματα που κυριαρχούσαν ήταν το κρέμ, νουαζέ, περλέ, κι-

τρινο, μπλε ρουά, κόκκινο της φωτιάς, πράσινο, μπρικ.

Βέστες - Μαντώ

Οι φετινές βέστες έχουν το έξης χαρακτηριστικό, που τις κάνει να ξεχωρίζουν από τις περσινές: Δεν έχουν γιαντά και έχουν τρούα κάρ μανίκια. Το κλείσιμο είναι ίσιο ή σταυρωτό. Όταν είναι ίσιο, το κουμπωμα περιορίζεται σε ένα μόνο κουμπι στη ρίζα του λαιμού ή δεν υπάρχει κανένα κουμπι.

Όλες οι φετινές βέστες έχουν άπαραίτητες τσέπες ίσιες, διαγώνια ή κατακόρυφες. Τα μανίκια μπορούν να είναι ραγκλάν, αλλά και με μονοκόλλησι τοποθετημένη όμως αρκετά χαμηλά.

Τα μαντώ για να έχουν ανοιξιάτικη όψη, τα κάνουν από ύφασμα ανοιχτόχρωμο, όπως και τις βέστες, με τη διαφορά ότι για τις βέστες μπορούμε να διαλέξουμε και ένα ύφασμα σε ζωηρό χρωματισμό όπως είναι το κίτρινο, το ροζ, το εκάιν, το μπλε λαβάντ. Στα επανωφοράκια οι αποχωρήσεις είναι πιο σφοδρές, ως πούμε, περιορίζονται σε γκρό, μπέζ, μπλε ανοικτό μονόχρωμο ή φανταζι.

Τα σχέδια των ανοιξιάτικων μαντρώ ποικίλλουν ανάμεσα σε ριχτά και σε ρεδιγκότες. Αυτό εξαρτάται από τη χρήση που θα κάμει

του παλτού. Αν θα το φοράτε όλες τις ώρες είναι προτιμώτερο να διαλέξετε το ριχτό είδος που φοριέται πιο εύκολα. Αν, όχι, η ρεδιγκότε είναι από τα κομψότερα κοστούμια. Ελαφρά μεσαία και με ένα κουμπι. Κάτω είναι κλός και με γιαντά σμόκιν. Για τα ριχτά επανωφορία πρέπει να έχετε υπ' όψιν σας ότι γίνονται και από ύφασμα σκούρο ή καρεβάτο, αλλά τότε είναι έντελως επανωφορικά σπορτίφ.

Βραδυνά φορέματα

Για τα βραδυνά γεύματα και τις βραδυνές δεξιώσεις θα δούμε πολλά φουρά, κορσάζ σε είδος στυλ και στενές φούστες κάτω από τα φουρά.

Είναι και άλλα σχέδια, που θυμίζουν έντελως τα ρομπ-πρεσές, όχι όμως με υπερβολικά εφαρμοστά κορσάζ. Οι μπρετέλλες είναι ανυψαρκτές και τα κορσάζ στενίζονται με μπαλένες.

Και μία χαρακτηριστική λεπτομέρεια: Δεν λείπουν από τις βραδυνές τουαλέτες οι αϊθέριας εσάρπες σε χρώματα αντίθετα και χτυπητά ή όμορφες «έτολ». Τα «φισ» αυτά δίνουν μια νότα αγροτική στην όλη εμφάνιση, ελαττώνοντας την επίσημοτητα της τουαλέτας. πράγμα που προσαρμόζεται στην εποχή. Οι ζώνες είναι ελάχιστες και όλες εμφανίζονται βουτάνε πίσω. Χρησιμοποιούνται όμως πολλά κοσμήματα πολύχρωμα.

Ας μη παραλείψουμε να πούμε, πριν τελειώσουμε με τα βραδυνά, ότι η δαντέλλα θα χρησιμοποιηθεί πολύ στο φυσικό της χρώμα και σε μαύρο καθώς επίσης και η μουλίνα.

Μπλουζες - Μπουστοί

Οι φετινές μπλουζες δεν έχουν τίποτα το ιδιαίτερο να επιδείξουν. Είναι όμοιες με τις περσινές. Είναι μπλουζες σεμνιές με διάφορες

παραλλαγές: Ένα νομίτη, μία φάσα εμπρός στο κουμπωμα, ένα άμπεσμαν, που περιλαμβάνει και μέρος του μανικιού, πιέτες, κουφόπιέτες. Ένα γιαντά μπερ ή ένα γιαντά στρογγυλό, ένα ανοίγμα του λαιμού ιδιόρρυθμο και κολ ραμπά-το χαμηλό.

Τα ύφασματα που χρησιμοποιούνται είναι σατέν, κρεπ-ντέ-σιν, μεταξωτά ριγέ ή μονόχρωμα και εμπριμέ. Όλα συνθρίζονται. Στα ριγέ αν η σιλουέτα το επιτρέπει, οι ρίγες τοποθετούνται όπως θέλετε. Δηλαδή, στο άμπεσμαν του ώμου οριζόντια, στον μπουστό κάθετα, στα μανίκια το ίδιο και τα πουνιέ αποτελούν αντίθετον: Αν το μανίκι είναι κάθετο, έχουν τις ρίγες οριζόντιες και αντίστροφα.

Στο γιαντάκι επίσης μπορούμε να τοποθετήσουμε τις ρίγες οριζόντια, όπως και στα εμπριμέ ύφασματα, που χρησιμοποιούνται κάποτε για μπλουζες, ο γιαντάς, τα πουνιέ και η φάσα του κουμπωματος τοποθετούνται με ύψος μονόχρωμο.

Κάτι που θα φορεθί ιδιαίτερα έφετος το καλοκαίρι είναι το σύνολο φούστα και μπουστός. Προσέξτε: Διαφέρει από τη φούστα και τη μπλούζα, γιατί ο μπουστός είναι βέβαια κομωμένος από ύφασμα εμπριμέ και η φούστα από ύφασμα «όνι», αλλά τα δύο κομμάτια είναι ένωμένα και αποτελούν μονόχρωμο.

Ο μπουστός αυτός έχει τρούα κάρ μανίκια, αλλά στην καρδιά του καλοκαίριού τα μανίκια θα κοιτάνουν πιο πολύ η και θα αφαιρούν έντελως.

Οι μπουστοί γίνονται με δυο ή τρία κρουμπά, γιαντάκι μικρό ή όρθιο. Γίνονται όμως και ίσιοι, με ένα εκλαίρ πίσω και με ανοίγμα του λαιμού στρογγυλό, μανίκια κίμονο και αρκετά εφαρμοστά. Οι φούστες είναι φαρδιές ή στενές με τσέπες διάφορες: σχιστές λωξές, σχιστές ίσιες, ραφές με καπκία ή κοφτές με πιά.

Η ποικιλία στις τσάντες

Όσο και αν είστε διατεθειμένη να κάμει οικονομία, δεν θα υπορέσετε έφετος να αντιταχθείτε στη πειρασμό. Βλέποντας τις τσάντες τις μόδας. Τι ποικιλία ειδών, αρχίζοντας από τα ταγάρια και φτάνοντας στις μεταξωτές τσάντες για το βράδυ. Βλέπουμε ωραιότατα μπόξ σε όλα τα χρώματα με ραφές απ' έξω, δερμάτινα κροκοδείλου, σαύρας, φάκιας, μαρκακιν, σεβρώ, τελατίνια, λουστρίνια.

Επειτα έχουμε τις πιο άμυγι, που χρησιμοποιούν το σουέντ, το γκρό μεταξωτό, το σατέν και που όλη η όμορφιά τους έγκειται στο ιδιόρρυθμο φερμουάρ. Οι περισσότερες από τις άμυγι αυτές τσάντες είναι σακκούλες σουρωτές, που το σούρωμά τους στενρίζεται σ' ένα πολύτιμο φερμουάρ. Δεν περιορίζονται δε αυτές οι σακκούλες, που είναι είτε από σουέντ, είτε από μεταξωτό ύφασμα, στο μαύρο χρώμα, αλλά χρησιμοποιούν και το πράσινο καθώς και το μπλε ακόμη δε και το κόκκινο ή λευκό. Ο συνδυασμός με τα γάντια είναι άπαραίτητος.

Τα ταγάρια γίνονται από μαλακό δέρμα με δυο λουριά, για να κρεμιούνται στον ώμο, αλλά μη λησμονούμε και τα ωραία μυκονάτικα και γενικά τα χωρίτικα ή ηρωϊκά ταγάρια με τα χαρωπά τους χρώματα.

Η αλληλογραφία μου

Τρικαλινή: Για τα μπι-πικά χρησιμοποιήστε αυτή τη συνταγή, αφού προηγουμένως τ' αφαιρέσετε με ατμόλουτρο το προσώπου: Glycerole d' amidon 30 gr., Baume de Perou 0,50, Thymol 0,25, Acide Salicylique 0,10. Να μη χρησιμοποιήτε αυτά που μου αναφέρετε, αλλά να πάρετε μία κρέμα αμερικανική και από την ίδια μάρκα πούντρα.

Ανεμώνη: Δεν υπάρχει τέτοια λοσιόν που μου ζητάτε. Για τη βαφή έχετε δική να είθε επιφυλακτική. Αλλά γιατί σας τρομάζουν τόσο οι άσπρες τρίχες; Κολακεύουν τόσο ένα ανδρικό πρόσωπο, όπως θα είναι το δικό σας.

ΕΞΣΜΕΡΑΛΛΑ

Αισθηματικό διήγημα

Ο χημικός Αντώνιο Κορόνα έδενε τη γραβάτα του, όταν ακούστηκαν δυο δυνατά χτυπήματα στην πόρτα. Οι πρώινοι επισκέπτες ήταν δυο αστυνομικοί. —Σας ζητάνε στην Ασφάλεια, του είπε ο ένας απ' αυτούς.

—Ξέρετε τί με θέλουν; ρώτησε ο Κορόνα σουφρώνοντας τα φρύδια του.

—Όχι, αλλά θα σας το πουν, όταν θα πάτε εκεί, του απάντησε ο αστυνομικός.

—Καλά, είπε ο Κορόνα. Θάρθω σε λίγα... —Θάρθτε τώρα μαζί μας! του είπε ο αστυνομικός. Αυτή τη διαταγή έχουμε.

Οι δυο αστυνομικοί τον έβαλαν στη μέση, σαν κακοποιό και τον ώδηγησαν στο γραφείο του αστυνομικού. Έκείνος τον κτύπησε από το κεφάλι ως τα πόδια κι' έπειτα τον ρώτησε:

—Γνωρίζετε κάποια Άννα-Λίζα Περέττι, ηλικίας 22 χρόνων, όρφανη από πατέρα και μητέρα, που εξαφανίστηκε κυριολεκτικά πριν από ένα μήνα;

—Ναί, απάντησε ο Κορόνα, ήταν μνηστή μου.

—Ωραία! Τότε θα ξέρετε τί άπόγινε...

—Δεν ξέρω τίποτα!

—Περίεργο! είπε ο αστυνόμος. Ή Άννα-Λίζα, που ήταν μνηστή σας, εξαφανίστηκε κι' έσείς δεν κάνατε τίποτα για να τη βρήτε!

—Ούτε καν καταγγείλατε το πράγμα στην αστυνομία!

—Είχα την ελπίδα ότι θα ξαναγύριζε, απάντησε ο Κορόνα. Πρέπει να ξέρετε ότι φιλονεικούσαμε πολλές φορές...

—Ά! Φιλονεικούσατε; Κι' η μνηστή σας εξαφανίστηκε έπειτα από μία φιλονεικία;

—Ναί. Είχαμε τσακωθεί στα γερά!

—Ά! Κι' έπειτα;

—Δεν ξέρω τίποτ' άλλο...

Ο αστυνόμος πήρε μία επιτολή από το γραφείο του.

—Κι' όμως, είπε αυτός που έγραφε αυτή την επιτολή ισχυρίζεται πως ξέρετε πολλά! Καί, μάλιστα, τονίζει πως είσαστε ο μόνος που μπορείτε να ξέρετε τί άπόγινε η μνηστή σας!

—Μπορώ να ξέρω ποιός έστειλε αυτή την επιτολή; ρώτησε θυμωμένος ο Κορόνα.

—Η επιτολή είναι άνώνυμη, απάντησε ο αστυνόμος. Το πράγμα, όμως, δεν έχει σημασία. Δεν ενδιαφέρει το ποιός την έστειλε αλλά το περιεχόμενό της.

—Αυτός που έγραψε αυτά τα πράγματα, φώναξε ο Κορόνα, είναι ένας ήλιθιος, ένας κακοήθης!

Ο αστυνόμος τον διέκοψε.

—Δεν είναι ο μόνος, του είπε. Έχω εδώ και δεύτερη επιτολή...

—Και τί λέει αυτή η επιτολή;

—Ότι δολοφονήσατε τη μνηστή σας!

Ο Κορόνα έγινε κατακίτρινος.

—Πώς θα μπορούσα να την σκοτώσω, αφού τη λάτρευα; είπε.

—Αυτό θέλω να μάθω κι' εγώ, του απάντησε ο αστυνόμος. Τί έχετε, λοιπόν, να μου πείτε;

—Μά τίποτα! Δεν ξέρω τίποτα!

Ο αστυνόμος έκαμε ένα νεύμα σε δυο χωροφύλακες που έστεκαν στο βάθος της αίθουσας.

—Στό κρατητήριο! διέταξε. Όταν σκεφθήτε ότι θα έχετε να μου πείτε κάτι ειδοποιήστε με, πρόσθεσε μιλώντας στον Κορόνα.

Την άλλη ήμερα, όλες οι εφημερίδες αφιέρωναν πολλές στήλες στο «μυστηριώδες έγκλημα» του χημικού Κορόνα και δημοσίευαν φωτογραφίες δικές του και της Άννας-Λίζας.

Από τ' άλλο μέρος, η αστυνομία άρχισε να κινείται με μεγάλη δραστηριότητα. Φωτογραφίες της νέας με λε-

πομερή περιγραφή των χαρακτηριστικών της στάλθηκαν σ' όλες τις διευθύνσεις. Άλλά κανείς δεν είχε δη την Άννα-Λίζα ούτε μπορούσε να δώσει καμμία πληροφορία γι' αυτήν.

Οι εφημερίδες παρακλουθούσαν με μεγάλο ενδιαφέ-

Η εξαφάνισι της ΑΝΝΑΣ-ΛΙΖΑΣ

ρον τις έρευνες και τροφοδοτούσαν κάθε μέρα τους αναγνώστες τους με έντυπωσιακές ειδήσεις.

Πέρασαν έτσι κάμποσες μέρες.

Στό τέλος της δεύτερης εβδομάδας, μ'ά νέα παρουσιάστηκε στον αστυνόμο Κάλβι που διηύθυνε τις σχετικές έρευνες.

—Είμαι η Άννα-Λίζα Περέττι, του είπε.

Ο αστυνόμος, άπό... έπαγγελματική εύσυνειδησία, θα προτιμούσε ν' ανακαλύψη το πτώμα της και ν' θριαμβολογήσει λίγο ή πολύ για την επιτυχία του. Η έμφάνισι, λοιπόν, ζωντανής της Άννας-Λίζας τον έκανε να θυμώσει.

—Μά που κρυβόσατε τόσο καιρό; τη ρώτησε άπτότομα.

—Δεν κρυβόμουν, απάντησε η νέα. Είχα πεί σε μία θεία μου, στη Σικελία.

Και τώρα μόνον έμαθα πως με ζητάτε... Μπορώ να δώ τον μνηστήρα μου;

—Και βέβαια! απάντησε στενοχωρημένος ο Κάλβι.

Επειτα φώναξε έναν από τους ύφισταμένους του και τον διέταξε να οδηγήσει μπροστά του τον χημικό Κορόνα. Σε λίγο ο Κορόνα μπήκε στο γραφείο του.

—Είσαστε ελεύθερος! του είπε ο αστυνόμος.

Ο χημικός έτρεξε κοντά στην Άννα-Λουίζα.

—Πεισματάρη! της ψιθύρισε. Έπρεπε, λοιπόν, να με ρίξουν στη φυλακή για να σε ξαναδώ; Μά όπως βλέπεις τα καταφέρα! Όμοιολογησε πως αυτή η ιδέα να στείλω μια άνώνυμη επιτολή καταγγέλλοντας τον έαυτό μου ήταν υπέροχη!

—Εγώστη! του απάντησε η Άννα-Λίζα. Αυτή η ιδέα ήταν δική μου! Έγώ έστειλα την άνώνυμη επιτολή, για να μπορέσω να σε ξαναδώ χωρίς να φανή πως υποχωρούσα!

—Ά, τώρα καταλαβαίνω! είπε ο Κορόνα. Έαυ, λοιπόν, ήσουν που με κατηγορήσατε ότι σε δολοφόνησα! Κι' αν το πίστευαν;

—Μά θα παρουσιάζομουν για να σε σώσω! Είχαν ξεχάσει που βρίσκονταν και συζητούσαν σαν να ήταν μόνοι. Άλλά μ' όλο που μιλούσαν σιγά, ο Κάλβι δεν είχε χάσει λέξη από όσα έλεγαν.

—Ά, δικές σας λοιπόν ήταν αυτές οι άνώνυμες επιτολές; φώναξε. Τώρα θα σας δείξω εγώ για να μάθετε να παίζετε με την εξουσία!

Και λέγοντας αυτά έτοιμάστηκε να χτυπήσει το κουδούνι για να διατάξη να τους κλείσουν στο κρατητήριο.

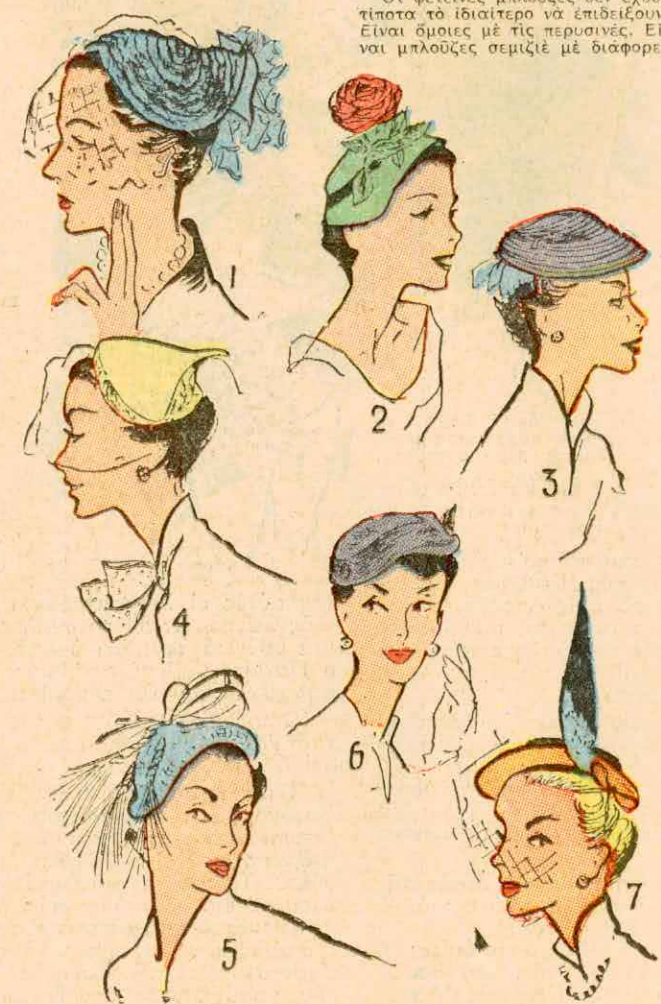
Άλλά το ευτυχισμένο ύφος τους τον έκαμε να μη συμπληρώσει την κίνησή του.

—Πότε θα παντρευθήτε; ρώτησε.

—Αμέσως! απάντησαν κι' οι δυο με μία φωνή.

—Θαυμάσια! είπε ο αστυνόμος. Υποθέτω πως σας χρειάζεται ένας κουμπάρος. Αν δεν θέλτε να πάτε φυλακή, υποσχεθήτε μου πως θα είμαι εγώ ο κουμπάρος! Και οι έρωτευμένοι δέχτηκαν.

ΜΑΡΣΕΛ ΒΟΛΙΑΝ

1) Καλότα από μπλε λαίτσα με βελονάκι. 2) Πράσινη ψάθα, γαρνιρισμένη με τριαντάφυλλα. 3) Είδος κασκέτο από λεπτή παγιασόν. 4) Κίτρινο άμυγιέ καπέλλακι. 5) Μπλε καλότα γαρνιρισμένη με στάχνα. 6) Μαύρη τόκα. 7) Κίτρινο μπακού γαρνιρισμένο με μπλε φτερούγα.

Ο Έλβετος επιχειρηματίας Γκότλιμ Ντουτβαίλερ

Ο «ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ Γουλιέλμος Τέλλος»

Η εκπληκτική σταδιοδρομία ενός Έλβετου επιχειρηματίου

Σαράντα κίτρινα ταξί, που κυκλοφορούν συνεχώς στους δρόμους της Ζυρίχης, αντιπροσωπεύουν μία από τις πολλές αξιότιμες πρωτοβουλίες του περφημου Γκότλιμ Ντουτβαίλερ, του δυναμικότερου επιχειρηματία της Έλβετίας. Ο άνθρωπος αυτός, πενήντης και ζωηρός παρ' όλα τα 55 χρόνια του, έχει επανομασθή από τους φίλους του σύγχρονος Γουλιέλμος Τέλλος κι' από τους έχθρους του «τυχοδιώκτης, εκατομμυριούχος με μπουρζουαδική νοοτροπία».

Πάντως, κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι ο Ντουτβαίλερ είναι ένας τυχερός. Με τη δραστηριότητα και την ιδιοφυία του, έχει δημιουργήσει μία τεραστία συνεταιριστική οργάνωση.

Ο σκοπός του είναι τριπλός: Να ελαττώσει την απόσταση μεταξύ παραγωγού και καταναλωτού, να συγκεντρώσει το βιωτικό επίπεδο σε λογικά όρια και να εξουδετερώσει τα μονοπώλια που ανεβάζουν τις τιμές.

Επειδή π. χ. οι εταιρείες των τσιγάρων Ζυρίχης είχαν αυξήσει υπερβολικά τις τιμές τους, εις βάρος εντόπιων κι' ξένων, ο Ντουτβαίλερ έφερε 40 μεταχειρισμένα αυτοκίνητα, τύπου «κουτιού», από τη Μεγ. Βρετανία, και τα θέσε σε κυκλοφορία, με ανεξάρτητους σωφ. Αυτός ο απόλεμος των τσιγάρων διήρκεσε πολύ λίγο. Τα «κίτρινα» είχαν όρισε τιμολόγιο κατά 30% μικρότερο, κι' έτσι ανάγκασαν και τα άλλα ταξί να ελαττώσουν ανάλογα τις ταρίφες τους.

Όταν εξ' άλλου, μετά τον πόλεμο, η Έλβετία υπέφερε από έλλειψη υπηρετικού προσωπικού, ο Ντουτβαίλερ έφερε 10.000 κοπέλλες απ' την Ιταλία, τις εγκατέστησε προσωρινά σε άνετα οικτροφεία, που είχε ιδρύσει ο ίδιος, και τους βρήκε καλές θέσεις.

Η ιστορία της ζωής του είναι γεμάτη από τέτοια λαμπρά δείγματα επιχειρηματικής πρωτοβουλίας, με τα οποία δημιουργήσε αρκετούς έχθρους, αλλά άπειρος περισσότερους φίλους. Κι' έχει γίνει τόσο δημοφιλής, ώστε εξέλεγε βουλευτής στο καντόνι της Ζυρίχης, με πρωτοφανή πλειοψηφία.

Ήταν ακόμη 12 χρονών παιδί, όταν σκάρωσε την πρώτη «επιχείρησή» του: Αρχίζοντας με δυο κουνέλια, δημιούργησε ένα μικρό κοινολογείο. Τρία χρόνια αργότερα, αγόρασε με τα κέρδη του μία καλή φωτογραφική μηχανή κι' άρχισε να βγάζει φωτογραφίες των συμμαθητών του και να τους τις πουλάει σε καλή τιμή.

Στα 16 χρόνια του, μπήκε ως μαθητευόμενος ο' ένα κατάστημα χονδρικού εμπορίου τροφίμων. Μετά 13 χρόνια, το 1917, έγινε συνεταιρ. Κάνοντας ο ίδιος τον περίουσιον πλάσιό του κα-

ταστήματος, δεκαπλασίασε περίπου τον «τίτλο» του, τον ανέβασε δηλαδή στα 4 εκατομμύρια λίρες το χρόνο. Ίδρυσε υποκαταστήματα στη Νέα Υόρκη, τη Βαρκελώνη, την Τεργέστη, την Κωνσταντινούπολη κι' αλλού.

Δυστυχώς όμως για τις φιλοδοξίες του, τον τσάκισε η κρίσιμη τροφή του 1919. Οι τιμές καταρρέυσαν, χρέη εκατομμυρίων απάγαγαν κι' η Έλβετία έχασε τη θέση της στη διεθνή αγορά τροφίμων.

Οι πιστώται του καταστήματος έκαμαν τότε κατήσυνθησαν: Άρρισαν ως εκκαθαριστή το Ντουτβαίλερ. Και δεν μετανόωσαν, γιατί πλήρωσε από την τσέπη του 1.000.000 λίρες, για να τους εξοφλήσει όλους!

Έγινε κατόπιν καλλιερητής ζαχαρις και καφέ στη Βραζιλία. Το 1924, ξαναγύρισε στη Ζυρίχη, γιατί η γυναίκα του δεν άντεχε στο βραζιλιανό κλίμα. Εκεί, ίδρυσε τη συνεταιριστική οργάνωση «Μικρός» προωριμένη να χρησιμεύσει ως γέφυρα μεταξύ παραγωγού και καταναλωτού, καταργώντας τους μεσάζοντες εμπόρους. Επειδή ωστόσο δεν είχε αρκετά κεφάλαια για ν' αγοράσει ή να νοικιάσει καταστήματα, προμηθεύθηκε πέντε φορτηγά αυτοκίνητα, και μ' αυτά τα «τροχοφόρα μαγαζιά» άρχισε να μεταφέρει τα προϊόντα στα σπίτια των πελατών του.

Διάλεξε εξή είδη πρώτης ανάγκης: ρύζι, ζάχαρη, μακαρόνια, πάστες, λίπη και σαπούνι. Δεν μπορούσε, βέβαια, να προσφέρει μεγάλη ποικιλία ειδών, όπως οι νοικοκυρές, τους προμήθευε όμως αυτά τα είδη κατά 30-40% φθηνότερα απ' τις τιμές των καταστημάτων.

Οι έμποροι εξεγέρθηκαν συσσωματώνοντας τον πόλεμο, απειλούσαν να τον εξοντώσουν με κάθε τρόπο. Τον δυσάρεσαν, τον τράβηξαν από δικαστήρια, τον απειλούσαν ακόμη και πως θα τον σκοτώσουν. Στη Βασιλεία, η αστυνομία απαγόρευσε την κυκλοφορία των καμιονιών του, και στη Βέρνη φυλάκισε τους σωφ. Τους έλευσε όμως από το αυτοκίνητο, που έφεραν τα προϊόντα τους, κι' έξωθηκαν απ' τα σπίτια που έμεναν. Κι' όμως, είχαν τόση πίστη στον Ντουτβαίλερ, ώστε, όταν καταδικάστηκαν κάποτε σε βαρύ πρόστιμο για άδικο ανταγωνισμό, το πλήρωσαν 5.000 πελάτες του με έρωτα.

Φυσικά, κι' ο Ντουτβαίλερ αγωνιάθηκε με πόση. Έφθασε στο σημείο να σκοπίσει με αεροπλάνα τις πόλεις Βελγίου, Βολάν, που έζηγυθούσαν στους καταναλωτές ότι οι αντιπαλοί του ζητούσαν να τον εκμυθνεύσουν, για να μπορούν ύστερα ελεύθερα ν' ανεβάζουν τις τιμές. Και, τελικά, νίκησε ο' δλη τη νραμμή.

Σήμερα, η «Μικρός» έχει 230 καταστήματα και 80 καμιόνια διανομής τροφίμων. Προμηθεύει δε το κάθε τι, από κρέας και όφασματα, μέχρι ο' κιακά σκεύη και πτηνοτροφές. Καθε βδομάδα, τ' αυτοκίνητά της διατρέχουν περί τα 16.000 χιλιόμετρα. Ο έτησιος «τίτλος» της έγγιζει τα 30 εκατομμύρια λίρες.

Δεν ανήκει δε πια στο Ντουτβαίλερ. Γιατί, το 1941, την παραχώρησε έκούσια στους 200.000 πελάτες του, κι' αυτός περιορίστηκε στη θέση του διευθυντού, με μηνόμιο 3.000 λιρών το χρόνο.

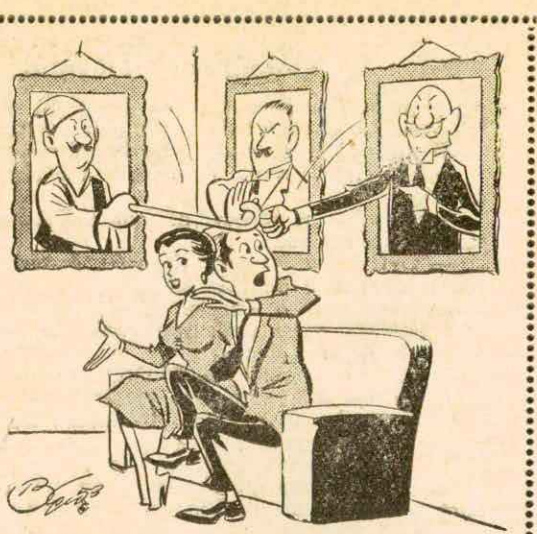
Μία εποχή, καμιά έφημερίδα της Έλβετίας δεν δεχόταν τις διαφημίσεις του. Εξέδωσε λοιπόν κι' αυτός δική του έφημερίδα, την «Πράξη». Και τώρα πολλοί επιχειρηματίες, εξω από την Έλβετία, περιμένουν τη σειρά τους για να διαφημισθούν στις στήλες της. Εξέδωσε επίσης ένα είδικό έδδοματικό περιοδικό της «Μικρός», στο οποίο γράφει ο ίδιος τα άρθρα.

Όταν τα σοκολατοποιεία θέλησαν να τον μπουκατάρουν, ίδρυσε ένα δικό του τέτοιο εργοστάσιο, προσλαμβάνοντας τους καλύτερους έζηνες τεχνικούς.

Στον αγώνα κατά των μεγάλων «τράστ» βλέπει τον εαυτό του σαν ένα εμπνευσμένο σταυροφόρο, ένα νεότερο Γουλιέλμο Τέλλο ή Ρομπέν των Δασών, σταλμένον απ' τη Μοίρα για να χτυπήσει τους πλουσίους και να συνδράμει τους φτωχούς.

Εργάζεται ακούραστα, πηγαίνοντας στο γραφείο του απ' τις 7 το πρωί, και ζή λιτά. Αντί να χρησιμοποιήσει τα βουλευτικά προνόμια του, ταξιδεύει πάντα στην τρίτη θέση, μ' όλα τα έλβετικά τρένα.

Όταν πείσει δε στο μυαλό του ο πόρος μιάς ιδέας, τίποτα πια δεν τον σταματάει ώπου να την πραγματοποιήσει.

— Στόπα, αγάπη μου, να κάτσης φρόνιμα γιατί όλοι οι πρόγονοί μου ήταν ανστηρών άρχων!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Θα μās πάρη, λέει, το δίπλωμά μας... Λες κι' είχαμε ποτέ τέτοιο πράγμα!...

— Ένα καταπράυντικό;... Είναι για σās; — Όχι, για τη γυναίκα μου!...

— Ο ναυαγός καμπαριέζης!...

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ
Φεύγοντας από τη δεξίωσι του εκατομμυριούχου Μάρκ Στάφορντ, στο Μπουφαλό, η ώραία μίς Όρας Γκρην δέχεται την επίσκεψη ενός προσηπιδόφρου, που της κλέβει ένα διάδημα μεγάλης αξίας. Ο πατέρας της προσφέρει μεγάλη αμοιβή για την άνευρησί του γκάγκστερ. Παρουσιάζεται τότε κάποιος ως ντετέκτιβ Νάτ Πίνκερτον κι' αναλαμβάνει αυτός την υπόθεση. Την άλλη μέρα, παραδίδει στο Γκραν το διάδημα και έξηγει πως σκότωσε το ληστή γιατί έχηείρησε ν' αντισταθή. Έγνουσιασμένη, η μίς Όρας στέλνει μια πρόσθετη αμοιβή στο γραφείο του Πίνκερτον, στη Ν. Υόρκη.

Ο αστυνομικός απορεί και μαγεύει ότι παρουσιάστηκε κάποιος άλλος ως Πίνκερτον στο Μπουφαλό, ότι έκλεψε ο ίδιος το διάδημα κι' ότι το επέστρεψε για να πάρη την αμοιβή. Πηγαίνει λοιπόν κι' αυτός στο Μπουφαλό, βρίσκει το σώσιό του, τον παρακολουθεί και παρευρίσκεται στην απαγωγή ενός μωρού. Επεμβαίνει τότε και συλλαμβάνει τον άπατεω. Ένδι όμως έτοιμάζεται να γυρίση στη Ν. Υόρκη, ένα τηλεγράφημα της αστυνομικής διευθύνσεως τον κάνει να φύγη για τη μικρή πόλη Μίντλετον, όπου τον περιμένει κάποιος Χάλεϋ, για μιά ύποψή του. Ο τελευταίος αρχίζει να του διηγείται ότι είδε τυχαίως να φθάνη η άρραβωνιαστική του απ' τη Ν. Υόρκη στο Μίντλετον, μ' ένα δέμα στο χέρι.

Δεν μπορούσε να έξηγησθί τι ζητούσε στη μικρή έκεινη πόλη η Έλιζα Λεγκρή, η ξανθή ήθοποιος, με την οποία είχε άρραβωνιασθή προ έξη μηνών. Δεν την είχε ξαναδύ καθόλου από τότε, γιατί βρίσκονταν σε τουρνέ. Είχε λάβει μόνο αρκετά γράμματά της. Και τώρα την έβλεπε στο μικρό κι' απόκεντρο Μίντλετον.

Κατέθηκε απ' τ' αυτοκίνητο και την παρακολούθησε από μακριά. Τούκανε έντύπωσι το άνησυχο και φοβισμένο ύφος της...

Σκέφθηκε στην αρχή να την πλησιάσει, να της μιλήσει, να ύστερα άλλαξε γνώμη. «Αν έρθει εκεί με κάποιο μυστικό σκοπό, δεν θα του τον φέρωμεν βέβαια. Προτιμώτερο ήταν να την παρακολουθήσει, κρυφά, για να δώ...

Η ήθοποιος άφισε σε λίγο το μεγάλο δρόμο κι' ακολούθησε ένα μονοπάτι. Καποία στιγμή, ο Χάλεϋ νόμισε πως άκουσε ένα κλάμμα μωρού. Και τον κυρίεψαν σκοτεινά προσαιθήματα για τη διαγωγή της μηνστής του...

Όταν η νέα γυναίκα έφτασε στην άκρη ενός δάσους, ξεπρόβαλε μέσ' απ' τα δέντρα ένας άγνωστος, την έπιασε απ' το νέρι και την τράβηξε μαζί του.

Ο Χάλεϋ ταχυνε το βήμα του, ενώ συγχρόνως, για κάθε ένδεχομένο, είχε βγάλει το περιστροφικό του. Είχε προχωρήσει λίγα βήματα μέσ' στο δάσος, όταν άκουσε ξαφνικά κοντά του ένα άπειλητικό γρυλλισμό και πήδησε πάνω του ένας πελώριος σκύλος. Τον πυροβόλησε άμέσως και τον χτύπησε.

Την ίδια στιγμή, ξεπρόβαλε κάποιος απ' τους θάμνους και, με μιά δυνατή γροθιά, ξάπλωσε ανασίσθητο το Χάλεϋ. Όταν ο τελευταίος συνήλθε, ο άγνωστος με το σκύλο είχε χαθή.

Ο Πίνκερτον άκουσε την αφήγησι αυτή με πολύ ένδιαφέρον. «Υστερα ρώτησε: — Πέστε μου, κύριε Χάλεϋ, πως και ποτέ γνωρίσατε την άρραβωνιαστική σας; — Πάιν ένα χρόνο. Έπαυζε τότε σ' ένα μεγάλο θέατρο, όπου πήγαίνα ταχτικά. Με την ώμορφιά της, κέρδιζε την καρδιά μου. Έπιδίωξα να σχετισθώ μαζί της. Έκείνη μ' απέφυγε στην αρχή, νομίζοντας με σαν τους συνθιςμένους κορτάκιδες. Υστερα όμως κατάλαβε τους σκοπούς μου...

— Της στείλατε πολλά δώρα; — Ναι, πολλά, Λουλουδία και κοσμήματα... Γιατί έχω αρκετή περιουσία.

Πολύ πιθανόν αυτό το τελευταίο να έπεισε τη μίς Έλιζα να σας παντρευτή. Την έχω δη και μούχει κάνει την έντύπωσι πολύ πρακτικής γυναίκας, που δεν ένδιαφεται τόσο για τον έρωτα. Όπως, δήποτε, άς πάμε τώρα μαζί να την έπισκεφθούμε. Ελπίζω να χι γυρίσει πια στο σπίτι της, στη Νέα Υόρκη.

Αφίστε με να της μιλήσω εγώ. Θα καταλάβω εύγλωττα να την πείσω, να έλθει μαζί μου. Σας είπα, χέσε στο Μίντλετον, ή αν κάνατε λάθος.

Η μίς Λεγκρή δέχθηκε τους έπισκεπτες της σ' ένα μικρό σαλονάκι, χαρούμενη και γελαστή.

Πόσο εύτυχισμένη είμαι που σέ βλέπω, Τζώρτζ! είπτε στον άρραβωνιαστικό της. Τελειώσαν πια οι ύπαρχεις του συμβολαίου μου. Στο έξης, δεν θα έναχωριστούμε!

Ο Χάλεϋ χαμογέλασε και της έσφιξε το χέρι. Υστερα της είπτε: — Επ'τρέφε μου, αγάπητή μου, να σου συστήσω το διάσημο Νάτ Πίνκερτον.

Η ήθοποιος χλώμιασε ελαφρά. — Μπα! είπτε. Δεν ήξερα πως γνωρίζεσθε. — Σήμερα το πρωί γνωρίσθηκαμε... Είχα ν' αναβεί κάποια σπουδαία ύποθεσ: στον κ. Πίνκερτον και γι' αυτό με συνάδεψε ως έδω.

Δεν καταλαβαίνα... φώναξε η ήθοποιος, γελώντας βε-

διασμένα. Μήπως τυχόν έκαμα κανένα έγκλημα, δίχως να το ξέρω;

— Θα σας έξηγήσω εγώ, μίς, επενέβη ο Πίνκερτον. Χέσε το βράδυ, ο κ. Χάλεϋ περνούσε τυχαίως μ' ένα αυτοκίνητο απ' το Μίντλετον, τη στιγμή ακριβώς που έφτανε εκεί το τρέινο της Νέας Υόρκης. Σας είδε λοιπόν να κατεβαίνετε απόνα βαγόνι και να διευθύνεσθε προς το δάσος. Καθώς σας παρακολουθούσε όμως, δίχως να τον αντίληφθηκε, του επέτεθή ένα αγριόσκυλο, ύστερα τον χτύπησε ένας άγνωστος και τον άφισε λιπόθυμο.

— Θεέ μου! Άλήθεια, Τζώρτζ; — Ό, τον καμένο! Όστόσο, έκμασε κάποιο λάθος, άγαπητή μου. Χέσε το βράδυ είχα μείνει στίτι μου, και μάλιστα πλάγιασα γιατί ήμουνα άδιαθετη.

— Με συγχωρήτε, αλλά δεν σας πιστεύω! δήλωσε ο Πίνκερτον.

— Πώς! Τολμάτε ν' άμφισβητήτε τα λόγια μου; — Α, μα αυτό είναι πολύ! Ρωτήστε αν θέλετε, και τη σπιτονοικοκυρά μου, την κυρία Μάρτλιγκ...

— Η νοικοκυρά σας μπορεί να γελάσθηκε. — Η Έλιζα κύνταξε το Χάλεϋ με υγρά μάτια.

— Προσπάτεψέ με λοιπόν απ' την αθάδεια αυτού του ανθρώπου! του είπτε. Με προσβάλλει με τα λόγια του. και συ τον άκούς ήσυχα-ήσυχα, σαν να έπρόκειτο για καμμία ζένη! Δεν ήμουνα χέσε στο Μίντλετον, σας λέω!

Και χτύπησε νευρικά το πόδι της στο πάτωμα. — Ξέρω πως είσθε μιά άριστη ήθοποιος, της είπτε ήσυχα ο Πίνκερτον. Μα έδω δεν ώφελεί να ύποκρίνεσθε. Καλά θα κάνατε να όμολογήσετε όλη την αλήθεια. Είναι άπόλυτος ανάγκη να μου δώστε πληροφορίες για το χρεσινδοβραδυό...

περίπατο σας! — Η ήθοποιος έτρεξε στην πόρτα και φώναξε τη σπιτονοικοκυρά της. — Πού ήμουνα χέσε το βράδυ, κυρία Μάρτλιγκ; τη ρώτησε. Πέστε το στους κυρίους.

— Έδώ ήσαστε, μίς. Είχατε πλάγιασει απ' τις 8, γιατί ήσαστε άδιάθετη. — Τί λέτε λοιπόν τώρα; φώναξε η Έλιζα. Θριαμβευτικά στον Πίνκερτον. Θα έπιμείνετε ακόμη; — Ναι, έπιμένω, άπάντησε εκείνος.

Όστόσο, ο Χάλεϋ είχε επηρεασθή απ' τη διαβεβαίωσι της κυρία Μάρτλιγκ. — Μα, κύριε Πίνκερτον, είπτε, ή σπιτονοικοκυρά μας λέει πως ήταν έδώ η Έλιζα. Την έξωρε για τίμια γυναίκα.

— Δεν λέει ψεμάτα, ή κυρία Μάρτλιγκ. Φαίνεται όμως πως γελάσθηκε. Πέστε μας, μίς Λεγκρή, ποιο κόλπο μεταχειρισθήκατε; — Α, μα είνε άνήκουστο το θράσος σας!... διαμαρτυρήθηκε η ήθοποιος.

Ο Πίνκερτον άνασήκωσε τους ώμους του και πρόσφερε σταθερά: — Δεν με γελάτε έμένα, μίς Λεγκρή. Απ' την ταραχή σας μόλις άκούσατε τ' όνομά μου, βεβαιώθηκα πως είχατε πάει χέσε το βράδυ στο Μίντλετον. Θα σας πω μάλιστα και κάτι άλλο ακόμη: Είχατε μαζί σας ένα παιδί!

— Εξω! — Εξω! φώναξε η Έλιζα. — Ο Πίνκερτον γέλασε.

— Μη χαλάτε την καρδιά σας μίς Λεγκρή, είπτε. Το καλύτερο για σας θα ήταν να μάς πητε πού πηγαίνατε με το παιδί, ποίανού ήταν το παιδί αυτό... και ποιά φίλη σας ή συνάδελφος σας, ζανθή όπως και σεις, σας είχε άντικαταστήσει στο κρεβάτι σας κατά την άπουσία σας!

— Σας είπα ό,τι ήξερα. Δεν έχω τίποτ' άλλο να προσέσω! — Πολύ καλά. Έλάτε μαζί μου, κ. Χάλεϋ.

Οι δυο άντρες κατέβηκαν τη σκάλα, βγήκαν από δρόμο και πήγαν ως την πρώτη γωνία. Εκεί, ο Πίνκερτον σταμάτησε κι' είπτε στο σύντροφό του: — Άς περιμένουμε λίγο. Ίσως να βγί ή μνηστή σας. Πέρασε μισή ώρα, αλλά η Έλιζα δεν φάνηκε. Στο τέλος, ο Πίνκερτον άποκατέστησε το Χάλεϋ.

— Θα συνεχίσω τις έρευνές μου, κ. Χάλεϋ.

Ενας πλούσιος μπακάλης, που είχε μιά καταγγελία για κάποια άισχροκέρδεια, θεώρησε καλό, πριν γίνι ή δίκη, να φύγη από την Άθήνα. Πήγε κι' έμεινε στην πατρίδα του, την Κορίνθο.

Έτσι δικάστηκε έρήμην, κι' ο δικηγόρος του κατάφερε να τον άδωσθ. — Επ'τρέπε όμως ν' άναγγείλι στον πελάτη του την άπόφασί. Να του τηλεγραφήσει όμως φοδοταν, μήπως το τηλεγράφημα σχολιάζονταν από τους τηλεγραφικούς ύπαλλήλους και το περιεχόμενό του το μάθαιναν οι πατριώτες του, γιατί ο πλούσιος μπακάλης ήταν εκεί πέρα πασίγνωστος.

Προτίμησε λοιπόν να τον είδοποιήση συνθηματικά και του τηλεγράφησε τα έξης: «Εθριαμβεύσε ή αλήθεια!»

Ο δικηγόρος κατόπιν περίμενε ήσυχα την άπάντησι του πελάτη του, πού, όπως φανταζόταν θα ήταν κατενθουσιασμένος! Έλαβε όμως ξαφνικά το έξης τηλεγράφημα: «Κάμετε γρήγορα άνακοπήν!»

τε πλάγιασει απ' τις 8, γιατί ήσαστε άδιάθετη.

— Τί λέτε λοιπόν τώρα; φώναξε η Έλιζα. Θριαμβευτικά στον Πίνκερτον. Θα έπιμείνετε ακόμη; — Ναι, έπιμένω, άπάντησε εκείνος.

Όστόσο, ο Χάλεϋ είχε επηρεασθή απ' τη διαβεβαίωσι της κυρία Μάρτλιγκ. — Μα, κύριε Πίνκερτον, είπτε, ή σπιτονοικοκυρά μας λέει πως ήταν έδώ η Έλιζα. Την έξωρε για τίμια γυναίκα.

— Δεν λέει ψεμάτα, ή κυρία Μάρτλιγκ. Φαίνεται όμως πως γελάσθηκε. Πέστε μας, μίς Λεγκρή, ποιο κόλπο μεταχειρισθήκατε; — Α, μα είνε άνήκουστο το θράσος σας!... διαμαρτυρήθηκε η ήθοποιος.

Ο Πίνκερτον άνασήκωσε τους ώμους του και πρόσφερε σταθερά: — Δεν με γελάτε έμένα, μίς Λεγκρή. Απ' την ταραχή σας μόλις άκούσατε τ' όνομά μου, βεβαιώθηκα πως είχατε πάει χέσε το βράδυ στο Μίντλετον. Θα σας πω μάλιστα και κάτι άλλο ακόμη: Είχατε μαζί σας ένα παιδί!

— Εξω! — Εξω! φώναξε η Έλιζα. — Ο Πίνκερτον γέλασε.

— Μη χαλάτε την καρδιά σας μίς Λεγκρή, είπτε. Το καλύτερο για σας θα ήταν να μάς πητε πού πηγαίνατε με το παιδί, ποίανού ήταν το παιδί αυτό... και ποιά φίλη σας ή συνάδελφος σας, ζανθή όπως και σεις, σας είχε άντικαταστήσει στο κρεβάτι σας κατά την άπουσία σας!

— Σας είπα ό,τι ήξερα. Δεν έχω τίποτ' άλλο να προσέσω! — Πολύ καλά. Έλάτε μαζί μου, κ. Χάλεϋ.

Οι δυο άντρες κατέβηκαν τη σκάλα, βγήκαν από δρόμο και πήγαν ως την πρώτη γωνία. Εκεί, ο Πίνκερτον σταμάτησε κι' είπτε στο σύντροφό του: — Άς περιμένουμε λίγο. Ίσως να βγί ή μνηστή σας. Πέρασε μισή ώρα, αλλά η Έλιζα δεν φάνηκε. Στο τέλος, ο Πίνκερτον άποκατέστησε το Χάλεϋ.

— Θα συνεχίσω τις έρευνές μου, κ. Χάλεϋ.

Ενας πλούσιος μπακάλης, που είχε μιά καταγγελία για κάποια άισχροκέρδεια, θεώρησε καλό, πριν γίνι ή δίκη, να φύγη από την Άθήνα. Πήγε κι' έμεινε στην πατρίδα του, την Κορίνθο.

Έτσι δικάστηκε έρήμην, κι' ο δικηγόρος του κατάφερε να τον άδωσθ. — Επ'τρέπε όμως ν' άναγγείλι στον πελάτη του την άπόφασί. Να του τηλεγραφήσει όμως φοδοταν, μήπως το τηλεγράφημα σχολιάζονταν από τους τηλεγραφικούς ύπαλλήλους και το περιεχόμενό του το μάθαιναν οι πατριώτες του, γιατί ο πλούσιος μπακάλης ήταν εκεί πέρα πασίγνωστος.

Προτίμησε λοιπόν να τον είδοποιήση συνθηματικά και του τηλεγράφησε τα έξης: «Εθριαμβεύσε ή αλήθεια!»

Ο δικηγόρος κατόπιν περίμενε ήσυχα την άπάντησι του πελάτη του, πού, όπως φανταζόταν θα ήταν κατενθουσιασμένος! Έλαβε όμως ξαφνικά το έξης τηλεγράφημα: «Κάμετε γρήγορα άνακοπήν!»

Μηνιάς Ιστορίες

Παρεξήγησι

Ενας πλούσιος μπακάλης, που είχε μιά καταγγελία για κάποια άισχροκέρδεια, θεώρησε καλό, πριν γίνι ή δίκη, να φύγη από την Άθήνα. Πήγε κι' έμεινε στην πατρίδα του, την Κορίνθο.

Έτσι δικάστηκε έρήμην, κι' ο δικηγόρος του κατάφερε να τον άδωσθ. — Επ'τρέπε όμως ν' άναγγείλι στον πελάτη του την άπόφασί. Να του τηλεγραφήσει όμως φοδοταν, μήπως το τηλεγράφημα σχολιάζονταν από τους τηλεγραφικούς ύπαλλήλους και το περιεχόμενό του το μάθαιναν οι πατριώτες του, γιατί ο πλούσιος μπακάλης ήταν εκεί πέρα πασίγνωστος.

Προτίμησε λοιπόν να τον είδοποιήση συνθηματικά και του τηλεγράφησε τα έξης: «Εθριαμβεύσε ή αλήθεια!»

Ο δικηγόρος κατόπιν περίμενε ήσυχα την άπάντησι του πελάτη του, πού, όπως φανταζόταν θα ήταν κατενθουσιασμένος! Έλαβε όμως ξαφνικά το έξης τηλεγράφημα: «Κάμετε γρήγορα άνακοπήν!»

μου, και μόλις επιτύχω κάποιο αποτέλεσμα θα σας ειδοποιήσω, του υποσχεθήκα.

Όταν έμεινε μόνος, ο νεαρός έμπορος έτριψε τα χέρια του μ' ικανοποίηση και ψιθύρισε μερικές λέξεις παράξενες:

—Καλά τα καταφέραμε ως εδώ...

Η'

Το ίδιο απόγεμα, ο Πίνκερτον ξαναπήγε στο Μίντλετον κι επισκέφθηκε το διευθυντή της αστυνομίας.

—Ήθελα μερικές πληροφορίες από σας, του είπε. 'Υπάρχει έξω απ' την πόλι σας ένα μικρό δάσος. Είναι άκατοικητο;

—Μένει σ' αυτό ο δασοφύλακας μόνο... 'Α, ξεχάσα και τη μάγισσα του Μίντλετον!

—Ποιά είν' αυτή η μάγισσα;

—Μία γριά, που ζη σε μία καλύβα, στο δάσος. Την έχουν βγάλει έτσι, για τη φριχτή ασχήμια της. Μαζεύει και πουλάει άγρια χόρτα, φαίνεται δε πως έφειρε να φτιαχην διάφορα γιατρικά από βότανα.

—Ζη μόνη της στο δάσος;

—Όλομόναχη...

—Πηγαίνω να την επισκεφθώ. Κι αν χρειασθώ τη βοήθειά σας, θα σας ειδοποιήσω.

Δεν δυσκολεύθηκε πολύ ο Πίνκερτον, για να βρη την καλύβα της μάγισσας, μέσ' στο δάσος. 'Η πόρτα της ήταν φτιαγμένη από χοντρά ξύλα, ενώμενα μεταξύ τους με σιδερένιες ράβδους. Ο Πίνκερτον γαμώγλασε, βλέποντάς την.

Γιατί ταχα έπαιρνε τόσες προφυλάξεις η γριά; Φοβόταν μήπως τους κλέφτες; Μά ποιός θα σκεπτόταν ποτέ να μη στην άβυσσο καλύβα της για να κλέψη;...

Ο Πίνκερτον πήγε κοντά και δοκίμασε ν' ανοίξει την πόρτα. Μά ήταν κλειδωμένη. Χτύπησε επανειλημμένως.

—Ποιός είναι; ρώτησε επιτέλους μια βραχνή φωνή.

—Κάποιος που θέλει να σας μιλήση για μία σπουδαία υπόθεση.

—Δεν θέλω κουβέντες με κανένα! Αφίστε με ήσυχη.

—Ανοίξε, αλλιώς θα σπάσω την πόρτα!

—Κι' εγώ θα σου σπάσω το κεφάλι, παληάνθρωπε!

Ο Πίνκερτον έκαμε το γύρο της καλύβας και βρηκε ένα μικρό παράθυρο με σιδερένια παρραθυρόφυλλα, που είχε μείνει μισανοικτό.

Θέλησε να πηδήσει από κει μέσ' στην καλύβα. Αλλά αποσβολώθηκε απότομα, γιατί η «μάγισσα» του είχε ρίξει ένα τέντζερη νερό βραστό και λίγο έλειψε να τον ζεατίση!

—Κότισσε λοιπόν αν σ' άρεση! του φώναξε.

Ο Πίνκερτον δεν απάντησε. Είχε καταστρώσει το σχέδιό του.

Ξαναγύρισε στην πόρτα κι άρχισε να τη χτυπά μ' ένα χοντρό ξύλο, για να τραβήξη προς τα εκεί την προσοχή της γριάς. Καί, σ'ε μιά στιγμή, έτρεξε πάλι ως το παράθυρο και πήδωσε μέσα στην καλύβα.

Η «μάγισσα» γυρισμένη προς την πόρτα κρατούσε έναν άλλο τέντζερη με βραστό νερό, έτοιμη να περιχύση μ' αυτό τον άστυνομικό. Μ'ε μιά αστραπιαία κίνηση, ο Πίνκερτον την άρπαξε απ' το λαιμό και της πήρε τον τέντζερη.

—Κάτσε καλά τώρα, αν δεν

θές να βρής το μπελά σου! της είπε απειλητικά.

Εκείνη ζάρωσε και τον κύταξε, τρομαγμένη. Ο άστυνομικός έριξε μιά ματιά γύρω του. Όλα εκεί μέσα έδειχναν τη φτώχεια και την κακομοιριά.

—Έχω να σου κάνω μερικές ερωτήσεις, είπε ήσυχα ο Πίνκερτον. Χθες το βράδυ, ήρθε εδώ μιά ήθοποιος απ' τη Ν. 'Υόρκη. Είχε μαζί της κι' ένα παιδί. Έφυγε ύστερα δίχως το παιδί. Τι τόκανε;

—'Η γριά κάγχασε κι' απάντησε:

—Πού να ξέρω εγώ;

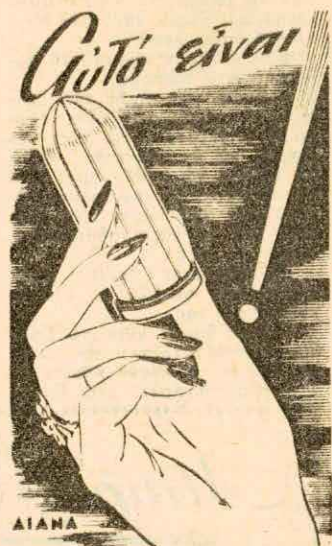
—Κι' όμως ξέρεις πολύ καλά. Βλέπω μάλιστα από δω τα λεφτά που πήρες...

Η γριά έπεσε στην παγίδα του ντετεκτιβ. Γύρισε δηλαδή ζωηρά το κεφάλι της και κύταξε προς μιά γωνία της καλύβας. Ο Πίνκερτον χαμογέλασε και διευθύνθηκε προς τα εκεί.

Η γριά έμπηξε μιά φωνή κι' ώρμησε για να τον έμποδισή. Την έπιασε τότε και την έδεσε γερά σ' ένα τεράστιο κορμί, κορφωμένο στον τοίχο.

Υστερα πήγε στη γωνιά της καλύβας. Το χώμα φαίνόταν φρεσκοσκαιμένο. Ο άστυνομικός έσκαψε και βρηκε ένα ξύλινο κασελάκι, γεμάτο χρυσάφι και χαρτονομίσματα.

Η «μάγισσα» σύρλιαξε σαν να την έγδερναν ζωντανή.

Το περίφημο Κραγιόν ΝΕΛΣΟΝ

ΠΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΚΑΤΕΚΤΗΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΤΟΥ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑ: ΝΑ ΜΗ ΒΓΑΙΝΗ ΚΑΙ ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΙΝΗ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ.

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΝΩΤΕΡΟΝ ΟΛΩΝ. ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΜΟΝΟΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΓΗΝΣΙΟΝ ΚΑΙ ΟΧΙ ΑΠΟΜΙΜΗΣΙΣ.

—Πού τὰ βρήκες αυτά τα λεφτά; τη ρώτησε ο Πίνκερτον.

—Τὰ κέρδισα με τὰ βότανα και τὰ γιατροσόφια μου, τόσα χρόνια...

—Λες ψέμματα! Χθες το βράδυ, πήρες ένα μεγάλο ποσό απ' την 'Ελίζα Λεγκρή, που ήρθε και σου παρέδωσε το παιδί.

—Δεν ξέρω για ποιο παιδί μου μιλάτε...

—Του κάκου αρνείσαι. Θα σου αποδείξω αυτά που λέω!

Δήλωσε ο Πίνκερτον. Και βγήκε απ' την καλύβα, αφήνοντας δεμένη τη γριά. Τόκανε επίτηδες, για να εξακριβώσει αν είχε συνενόχους. 'Αν, σ'ε λίγες ώρες που θα ξαναγύριζε, δεν την εύρισκε δεμένη ακόμη, θα καταλάβαινε πως την είχαν λύσει κάποιοι συνενόχοι της.

Τράβηξε προς το Μίντλετον, για να τηλεγραφήσ'ε ένα βοήθο του. Καθώς διεσχίζει το δάσος, άκουσε πίσω του ένα τρίξιμο κλαδιού. Συγχρόνως, άνηχησε ένας πυροβολισμός και μία σφαίρα τρύπησε το καπέλο του.

Είχε την ετοιμότητα τότε να σηκωθεί τὰ χέρια του, σαν να χε τραυματισθ'ε θανάσιμα, και να σωριασθ'ε χάμω. Σ'ε λίγα δευτερόλεπτα, τον πλησίασε ένας νέος, κουρελής, με άγρια φυσιογνωμία. Κρατούσε ένα περιστόροφ, με το σκοπό προφανώς να ξαναπυροβολήσ'ε τον άστυνομικό, από κοντά.

Μά δεν πρόλαβε, γιατί ο Πίνκερτον πετάχτηκε όρθιος, με καταπληκτική ταχύτητα, κι' άχυρώθηκε πίσω από ένα δέντρο. Γλυστρησε ύστερα ανάμεσα στους θάμνους, έκαμε ένα μεγάλο γύρο και βρέθηκε πίσω απ' τον αντίπαλό του.

Ο κακοποιός προχωρούσε με προφύλαξι, με το πιστόλι στο χέρι. Ο άστυνομικός τον άκολουθούσε άθόρυβα. Ξαφνικά όμως, ένοιωσε να τον σφίγγη ένα σκονί, παραλύοντας κάθε κίνησή του!

Τι είχε συμβή; Πάνω σ' ένα δέντρο, καιροφυλακτούσαν δυο συνενόχοι του κακοποιού, κι' είχαν ρίξει μιά θηλειά στον άστυνομικό, που του αϊχμαλώτισε το άπλησμένο χέρι του. Σχεδόν συγχρόνως, δυο άλλες θηλειές σφίχτηκαν γύρω στο κορμί και στα πόδια του. Ήταν πού ανίσχυρος ν' άμυνθη ή να φύγ.

«Την έπαθα!» είπε με το νου του.

Θ'

Οι τρεις συνενόχοι τον περικύκλωσαν. Από ένα κομμάτι κόκκινο ύφασματος, κομμένο σ'ε σχήμα χεριού και ραμμένο πάνω στο μανίκι τους, ο Πίνκερτον κατάλαβε πως άνηκον στη συμμορία του «Ματωμένου Χεριού».

—Το περίμενες, αυτό; του είπε καγχάζοντας ένας απ' τους τρεις.

—Όχι, μά την πίστι μου...

απάντησε ο άστυνομικός, άνασκηκνώντας τους ώμους του.

—Νομίζεις λοιπόν πως το «Ματωμένο Χέρι» θα καθόταν να θαυμάζη τους άλλους σου; Ξέρεις πως όλη ή ιστορία του ψευτο-Πίνκερτον, του Χάλντεν, της 'Ελίζας Λεγκρή, ήταν ένα τεχνησμά μας για να σ'ε φέρουμε εδώ και να σ'ε τσακώσουμε; Όσο για τη μάγισσα, την τρώαζες, την καυμένη!

—Ακόμα δεν μπορεί να συνέλθω απ' το φόβο της... Μά έννοια

σου, θα σ'ε πληρώσει με το ίδιο νόμισμα, γιατί ούτην θα βάλουμε να σ'ε φυλάει!

—Μά τα τηλεγραφήματα απ' τη διευθυντή της άστυνομίας;...

—Ήταν ψεύτικα, αγόρι μου. Τάστειλε... ο Νάτ Πίνκερτον!

—Εί! Τι; φώναξε ο άστυνομικός.

—Σου φαίνεται παράξενο; Μόθε λοιπόν πως βρίσκειται τώρα στη Νέα 'Υόρκη ένας σωσίας σου, που πήρε τη θέση σου! Κάθεται στο γραφείο σου δίνει διαταγές... κι' αποφυλακίζει τους συντρόφους μας που είχες κλείσει έσθ στη φυλακή!

Κι' ο κακοποιός έσκασε στα γέλια. Ο Πίνκερτον, μανιασμένος, προσπάθησε του κάκου να σπάση τὰ δεσμά του.

—Αλλοιμονό σας! μουγκρίσε, «Όταν ξεφύγω απ' τα χέρια σας, θα πρέπει να κρυφθώ στα έγκατα της γης!»

—Μπά, δεν θα υπάρξει ποτέ τέτοια ανάγκη, γιατί δεν ποδείται να μάς ξεφύγης! Πάρε τώρα κι' αυτό το γράμμα. Είναι για σένα.

Κι' ο συμμορίτης έδειξε στο Πίνκερτον ένα φάκελλο, με τ' όνομά του και με το έμβλημα του «Ματωμένου Χεριού».

—Ξέχασα όμως πως δεν μπορείς να τον άνοίξεις, έτσι που είσαι δεμένος. Θα σ'ε βοηθήσω εγώ! του είπε.

—Ανοίξε το φάκελλο, έδγαλε ένα χαρτί και το παρουσίασε στον άστυνομικό, που διάβασε τὰ εξής:

«Αγαπητέ κ. Νάτ Πίνκερτον. Θριαμβούτες τόσον καιρό, γιατί το υπέροστο συμβούλιόν του «Ματωμένου Χεριού» με είχε θέσει σε προσωρινή άουγια. Από προχθές όμως, ανέλαβα πάλι τὰ παλαιά καθήκοντά μου. Τη στιγμή που θα διαβάσετε τις γραμμές αυτές, θα είσθε αιχμαλώτός μας. Διέταξε τους άκολουπούς μου να σ'ε άφίσουν στη ζωή, ως ότου νοιώσω κι' άρχισαν να τον καταβάθουν μέσα στη σκοτεινή εκείνη άβυσσο.

Ο Πίνκερτον δεν έκανε ποτέ την ψυχραιμία του και την πασατηρητικότητα του. Και τώρα λοιπόν, κύταζε ύμω του με προσοχή. «Έτσι, σχημάτισε την έντύπωσή ότι το «πληγάδι» εκείνο δεν ήταν παρά μιά φυσική σπηλιά, που είσχωρούσε βαθειά στα σπλάγχνα του βουνού.

Βεβαιώθηκε ακόμη πως θάταν άδύνατο να δραπέτευση απ' το στόμιο της σπηλιάς, γιατί το έσωτερικό της φάρδαινε και σχημάτιζε ένα χάος, όπου δεν μπορούσε κανείς να σκαποφάλλω.

Όταν, σ'ε μερικά δευτερόλεπτα, έφτασε στο βυθό άκουσε κοντά του μιά στοιγγή φω-

—Ο Στρόφερ! μουρμούρισε ο Πίνκερτον. Ο δαιμονισμένος αυτός άνθρωπος, που άναζητούσα τὰ ίχνη του επί ένα όλόκληρο χρόνο! Τώρα που έμφανίσθηκε κι' αυτός στη σκηνή, θα λογαριαστούμε...

Ο συμμορίτης γέλασε, με τις τελευταίες λέξεις του Πίνκερτον.

—Διάβολε! Θαυμάζω την αίσιοδοξία σου! φώναξε.

—Υστερα έκαμε ένα νόημα στους συντρόφους του. Εκείνοι έφεραν ένα παλιό άμάξι, κατόκλειστο. Πέταξαν μέσα τον Πίνκερτον, ανέθηκαν οι δυο τους και κάθισαν δίπλα του, έκλεισαν την πόρτα και τ' άμάξι ξεκίνησε.

Ο Πίνκερτον δεν μπορούσε να κυττάξει έξω, γιατί τὰ παρράθυρα ήσαν φραγμένα με χοντρές κουρτίνες.

—Πού με πάτε; ρώτησε, άφου έμεινε σιωπηλός κάμποση ώρα.

—Θα τὸ δης σ'ε λίγο. Κάπου στο βουνό...

—Θα με φυλακίστε σ'ε καμμία σπηλιά;

—Όχι. Θα σ'ε ρίξουμε σ'

ένα πηγάδι... 'Ω, μην τορμάζης! Σ'ε ένα ξεροπήγαδο, έννοιά! Σ'ε ένα ξεροπήγαδο, τριανταεφτά μέτρα βαθύ.

—Διάβολε! Μ'εχετε καταδικάσει λοιπόν να πεθάνω της πείνας;

—Όχι. Το πηγάδι αυτό κατοικείται... και μάλιστα από ανθρώπους καθώς πρέπει!

—Απλάση!

—Από μας, απ' τη «μάγισσα» κι' από μιά άλλη, πολύ πιο συμπαθητική συντροφισσα. Σου συνιστούμε να φυλάγεις απ' τη «μάγισσα». Είναι σωστός Σατανάς!

Παρ' όλη την κρίσιμη θέση του, ο Πίνκερτον άναστήκασε τους ώμους του κι' απάντησε άφροντίστα:

—Δεν με νοιάζει. Έχω γνωρίσει ως τώρα πολλούς και τρομερότερους σατανάδες!

—Είσαι περίεργος άνθρωπος, κύριε Πίνκερτον... και πολύ τολμηρός!

Τ' άμάξι σταμάτησε, τη στιγμή εκείνη.

—Φτάσαμε, είπε ένας απ' τους συμμορίτες. Ο περίπατός μας τελείωσε!

Ι'

Οι δυο γκάνγκστερς άνοιξαν την πόρτα, πήδσαν έξω, πήραν στα χέρια τον Πίνκερτον κι' ανέβηκαν ένα άνήφορο, όπου ήταν άδύνατο ν' άπροχωρήσ'ε τ' άμάξι.

—Ελπίζω πως δεν θα μ' άφίστετε έτσι δεμένο μέσ' στο πηγάδι! τους είπε ο άστυνομικός.

—Έχεις μουδιάσει όλο μου το κορμί!

—Όχι, μείνε ήσυχος. Μά δεν πρόκειται να καλοπεράσεις εκεί κάτω.

—Αδιόφορο. Θάχω τουλάχιστον την έλευθερία των κινήσεών μου.

Είχαν φτάσει στο στόμιο ενός πηγαδιού, άνοιγμένου στο βράχο. Έδεσαν τον Πίνκερτον στην άκρη ενός σκονιού κι' άρχισαν να τον καταβάθουν μέσα στη σκοτεινή εκείνη άβυσσο.

Ο Πίνκερτον δεν έκανε ποτέ την ψυχραιμία του και την πασατηρητικότητά του. Και τώρα λοιπόν, κύταζε ύμω του με προσοχή. «Έτσι, σχημάτισε την έντύπωσή ότι το «πληγάδι» εκείνο δεν ήταν παρά μιά φυσική σπηλιά, που είσχωρούσε βαθειά στα σπλάγχνα του βουνού.

Βεβαιώθηκε ακόμη πως θάταν άδύνατο να δραπέτευση απ' το στόμιο της σπηλιάς, γιατί το έσωτερικό της φάρδαινε και σχημάτιζε ένα χάος, όπου δεν μπορούσε κανείς να σκαποφάλλω.

Όταν, σ'ε μερικά δευτερόλεπτα, έφτασε στο βυθό άκουσε κοντά του μιά στοιγγή φω-

—Ο Στρόφερ! μουρμούρισε ο Πίνκερτον. Ο δαιμονισμένος αυτός άνθρωπος, που άναζητούσα τὰ ίχνη του επί ένα όλόκληρο χρόνο! Τώρα που έμφανίσθηκε κι' αυτός στη σκηνή, θα λογαριαστούμε...

Ο συμμορίτης γέλασε, με τις τελευταίες λέξεις του Πίνκερτον.

—Διάβολε! Θαυμάζω την αίσιοδοξία σου! φώναξε.

—Υστερα έκαμε ένα νόημα στους συντρόφους του. Εκείνοι έφεραν ένα παλιό άμάξι, κατόκλειστο. Πέταξαν μέσα τον Πίνκερτον, ανέθηκαν οι δυο τους και κάθισαν δίπλα του, έκλεισαν την πόρτα και τ' άμάξι ξεκίνησε.

Ο Πίνκερτον δεν μπορούσε να κυττάξει έξω, γιατί τὰ παρράθυρα ήσαν φραγμένα με χοντρές κουρτίνες.

—Πού με πάτε; ρώτησε, άφου έμεινε σιωπηλός κάμποση ώρα.

—Θα τὸ δης σ'ε λίγο. Κάπου στο βουνό...

—Θα με φυλακίστε σ'ε καμμία σπηλιά;

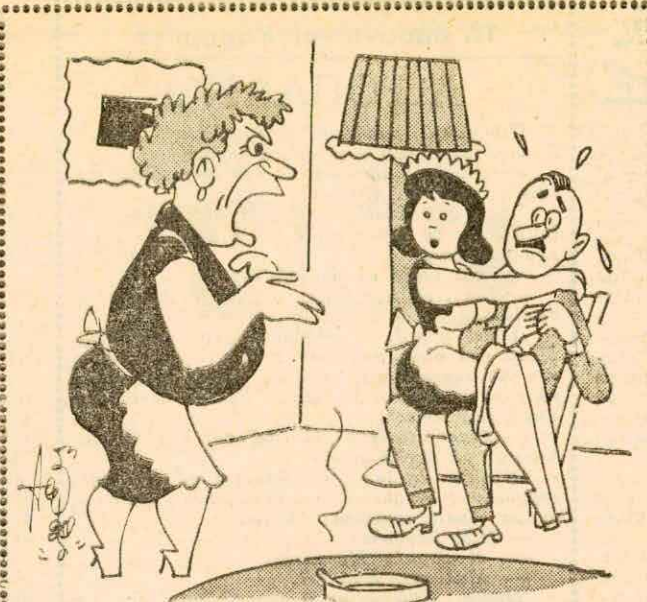
—Όχι. Θα σ'ε ρίξουμε σ'

ένα πηγάδι... 'Ω, μην τορμάζης! Σ'ε ένα ξεροπήγαδο, έννοιά! Σ'ε ένα ξεροπήγαδο, τριανταεφτά μέτρα βαθύ.

—Διάβολε! Μ'εχετε καταδικάσει λοιπόν να πεθάνω της πείνας;

—Απλάση!

—Από μας, απ' τη «μάγισσα» κι' από μιά άλλη, πολύ πιο συμπαθητική συντροφισσα. Σου συνιστούμε να φυλάγεις απ' τη «μάγισσα». Είναι σωστός Σατανάς!

—Γαρουφαλιά!... Δεν σου είπα ότι, όταν θέλεις αύξηση, ν'... άπευθύνεσαι σ'ε μένα;...

(Του 'Αρχελαου)

νή να του λη:

—Καλώς ώρισάτε στο άρχοντικό μου, κύριε Πίνκερτον.

—Αναγνώρισε τη φωνή της «μάγισσας» του Μίντλετον.

«Ένοιωσα σου, στριγγίλα, θά σ'ε συγχωρώ, όταν φτάση ή ώρα!» συλλογίστηκε.

—Εσύ είσαι, γριά μάγισσα; ρώτησε δυνατά.

—'Α, με γνώρισες; Δεν θα καλοπεράσεις μαζί μου, λεβέντη μου!

—'Ασε τώρα τις φλυαρίες κι' έλα να με λύσεις.

—Αυτό είναι δουλειά της Μπεττίνας.

—Ποιά είνε πάλι αυτή ή διαβόλισσα;

—Δεν είναι διαβόλισσα. Είναι μιά χαριτωμένη κοπέλλα. Θα τη γνωρίσης αύεως...

Κι' ή γριά χάθηκε μέσα σ'ε μιά τρύπα, με την όποια επικοινωνούσε το «πηγάδι» με τ' άλλα διαμερίσματα του ύπογειου εκείνου λαβυρίνθου.

Σ'ε λίγο ξαναγύρισε, μαζί με μιά κοπέλλα όμορφη, αλλά ρακενδύτη, ξυπόλητη και με ξεπλεκα μαλλιά, που κρατούσε ένα λυχνάρι. Τις συνόδευε κι' ένας ρωμαλέος άντρας, ως 35 χρονών.

—Λύσε τον κύριο, μωρή Μπεττίνα, είπε ή γριά.

Η κοπέλλα υπάκουσε. Κι' ο άστυνομικός μπόρεσε επιτέλους να κουνήσει τα χέρια και τὰ πόδια του για να έξιμουδιάσουν.

—Και τώρα τί θα κάνουμε; ρώτησε ύστερα.

—Ο άντρας τον πλησίασε τότε και του είπε:

—Με γνωρίζεις, Πίνκερτον; Ο ντετεκτιβ τον κύταζε με προσοχή, στο άδύνατο πως του λυχναριού.

—Ο Μπόμπ Χάλντεν! φώναξε, ζαράννοντας τα φουδά του.

—Ναί, ο Μπόμπ Χάλντεν, ο ύπαρχηγός του «Ματωμένου Χεριού». Μ'ε είχες συλλάβει στα ύπογεια του μεγάρου του 'Ινδού πρίγκηπος.

—Δραπέτευσε λοιπόν απ' τη φυλακή;

—Όχι. Μ'ε άποφυλάκισαν χθές τ' απόγεμα, κι' άμέσως

ήρθα εδώ με το τραίνο. Γιατί πρέπει να ξέρης ότι έλαχε σ'ε μένα ή ύψιστη τιμή να σ'ε φυλάξω.

—Και ποιός διέταξε να σ'ε άποφυλακίσουν;

—Ο Χάλντεν χαμογέλασε μ'ε ειρωνεία, κύτταζε στα ματιά το ντετεκτιβ κι' απάντησε:

—Ο Νάτ Πίνκερτον... δηλαδή εκείνος που σ'ε άντικαταστήσει τώρα στη Νέα 'Υόρκη. 'Α, είναι πολύ καλός άνθρωπος.

—Εκρινε λοιπόν πως δεν έπρεπε να μείνω περισσότερο καιρό στη φυλακή και μ'ε έλευθερώσε.

—Αναθεματισμένοι! φώναξε ο Πίνκερτον. Θριαμβεύετε για την ώρα. Μά θάρρη ή μέρα που θα μου τὰ πληρώσει ακριβά, όλ' αυτά!

—Μπορώ να σας βεβαιώσω, κύριε Πίνκερτον, πως αυτή ή μέρα δεν θάρρη ποτέ. Θα κρίνετε άλλωστε και μόνος σας, όταν όπτε το μέρος που προορίζεται για διαμονή σας...

Προχώρησε μπροστά και φέγγε μας, Μπεττίνα!

Η κοπέλλα, υπάκουσε και πάλι, χωρίς να προφέρη λέξη. Πήρε το λυχνάρι και προωχώθηκε, προχωρώντας προς το βράχο της σπηλιάς. Σταμάτησε μπροστά σ'ε μιά σιδερένια πορτίτσα, ατερεωμένη γερά στο βράχο, και την άνοιξε πιέζοντας κάποιο κρυφό κουμπί.

Μπήκε αυτή πρώτη, κι' οι άλλοι άκολουθήσαν.

Το μέρος εκείνο δεν είχε κανένα παράθυρο. Αερίζεται μόνο από μιά στρογγυλή τρύπα της μονοδίκης πόρτας του.

—Να ή φυλακή σου! είπε ο Χάλντεν στον Πίνκερτον. Σ'ε άρρσει!

—Όχι και τόσο!

—Μά φυσικά... γιατί δεν μπορείς να δραπέτευσης από δω μέσα!

—Ένας επίτιμς όνθρωπος δραπέτευε από όπουόδηποτε. Ο λόγος που δεν μ'ε ευχαρίστη ή φυλακή αυτή, είναι γιατί της λείπουν οι άνεσεις.

—Ε, τί να γίνη. Η Μπεττίνα θα σου φέρη ό τι χρειάζεσαι. Και τώρα σ'ε άφίσιμε.

Μετά το Χάλντεν, βγήκαν ή

«μάγισσα», κι' ή Μπεττίνα, άφίονοντας το λυχνάρι μέσα στη φριχτή εκείνη σπηλιά.

Ξαφνικά, ξεπρόβαλε απ' το βραχώδες έδαφος της φυλακής ένα σιδερένιο κιγκιλόμα, άνέθηκε σιγά-σιγά κι' έφτασε ως την όροφή, περιορίζοντας τὸ άστυνομικό στο μισό χώρο.

—Με πέρασαν για κινυάρι και με κλείσανε στο κλουβί; ψιθύρισε ο Πίνκερτον.

—'Η σιδερένια πόρτα ξανάνοιξε και μπήκε πάλι ή Μπεττίνα.

—Έφερνε τ' άπαιτούμενα για να ετοιμάσει ένα ύπερο-τό κρεβάτι πάνω σ'ε στρίπποδα, καθώς κι' ένα τραπέζι κι' ένα καθισμα.

—'Αφού τὰ τακτοποίησε όλα, ζύγωσε στα κάγκελα.

—Κύριε Πίνκερτον... είτε.

—Μπά! Μιλάς, μικρούλα μου; Περίεργο, γιατί τόση ώρα δεν έβγάλες λέξη απ' το στόμα σου.

—Όταν μιλάνε οι άλλοι, εγώ άφείλω να σωπαίνω... Μά άκούστε τώρα. Όταν βγώ από δω, θα κατεβούν πάλι αυτά τὰ κάγκελλα και θα μείνη δλος ο τόπος στη διάθεσή σας.

—'Αν χρειαστήτε τίποτε, σφουρίξετε τρεις φορές μ' αυτή τη σφυρίχτρα, που έχω άφίσει πάνω στο τραπέζι... Μά σας συμβουλεύω να μη σφουρίξετε ποτέ δυο φορές στην ίδια μέρα.

—Και γιατί;

—Γιατί θα ύποπτευθούν τότε πως μπορεί ναάσσε συνενωμένοι, και θα βάλουν καμμιά άλλη να σας περιπολήται.

—Οσο για την τροφή σας, νάσαστε βεβαιοσ πως δεν θα μείνετε ποτέ δυσσαρεστημένοι απ' τὰ φαγητά που θα σας μαγειρεύω.

—Σ'ε εύχαριστώ για όλα, Μπεττίνα.

—'Αυριο το πρωί, θαρθώ πάλι να στρώσω το κρεβάτι και να σας φέρω ό τι χρειάζεσαι. Σας άφίνω τώρα...

—Μιά στιγμή, Μπεττίνα! Θέλω κάτι να σ'ε ρωτήσω...

—Όχι, κύριε Πίνκερτον, δεν έχω τὸ δικαίωμα, άκούσω ερωτήσεις, και πολύ περισσότερο να δίνω άπαντήσεις. Μη με ρωτάτε λοιπόν του κάκου... Χαίρετε!

Η κοπέλλα βγήκε και κλείδωσε την πόρτα. 'Υστερα τὰ σιδερένια κάγκελλα κατέβηκαν και κρύφτηκαν στο έδαφος.

Κακάποια καθώς ήταν, ο Πίνκερτον έσπλώθηκε στο κρεβάτι, άναστενάζοντας μ' άνακουφισή. 'Υστερα ψιθύρισε:

—Και τώρα, άσ σκεφθώ πως θα κατορθώσω να δραπέτεύσω απ' αυτό τον τόπο, όπου μ'ε έβαψε ζωντανό το «Ματωμένο Χέρι»...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Α.

Ο χοντρο-Τόννυ, ο έμπιστος ύψιστάμενος του Νάτ Πίνκερτον, καπνίζει ήσυχα έξω απ' το γραφείο του ντετεκτιβ, όταν εαφνικά τον είδε να στάνη δίχως να τὸ περιμένη.

—Εσείς, κύριε Πίνκερτον! φώναξε. Κι' εγώ που σας νομίζα στο Πρωτοφάλο!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

</

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ σκοτώνουν τους άντρες τους!

Με την υπερβολική τροφή και εργασία

Είναι εκπληκτικός ο αριθμός των αντρών, που πεθαίνουν σχετικώς νέοι, στην Αμερική. Και είναι εξίσου εκπληκτικό το γεγονός ότι οι άντρες αυτοί δεν θα πέθαιναν νέοι, αν οι γυναίκες τους φρόντιζαν να ρυθμίσουν με περισσότερη προσοχή τη ζωή των συζύγων τους. Αυτά είναι τα πορίσματα προσφάτων ερευνών και στατιστικών, που έκαναν οι μεγάλες αμερικανικές εταιρείες ασφαλείων ζωής, για να εξακριβώσουν γιατί τα τελευταία χρόνια οι ασφαλιστές ζωής των εγγύμων ανδρών — και ιδιαίτερα των επιχειρηματιών — δεν αποδίδουν πια μεγάλα κέρδη.

Σύμφωνα με τις ίδιες στατιστικές, επιβεβαιώνεται για μια ακόμα φορά ένας κανών της ιατρικής επιστήμης: Όσο πιο μικρή είναι η περιφέρεια της κοιλιάς τόσο πιο μεγάλη είναι η γραμμή της ζωής.

Οι γυναίκες μπορούν να ευγνώμονουν τα καπρίτσια της μέδας. Στην προσπάθειά τους να διατηρήσουν μια αρμονική γραμμή, επιβλέπουν με ιδιαίτερη φροντίδα το βάρος τους και τη διαίτα τους. Με τον τρόπο αυτό δεν κερδίζουν μόνο σε εμφάνιση, αλλά και σε υγεία.

Δεν εφαρμόζουν όμως το ίδιο σύστημα και στους άντρες τους. Απειθασιάζουν, κάνουν ό,τι μπορούν για να τους... δολοφονήσουν! Φυσικά, δεν κάνουν το εγκλήμα τους εκ προμελέτης! Όταν όμως, για να περιποιηθούν τον άντρα της, μια νοικοκυρά τοποθετεί μπροστά του, πάνω στο τραπέζι, αβγόνα λιπαρά φαγητά και γλυκά, δεν ξέρει ότι με τον τρόπο αυτό θα κάνει τον άντρα της να παχύνει και θα του συντομεύσει σημαντικά τη ζωή.

Το υπερβολικό βάρος συνοδεύεται από πολλές αρρώστιες, και κυρίως από παθήσεις του κυκλοφορικού συστήματος (ύψηλη πίεση, σκληρυνσις των αρτηριών, καθαρώς καρδιακές παθήσεις κλπ.). Επίσης, τα άτομα που έχουν υπερβολικό βάρος κινδυνεύουν από χρόνιες παθήσεις των νεφρών, του ήπατος και της χοληδόχου κύστεως, καθώς και από διαβήτη και αρθρίτιδα.

Συνήθως, οι άντρες, όταν περνούν τα 35 ή 40 χρόνια τους, τρώγουν περισσότερο από πριν. Είναι η εποχή που αρχίζουν να αποκτούν το λεγόμενο «γενότοπα», που είναι ένα μεγάλο βήμα προς τη μεγάλη κοιλιά, το μεγάλο βάρος και τον σύντομο θάνατο. Κι' αυτό γιατί, όσο περνούν τα χρόνια, ο μεταβολισμός του οργανισμού μας μειώνεται και, φυσικά, το σώμα μας χρειάζεται όχι περισσότερη αλλά λιγότερη τροφή από πριν.

Γι' αυτό οι ασφαλιστικές εταιρείες της Αμερικής δίνουν την ακόλουθη συμβουλή στις Αμερικανίδες:

«Αν δεν θέλετε να δολοφονήσετε τους άντρες σας, προσφέρετέ τους φαγητά φτωχά σε θερμίδες και πλούσια σε βιταμίνες. Αφαιρέστε τα όρεκτικά και τα γλυκά. Δίνετε τους περισσότερα φρούτα...»

Σύμφωνα με τις στατιστικές των ασφαλιστικών εταιρειών, μια δεύτερη αιτία, που κάνει τους Αμερικανούς συζύγους να πεθαίνουν νέοι είναι η υπερβολική εργασία.

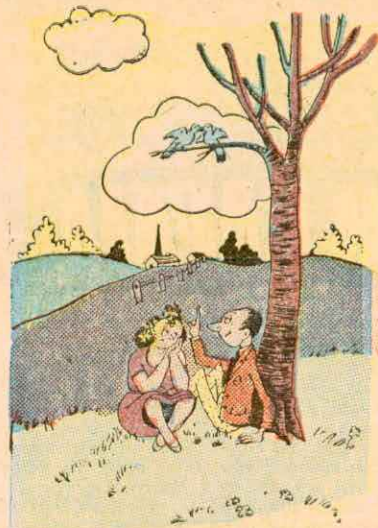
Πολλές Αμερικανίδες πιστεύουν ότι έχουν καθήκον, ως συζύγοι, να ενθαρρύνουν τους άντρες τους να βελτιώνουν αδιάκοπα την κοινωνική τους θέση. Φυσικά, «κοινωνική θέση» σημαίνει όλο και πιο πολλά χρήματα και επομένως, όλο και πιο πολλή και πιο εξαντλητική εργασία.

Είτε εντελώς συνηθισμένο το φαινόμενο των Αμερικανών συζύγων, που «αυτοκτονούν» προσπαθώντας με υπεράνθρωπη εργασία να αυξήσουν το εισόδημά τους και να αντεπεξέλθουν στις «κοινωνικές υποχρεώσεις» που έχουν δημιουργήσει γύρω τους οι γυναίκες τους! Οι περισσότεροι από τους συζύγους αυτούς πεθαίνουν σχετικώς νέοι, με την καρδιά τους, το ήπαρ τους και τα νεφρά τους τσακισμένα, θύματα των γυναικών τους! Χαρακτηριστικά είναι τα νούμερα που παρουσιάζουν οι σχετικές στατιστικές. Από τους ανθρώπους που πεθαίνουν μεταξύ 45 και 50 ετών, τα 35% είναι γυναίκες και τα 65% άντρες!

Οι ασφαλιστικές εταιρείες ζωής, σε μια έκκλησή τους προς τις Αμερικανίδες, γράφουν: «Προσυχέ, γυναίκες της Αμερικής! Αν συνεχισθεί η σημερινή κατάσταση των πραγμάτων, το αμερικανικό έθνος θα μείνει χωρίς άντρες!»

«Αν θέλετε να προλάβετε το κακό αυτό, ελέγχετε αυστηρά το βάρος του συζύγου σας, όπως κάνετε και με τον εαυτό σας. Επίσης, φροντίστε να εξετάζεται ιατρικώς ο συζύγος σας μια φορά το χρόνο και επαγρυπνεύετε ώστε να τηρούνται οι εντολές του γιατρού. Τέλος, ενθαρρύνετε τον στη δουλειά του, μα χωρίς να τον σπρώχνετε σε υπερβολικές προσπάθειες, που θα του καταστρέψουν την υγεία.

«Και —πάνω απ' όλα— κάνετε το σπίτι σας μια φωλιά αναπαύσεως, ησυχίας, ασφαλείας και ευτυχίας!»

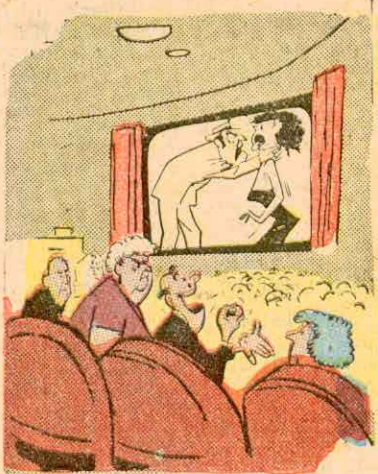

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ...

— Δεν κάνουμε κι' εμείς το ίδιο, αγάπη μου;
— Αχ φοβάμαι τόσο πολύ, το κλωνάρι είναι ψηλά και θα σπάσει!...

Αναγκασία δηλώσει!...

— Μπαρέ! Γεια στα χέρια σου, φίλε μου!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γι' τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

«Αν, το πρωί που ξυπνάτε, το δέρμα σας έχει ένα κιτρινωπό χρώμα, με σκούρες κηλίδες, τα μάτια σας είναι λίγο προσημένα και τα χαρακτηριστικά σας κουρασμένα, θα πη πως ο οργανισμός σας χρειάζεται μια αποτοξίνωση. Η πιο εύκολη κούρα γι' αυτή την περίπτωση γίνεται με χυμό φρούτων και λαχανικών, διαρκεί δε 1-2 βδομάδες (μά, κι' αν ακόμη την ακολουθήσετε επί 3-4 μέρες μόνο, θα δείτε πάντως σημαντική ωφέλεια).

Όλα τα λαχανικά δίνουν χυμό κατάλληλο, αν τα κομματιάσετε και τα σπύσετε μέσα σ' ένα πολύ ψυλό τρυπητό. Ιδιαίτερος όμως συνιστάται το εξής μίγμα: 30 δράμια καρότα, άλλο τόσο σπανάκι και 3 ντομάτες. Βράζετε καλά το ζουμί τους και προσθέτετε ένα κουταλάκι ανθράκο.

Γενικά, πρέπει να υπάρχει πάντα στο μίγμα ένα λαχανικό-ρίζα (κοκκινόγυθι, καρότο, κλπ.), ένα με φύλλα (σπανάκι, μαϊντανός, κλπ.) κι' ένα λαχανικό-καρπός (ντομάτα ή αγγούρι).

Όσο για τα φρούτα, το καλύτερο είναι το πορτοκάλι.

Πίνετε κάθε μέρα 7-10 ποτήρια ζουμί (ποτέ περισσότερα). Το μίγμα αυτό σε 5 φορές. Το καλύτερο είναι να το παίρνετε έτσι: Το πρωί μόλις ξυπνήσετε και το βράδυ πριν κοιμηθείτε ένα ποτήρι πορτοκαλόζουμο. Στις 10-11 το πρωί, ένα ποτήρι ζουμί ντομάτας ή μίγματος λαχανικών κι' άλλο ένα πορτοκαλόζουμο.

Το ίδιο και στις 7 το βράδυ. Μπορείτε να προσθέσετε σ' αυτή την κούρα και λίγη άλλη τροφή, αλλά ελαφρώς και θρεπτική.

Τα μεταξωτά μαντήλια

Τα μεταξωτά μαντήλια πλένονται με ιδιαίτερο τρόπο: Τα σασουνίζετε καλά, με νερό κρύο, και τα ξεπλένετε επίσης με κρύο νερό. Βράζετε ύστερα μια φούτα πιτούρα σε 1½ όκα νερό, φιλτράρετε το υγρό από ένα λεπτό πανί και βουτάτε μέσα το μαντήλι. Ύστερα τ' απλώνετε στον αέρα και το σιδερώνετε πριν να στεγνώσει εντελώς.

Μάλλινο ή βαμβάκερό;

Θέλετε να διακρίνετε αν ένα μάλλινο ύφασμα περιέχει βαμβάκι; Βουτήχτε το σε διάλυση καυστικής σόδας 5%. Το μάλλι εξασθενίζεται, διαλύεται, κι' απομένει μόνο το βαμβάκι, αν υπάρχει.

Διάφορες χρήσεις του σαπουνιού

Το σαπούνι δεν χρησιμεύει μόνο για το πλύσιμο, αλλά και για πολλά άλλα πράγματα.

Αν π.χ., στο μαγειρέμα, καίτε ελαφρά, για να λιγοστεύει τον πόνο και ν' αποφυγετε τις φουσκάλες τριψέτε το μέρος εκείνο μ' ένα κομμάτι άσπρο σαπούνι, βρεγμένο με νερό καθαρό (καλύτερα δε βρασμένο).

Αν έχετε καταπιεί κατά λάθος ένα βαλερόν δξύ, πιητε όσο το δυνατόν γρηγορότερα βρασμένη σαπουνιάδα (ανάλογα: 20 δράμια σαπούνι σε μισή όκα νερό).

Το σαπούνι που χρησιμοποιείται έτσι ως φάρμακο, πρέπει να είναι άσπρο και καθαράτατο, φυλαγμένο στο ντουλάπι του οικιακού φαρμακείου για ώρα ανάγκης.

Γι' α' αγαλματάκια

Όταν πάθε κάποιος μικρή ζημία ένα αγαλματάκι ή άλλο πέτρινο γλυπτικό έργο που στολίζει το διαμέρισμά σας, μπορείτε να το διαρρώσετε ως εξής: Υπάρχουν στα βραχώδη μέρη άφθονες σκληρές πυριτικές πέτρες, που αναγνωρίζονται εύκολα, γιατί, αν τις σπάσετε, βλέπετε πως αποτελούνται από κρυστάλλους. Παιρνετε λοιπόν μια τέτοια πέτρα, την κοπανίζετε καλά κι' ανακατεύετε τη σκόνη της με οξείδιο ψευδαργύρου (τζιγκο) και χλωριούχο ψευδάργυρο, που βρίσκετε στα φαρμακεία. Ανακατεύετε καλά τις τρεις αυτές ουσίες, ως ότου σχηματισθεί μια μαλακή κι' ομοιογενής μάζα. Και διαρρώνετε μ' αυτήν τη βλάβη, βάζοντας εις ενέργεια όλη τη γλυπτική σας ικανότητα. Έπειτ' από λίγο, η παστα θαχίγει σκληρή σαν πέτρα.

Με το ίδιο μίγμα μπορείτε να κολλήσετε τα σπασμένα κομμάτια ενός αγάλματος.

Όταν καζάνη ή βούρτσας

Όταν μια βούρτσα μαδάει εύκολα, την καθαρίζετε και βουτάτε τις τρίχες της σε εβδί, φροντίζοντας ώστε να βραχεί το εβδί όσο το δυνατόν λιγότερο. Έτσι, σφίγγουν οι τρίχες.

Ο έλεγχος του λαδιού

Για ν' αναγνωρίσετε το έκλεκτο λάδι, το κουνάτε δυνατά, μέσα σε μια μπτολίτσα. Αν άφριξη, δεν είναι καλής ποιότητας.

Τα μυθτηριώδη και θαυματουργά

Είνε αδύνατη η ζωή χωρίς αυτά

ΧΩΡΙΣ τα «ένζυμα», δεν θα υπήρχε ζωή. Κάθε λειτουργία του οργανισμού μας, σωματική ή πνευματική, γίνεται με την ενέργεια ωριμαμένων ενζύμων.

Για να διαχωρίσει ένας χημικός στα συστατικά του λίγο ασπράδι αυγού, στο εργαστήριό του, πρέπει να προσθέσει δεκαπλάσια ποσότητα πυκνού όξος και να βράσει το μίγμα επί 20 ώρες. Η ίδια λοιπόν διάσπαση γίνεται στο στομάχο και στα έντερα, μέσα σε δυο ώρες και στη θερμοκρασία του σώματος, χωρίς ισχυρά όξια, μόνο και μόνο με την επίδραση μικρών ποσοτήτων των θαυματουργών αυτών χημικών ουσιών που λέγονται ενζύμα. Στην περίπτωση αυτή, τα απαιτούμενα ενζύμα παράγονται από τα κύτταρα των τοιχωμάτων του στομάχου.

Αν μάλιστα προσθέσουμε κομμάτια του στομάχου ενός φρεσκοσφαγμένου χοίρου σε ασπράδι αυγού και διατηρήσουμε το μίγμα επί μερικές ώρες στη θερμοκρασία του σώματος, το ασπράδι διασπάται στα συστατικά του σαν να βρισκόταν μέσα στο στομάχι του ζωντανού ζώου.

Τα ενζύμα γενικώς χαρακτηρίζονται από τεραστία δραστηριότητα. Ένα γραμμαρίο ενζύμου από στομάχι χοίρου αρκεί για την πέψη και διάλυση 50 κιλών ασπράδιου αυγού σε 2 ώρες. Η ίδια ποσότητα ενζύμου μπορεί να προκαλέσει το πρήξιμο 100 τόνων γαλακτός!

Η μελέτη του βιολογικού μηχανισμού των ενζύμων άρχισε μόνο κατά τις τελευταίες δεκαετίες. Ως τα τέλη του 18ου αιώνα, οι επιστήμονες αγνοούσαν τί συμβαίνει με τις τροφές μέσα στον ανθρώπινο οργανισμό. Πρώτοι ο Γάλλος Ρεωμύρ και ο Ιταλός Σπαλανζάνι επεξεύρεσαν μια «εξερεύνηση» στο στομάχο των ζώων. Τους έδιναν δηλαδή τροφές κλεισμένες μέσα σε συρμάτινα «κλουβάκια» ή σε τρυπημένες καφούλες, δεμένα με σπάγους για να μπορούν να τα τραβούν έξω σε ωριμαμένα χρονικά διαστήματα. Μ' αυτό τον τρόπο μπόρεσαν να παρακολουθήσουν τη βαθμιαία διάλυση των τροφών μ'ε' στο στομάχι. Δεν είχαν όμως ιδέα για το είδος των ουσιών που προκαλούσαν αυτή τη διάλυση.

Το πρώτο ενζύμο, που απομονώθηκε απ' τα υγρά του στομάχου και μελετήθηκε συστηματικά, ήταν η «πεψίνη». Η αποστολή της είναι να διασπά τα λευκώματα των τροφών στα απλούστερα συστατικά τους, τα «αμινοξέα».

Υπάρχουν ωστόσο και πολλά άλλα ενζύμα στο πεπτικό σύστημα, για τη διάσπαση των σακχαρών, των λιπών, κλπ.

Τα κύτταρα των ιστών του σώματος περιέχουν εξ' άλλου ειδικά ενζύμα, που προκαλούν τη βραδεία καύση των θρεπτικών ουσιών και τη μεταβολή τους σε θερμότητα και σε μυϊκή ενέργεια. Άλλα πάλι ενζύμα συντελούν στη δημιουργία νέων ιστών, για την αντικατάσταση των φθαρμένων.

Μεσα σ' ένα ζωντανό κύτταρο μπορεί να συμβούν χιλιάδες χημικές αντιδράσεις. Για καθένα λοιπόν, απ' αυτές χρειάζεται ένα ιδιαίτερο ενζύμο, ή μάλλον μια ομάδα ενζύμων. Και κάθε ενζύμο γίνεται αδρανές, όταν αλλάξει, έστω και ελάχιστα, η σύνθεσή του υλικού μέσα στο οποίο ενεργεί συνήθως.

Πώς επιδρούν τα ενζύμα γενικώς; Οι βιολόγοι δεν ξέρουν σχεδόν τίποτε γι' αυτό το ζήτημα. Οι έρευνες τους γύρω από τα ενζύμα παρουσιάζουν μεγάλη αναλογία με την αναρχία σε μια όρσηση. Ένώ δηλαδή, από κάποια απόσταση, μια κορυφή φαίνεται στον ορειβάτη κοντινή, όσο ανεβαίνει ψηλότερα, τόσο τη βλέπει ν' απομακρύνεται και να γίνεται απότομη.

Τα πρώτα θετικά αποτελέσματα των ερευνών αυτών αφορούν την επίδραση ωριμαμένων ουσιών, που εμποδίζουν τη δράση των ενζύμων.

Μια μικρή ποσότητα κυανιούχου αλάτος π.χ. σταματάει την ενέργεια αρκετών ενζύμων του οργανισμού. Όλ' αυτά τα ενζύμα περιέχουν σημαντική ποσότητα σιδήρου. Τα κυανιούχα άλλα λοιπόν δεσμεύουν το σίδηρο κι' έτσι εξου-

Το σάλιο έχει την ιδιότητα να προκαλεί την πρώτη διάσπαση των τροφών, χωρίς στα ενζύμα που περιέχει. Η εικόνα μας δείχνει παραστατικά το μηχανισμό της παραγωγής του: Η μυρωδιά του φητού (1) διεγείρει τα σφραγικά κύτταρα, που βλεννογόνου της μύτης (2). Η διεγερσις μεταδίδεται στο κέντρον σφραγισις του εγκεφάλου (3). Το κέντρον της μνήμης (4) καθορίζει το είδος της σφής και διατάσσει το κέντρον των αδένων (5) να θέσει σε λειτουργία τους σιελογόνους αδένες. Η διαταγή, με τη μεσολάβηση ειδικών θαλάμων ελέγχου (6) διαβιβάζεται στους σιελογόνους αδένες (7 και 8) και εκτελείται απ' αυτούς.

δετερώνουν τα ενζύμα. (Γι' αυτό ίσως είναι τόσο δραστικά δητηρία).

Μια άλλη ενδιαφέρουσα ανακάλυψη, σχετική πάντα με τα ενζύμα, είναι ότι το καλαμπόκι περιέχει μια ουσία που προκαλεί τη γήωση έκείνη αβιταμίνωση, την ονομαζόμενη «πελλάγρα». Η μεγάλη λοιπόν, κατανάλωση καλαμποκιού μπορεί να φέρει πελλάγρα, κι' αν ακόμη ο οργανισμός παίρνει αρκετές βιταμίνες από τις πολυπεις τροφές.

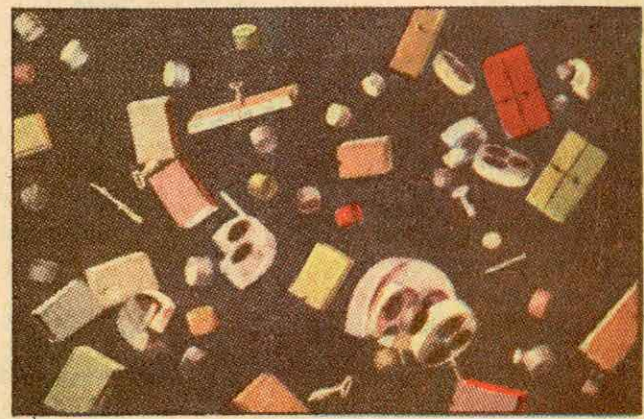
Ένα από τα περιεργότερα ενζύμα είναι εκείνο που παράγει φως. Περιέχεται στο σώμα των πυγολαπίδων, καθώς και διαφόρων θαλασσιών ζώων. Ο βιολόγος που το μελέτησε, το ονόμασε «λουσιφεράση». Το ενζύμο αυτό έχει την ιδιότητα να παράγει φως «ψυχρό», χωρίς καθόλου θερμότητα, και με κατανάλωση ελαχίστης ενέργειας.

Άλλα ζώα έχουν στο σώμα τους ειδικά ενζύμα, χρήσιμα για την επίθεσι ή για την αμυνά τους. Σ' αυτή την κατηγορία ανήκει εκείνο που παράγει ηλεκτρισμό μέσα στο σώμα των ηλεκτρικών χελώνων.

Φαίνεται ότι το ίδιο ενζύμο περιέχεται στους νευρικούς ιστούς όλων των ζώων (και του ανθρώπου). Η παρουσία του επιτρέπει τη μεταβίβαση των νευρικών ερεθισμών, με τη μορφή ασθενών ηλεκτρικών ρευμάτων, μεταδίδει αισθητήριων οργάνων, εγκεφάλου και μυών.

Στα ηλεκτρικά χέλια όμως υπάρχει σε ασυγκρίτως μεγαλύτερη ποσότητα.

Το δηλητήριο των φιδιών περιέχει δυο είδη ενζύμων, που επιδρούν στο αίμα του θύματος. Το ένα απ' αυτά καταστρέφει τα ερυθρά αιμοσφαίρια και το άλλο προκαλεί τη συγκόλλησή τους.

Τα ενζύμα που περιέχονται στο πεπτικό σύστημα ενεργούν σαν «κλειδιά» και «στιλές» που ανοίγουν, σπάζουν και χωρίζουν στα απλούστερα συστατικά τους τις διάφορες θρεπτικές ουσίες.

Τα αιμοσφαίρια κατανοούν πια ανάκατα να μεταφέρουν οξυγόνο στους ιστούς, κι' έτσι τα κύτταρα νεκρώνονται από ασφύξια.

Το αν θα μολυνθεί ή όχι μια μικρή πληγή του δέρματος εξαρτάται, όχι μόνον από την παρουσία μικροβίων, αλλά κι' από την περικτικότητα του αίματος σε ειδικά μικροσκοπικά ενζύμα.

Ο δισέητης —ίσως δε και ο καρκίνος— δεν είναι παρά μια ανωμαλία των ενζύμων του οργανισμού. Άλλα και τα γεράματα οφείλονται πιθανότατα στην ελάττωσι ή τη διακοπή της λειτουργίας ωριμαμένων ζωτικών ενζύμων.

Οι έρευνες που κάνει τώρα ένας διακεκριμένος Αμερικανός βιολόγος, αποβλέπουν στη λύσι ενός τεραστίου κοινωνικού προβλήματος. Έχει αποδείξει ότι το χρώμα του δέρματος εξαρτάται από την ποσότητα της «μελανίνης», μιας ουσίας που χρωματίζει τα μαλλιά, τα μάτια και το δέρμα.

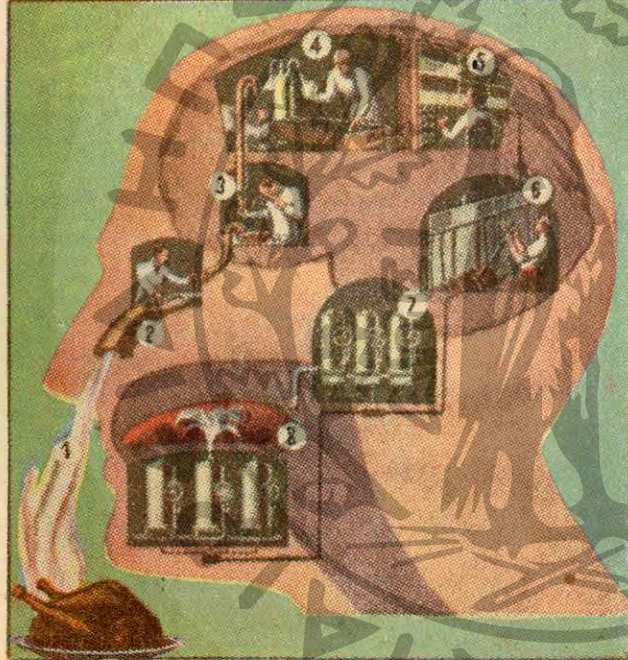
Οι μελαγχρόνοι έχουν περισσότερη μελανίνη από τους ξανθούς, κι' οι νεγροί έχουν πιο πολλή από τους λευκούς.

Η μελανίνη λοιπόν σχηματίζεται με τη δράση ωριμαμένων ενζύμων. Αν βρεθεί επομένως ένας τρόπος μερικής εξουδετερώσεως αυτών των ενζύμων, θα μπορούμε ν' ασπρίσουμε οι νεγροί!

Κατά τον ίδιο τρόπο, θα μπορούμε ένας μελαγχρόνος να μεταβληθεί σε ξανθό, για λόγους... μόδας ή ισοποικίς προτιμήσεως!

Ο επιστήμων που θα επιτύχει αυτό το «θαύμα» και θ' απαλλάξει τους νεγρούς από τη φυλετική προκατάληψη έναντι τους, θα γίνει ασφαλώς βαθύτατος.

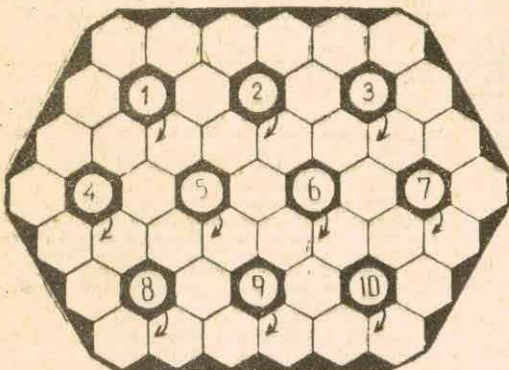
Πρόσχα, υπάρχουν στις Ην. Πολιτείες αρκετοί νεγροί ακατάστατοι, που έχουν καμιά για το χρώμα της επιδερμίδος τους, γιατί θεωρούν ότι τους φέρνει σε μειονεκτική θέση απέναντι των λευκών. Όλοι αυτοί θα πρόσφεραν ευχάριστη τη μισή παρουσία τους για ν' ασπρίσουν!

ΠΑΙΓΝΙΑ

Ρουδέλες

Γράψτε από τον κάθε αριθμό του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε μία λέξη των 6 γραμμάτων. Θ' αρχίσετε πάντα από τον ρομπό, που περιέχει το μικρό

βέλος και θ' ακολουθήσετε την κατεύθυνση που δείχνει:

Α' ΣΕΙΡΑ

- 1) Φημίζεται για την φωνή του.
- 2) Υπάρχουν πολλοί σ' ένα παιχνίδι.
- 3) Διάλεξις.
- 4) Ποταμός της Γαλλίας.
- 5) Δεν πρόκειται να τα δώτε.
- 6) Τμήμα της μανόδας.
- 7) Προσφατικός άρος.
- 8) Φυλή της Ν. Αφρικής.
- 9) Τα πρόσωπα αυτά κάνουν πολλές αλλαγές.
- 10) Ακρότητα σημεία.

Με μία λέξη

Δεν είναι σπάνιο να χρησιμοποιήσουμε σε μία φράση πολλές λέξεις μαζί, που θα μπορούσαν όλες ν' αντικατασταθούν με μία μόνο. Προσπαθήστε λοιπόν να βρείτε την κατάλληλη λέξη που μπορείτε να βάλετε σε καθεμία απ' τις παρακάτω φράσεις, στη θέση όλων εκείνων που είναι κλεισμένες σε παρένθεση:

- 1) Μόλις έφθασε, το πλοίο έληγε (σε απομόνωση από κάθε επαφή με την ήρρα, γιατί υπήρχαν υποψίες ότι μετέφερε μικρόβια μολυσματικής ασθένειας).
- 2) Ο βιομηχανός είχε (τον αποκλειστικό έλεγχο ενός προϊόντος σε μία ώριμη αγορά).
- 3) Σπάνια καταλαβαίνουν τα πλήθη ένα (άνθρωπο που υποβάλλεται εκούσια σε μεγάλα δεινοπαθήματα για χάρι μιας ιδέας).
- 4) Είναι ένας (άνθρωπος που προσποιείται τον διαφορετικό και καλύτερο απ' ό,τι πράγματι είναι).

Οι βώλοι του πιθήκου

Μέσα στο κλουβί ενός πιθήκου του ζωολογικού κήπου βρισκόταν μία πασάτης από βώλους, που του χρησίμευαν για να παίζει. Ήταν επίσης δύο αδειανά κουτιά. Ο πιθήκος λοιπόν έβαλε ένα ώριμο αριθμό βώλων σε κάθε κουτί. Ο φύλακας τους μετρήσε. Ύστερα ο πιθήκος έβαλε άλλους 25 βώλους στο πρώτο κουτί. Έτσι ώστε να περιέχει τώρα τριπλάσιους από το δεύτερο. Ο φύλακας έβγαλε αυτούς τους 25, και τότε ο πιθήκος τους έβριξε στο δεύτερο κουτί, που περιείχε τώρα 5 βώλους λιγότερους από τους μισούς βώλους του πρώτου. Πόσους βώλους περιείχε το κάθε κουτί, όταν τους πρωτομέτρησε ο φύλακας;

Σε μισό λεπτό

Πρέπει να βρείτε την απάντησι σε καθένα από τα παρακάτω ερωτήματα μέσα σε μισό λεπτό της ώρας το πολύ, αλλά χωρίς χαρτί και μολύβι:

- 1) Αν τα τρία πέμπτα του Χ είναι ίδια με το μισό του δεκαπλάσιου του Ξ, ποιο είναι το Χ;
- 2) Αν τοποθετούσαμε τα ψηφία της λέξεως «ιστορία» με την αλφαριθμητική τους σειρά, ποιά θα βρισκόταν στη μέση;
- 3) Ποιά ημερομηνία βρίσκεται ακριβώς στη μέση μεταξύ 25ης Απριλίου και 3ης Μαΐου;

Αντικατεμένα γραμμάτια

Τυπώνοντας τις ονομασίες τριών πολιτειών της Βόρειας Αμερικής, ο τυπογράφος έτυχε να μπλέξουν τα ψηφία της καθεμιάς. Μήπως μπορείτε να τα βάλετε στη θέση τους και να διαβάσετε σωστά τις ονομασίες;

ΛΟΛΑΤΡΙΦ, ΛΟΧΝΙΤΑ, ΛΩΓΡΕΓΙ.

Ιστορικές ερωτήσεις

Για να δοκιμάσετε τις ιστορικές σας γνώσεις, προσπαθήστε ν' απαντήσετε σωστά στις εξής ιστορικές ερωτήσεις:

- 1) Ποιός βάρβαρος είχε επανομισθή «μυστιέ του Θεού»; Ο Θεωδωρικός, ο Αττίλας ή ο Τζεγκίς Χάν;
- 2) Ποιός ήταν ο «ατρόμητος» και ανεπώνυμος ιππότης; Ο Ορλάνδος, ο Γοδεφρείδος ντε Μπαυγιόν ή ο Μπαγιάν;
- 3) Ποιός ήταν ο «Αιτιδής»; Ο Ναπολέων Α', ο Βασίλειος της Ρώμης ή ο Ναπολέων Γ';
- 4) Ποιός επονομάστηκε κήρος των δύο κόσμων; Ο Χριστόφορος Κολόμβος, ο Αμερίγκο Βεσπούτι ή ο Ιωσήφ Γαριβάλδης;
- 5) Ποιάς ήταν ο «Αδίαφορος»; Ο Μαρσά, ο Δαντών ή ο Ροδεσπιέρος;

Δείξτε η άριστερά:

Απαντήστε, δίχως πολλή σκέψι, στις παρακάτω ερωτήσεις:

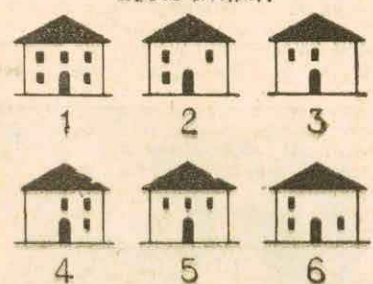
- 1) Με ποιο χέρι κρατάει τον πυρσό το αμερικανικό αεροπλάνο της «Ελευθερίας», με το άριστερό ή το δεξιό;
- 2) Στο δεξιό ή στο άριστερό μέρος των βιβλίων βρίσκονται πάντα οι μονές σελίδες;
- 3) Από ποιά πλευρά ανεβαίνουν στ' αλογα;
- 4) Ποιά χέρι της «Αφροδίτης της Μήλου» λείπει αλάτελα;

Που γεννήθηκαν:

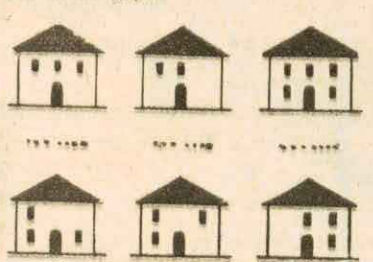
Παρακάτω θα συναντήσετε τα ονόματα επτά διασημών ανθρώπων και τους τόπους όπου γεννήθηκαν (άλλα όχι με την ίδια σειρά). Πρέπει τώρα να βρείτε ποιά γεννήθηκε ο καθένας τους:

Μάρτ, Ιπποκράτης, Έντinson, Σωκράτης, Βιργίλιος, Ζολά, Καρτέσιος, Χάιν, Παρίσι, Κώς, Μάντοβα, Αθήναι, Τρέβη, Μιλάνο.

Έχετε μνήμη:

Κυττάξτε προσεκτικά το κάθε σπίτι της ανωτέρω εικόνας μας και αφού βεβαιωθείτε ότι προσέξατε κάθε λεπτομέρεια, σκεπάστε το σχέδιο με ένα λευκό χαρτί.

Και τώρα με βάσι τις παρατηρήσεις που κάνατε, γράψτε κάτω από το κάθε σπίτι της εικόνας αυτής τον αριθμό που είχε στην πρώτη.

Οι λύσεις στη σελ. 62

Οι ταχύτερες μηχανές του κόσμου

500.000 στροφές στο δευτερόλεπτο

Στα τελευταία χρόνια, οι επιστήμονες κατόρθωσαν να παραγάγουν με ειδικά μηχανήματα «τεχνητές βαρύτητες», δηλαδή δυνάμεις ανάλογες με την κοινή βαρύτητα της Γης, αλλά κατά 150-400 χιλιάδες φορές μεγαλύτερες απ' αυτήν. Ένας φυσικός μάλιστα δημιούργησε μία δύναμι 500.000.000 φορές μεγαλύτερη από τη βαρύτητα! Αν η δύναμι αυτή εφαρμόζοταν σε μία σταγόνα νερού, θα την έκανε να γίνη βαρεία όσο μία ατμομηχανή σιδηροδρόμου!...

Οι «τεχνητές βαρύτητες» επιτυγχάνονται με μία ταχύτητα περιστροφή, με μηχανήματα πολύπλοκα και δαπανηρά, στενούς συγγενείς των κοινών «βουτυρομηχανών» που ξεχωρίζουν την κρέμα από το γάλα. Οι μηχανές αυτές ονομάζονται «υπερφυγόκεντροι», στηρίζονται δε ακριβώς στις γνωστές αρχές της φυγόκεντρου δυνάμεως.

Τα επιστημονικά εργαστήρια τις μεταχειρίζονται κυρίως για το λεπτό έργο του υπολογισμού του βάρους των μορίων. Επίσης για τις έρευνες των «κίων» των διαφόρων ασθενειών, καθώς και ώρισμένων πρωτεϊνικών ουσιών του αίματος που προκαλούν ίσως τον καρκίνο, την αρτηριοσκληρώσι και μερικές άλλες αρρώστιες.

Στη βιομηχανία, οι υπερφυγόκεντροι χρησιμεύουν για τη μελέτη και την παρασκευή νέων πλαστικών ουσιών, καθώς και για τη μέτρηση της άντοχής των μετάλλων που χρησιμοποιούνται στα πυραυλοκίνητα και υπερηχητικά αεροπλάνα.

Οι συσκευές αυτές είναι φτιαγμένες μ' αξιοθαύμαστη ακρίβεια κι ευαισθησία.

Η ταχύτης περιστροφής τους πρέπει να μην παρουσιάζει διακυμάνσεις μεγαλύτερες από 1 τοίς 1.000. Κανένα όμως από τα κοινά μοτέρ δεν μπορεί να δώσει τόσο σταθερή κίνηση. Η περιστροφή λοιπόν των υπερφυγόκεντρων επιτυγχάνεται μ' ένα ρεύμα αέρος ή λαδιού, που η πίεσί του μπορεί να ρυθμισθί με απόλυτη ακρίβεια.

Το ρεύμα αυτό συναντά μία τουρμπίνη, διαμέτρου 5 πόντων περίπου, και την περιστρέφει. Κάτω από την τουρμπίνη αυτή κρέμεται, μ' ένα κενό σύρμα από ειδικό χάλυβα, ένα τύμπανο από ντουραλουμίνιο, κατασκευασμένο με μεγίστη προσοχή, με διάμετρο 18 πόντων και βάρος 3½ κιλών περίπου.

Το τύμπανο αυτό ακολουθεί την περιστροφή της τουρμπίνης. Για να μη θερμαίνεται, από την τριβή με τον αέρα, τα κομμάτια του θα έκσφενδονίζονταν ολόγυρα σαν θραύσματα όβιδος. Για την προφύλαξη λοιπόν απ' τον κίνδυνο αυτό, το τύμπανο περιβάλλεται από ένα κυλινδρικό χαλύβδινο θώρακα, πάχους 5 πόντων.

Ο «Αμερικανός» επιστήμων δόκτωρ Τζες Μπήμς έφθασε με ένα νέο μέθοδο στις υπερφυγόκεντρος. Όταν η ταχύτης φτάση τις 60.000 στροφές στο λεπτό, το τύμπανο αποχωρίζεται αυτόματως από την τουρμπίνη και μένει πιά ελεύθερο στο κενό. Ισχυροί μαγνήτες το συγκρατούν μετέωρο, χωρίς ν' ακουμπά πουθενά. Και συνεχίζει έτσι την περιστροφή του, με την ταχύτητα που έχει ήδη αποκτήσει, γιατί δεν βρίσκεται σχεδόν καμμία αντίστασι. Έπειτα από 10 ώρες, έχει χάσει μόνο 60 στροφές στο λεπτό. Θα χρειαζόταν δε ένα ολόκληρο έτος συνεχούς περιστροφής, για να σταματήσει τελείως!

Με τη διάταξη αυτή, ο Μπήμς πέτυχε να δημιουργήση δύναμι 400.000 φορές μεγαλύτερη από την βαρύτητα. Δεν αρκέσθηκε όμως σ' αυτή την επιτυχία του. Έδωσε κατόπιν πολύ μικρές διαστάσεις στο περιστρεφόμενο τύμπανο (δηλαδή διάμετρο μισού χιλιοστού μόνον) και κατόρθωσε να το περιστρέψι με ταχύτητα 48 εκατομμυρίων στροφών στο λεπτό, ήτοι 800.000 στο δευτερόλεπτο! Η φυγόκεντρος δύναμις, που αναπτύχθηκε έτσι στην επιφάνειά του, ήταν κατά 500.000.000 φορές μεγαλύτερη από τη βαρύτητα. Ο δόκτωρ Μπήμς δεν έχει βρή ακόμη πρακτική εφαρμογή της

Το πονετικό παιδί

Το παραμυθάκι σας

Μία φορά κι 'έναν καιρό ζούσε στην Ανατολή ένας Βασιλιάς, που τον έλεγαν Άνανση και που ήταν ξεκουσμένος σ' όλη τη χώρα για την καλή του καρδιά και τις πολλές ελεημοσύνες του.

Ένα βράδυ, ο Άνανσης, αποφάσισε να γυρίσι τους δρόμους της πολιτείας του. Ήθελε να δει και ν' ακούση ο ίδιος αν ο λαός είχε παρόπινα μαζί του.

Ντύθηκε, λοιπόν, με άλλα ρούχα και βγήκε μονάχος έξω. Πέρασε σπίτια πλούσια και φτωγά, μεγάλα και μικρά, μα σε όλα Βασίλευε απόλυτη ήσυχια. Στο τέλος έφτασε έξω από την πόλι.

Έκει, ένα φωτάκι φωτίζε μία χαμηλή και φτωγική καλύβα.

Ο Άνανσης, πλησίασε προς τα εκεί. Έσκυψε το κεφάλι του και από μία χαραμάδα είδε έναν γέρο να κλαίει.

«Φτωγός κι' έρημος θάνη! σκέφθηκε. Σε λίγο έσκυψε πάλι και είδε ένα νέο να φοράει μαύρα και να τραγουδάει.

— Κανένας τρελλάς θάνη! είπε ο Βασιλιάς.

Πέρασαν δυο λεπτά ακόμα. Ο Άνανσης ξανάσκυψε και είδε μία γυναίκα να χορεύει.

— Σίγουρα αυτή είναι πολύ χαρούμενη! σκέφθηκε. Άλλα τί περίεργο σπίτι είν' αυτό! Κλάματα, μαύρα ρούχα, τραγούδια και χοροί!...

Κι' έπειδή ήταν περίεργος να μάθι, χτύπησε την πόρτα της καλύβας.

Ο νέος με τα μαύρα άνοιξε άμέσως, χαϊρέτσης τον άγνωστο και τόν ρώτησε:

— Τι χτύπας τέτοια ώρα στο σπίτι μου; Δεν σε έβρω ποιος είσαι!...

Κι' εγώ δεν σε έβρω! αποκρίθηκε ο Άνανσης. Άκουσα όμως κλάματα και ήρβα να δω μήπως έχεις ανάγκη από τίποτα...

— Όχι, ένενο μου, δεν σε νοιάζομαι! Άλλα πές μου τώρα κι' εσύ ποιά είναι η πατρίδα σου. Γιατί, από τόν τόπο μου, κανείς ποτέ δεν μου γύπνησε την πόρτα για να με ρωτήση αν ζω ή πέθανα!...

— Εγώ είμαι ο φουρούς της πολιτείας, είπε ο Άνανσης. Και, γυρίζοντας στα μέρη αυτά, άκουσα κλάματα. Θάθελα, λοιπόν, να μάθω τι σου συμβαίνει. Γιατί σε κανένα άλλο σπίτι δεν άκουσα τόση φασαρία, όση στο δικό σου.

— Και γιατί, καλε μου άνθρωπε, ανακατεύεσαι σε ξένες υποθέσεις; Τι ζητάς να μάθης; Κακοί άνθρωποι δεν είμαστε, κλέφτες δεν είμαστε κανένα δεν πειράζουμε. Η νύχτα είναι σκοτεινή και το καλό που σου θέλω είναι να πάρης πάλι το δρόμο σου!...

— Έχεις μεγάλο δίκιο, του αποκρίθηκε ο Άνανσης. Δεν είναι σωστό να με νοιάζι τί γίνεται μέσα στο σπίτι σου. Άλλα θάθελα να μου εξήγησες ποιος κλαίει;

Ο νέος βλέποντας την επίμονη του φουρούς, που έδειχνε πως ήταν καλός άνθρωπος, τόν έβαλε μέσα στην καλύβα του κι' άρχισε να λέι:

— Για να δεις ότι δεν είμαστε ούτε κακοί, ούτε κλέφτες, θα σου πω όλη την αλήθεια: Είμαστε φτωγοί και τόν σπίτι μας θα ψωφούσε κι' ένας ποντικός από την πείνα. Δεν έχω λοιπόν με τί να θρέψω τόν γέρο-πατέρα μου. Γι' αυτό η γυναίκα μου κόβει λίγο-λίγη και τις μαρινές και πλούσιες πλεξίδες της και τις πουλάει:

Άνοιξι

Το ποιηματάκι σας

Ήθελε ο καιρός που έλωσαν να, στα βουνά τα χιόνια και στις παλιές τους γύριαν φωλιές τα γελιδνία.

Ήθελε ο καιρός που γέμισαν οι κάμποι από λουλούδια, και τα πουλιά τονίζονε χαρούμενα τραγούδια.

Ήθελε ο καιρός που ο ουρανός σύγγεφα πιά δεν έχει και που το ξεροπόταμο σαν άλλοτε δεν τρέχει.

Ήθελε ο καιρός που κύματα στους βράχους πιά δεν σπάνε, κι' οι αστραπές, οι παγωνιές και τα χαλάζια πάνι!...

Ήθελε ο καιρός που πασχαλιές στα πεδία άνθίζουν, και τα νερά της θάλασσας βαρούλκες καθορρίζουν...

Τ. ΠΑΠΑΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Με τα λεπτά που παίρνουμε άνοράζουμε λίγο φαγητό για να θρέψουμε τόν γέρο-πατέρα μας.

— Και γιατί χορεύετε και τραγουδάτε; απόρησεν ο Άνανσης.

— Χορεύουμε και τραγουδάμε, γιατί η γυναίκα μου πούλησε άπώη τα τελευταία της μαλλιά. Άλλα ο γέρο-πατέρας μου που την είδε έτσι φαλακρή, συγκινήθηκε πολύ κι' έβαλε τα κλάματα. Έυσκε πως η θυσία της ήταν πολύ μεγάλη! Και για ν' ανακουφίσουμε τόν πόνο του, εγώ τραγουδούσα κι' η γυναίκα μου νόσε.

Τώρα, λοιπόν, που έμαθες ότι ήθελες, μπορείς να πηγαίνις στη δουλειά σου...

Ο Άνανσης έγραψε τότε κάτι σ' ένα χαρτί και ψεύγοντας, τώσε στο νέο.

— Έκείνος τώδεξι στον πατέρα του! που τόν διάβασε και τόν είπε:

— Παιδί μου, ο Βασιλιάς μας σε θέλει αύριο στο παλάτι.

Την άλλη μέρα, λοιπόν, ο Άνανσης είχε μαζί του τους σοφούς του Βασιλείου του στη μεγάλη αίθουσα. Κι' όταν έφτασε εκεί ο νέος, χαϊρέτσης με σεβασμό και γονάτισε μπροστά στο Βασιλιά.

Ο Άνανσης τότε τόν είπε:

— Εγώ είμαι εκείνος που γύπνησε ντες τόν Βαβυλόν στην πόρτα σου. Σήκω απάνω και κτάταξ με.

Ο νέος άναγνώρισε τότε στο πρόσωπό του τόν άνθρωπο που τόν είχε πη ότι ήταν φουρούς της πολιτείας.

Και τότε ο Άνανσης, γυρίζοντας στους σοφούς, τόν ρώτησε:

— Τι να γάρισα στον άνθρωπο αυτόν που έδειξε τόσην αγάπη για τόν γέρο-πατέρα του;

— Τιμές και αξιώματα! φώναξαν εκείνοι.

— Θα τόν κάνω πρίγκηπα, είπε ο Βασιλιάς, και τη γυναίκα του πρίγκηπισσα!...

— Έτσι, ο καλός Άνανσης πήρε στο παλάτι τόν στοργικό γιό με τόν πατέρα και τη γυναίκα του κι' έζησαν αυτοί καλά κι' ημείς καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑ

Απάντησι πληρωμένη

Η ιστοριούλα σας

Η κ. Πραξιθέα παίρνει την κορούλα της Κικίτσα και πάνε περίπατο στο Ζαππειο. Κάθονται λοιπόν σ' ένα παγκάκι για να λιαστούν. Σε λίγο ένας που πουλάει μπαλλόνια τριγυρίζει την Κικίτσα. Η μικρή ζηλεύει κι' αρχίζει να ζητάει λεπτά της μamas της. Έκείνη όμως δεν της δίνει κι' η Κικίτσα βάζει τα κλάματα.

Τη στιγμή εκείνη περνάει από εκεί η κ. Ευσανθία, φίλη της κ. Πραξιθέας. Βλέποντας τη μικρή να κλαίει, ρωτάει:

— Τι έχει η Κικίτσα;

— Θέλει λεπτά να πάρη ένα μπαλλόνι. Βαρέθηκα πιά να της άγοράζω, γιατί τα σπάει!

— Δεν πειράζει θα της δώσω εγώ, λέει η κ. Ευσανθία.

Και δίνει στη μικρή ένα χιλιάρικο.

— Και τώρα τι θα πής στην κυρία; ρωτάει η μαμά της.

Η Κικίτσα δεν απαντάει.

— Εγώ τι λέω στον μπαμπά, όταν μου δίνει λεπτά; Ξαναρωτάει η κ. Πραξιθέα.

— Αυτά μονάχα μου δίνεις; Δεν φτάνουν! απαντάει με άφέλεια η Κικίτσα.

MIKY—MAOYΣ

Χιούμορ

Η μητέρα βλέπει τη μικρή της κόρη να πλένι τόν γατάκι με σαπουνάδα.

Μαρία! της φωνάζει. Θα σε δη η γάτα και θα σε γρατζουνίση, που πλένεις τόν παιδί της!

Τι να κάνω, μαμά; απαντά με άφέλεια η μικρούλα. Μπορώ να τόν γλύψω όπως εκείνη; Δεν μπορώ!...

Ο μικρός Πέτρος: Ανακάλυψα μαμά, ότι οι μαύρες κόττες είναι καλύτερες από τις άσπρες.

Η μητέρα: Από τί τόν κατάλαβες αυτό, Πέτρο;

Ο μικρός Πέτρος: Νά, οι μαύρες κόττες μπορούν να γενήσουν άσπρα αυγά ενώ οι άσπρες δεν μπορούν να κάνουν μαύρα αυγά!

Η θεία: Τι κάνεις εκεί, Τοτό;

Ο Τοτός: Γράφω ένα γράμμα στην αδελφούλα μου...

Η θεία: Μα καλό, εσύ δεν έξεις ακόμα να γράφης!

Ο Τοτός: Και τι μ' αυτό; Μήπως η αδελφή μου ξέρει να διαβάξι;...

— Έσθ τόν κακομαθαίνεις!... Η ταν ανάγκη τώρα να τόν μάθης και τόν... πλάφμενο!...

(Του Αρχέλαου)

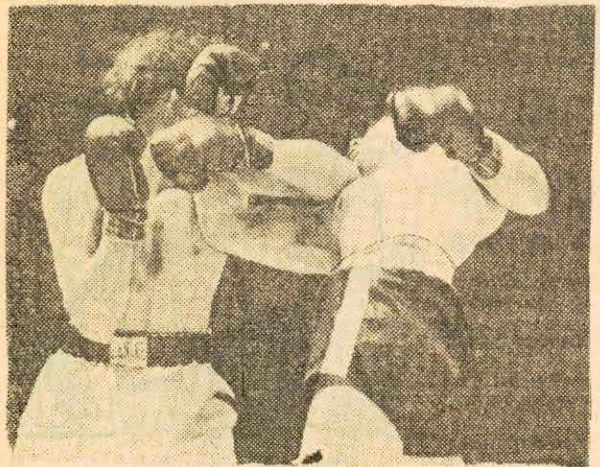

Ο Διεθνής Στίβος

* Ήταν κάτι που προκάλεσε το θαυμασμό και των ξένων ακόμα φιλάθλων και του παγκοσμίου αθλητικού τύπου.

* Όταν γύρισε στη Φρανκφούρτη οι συμπατριώτες του έκαναν στο Μπάσελ υποδοχή που μονάχα σε ήρωες του πολέμου συνηθίζουν. Όπου πήγαινε ο Μπάσελ οι πόρτες ήταν ανοικτές. Οι Γερμανοί αθλητικοί συντάκτες τον ανέκριναν ως τον υπ' αριθμόν 1 αθλητή της Γερμανίας κατά το 1952. Αυτός ο ίδιος ο πρόεδρος της Γερμανικής Δυτικής Δημοκρατίας Θεόδωρος Χέους τον παρασημοφόρησε με τα άργυρα φύλλα δρυός! Ήταν η μεγαλύτερη τιμή που έδινε σε Γερμανό πρωταθλητή τα τελευταία μεταπολεμικά χρόνια.

* Η δόξα όμως και οι τιμές μέθυσαν το νεαρό Μπάσελ. Πήραν τα μυαλά του αέρα! Έβδομάδες ολόκληρες άπουσιάζε από τις προπονήσεις. Η διοίκηση του συλλόγου του μάταια τον αναζητούσε για να τον προετοιμάσει για μεγάλους πυγμαχικούς αγώνες, όπου θ' αντιπροσώπευε τα εθνικά χρώματα της Δυτικής Γερμανίας. Ο Μπάσελ δεν έδινε μεγάλη σημασία στις υποστάσεις. Όταν θυμότανε καμιά φορά, πήγαινε στο προπονητήριο του συλλόγου, φορούσε τα γάντια, ανέβαινε στο ρίγκ και έκανε δύο-τρεις γύρους. Με τον καιρό όμως ο Μπάσελ έχανε δύναμεις. Ξεχνούσε τη μεγάλη τέχνη του. Δεν ήταν ο αίλουρος της μαχητικότητας που θαύμασαν οι θεατές των Ολυμπιακών Αγώνων του 'Ελσίνκι. Έχασε τη φόρμα του, την αθλητική του καλή κατάσταση, και ο κόσμος άρχισε στη Φραγκφούρτη να σχολιάζει το κατάντημα του μεγάλου Γερμανού πρωτοπυγμάχου, του νικητή του 'Ελσίνκι.

Δυναμική φάση από τον αγώνα του Γερμανού Μπάσελ με τον Αμερικανό Ιμπρούκς στους Ολυμπιακούς του 'Ελσίνκι.

Είλικρινες φίλοι του Μπάσελ προσπάθησαν να τον ξαναφέρουν στα συγκαλά του. Τον συμβούλεψαν να αφήσει τα ξενύχτια, τα μεθύσια, τα ξεφαντώματα. Αυτός όμως τους χαμογελούσε ειρωνικά και συνέχισε την άσπρη ζωή του. Ξόδευε αλύπητα τα λεφτά του, ντυνόταν σαν γόης και γενικά συμπεριφερότο σαν κινηματογραφικός αστέρας μεγάλης δυνάμεις.

* Επί τέλους, η Γερμανική Πυγμαχική Ομοσπονδία αναγκάστηκε να επέμβει φανερά. Αφού τον συμβούλεψε πρώτα, τον τιμώρησε κατόπιν, όταν είδε πως συνέχισε την άσπρη ζωή, με δίμηνο αποκλεισμό από κάθε αγώνα. Κοινοποίησε την απόφασή της σε όλους τους Γερμανικούς αθλητικούς συλλόγους και ιδιαίτερα τόνισε τους λόγους στα πυγμαχικά σωματεία, για παραδειγματισμό των νέων.

Στις αρχές του Μαρτίου η πολιτεία του Μπάντεν-Βυρτεμβέργης του κοινοποίησε άλλη εντολή της. Δεν θα τον προσκαλούσε να αντιπροσωπεύει τα γερμανικά χρώματα στο πρωταθλήμα έρασιτεχνών της Ευρώπης, που θα λάβει χώρα τον Απρίλη στη Βαρσοβία. Έκει, είχε μεγάλες πιθανότητες να 'γκινταρ Μπάσελ να κατακτήσει τον τίτλο, αν βέβαια, ήταν ο Μπάσελ του 1952!

Το άστρο του Μπάσελ είχε φανερό πως άρχισε να δύει. Η στενοκεφαλία του και ο εγωισμός του τον παρέσυραν στον κακό δρόμο. Ο μεγάλος πρωταθλητής της Γερμανίας με τα άργυρα φύλλα δρυός βαδίζει προς την κατάρρευση. Οι ίδιοι αθλητικοί συντάκτες της Γερμανίας, που τον είχαν ανεβάσει στα «μεσοούρανα», άρχισαν να του επιτίθενται απ' τις έφημερίδες τους. «Δεν στάθηκε ικανός να φέρει το βάρος της δόξας και της δημοτικότητας» έγραφαν κατόπιν.

Ο Μπάσελ στην αρχή άντεπε, σαν πυγμάχος. Άρχισε δημοσιογραφικό αγώνα, για να αποδείξει πως δεν είχαν δίκιο να τον επικρίνουν. Δικαιολόγησε την κατάντησή του, ρίχνοντας τα βάρη στον προπονητή του. Άρνηθηκε δε πως έκανε άσπρη ζωή. Ήρθε όμως ένας καταπέλτης! Μέλος της Διοικήσεως του Συλλόγου δημοσίευσε ένυπόγραφη ένα βαρύτατο κατηγορητήριο εναντίον του. Ο Μπάσελ τότε κατάλαβε πως έχασε το παιχνίδι. Συγκεντρώθηκε στον εαυτό του και αποφάσισε να αποδείξει ότι ήταν άξιος της μεγάλης αγάπης του λαού και των επισημών, των μεγάλων τιμών!

Απομακρύνθηκε από τις κακές συντροφίες, έκοψε τα ξενύχτια, άρχισε να προπονήται και περιμένει... Θέλει με τον καιρό να ξεχαστεί η κακή διαγωγή του και να ξαναγίνει πάλι το αθλητικό ήθος του γερμανικού λαού... Θα τα καταφέρει όμως; Ο καιρός θα το δείξει!

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Ρουκέλεζε

Α'. Σειρά: 1) ΑΗΔΟΝΙ. 2) ΣΤΙΧΟΙ. 3) ΟΜΙΛΙΑ. Β'. Σειρά: 4) ΛΕΙΓΗΡ. 5) ΑΟΡΑΤΑ. 6) ΚΛΑΣΜΑ. 7) ΑΡΑΟΥΤ. Γ'. Σειρά: 8) ΖΟΥΛΟΥ. 9) ΑΜΥΑΛΛ. 10) ΕΠΑΚΡΑ.

Με μια λέξη

Οι κατάλληλες λέξεις είναι: 1) καραντίνα, 2) μονοπώλιο, 3) μάρτυρα, 4) ύποκριτης.

Οι βόλαι του πιθήκου

Ας παραστήσουμε με Χ τους βώλους του πρώτου κουτιού και με Ψ του δεύτερου. Έχουμε τότε:

$$X + 25 = 3\Psi$$

$$X$$

$$\text{και } \Psi + 25 = \dots - 5.$$

Λύνοντας αυτές τις δύο εξισώσεις, βρίσκουμε: Χ=230 και Ψ=85. Το πρώτο κουτί περιείχε 230 βώλους και το δεύτερο 85.

Σε μισό λεπτό

1) Είναι 50. 2) Το ο και πάλι. 3) Οι 29 Απριλίου.

Αναγκατευμένα γράμματα

Φλόρινα, Αϊντάχο, Γεωργία.

Ιστορικές ερωτήσεις

1) Ο Άττιλας. 2) Ο Μπαγιρά. 3) Ο Βασίλειος της Ρώμης. 4) Ο Γαριβάλδης. 5) Ο Ροδεσιέρος.

Δεξιά ή αριστερά

1) Το δεξιά. 2) Στο δεξιά. 3) Από αριστερά. 4) Το αριστερά.

Πού γεννήθηκαν;

Μάρξ-Τρέντ. Ίπποκράτης-Κώς. Έντισον-Μιλάνο. Σωκράτης-Αθήνα. Βιργίλιος-Μαντοά. Ζολά-Παρίσι. Καρτεσιός-Χάγη.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 427 ΣΤΑΥΡΟΛΕΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΠΙΛΑΤΟΣ - ΧΡΙΣΤΟΣ. 2) ΑΜΑΡΑ - ΑΓΑΠΗ - ΣΙΩΠΗ. 3) ΝΕ - ΑΡΟΝ - ΡΑΣΑ - ΕΣ. 4) ΑΡΩ - ΤΡΑΝΟ - ΓΡΑ. 5) ΓΑΛΑ - ΤΑΕ - ΗΣΤ - ΑΔΑΜ. 6) ΕΝΑΣ - ΑΡΝΙ. 7) ΑΝΝΑ - ΟΛΟ - ΑΚΟΝ. 8) ΑΗΣ - ΡΑΣ - ΙΚΑ - ΣΗΣ. 9) ΑΣΑ - ΤΑΚΤ - ΑΜΟΚ - ΙΩ. 10) ΑΝΑΠΑΜΑ - ΚΡΑΤΗΜΑ. 11) ΚΡΑΣΙ - ΟΡΣΟΝ - ΑΣΠΙΣ. 12) ΔΙΣ - ΝΙΑ. 13) ΙΡΙΣ - ΤΙ - ΒΙ - ΑΡΜΑ. 14) ΑΑΡ - ΝΟΗΜΑ - ΤΑΥ. 15) ΦΦ - ΠΟΛΗ - ΛΟΥΚ - ΡΡ. 16) ΑΙΜΑΡ - ΤΡΙΚΟ - ΓΕΛΙΟ. 17) ΣΑΞΟΝΙΑ - ΣΤΑΥΛΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΠΑΝΑΓΙΑ - ΚΑΪΦΑΣ. 2) ΙΜΕΡΑ - ΝΑΣΑΡ - ΡΑΦΙΑ. 3) ΛΑ - ΩΛΕΝΗ - ΝΑΔΙΡ ΜΕ. 4) ΑΡΑ - ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ - ΠΑΟ. 5) ΤΑΡΑ - ΑΠΙΣ - ΧΟΡΝ. 6) ΤΣΑΡΚΑ. 7) ΣΑΝΤΑ - ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΑ. 8) ΡΕΜΟΣ - ΑΡ. 9) ΒΑΪΑ - ΣΩΤΗΡΙΑ. 10) ΝΗΣΟΙ - ΚΟ. 11) ΧΗΡΟΣ - ΚΑΡΝΑΒΑΛΟΣ. 12) ΤΑΡΑΜΑ. 13) ΙΣΣΑ - ΟΤΑΝ - ΑΥΓΑ. 14) ΣΙΑ - ΑΝΑΣΚΗΣΙΑ - ΚΕΥ. 15) ΤΩ - ΩΔΙΚΗ - ΜΠΑΡΤ - ΛΑ. 16) ΟΠΕΡΑ - ΟΣΙΑΙ - ΜΑΡΙΟ. 17) ΣΗΣΑΜΟΝ - ΣΤΑΥΡΟΣ.

ΟΟΟ

Ο Τεύχος με την ευχή

Στον τουρκικό στρατό υπηρετεί ένας στρατιώτης... με ούρα! Είναι ηλικίας 21 ετών, καλείται απ' τη Μικρά Ασία και ονομάζεται Χασάν Γιλντρίν. Οι γιατροί που τον εξέτασαν κατά την κατάταξή του, βρήκαν ότι έχει μια πρόεκταση της σπονδυλικής στήλης, με σχήμα ούρας, μήκους 45 ποντών! Ωστόσο, ο ίδιος βεβαιώνει ότι δεν τον ενόχλησε ποτέ αυτό το ασυνήθιστο σωματικό εξάρτημα. Δεν ξέρουμε μόνον αν μπορεί... να κουνήσει την ούρα του, όταν θέλει!

Αισθηματικές γίμαιρες

Πεταλούδα: Επάθατε και σεις, ότι παθαίνουν πολλά ρωμαντικά κορίτσια. Δοθήκατε μ' όλη τη λαχτάρα της νεανικής σας ψυχής στο αισθηματικό σας, ενώ ο νέος δεν φαίνεται να εινε το ίδιο ειλκρινής μαζί σας. Γι' αυτό, τώρα που αντιλαμβάνεται ότι έεισε πήρατε στα σοβαρά το ζήτημα, εκίνους φροντίζετε να... ξεκούψι. Τι μπορείτε να κάνετε; Τιποτέ, φυσικά. Θα πικραθείτε από την διάφηση των ελπίδων σας, αλλά και δεν πρέπει να κάνετε μαύρες σκέψεις.

Ρένα Μ.: Κατάπληξι μου κάνει ότι οι γονείς σας αρνούνται μια καλή τύχη για σας, μόνο και μόνο επειδή θέλουν να παντρευτούν πρώτα τη μεγάλη κόρη τους. Μά υπάρχουν ακόμα τέτοια μεσαιωνικά έθιμα; Δεν καταλαβαίνουν ότι αυτά δεν στέκουν στην εποχή που ζούμε; Γιατί, καλά αν η μεγαλύτερη αδερφή σας αποκαταστήσει σύντομα. Αλλά αν άρνηση; Αν, επί τέλους, εινε η μοίρα της να μην παντρευτεί; Πρέπει κι' εσείς να θυσιασθείτε μαζί της; Μά τι νομίζον; Ο δικός σας θα κατιθισ να περιμενη τον... αναμενόμενο της μεγάλης. Εινε λοιπόν παράλογο αυτό που κάνουν και πρέπει να το καταλάβουν.

Κ. Σ.: Τμήμα Μεταγωγών: Δεν μπορώ να απαντήσω τίποτα σχετικά με το ζήτημα που μου εκθέτετε, γιατί δεν έχω καμμία τέτοια ιδιότητα. Θα πρέπει να συμβουλευθείτε τον γιατρό σας και να του έμπιστευθείτε με κάθε λεπτομέρεια το ζήτημά σας. Έχω ωστόσο την εντύπωση, ότι μάλλον δεν συμβαίνει αυτό που νομίζετε...

Γιασεμί της Β. Σαχάρας: Μου γράφετε ότι είστε δεκαέξι χρόνων κοπελίτσα, και ότι αγαπάτε ένα νεαρό δεκαεφτάχρονο, που κάνει ότι ενδιαφέρεται για σας, και που όταν βρίσκεται με την άλλη μικρούλα, δείχνει περισσότερο ενδιαφέρον και σας αποφεύγει. Το καλύτερο που έχετε να κάνετε είναι να πάψετε κι' εσείς να σκετιζόστε γι' αυτόν, γιατί είσαυτε μικρή ακόμη και γιατί δεν μπορείτε να περιμενετε σοβαρά πράγματα από ένα έπιπολαίο αισθημα.

Ψ. Μάμελε: Παρ' ότι η στήλη αυτή έχει άλλον προορισμό, ωστόσο εύχριστως σας λέω την προσωπική γνώμη μου για το μικρό περ' που μου στείλατε: Σε γορίζει σ' αυτό μια αισθηματική διάθεση και κάποια προσπάθεια εκφράσεως. Αλλά η έμπνευσι αποδίδεται με φιλολογική επιτήδευσιν. Γιατί δεν δοκιμάζετε να εκφραστήτε πιο ελεύθερα και πιο απλά.

Ταίγγυανον: Δεν φταίει βέβαια, ο αδελφός της καλής σας, που σας έπιασε όπως γράφετε, «επ' αυτοφώρως», αλλά εσείς οι δύο. Αφού όμως ήρθαν έτσι τα πράγματα και αφού τώρα με την

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ

Ίατρος

Δερματολόγος - Αισθητική Δέχεται 11-1 και 5-7 Σέκρη 4, σ' όρους Παρθος Κανάρη Γηλ 612450

κοπέλλα έχετε θυμώσει (για ποιο λόγο όμως;) καλόν εινε να τα παραστήσετε αυτά και να κυττάξε ο καθένας σας τη δουλειά του, ξεγινώντας την περιπέτεια που σας ένωσε κάποτε. Αλλά αν πραγματικά είστε έρωτευμένοι μαζί της και εκείνη πάλι σας αγαπάει ειλικρίνα, τότε γιατί δεν τη ζητάτε γυναικα σας από τους δικούς της;

Θ. Θ.: Το τραγουδάκι σας «Προς την Ελευθερία» πολύ καλό. Δεν δημοσιεύουμε όμως συνεργασία αναγνωστών. Αλλά αφού εκείνη αδιαφορεί, γιατί αφήνετε άδικο τον καιρό σας;

Ν. Αρκίτισσος της Σύρου: Πολύ καλά κάνετε, αγαπητή μου. Αφού η νεα, με όλες τις υποστάσεις σας, δεν ήθελε να συμφορωθώ και να κρατήσει τονότερη συμπεριφορά στις φιλικές σας συναστροφές, ή σκέψι σας ν' απομακρυνθείτε απ' αυτήν ήταν φρόνιμη. Φαίνεται ότι «δεν εινε σόν» όπως λένε.

Κ. α.ρ. Άντ.: Ρόδο: Δεν έχω, δυστυχώς, καμμία τέτοια γνώριμα. Μην ξεγελίστε με τέτοια όνειρα. Το φρονιμότερο εινε να βρείτε μια σύγχυση δουλειά στον τόπο σας ή κάπου στην Έλλάδα, παρά να κυνηγάτε περιπέτειες σε χώρες μακρινές, που κρύβουν πολλούς κινδύνους.

Ξενητεμένο περιστέρι, Αυστραλία: Απ' όσα μου γράφετε, πρέπει ν' απευθυνθείτε για την τύχη του αισθηματικού σας ειδυλλίου. Μεσολαβούν πολλά κοινωνικά, οικονομικά και οικονομικά εμπόδια. Το καλύτερο εινε να δώσετε τέρμα στο ζήτημα αυτό και να βρείτε ένα θετικό πόρο ζωής, που να σας εξασφαλίσει τα οτιζωάδια.

Φίλο της αγάπης: Αφού αισθανόστε ειλικρινή αγάπη για την κοπέλλα κι' έχετε την εντύπωση ότι κι' εκείνη σας συμπαθεί, τότε πρέπει ασφαλώς να της εκφράσετε το αισθημα σας και μάλιστα να νομιμοποιήσετε το όνειρό σας.

Λάουρα: Μά πως πήγατε κι' αρραβωνιαστήκατε, χωρίς πριν να εξετάσετε τα πράγματα; Μα που τώρα αποδεικνύεται ότι ο μνηστήρας σας εινε μπλεγμένος με άλλη! Πρέπει, λοιπόν, να του ζητήσετε πρώτα ν' απαλλαγεί από το «μπλέξιμό» του και να σας το αποδείξει μάλιστα. Αν αρνηθεί ή αν σας ξεγελάσει, τότε να διαλύσετε τον αρραβώνα, αφού μάλιστα δεν είστε δα και τρέλλα έρωτευμένη μαζί του.

Φοιτητής της Νομικής Χ. Κ.: Το πεζογράφοδό σας εινε βέβαια καλό για να το διαβάσει και να συγκινηθεί ή νεαρά, που σας το ενέπνευσε. Δυστυχώς όμως δεν δημοσιεύουμε συνεργασία αναγνωστών.

Αγωνιώδης στρατιώτης: Για να μη σας απαντήσω στο πρώτο σας γράμμα, σημαίνει ότι δεν έφτασε στα χέρια μου. Όσο για το ζήτημά σας, νομίζω ότι δεν πρέπει να επιχειρήσετε τίποτα, τουλάχιστον όσο είσαυτε στρατιώτης. Αργότερα, όταν τελειώσετε και δημιουργήσετε μια θετική δουλειά, ίσως οι γονείς της αγαπημένης σας πειθούν να σας τη δώσουν.

Μαραμένο λουλούδι: Το ότι αφήσατε τα μαθήματά σας και από πρώτη γινετε τελευταία μαθήτρια, εινε το σοβαρότερο, κι' όχι ότι ο νέος, που είχατε σχετισθεί, έχει τώρα «ξεκοφεί» ολότελα από σας. Επόμενο ήταν να γίνη αυτό, αφού δεν αισθανόταν κάτι σοβαρό για σας. Και σεις άδικα τον αγασθήσατε κι' άδικα θυσιάζετε τις σπουδές σας.

Ερωτευμένη. Νέο Φαλλήρο: Καμμία εντύπωση δεν μου κάνει η συμπεριφορά του νέου, που μ' όλα όσα σας έχει κάνει, ισχυ-

ρίζεται ωστόσο ότι σας αγαπάει. Εκείνο που μου κινεί την απορία εινε η δική σας ή αδικαιολόγητη πια τακτική: Να είστε προσεκτική μ' έναν άνθρωπο, που ούτε την αγάπη σας, ούτε την αυτοθυσία σας εκτιμάει. Μά τι περιμένετε απ' αυτόν; Δεν έχετε διαγράψει από τα τόσα σας παθήματα; Γιατί επιμένετε;

Ζ. Α.ρ.: Έρχομαι μάλλον να δικαιολογήσω τις φίλες σας, που σας συνιστούν να διακόψετε αυτόν τον δεσμό με το φοιτητή. «Οχι μόνο γιατί βλέπει ο ένας τον άλλο...» τρεις μήνες τον χρόνο, αλλά κυρίως γιατί δεν βλέπω, απ' όσα μου γράφετε, να προκείται για κανένα σοβαρό αίσθημα.

Χ. Φ.-3. Σπάρτη: «Όσα μου γράφετε σχετικά με το άτομό σας εινε απογοητευτικά για την πιθανότητα να προκύψει το ειδυλλίό σας: Είσαυτε ανήλικος, φτωχός, με οικονομικές υποχρεώσεις και το σπουδαιότερο, δεν είσαυτε βέβαιος... αν σας αγαπάει το κορίτσι. Τι γυρνάτε περιπέτειες; Αφήστε να μεγαλώσετε, να δημιουργήσετε τη ζωή σας, να φανήτε συνεπής στους δικούς σας και κατόπιν κυττάτε και τα αισθηματά.

Μικρό νέο: Αυτό που νομίζετε για μενεκνήμα σας, δεν εινε τίποτ' άλλο παρά συστολή, αθωότης, σεμνότης που μακάρι να την είχαν όλοι οι νέοι και οι νέες της ηλικίας σας! Δεν πρέπει όμως να φτάσετε και στα άκρα. Δεν χάνει κανείς την σοβαρότητά του, με το να συναναστρέφεται καλούς φίλους και να πηγαίνει μαζί τους σε πάρτυ κι' εκδρομές. Άρκει αυτά να γίνονται με μέτρο κι' υπέρπεια. Γίνετε λοιπόν, πιο κοινωνικός.

Μόνα - Λίζα: Μά δεν χρειάζεται ν' απευθυνθείτε στην Αμερική, για να προμηθευθείτε αυτό το ακουστικό. Έχουν εισαχθεί τέτοια από καιρό στην Έλλάδα και μπορείτε να τα βρείτε σε φαρμακεία. Γράψτε σε κάποιον γνωστό σας στην Αθήνα να σας πληροφορήσει τιμή και.

Πληγωμένη καρδιά: Δεν μπορώ να εξηγήσω την περιέργη αυτή συμπεριφορά του άνδρος σας. Η εξήγησι που δίνετε, ότι αγαπάει, ίσως, νομίζω ότι δεν εινε όρθη. Μάλλον κάτι ανάμεσα στις σχέσεις των δύο σας εινε που

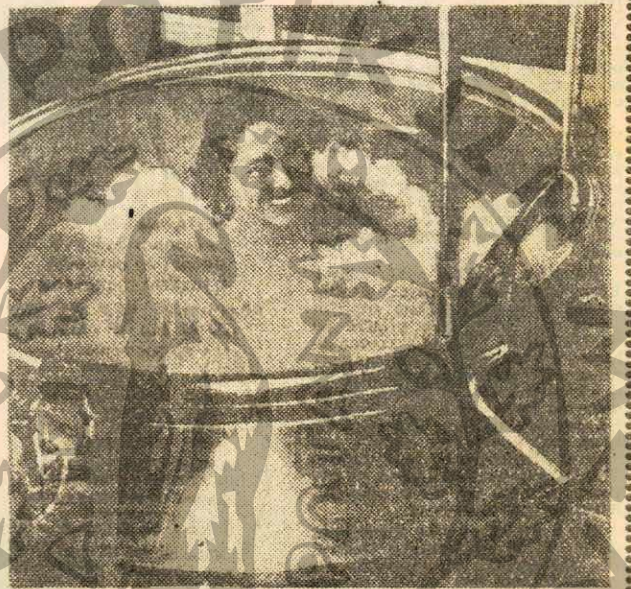
φταίει. Τι; Αυτό πιά μπορείτε μοναχή σας να το προσέξετε και να το βγάλετε από τη μνήμη.

Σί, Θεσβικην: Συνήθως η γυναίκα πρέπει να εινε μικρότερη από τον άντρα στην ηλικία για να παντρευτούν. Όσο για την περιπτώσι σας, πρέπει πρώτα να βεβαιωθείτε ότι ο συνάδελφός σας σας συμπαθεί ειλικρίνα. Και αν συμβαίνει ένα τέτοιο πράγμα, τότε πρέπει να τον βοηθήσετε με λεπτότητα. Πάντως μην πάρετε έσεις πρωτοβουλία στο σημείο αυτό, γιατί λόγω θέσεως και λόγω ηλικίας, μπορεί να παρεξηγηθείτε. Κυττάτε να σιγουρευθείτε πρώτα, ότι εινε χαρακτηρισ, στον όποιο να μπορείτε να έμπιστευθείτε το μυστικό της καρδιάς σας.

Ανυπόμονη μονάκριβη: Γιατί να βιασθείτε κι' εσείς, ώστε οι αισθηματικές σας σχέσεις με το νέο να μετατραπούν σε αγαστες αμαρτίες, όπως μου γράφετε; Τώρα, αν πρόκειται για άνθρωπο τιμω, αποβέτω ότι θ' αντιληφθεί την υποχρέωσή του, να σας αποκαταστήσει, από την δική σας συμπεριφορά και διαθεσι μπορεί να εξαρτηθεί και η απόφασι του καλού σας, με την τροπή των σχέσεών σας.

Φλέρτ

Γόησσα: Με ρωτάτε με πολλή λεπτομέρεια «αν επιτρέπεται το φλέρτ στις παντρεμένες». Δεν θ' απαντήσω μ' ένα «ναι» ή μ' ένα «όχι», γιατί το θέμα ενδιαφέρει γενικότερα τους κοινωνικούς θεσμούς μέσα στους οποίους ζούμε. Και πρώτα τι ειναι το φλέρτ; Σε μια συγκέντρωσι π.χ. ή σ' ένα χορό, μια κυρία, που συνοδεύεται από τον άντρα της, ρίχνει τη ματιά της γύρω και συναντά διάφορα βλέμματα. Σαφνικά σταματά στη ματιά ενός άντρα. Η ματιά ειναι έπιμονη. Η κυρία κάνει πως την αποφεύγει, αλλά από περιέργεια ξανακυττάει. Ρωτάει μάλιστα: Ποιός είν' εκείνος; Και την πληροφορούν ότι εινε κάποιος καθώς πρέπει κύριος. Αυτό της δίνει θάρρος και ξανακυττάει. Άρchiζει τότε το φλέρτ, μία άλλη έκδο των δύο, που συνοδεύεται από από αθώα χαμόγελα. Ένα

ΜΠΡΟΣ ΣΤΑ ΚΑΛΗ ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΟΝΟΣ...

Δεν πρόκειται για καμμία εξερευνητήρια που βράζει από καζάνι ενός κανιβαλάου της Αφρικής, αλλά για τη νεαρά Έλεν Ράφτον, που προσπαθεί ν' αδυνατίσει με ένα νέο σύστημα, που έγκαινα διαφήμιζε στο Μαντόν της Αγγλίας. Η γυναίκα που θέλει ν' αδυνατίσει, μπαίνει στο καζάνι αυτό και αμιγροφεί κυριολεκτικά για λίγη ώρα! Το νέο αυτό σύστημα αποδείχθηκε τόσο αποτελεσματικό, ώστε εγγράφονται από τώρα γυναίκες για να μπουν στο θαυματουργό καζάνι ύστερα από δύο μήνες!

φλέρι μπορεί να καταλήξει σε μια καλή φιλία. Άλλα συνήθως χρησιμεύει ως γέφυρα για την απιστία. Το φλέρι οδηγεί προς την καταστροφή της συζυγικής γαλήνης.

Ε. Κ., Θεονίκη: Δεν πρέπει να τον δικαιολογήτε. Όχι, δεν έχει δική. Θύμωσε, επειδή δεν αφήσατε τον εαυτό σας να ξεχειλίσει και γιατί σταθήκατε φρόνιμη και αξιοπρεπής. Και δεν έφθανε αυτό. Συμπλήρωσε την ανύψωση συμπεριφορά του και μ' ένωσε. Εγώ τουλάχιστον ούτως ή άλλως δεν θα τον ήθελα. Πολύ δε περισσότερο για άνθρωπο που θα προωριζόταν ως σύντροφος της ζωής μου. Μην έχετε την εντύπωση ότι είμαι άγαπας. Αν σας αγαπούσε, θα σας σεβόταν πιο πολύ.

Πονεμένη ψυχή Δ5: Το πιο σας επεισόδιο μη το σκέπτεστε, ούτε να το αναφέρετε. Έξ αλλού, δεν ήταν αξιο λόγου ούτε έβριζε τη ζωή σας. Όσον αφορά τη νέα γνωριμία σας, έχω τη γνώμη ότι πρό πολλού — γιατί δεν είστε και τόσο νέα — θα έπρεπε να μιλήσετε στους γονείς σας ή σε κάποιο συγγενή της εμπιστοσύνης σας. Γιατί δεν ξέρετε τίποτα γι' αυτόν, ενώ εκείνοι θα σας βοηθούσαν. Θα έπαιρναν πληροφορίες για τη ζωή του και το χαρακτήρα του. Νομίζω πως δεν πρέπει να χάνετε τα χρόνια σας με τις υποσχέσεις ενός αγνώστου.

Κ. Γ., Αγρίνιο: Δεν φταίει η γυναίκα σας, αν μέσα στα τόσα χρόνια που είστε παντρεμένοι, δεν καταφέρατε ακόμα να σας φιλήσει ως άντρα. Σ' αυτό φταίει εσείς, που δεν την έχετε εμπνεύσει την επιθυμία και τη λαχτάρα να σας περιμένει ως άντρα της. Δεν ξέρω — γιατί δεν μου το γράφετε — πως φέρεστε εσείς στη γυναίκα σας, και αν τη λογαριάζετε ως σύντροφο της ζωής σας ή απλώς ως ένα πλάσμα που κάνει παιδιά.

Στην κορημένη νύα 334: Αν βλέπετε ότι ενδιαφέρεται τόσο πολύ για σας, τότε ακούστε τον τι θα σας πει. Αν ο σκοπός της γνωριμίας του είναι καλός, ζητήστε του να γνωρίσει πρώτα τους γονείς σας. Αν σας ζητήσει όμως κρυφές συναντήσεις και σχέσεις που δεν αρμόζουν σε μια νέα σαν και σας, τότε εγκαταλείψτε τον και μη του ξαναμιλήσετε.

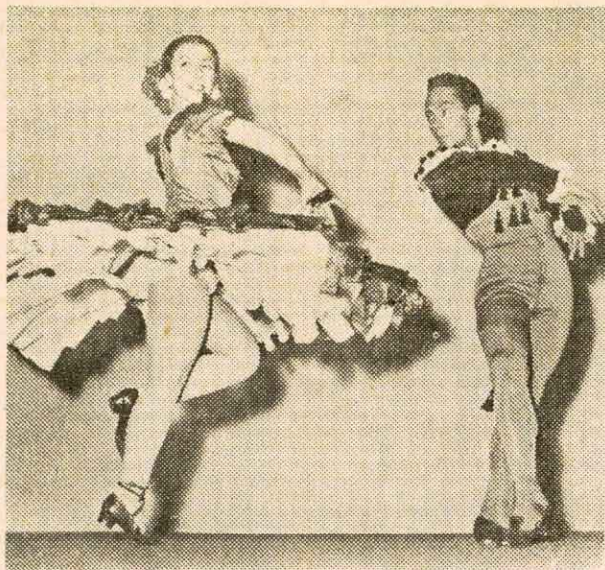
Τρίχων, κάτοικος Έδεσσας: Ντροπή δεν είναι, γιατί δεν παίζει κανένα ρόλο η ηλικία, ούτε ότι εκείνη είναι χήρα μ' ένα παιδί. Κακό όμως είναι να μη σεβάσθεται την αξιοπρέπεια της, αν έχετε σχέδια, που δεν θα τιμήσουν ούτε σας, ούτε εκείνη.

Αν σκέπτεστε το γάμο, αναμετρήστε τις δυνάμεις σας: Είστε ελεύθερος από οικονομικές υποχρεώσεις; Έχετε τα μέσα να δημιουργήσετε ένα σπιτικό; Θα μπορούσατε να θρέψετε τρία άτομα και αργότερα περισσότερα; Σκεφθείτε όλα αυτά και πάρτε την απόφασή σας.

Ζωγραφούλα Σ. 54: Ευχαριστώ για τις ελπίδες. Δεχθήτε τις δικές μου. Όπως παραδέχεται κι' εσείς, σας μίλησε με πολλή λογική. Σε μια τέτοια ηλικία, δεν υπάρχει άλλος σκοπός, παρά μόνο η μόρφωση. Με τη μόρφωση θα μπορέσει να ζητήσει αργότερα τα εφόδια για μια οικονομικά ανεξάρτητη ζωή. Και τότε θα είναι πια καιρός να σκεφθεί και για τη δημιουργία οικογένειας. Το να ασχοληθεί από τώρα με τον έρωτα δεν θα έχει παρά μόνο δυσάρεστα αποτελέσματα.

Δύο πονεμένες καρδιές Φ. Ν. Ρ. Μ., Κοκκινιά: Πρώτα, δεν 'μωδ'άστε να καταλάβω αν η αγάπη σας έχει κανένα σκοπό, ή απλώς σας άρεσει η συντροφιά. Μήπως επειδή περνάτε την ώρα σας ευχάριστα, νομίζετε ότι αγαπάτε;

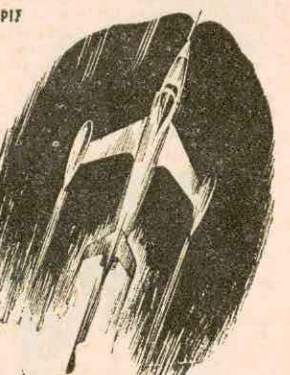
Σας συμβουλεύω να μην εκδηλώνετε με τόσον ένθουςαση. Κρατήστε μια φιλία αγνή μαζί τους. Κι' αν αυτοί είναι καλοί χαρακτήρες κι' έχουν καλό σκοπό, θα δείτε ότι η φιλία αυτή θα μεταβληθεί σε αγνή αίσθηση, που θα καταλήξει σε γάμο. Αποφύγετε λοιπόν να εκτίθεστε χωρίς κανένα σκοπό.

ΑΣΣΟΙ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Στο Παρίσι θριαμβεύει από ημερών ένα νέο χορευτικό ζευγάρι που θεωρείται από τα καλύτερα που επισκέφθηκαν ποτέ την γαλλική πρωτεύουσα. Πρόκειται για τον Μεξικανό χορευτή Αντώνιο ντε Κόντοβα και την Ισπανίδα Μαριλίτα Φλορέν. Το ρεπερτόριο τους συμπεριλαμβάνει 14 χορούς, με τους οποίους σημειώνουν θριαμβευτικές επιτυχίες.

Αγωνία ζωής, Γ. Γ. Τόσο είστε, όσο κι' εκείνη είστε σε ηλικία που δεν χωρούν ούτε αστείες, ούτε σχόλια, όπως φοβάσαστε. Γι' αυτό αν είστε σε θέση να δημιουργήσετε οικογένεια, να της το πείτε καθαρά, όπως επίσης να της

Μόνον με άεριοπρωτότυπο μπορεί να συγκριθεί η ταχύτητάς της χύτρας "SILVER"

Σε 1 Βράζετ Άρακά
"3" " Πατότες
"5" " Ψωμά
"30" " Φαγόλια
"15" " Φακές
"15" " Αρνί
"15" " Κατεψυγμένο

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΥΣΙΜΩΝ • ΤΑΧΥΤΗΤΗ
ΝΕΙΑ • ΕΚΟΡΑΞΗ • ΜΟΝΙΜΟ ΒΑΡΥΤΟ
Σητήσατε την στο κατάλοι/τα

ΕΡΕΥΝΕΣ Μ. Σ. ΓΑΛΛΑ
Έρμω 161 τηλ. 53.310
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΜΕ KETTY ΕΡΜΟΥ 44
ΤΗΛ. 22-088

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απατήσεις επιστολών

Έναν άρρωστο: Νά εξακολουθήσετε την θεραπεία που σας εφαρμόζει ο γιατρός σας, όπως ακριβώς μου την περιγράφετε. Να πάψετε να έχετε φόβους και να κυττάζετε τη δουλειά σας. Να τρώτε καλά και από καιρού εις καιρόν να παίρνετε πρωί — μεσημέρι — βράδυ, μετά το φαγητό, μια κουταλιά του γλυκού Passiflora, ή Calmoneurine. Όλα τ' άλλα, που μου αναφέρετε, είναι χωρίς σημασία.

Κάμμεν: Ένταθα: Δεν είναι δυνατόν βέβαια να περιμένετε ότι θα μπορούσα να σας πω από μακριά μάλιστα τι είναι εκείνο που σας προκαλεί τους πόνους στ' αίσια σας, όπως μου λέτε. Έφ' όσον μένετε στην Αθήνα, μπορείτε να εξετασθήτε και δωρεάν αν θέλετε φταίει να πάτε στον Εύαγγελο, στον Κρητικό Νοσοκομείο, στον Ερυθρό Σταυρό κλπ. Θα σας εξετάσουν οι καλύτεροι ωτολαρυγγολόγοι της Αθήνας.

Μιά δυστυχία νέα: Η δακρυοκυστίτις είναι νόσημα, που θεραπεύεται με ειδική θεραπεία ή και με χειρουργική επέμβαση, εφ' όσον η συμπτωματική θεραπεία δεν είναι αποτελεσματική. Πάντως και το ένα και το άλλο δεν είναι δύσκολο, άρκει να βρητέ έναν καλό οφθαλμίατρο, πράγμα που δεν μπορεί να γίνει βέβαια στο χωριό σας. Πρέπει όπωσδήποτε να πάτε σε πόλη.

Μιά ανήλικη: Σας παρακαλώ πολύ να μου περιγράψετε καλύτερα αυτό, που στο γράμμα σας μου λέτε με δύο μόνο λόγια. Έτσι, σημειώστε την ηλικία σας, αν είστε έγγαμος ή όχι και το περιβάλλον που ζήτε.

Α. Σ.: Άνω φτερίδα: Πώς θέλετε να ξέρω εγώ τι συμβαίνει με τους άλλους. Αυτό που μου περιγράφετε δεν είναι βέβαια φυσιολογικό. Οργανική βλάβη δεν πρόκειται να παρουσιασθεί.

Α. Γ.: Πρωτίστως θα σας κάμω προσεκτική, προκειμένου να χρησιμοποιήσετε δρμονικά φάρμακα. Πάντα πρέπει να προηγηθεί η γνώμη του γιατρού, για να μην παρουσιάζουν ύστερα δυσάρεστα αποτελέσματα, όπως τώρα σ' εσάς. Τώρα σας συνιστώ να παίρνετε στα μεσοδιαστήματα, πρωί — μεσημέρι — βράδυ, πρό του φαγητού, από ένα χαπάκι Ε-Βιτ Κρώπει. Αν με αυτό δεν τακτοποιηθήτε, τότε πρέπει χωρίς αναβολή, να συμβουλευθείτε έναν ειδικό γυναικολόγο γιατρό.

Βασανισμένη υπαρκτή: Την κακή αυτήν συνήθεια, τη διατροφή όπως τη λέτε εσείς, είναι στο χέρι σας να την αποβάλετε, άρκει να το θελήσετε. Ούτε σε γάμο, ούτε και στην τεκνοποίηση γαμοί να έχη συνέπεια. Εκείνο όμως που μπορεί να πάθει μεγάλο κακό είναι το νευρικό σας σύστημα, και γενικότερα ο οργανισμός σας. Προσπαθήστε λοιπόν να το ξεσυνηθίσετε.

Κούλα Τ. Π.: Θα παίρνετε πρωί — μεσημέρι — βράδυ, πρό του φαγητού ένα χάπι Proginal ή Proginal, όλες τις ημέρες που προηγούνται της αδιαθεσίας σας. Μετα τρεις μήνες συνεχούς λήψης, θα μου ξαναγράψετε αποτελέσματα.

Μαθητριά: Μπορείτε να παίρνετε μετά την αδιαθεσία σας, πρωί — μεσημέρι — βράδυ, ένα χάπι Othonal επί 10 ημέρες και πρό του φαγητού. Επί τριήμνο.

Κ. Κ.: Θεονίκη: Θα κάμειτε 15-20 ενέσεις Calcibionine μύ την ημέρα ενδοφλέβια. Κατόπι θα κάμειτε ένα κουτί ενέσεις Muil B, μια την ημέρα ενδομυϊκά και έχω τη γνώμη ότι θα καταρθώτε να πραγματοποιήσετε το ταξίδι σας χωρίς κόπο, και να επιδοθήτε στις μελέτες σας.

Αδριανή: Θα σας παρακαλέσω να γράφετε με μεθόδων. Το περιστατικό που μου περιγράφετε είναι φυσιολογικό. Μην ανησυχείτε.

Το θαύμα της αγάπης

— Καλημέρα, κύρ Γιόργη... Πώς πάνε οι δουλειές; Ρώτησε ο γιατρός Λουκάς Λουκέρης.

— Πώς να πάνε, παιδί μου; Κουτσά στραβά πολέμα να τα βγάλω πέρα, ως που νάβη η ώρα μου.

— Μη μιλάς έτσι, κύρ Γιόργη. Δεν είσαι, δά, και γέρος!... Η δουλειά σου είναι αγαπαική και περιζήτητα είναι τα ώραία καλαθάκια που φτιάχνεις για τα λουλούδια.

— Ά! γιατρέ μου. Είμαι γερασμένος από τον κοινό της αμοιρας θυγάτερρας μου... Νά, δες την, έρχεται πάλι με δυο παιδάκια. Τα κρατάει από το χέρι... Πάει να τα πλύνει, να τα χτενίσει... Αυτό γίνεται μ' όλα τα παιδιά της γειτονίας από την ημέρα που το παιδί της έπεσε και σκοτώθηκε ο' εκείνο το ξεροπήλαδο... Κάθεται, που λές, όλημερίς δίπλα στο παράθυρο με τη δουλειά της, πότε πλέκοντας, πότε κεντώντας και ο νους της, ή ματιά της είναι στο δρόμο. Όταν δει, λοιπόν, κανένα παιδάκι μόνο του, τ' αφήνει όλα και τρέχει σ' αυτό... Το κουβαλάει εδω με καραμέλλες και σκολάτες, που έχει πάντα γεμάτες τις τσέπες της. Το περιποιείται κι' ύστερα το πηγαίνει στη μητέρα του συμβουλευοντάς την να μ' τ' αφήν' να βγαίν' μόνο του στο δρόμο. Αυτή είναι η τρέλλα της, γιατρέ μου... Κι' αυτά τα διαβολάκια, το ξέρουν, και μόλις τ' έχουν στο παράθυρο, πάνε στη μέση του δρόμου! Τα τραβάνε, βλέπεις, οι λιχουδιές που τους δίνει και τα χάδια της. Την αγαπάνε. Δεν την φοβούνται καθόλου! Μά δεν έχει και καμμία άλλη εκδήλωση, που να την πής τρέλλη... Όταν δεν βλέπει παιδάκια είναι ήσυχη και λογική. Μόνο που το γέλιο έχει σβήσει από τα χείλη της και όταν αναστενάξει, μοιάζει σ' αν θρηγός ο αναστεναγμός της... Κι' αυτό είναι που με σκοτώνει κοβεμένα, βλέποντάς την να λιώνει σ' αν κερι...

— Ο κύρ-Γιόργης στάθηκε λίγο κι' ύστερα πρόσθεσε:

— Γιατρέ μου, κάθε άνθρωπος γεννιέται με το ριζικό του: ή θυγατέρα μου γεννήθηκε κακορίζικη. Η μάννα της πέθανε και μ' την άφησε τεσσάρων χρόνων. Άνημπορος εγώ να τη μεγαλώσω ξαναπαντρεύτηκα. Μά κ' εδω στάθηκε άτυχη! Η δεύτερη μου γυναίκα δεν την αγάπησε κι' αναγκάστηκε να την κλείσω σε οικότροφείο όταν έγινε οχτώ χρόνων.

— Νά μη τα πολυλογώ, όταν τελείωσε το γυμνάσιο και βγήκε από το οικότροφείο, ήταν σ' αν μπουμπουκι απριλιάτικο: Όμορφη, λυγρή, έξυπνη. Και είπα: «Σε μπλεδός θα με βάλω». Την πάντρεψα, λοιπόν, μικρή.

— Μά το κακό της ριζικό δεν είχε. Φαίνεται, ξεθυμάνει. Ο άντρας της μου την άφησε χήρα μ' ένα μωρό... Όλα τ' άλλα τα ξέρεις... Τριών χρόνων ήταν που τόχασε μπρος από τα μάτια της, όταν παίζοντας έπεσε στο ξηροπήλαδο... Καί, νά, πως κατάντησε τώρα: τρέλλη, πάνω στην άνηθαι της νεότητος.

— Ο γιατρός Λουκάς Λουκέρης, που ζή

ταν ψυχίατρος κι' είχε την κλινική του εκεί κοντά στο σπίτι του κύρ Γιόργη, και που η ήρεμη τρέλλα της 'Ελένης του είχε κινήσει την περιέργεια ρωτούσε κάθε τόσο τον κύρ Γιόργη για την κόρη του.

Μά σήμερα ο κύρ Γιόργης ήθελε να ξελαφρώσει την καρδιά του και το διηγήθηκε όλα του τα βάσανα.

— Ο γιατρός, όσο μιλούσε ο κύρ Γιόργης παρακολουθούσε την 'Ελένη που πήγαινε ένα παιδί στο σπίτι του.

— Τί όμορφη! συλλογιζόταν. Καί τί κρίμα που δεν θέλει, ούτε να μ' αντιφύγει!

Το ίδιο εκείνο βράδυ η 'Ελένη θυμήθηκε πως είχε υποσχεθεί στη θειά της, την αδελφή του πατέρα της, να της πηγή κάποιον κέντημα, που ήθελε να το φτιάσ' κι' εκείνη.

— Το πηγαίνεις κι' αύριο, της είπε ο πατέρας της.

— Όχι, πατέρα, θα της το πάω άποψε... Έξ άλλου θα γυρίσω γρήγορα...

— Κύττα μη σε κρατήσει για φαγητό!... Θα περιμένω!

— Η 'Ελένη τύλιξε το κέντημα σ' ένα χαρτί, φόρεσε το μαντήλι της κ' έφυγε.

— Ο Θεός να μου το φυλάει, μουρμούρισε ο δύστυχος πατέρας και συνεχισε να πλέκει τα καλαθάκια του.

Ο κύρ Γιόργης όμως, ξεχάστηκε στη δουλειά, ήρθαν μεσάνυχτα, κ' η 'Ελένη του ακόμα να φαγή! Η καρδιά του τότε άρχισε να χτυπά κ' η ματιά του έσκιζε τα σκοτάδια μήπως την άκούση να έρχεται...

— Η αούη, βολή και γκρίτζα, διέλυε άργά το σκοτάδι της νύχτας κι' ο κύρ Γιόργης κουρασμένος από την άγρυπνια και την άγωνία, βγήκε στην αούη κι' άνοιξε την εξώπορτα. Τσάβησε κατευθείαν για το σπίτι της αδελφής του, που κατωκίωσε με τον άντρα της και τα παιδιά της απόμερα στην εξοχή...

— Θά την κράτησαν κοντά τους» συλλογιζόταν και τσάβησε μέσα από τα χωράφια για να φτάση πιο γρήγορα.

Μά καθώς προχωρούσε και κοντοζύγωνε στο καταρμένο ξεροπήλαδο, όπου ένα χρόνο πριν είχε πέσει και σκοτώθηκε το έγγονάκι του, διέκρινε ένα ανθρωπίνο κορμί να τραντάζεται.

— Μ' ένα κακό προαίσθημα τάχυνε το βήμα του και βρέθηκε σε λίγο μπρος στην 'Ελένη του.

— Εξαλλισμένη, κουρελιασμένη με τα χέρια ματωμένα, προσπαθούσε να τραβήξ' από το σκέπασμα του πηγαδιού, τις μεγάλες και βαρείες πέτρες που είχαν τοποθετηθεί εκεί, μετά το δυστύχημα.

— 'Ελένη, τί κάνεις εκεί; φώναξε ο άμοιρος πατέρας.

— Εκείνη, γυρίσε, τον κύτταξε με άγριμένη ματιά και εφώνισε βραχνά:

— Βοήθα με, πατέρα! Βοήθα με να τραβήξω τις πέτρες. Άκου!... Δεν άκούς; Η φωνούλα του! Το παιδί μου ζή ακόμα! Περνούσα από δά και τ' άκουσα να με φωνάζει... Ηθέλε να το σώσω!... Μά δεν τ' άκούς; Βοήθα με, πατέρα. Εγώ δεν μπορώ άλλο! Όλη τη νύχτα άγωνίστηκα μ' αυτές τις καταραμένες πέτρες.

Καθώς του μιλούσε, τύλιξε τα χέρια της με τα ματωμένα δαχτυλά γυρω στα γόνατα του πατέρα της...

— Από εκείνο το πρωί, πέντε πέντε μήνες, που η 'Ελένη βρίσκεται στην κλινική του ψυχίατρου Λουκέρη.

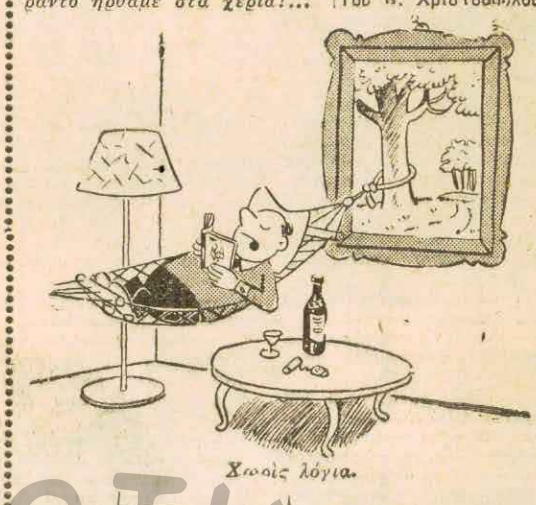
— Αν δεν την κάνω καλά, θα το σκίσω το δίπλωμά μου, έλεγε στους συνάδελφους του και στον πατέρα της, ο γιατρός.

Και το πέτυχε, γιατί έκτος από την έπιστημή του, πίστευε περισσότερο στην αγάπη, που σίγα — σίγα άναπτύχθηκε μεταξύ τους. Τα τριαντάφυλλα τών είκοσι τριών χρόνων της άνοιξαν και πάλι στα ώρα μαγούλα της 'Ελένης. Τα καστανά της μάτια δεν είχαν πια το πονεμένο βλέμμα τους.

Και κυττάζει με θαρρος τώρα το μέλλον και την καινούργια ζωή, που ο Λουκάς Λουκέρης, ο γιατρός της ψυχής της και του μυαλού της της προσφέρει μ' όλη του την αγάπη.

Τάμαθες τά νέα; Χτές το βράδυ με το Σαράντο ήθαμε στα χέρια!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

Χωρίς λόγια.

— Έλα, επί τέλους! Πάσε στο κρεβάτι!... Αύριο θάρθουν από το πλυντήριο και οι αυξήμαές σου...

Απόπειρα αυτοκτονίας...

MIPANTA

Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΟΥ ΣΕΪΧΗ

— Πές μου λοιπόν, αγαπημένη μου, δεν έχεις φόβο εδώ; Δεν θαρθούν να σε πάρουν οι άπιστοι, για να σε βασανίσουν; Έλεγε η όμορφη Αθέμπα στο σείχη Μαν-σούρ-ελ-ν'Ανταλούζι.

— Έκείνος έριξε μια ματιά γύρω του κι' απάντησε με τη βορειά φωνή του, ενώ τη φιλούσε στα μάτια:

— Όχι, εδώ μέσα δεν φοβάμαι κανένα!

— Ω, αγαπημένη μου, γιατί με φίλας στα μάτια, γιατί θα μάς χωρίση η Μοίρα! μουρμούρισε η Αθέμπα, τρέμοντας σύγκορμη.

Είχαν καταφύγει στο παλιό εκείνο σπίτι, στο Αλγέρι, που έμενε έρημο κι' ακατοίκητο από χρόνια.

Μέσα στην παγερή σιωπή, δεν άκουγόνταν παρά το πέταγμα των νυχτερίδων. Νύχτωσε. Ο Μανσούρ άναψε, ένα κερί και το κόλλησε σε μια σπασμένη στάμνα.

— Πρέπει να μείνουμε ως αύριο εδώ μέσα, είπε σιγά. — Ύστερα, δεν θα φοβόμαι πια μην πέσω στα χέρια των άπιστων...

Η Αθέμπα σφίχτηκε πιο πολύ κοντά του.

— Γιατί να σκοτώσης το Γιονχάρα, αγαπημένη μου; του είπε με παράπονο.

— Ήταν το θέλημα του Αλλάχ! Είχε προδώσει τους δικούς μας στους άπιστους! Έπρεπε λοιπόν να περάσει απ' το μαχαίρι μου...

Τον παραφύλαγα τόσα μερόνυχτα, μέσ' το χειμωνιάτικο κρύο, για να ξεπλύνω την ατιμία με το αίμα του. Ο Αλλάχ άς με βοηθήσει!...

— Δεν λογάρισε το παιδί μας, που θαρθή στον κόσμο; μουρμούρισε η Αθέμπα.

— Άς θελήση ο Αλλάχ ναίνα αγόρι, για να πάρη παλληκαριά κι' αξιωνύνη απ' τον πατέρα του!

— Άς θελήση ο Αλλάχ ναίνα αγόρι, για να πάρη παλληκαριά κι' αξιωνύνη απ' τον πατέρα του!

— Άς θελήση ο Αλλάχ ναίνα αγόρι, για να πάρη παλληκαριά κι' αξιωνύνη απ' τον πατέρα του!

— Άς θελήση ο Αλλάχ ναίνα αγόρι, για να πάρη παλληκαριά κι' αξιωνύνη απ' τον πατέρα του!

— Άς θελήση ο Αλλάχ ναίνα αγόρι, για να πάρη παλληκαριά κι' αξιωνύνη απ' τον πατέρα του!

— Άς θελήση ο Αλλάχ ναίνα αγόρι, για να πάρη παλληκαριά κι' αξιωνύνη απ' τον πατέρα του!

— Άς θελήση ο Αλλάχ ναίνα αγόρι, για να πάρη παλληκαριά κι' αξιωνύνη απ' τον πατέρα του!

— Άς θελήση ο Αλλάχ ναίνα αγόρι, για να πάρη παλληκαριά κι' αξιωνύνη απ' τον πατέρα του!

— Άς θελήση ο Αλλάχ ναίνα αγόρι, για να πάρη παλληκαριά κι' αξιωνύνη απ' τον πατέρα του!

— Άς θελήση ο Αλλάχ ναίνα αγόρι, για να πάρη παλληκαριά κι' αξιωνύνη απ' τον πατέρα του!

— Άς θελήση ο Αλλάχ ναίνα αγόρι, για να πάρη παλληκαριά κι' αξιωνύνη απ' τον πατέρα του!

— Άς θελήση ο Αλλάχ ναίνα αγόρι, για να πάρη παλληκαριά κι' αξιωνύνη απ' τον πατέρα του!

— Άς θελήση ο Αλλάχ ναίνα αγόρι, για να πάρη παλληκαριά κι' αξιωνύνη απ' τον πατέρα του!

— Άς θελήση ο Αλλάχ ναίνα αγόρι, για να πάρη παλληκαριά κι' αξιωνύνη απ' τον πατέρα του!

— Άς θελήση ο Αλλάχ ναίνα αγόρι, για να πάρη παλληκαριά κι' αξιωνύνη απ' τον πατέρα του!

— Άς θελήση ο Αλλάχ ναίνα αγόρι, για να πάρη παλληκαριά κι' αξιωνύνη απ' τον πατέρα του!

— Άς θελήση ο Αλλάχ ναίνα αγόρι, για να πάρη παλληκαριά κι' αξιωνύνη απ' τον πατέρα του!

— Άς θελήση ο Αλλάχ ναίνα αγόρι, για να πάρη παλληκαριά κι' αξιωνύνη απ' τον πατέρα του!

— Άς θελήση ο Αλλάχ ναίνα αγόρι, για να πάρη παλληκαριά κι' αξιωνύνη απ' τον πατέρα του!

— Άς θελήση ο Αλλάχ ναίνα αγόρι, για να πάρη παλληκαριά κι' αξιωνύνη απ' τον πατέρα του!

— Άς θελήση ο Αλλάχ ναίνα αγόρι, για να πάρη παλληκαριά κι' αξιωνύνη απ' τον πατέρα του!

Η Αθέμπα αναστέναζε πάλι κι' απόμεινε σιωπηλή, σφιγμένη στην αγκαλιά του αγαπημένου της...

Εσφηνικά, δυνατά χτυπήματα τράνταξαν την ξεχαρβαλμένη πόρτα. Η Αθέμπα νόμιζε πως πέφτανε κεραυνοί μπροστά της... Μά ο σείχης έμεινε άταραχος.

— Άλλάχ, βοήθησέ με! ψιθύρισε μόνο.

— Άνοιχτε! άκούστηκε μια βροντερή φωνή απ' έξω.

Η Αθέμπα τράβηξε τον αγαπημένο της στο βάθος ενός μισοσκότεινου διαδρόμου. Μια σαραβαλιασμένη πόρτα βρέθηκε μπροστά τους.

— Κρύψου εδώ μέσα, κι' ο Προφήτης ναίνα μαζί σου! ψιθύρισε η Αθέμπα.

Κι' έκλεισε την πόρτα.

— Άνοιχτε λοιπόν! ξανακούστηκε απ' έξω η φωνή.

Η Αθέμπα άφουγκράστηκε. Άκουσε πατημασιές και κουδούνες. Ζάρωσε σε μια γωνιά, έκρυψε το πρόσωπό της με το φερετζέ και πήγε ν' άνοιξη.

Δύο Γάλλοι στρατιώτες μπήκαν όρμητικά.

— Πού είναι, που τον έκρυψες; της φώναξαν.

— Δεν ήταν κανείς εδώ... απάντησε, όσο μπορούσε πιο ήσυχα, ενώ η καρδιά της χτυπούσε σαν να πήγαινε να σπάση.

— Λές ψέμματα! Ο σείχης, ο φονιάς, κρύβει' εδώ μέσα! Τον παρακολούθησαν άνθρωποι μας και τον είδαν να μπαίνει εδώ... Έξ' άλλου, άκούσαμε απ' έξω την κουδέντα σας!

— Κουδέντιαζα με τον Αλλάχ, απάντησε η Αθέμπα. Τον παρακαλούσα να χύση το αίμα των Γάλλων στην κόψη του σπαθιού και να κάνει στείρες τις γυναίκες τους!...

— Έλα μαζί μας! τη διατάξε ο ένας απ' τους στρατιώτες.

— Έλα μαζί μας! τη διατάξε ο ένας απ' τους στρατιώτες.

— Έλα μαζί μας! τη διατάξε ο ένας απ' τους στρατιώτες.

— Έλα μαζί μας! τη διατάξε ο ένας απ' τους στρατιώτες.

— Έλα μαζί μας! τη διατάξε ο ένας απ' τους στρατιώτες.

— Έλα μαζί μας! τη διατάξε ο ένας απ' τους στρατιώτες.

— Έλα μαζί μας! τη διατάξε ο ένας απ' τους στρατιώτες.

— Έλα μαζί μας! τη διατάξε ο ένας απ' τους στρατιώτες.

— Έλα μαζί μας! τη διατάξε ο ένας απ' τους στρατιώτες.

— Έλα μαζί μας! τη διατάξε ο ένας απ' τους στρατιώτες.

— Έλα μαζί μας! τη διατάξε ο ένας απ' τους στρατιώτες.

— Έλα μαζί μας! τη διατάξε ο ένας απ' τους στρατιώτες.

— Έλα μαζί μας! τη διατάξε ο ένας απ' τους στρατιώτες.

— Έλα μαζί μας! τη διατάξε ο ένας απ' τους στρατιώτες.

— Έλα μαζί μας! τη διατάξε ο ένας απ' τους στρατιώτες.

— Έλα μαζί μας! τη διατάξε ο ένας απ' τους στρατιώτες.

— Έλα μαζί μας! τη διατάξε ο ένας απ' τους στρατιώτες.

— Έλα μαζί μας! τη διατάξε ο ένας απ' τους στρατιώτες.

— Έλα μαζί μας! τη διατάξε ο ένας απ' τους στρατιώτες.

— Έλα μαζί μας! τη διατάξε ο ένας απ' τους στρατιώτες.

— Έλα μαζί μας! τη διατάξε ο ένας απ' τους στρατιώτες.

— Έλα μαζί μας! τη διατάξε ο ένας απ' τους στρατιώτες.

— Έλα μαζί μας! τη διατάξε ο ένας απ' τους στρατιώτες.

τιώτες.

Τον άκολούθησε, φοβισμένη, σκεπάζοντας πιο καλά το όμορφο πρόσωπό της με το φερετζέ. Φτάσανε στο σκοτεινό διάδρομο. Η καρδιά της Αθέμπα πήγαινε να σπάση. Λίγα βήματα ακόμη, και θάπιαναν οι άπιστοι τον αγαπημένο της!...

Εσφηνικά, ο ένας στρατιώτης στάθηκε. Έρριξε μια ματιά στη σαραβαλιασμένη πόρτα κι' άλλη μια στην Αθέμπα που έτρεμε.

— Λές λοιπόν, πως δεν βρίσκεται εδώ αυτός ο κακοτύπος; τη ρώτησε είρωνικά.

— Ο Προφήτης να σου κλείση για πάντα το στόμα, που βρίζει τον αγαπημένο μου! τον καταρόστηκε εκείνη, μα δίχως να πάψη να κυττάζει με τρόμο την κλειστή πόρτα.

Ο στρατιώτης ψιθύρισε κάτι στ' αυτή του συνοδελφού του, χαμογελώντας πονηρά. Κι' εκείνος άπομακρύνθηκε.

— Φύγετε, ο καλός μου δεν είν' εδώ! είπε η Αθέμπα με τρεμουλιαστή φωνή, κυττάζοντας τις αχτίδες του φεγγαριού που έπεφταν απ' την γκιομεισμένη σκεπή και παγινιδίζαν μπροστά στην πόρτα της κρύπτης.

Ο στρατιώτης πήγε πιο κοντά της και της μουρμούρισε:

— Άν γίνης δική μου, ο αγαπημένος σου δεν θα πάθη τίποτα. Σου δίνω το λόγο μου!

Εκείνη τραθήχηκε, με φρίκη. Μα ο στρατιώτης της άρπαξε τα χέρια μέσα στα δικά του και προσπάθησε να της βγάλη το φερετζέ.

— Άχ, αυτά τα... λάκια, που λένε ψέμματα!... της είπε, λαχανιασμένος.

Η Αθέμπα πάλευε για να του ξεφύγη κι' έβγαζε πνιχτές φωνές.

— Μα έλα λοιπόν, μην είσαι τόσο κακιά... άφου ο αγαπημένος σου δεν είν' εδώ...

Εσφηνικά, ο στρατιώτης έμπηξε ένα ούρλιασμα, σαν πληγωμένο θηρίο, και σωριάστηκε χάμω. Ένα στίλετο ήταν καρφωμένο στην πλάτη του...

— Δοξασμένο τ' όνομα του Προφήτη! μουρμούρισε η Αθέμπα.

Την ίδια στιγμή, έφτασε τρέχοντας ο άλλος στρατιώτης. Έρριξε μια ματιά στον πληγωμένο συνοδελφό του κι' ύστερα τράβηξε το περιστροφικό του κι' ώρμησε προς την άνοιχτή πόρτα.

— Η Αθέμπα έτρεξε για ν' τον έμποδισή.

Μα ένα παταχτικό θέαμα την περίμενε εκεί: Ο αγαπημένος της είχε καίωσει στο στήθος του το δεύτερο μαχαίρι του!...

Η Αθέμπα γονάτισε δίπλα του, φίλησε την άκρη της κελεμπίας του και μουρμούρισε:

— Ο Αλλάχ άς τον πάρη κοντά του!...

Πάνω στη χαλασμένη σκεπή, οι νυχτερίδες εξακολουθούσαν το τρελλό χορό τους.

ΑΧΜΕΤ ΑΜΠΝΤΟΥΛΛΑ

Εξωνήσιες Φετορίες

Η έπιχείρησι του Χότζα

Ο Ναστραδίν Χότζας βρισκόταν τρεις μήνες χωρίς δουλειά. Είχε κάνει χρέη κι' αναγκαστόν να κάθεται μέσα στο σπίτι, γιατί φοβόταν μην τον ζυλοφορώσουν οι δανειστές του.

Το μεγαλύτερο χρέος ήταν του Μπεκήρ, που έχρονολογείτο από άμνημονεύτων χρόνων. Ο Μπεκήρ, τις ημέρες εκείνες, βρισκόταν στο Έσκη Σείχρ και πήγαινε κάθε τόσο στο σπίτι του Χότζα ελπίζοντας να άποσπαση κάτι απέναντί του δανείου. Δεν κατάφερε όμως ούτε ένα άσπρο να πάρη, γιατί δεν έδλεπε το Ναστραδίν.

Ένα πρωί όμως, που ο Χότζας καθόταν στο χαγιάτι του μαζί με την Φατιμέ είδε νάρχεται από μακριά ο Μπεκήρ.

Ο Ναστραδίν έξηγησε σύντομα στην γυναίκα του τί άπάντησι εν' αυτή και την έστειλε γρήγορα κάτω στην πόρτα.

Η Φατιμέ κατέβηκε κάτω και με το πρώτο χτύπημα του Μπεκήρ στην πόρτα, του άνοιξε, τον υποδέχτηκε με υποκλίσεις κι' άρχισε πρώτη την κουβέντα.

— Άφέντη, Μπεκήρ, του είπε, μην ανήσυχης και γρήγορα θα πάρης τους παράδες σου...

— Μα τότε; ρώτησε ο Μπεκήρ. Πάει τόσος καιρός και δεν έχω πάρει ακόμα τίποτε! Πάω κι' έρχομαι και δεν βλέπω τόν άντρα σου!...

— Ο Ναστραδίν έχει φουρτούνες στο κεφάλι του τον τελευταίο καιρό! Έχει μια μεγάλη έπιχείρησι στα σκοριά...

— Και τί έπιχείρησι εν' αυτή;

— Νά, του είπε η Φατιμέ, βλέπεις αντίκρυ εδώ αυτόν τον φράχτη;

— Ε, κι' ύστερα; άπάντησε ο Μπεκήρ.

— Καθώς βλέπει, είνε χαλασμένος και σκέφθηκε ο Ναστραδίν να φέρη μερικά κλαδιά να τον διορθώση...

— Κι' έπειτα;...

— Έπειτα, νά! Όλα τα ζωντανά του χωριού μας περνάνε πρωί - βράδυ από δω πηγαίνοντας στη βουκή...

— Ε, και τί μ' αυτό;

— Μα κάνε λίγη υπομονή και θα καταλάβης!

— Κάνω και τίποτ' άλλο από υπομονή;

— Όταν λοιπόν περνούν από δω τα ζωντανά στον φράχτη κι' έπειδή τώρα δεν έχει κλαδιά, δεν αφήνουν τίποτα. Μόλις όμως βάλη ο Ναστραδίν τα κλαδιά, καθώς θα ζύνονται τα ζωντανά, θ' αφήνουν το καθένα κι' από λίγο μαλλί. Κι' αυτό το μαλλί θα το μαζεύη κάθε μέρα ο Ναστραδίν, θα το πλένη, θα το πουλήη κι' έτσι θα σ' εξοφλήση!...

Ο Μπεκήρ πάτησε τις φωνές και κρατούσε με τα δύο του χέρια την κοιλιά του για να μη σκάση από τα γέλια.

Ο Ναστραδίν, που, στο μεταξύ, είχε κατέβει από το χαγιάτι και παρακολουθούσε κρυφά, πίσω από την πόρτα, για να δη πως θα τ' η Φατιμέ, μόλις άκουσε τα γέλια του Μπεκήρ, πρόβαλε το κεφάλι του και του φώναξε:

— Γέλας κατεργάρας, που θα πάρης τους παράδες σου! Περίμενε όμως να σου εξηγήσω εγώ την έπιχείρησι και θα δης πως θα μου τρώς ύστερα τ' αυτή για να σε κάνω συνεταίρο μου!...

Με τις ένενεργείες του και τις γνωριμίες του ο Μαζίνιο είχε καταφέρει ν' απαλλαγή απ' το στρατιωτικό, τον καιρό που οι άλλοι νέοι, οι συνομηλικοί του πολεμούσαν στην πρώτη γραμμή.

Μα ούτε και το σπώο τον ενδιέφεραν καθόλου. Ίδιως συχαινόταν πραγματικά την Ιππασία και την Ειφασκία — έξ αιτίας ακριβώς της αντίπαθείας που του προκαλούσε εκείνη ή εικόνα του ένδοξου προγόνου του.

Μια νύχτα, γύρισε στο σπίτι του μισομεθυμένος και κουρασμένος από ένα όρνηστικό γλέντι. Μπήκε στο σαλόνι, για να πάρη κάτι πούχε ξεχάσει εκεί το πρωί.

Τα παχιά χαλιά έπνιγαν τα βήματά του. Οι κουστίτες δεν άφιναν νά μη κανείς θόρυβος απ' έξω, απ' το δρόμο.

Εσφηνικά, ο κόμης άνασκήρτησε, έκταλπητος και φοβισμένος. Είχε άκούσει μέσα στη σιωπή ένα ξερό μεταλλικό κρότο...

Σήκωσε το κεφάλι του, και του φάνηκε πως το τρομερό σπαθί του προγόνου του τρομούλαζε ακόμη στο χέρι του, σαν νάχε χτυπήσει δυνατά στο έδαφος...

— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

Το πορτραίτο του πολεμιστή

Παράξενο διήγημα

Ο περίφημος ζωγράφος Μανουέλ ντε Όβιέντο είχε ζωγραφίσει τον άρχοντα Μαζάτιο ντά Φουονόλο, κόμητα του Καζαμίστρα, στη σκηνή του τέλους της αίματρηής μονομαχίας του με τον άρχοντα Ζιλμπέρ ντ' Μοντασιέ.

Στο φόντο της εικόνας, φαίνονταν ο νικημένος και νεκρός αντίπαλός του, περικυκλωμένος από όπλοφόρους, και τα δύο πεσόντα άλογα των μονομαχούν, που προσπαθούσαν να ξεφύγουν απ' τους ιπποκόμους και να δαγκάσουν τ' ένα τ' άλλο, σαν να τα χώριζε κι' αυτά το ίδιο άσπνο και άγριο μίσος των ευγενών κυριών τους.

Μά ο Μαζίνιο Φουονόλο, ο τελευταίος κόμης του Καζαμίστρα, πρωτοπλητής του μπριτζ, τρομερός χατοπακίτης, διάσημος γλεντζές και γυναικάς, δεν μπορούσε να χωνέψη αυτό το θαυμασίο πορτραίτο. Άντι νά ένθουσιάζεται με την άναιμηση των ηρώων του ένδοξου προγόνου του, θεωρούσε την πόκα του στην εικόνα σαν μια έπιδειξι κακού γούστου.

— Κάτι σαν την άγοιότητα του Έρυθροδρόμου, που σηκώνει ψηλά το γδαρμένο «μυαλλόκεφαλο» του έχθρου του για να δείξη την νίκη και το θρίαμβό του.

Δεν είχε μετακινήσει ακόμα το μεγάλο εκείνο κάδρο απ' τον τοίχο του σαλονιού του, όπου κρεμόταν πρώτα. Κάθε φορά όμως που άναγκαζόταν να περάση μπροστά του, άπόφευγε ν' έπιμέλεια νά του ρίξη ένα ματιά.

Η στάσι κι' η έκφρασι του άνθρώπου εκείνου, που είχε άφιδώσει όλόκληρη τη ζωή του στα όπλα και στις μάχες, η περφόνη ματιά του, που — χωρίς στην ικανότητα του ζωγράφου — φαίνονταν καρφωμένη στα μάτια όποιου τον κυττάζε απ' όποιοδήποτε σημείο της κάμαρας, όλ' αυτά έννοχλούσαν και νευριάζαν τον άπόγονό του. Του φαινόταν σαν μια σιωπηλή κι' άυστηρή έπιπληξη για την έπιπολασιότητα και την τεμπελιά του, για τον καιρό που σπαταλούσε τόσο άσκαπα στο χαοτιά και στη ρουλέτα, στις γυναίκες και στο πιστό...

Με τις ένενεργείες του και τις γνωριμίες του ο Μαζίνιο είχε καταφέρει ν' απαλλαγή απ' το στρατιωτικό, τον καιρό που οι άλλοι νέοι, οι συνομηλικοί του πολεμούσαν στην πρώτη γραμμή.

Μα ούτε και το σπώο τον ενδιέφεραν καθόλου. Ίδιως συχαινόταν πραγματικά την Ιππασία και την Ειφασκία — έξ αιτίας ακριβώς της αντίπαθείας που του προκαλούσε εκείνη ή εικόνα του ένδοξου προγόνου του.

Μια νύχτα, γύρισε στο σπίτι του μισομεθυμένος και κουρασμένος από ένα όρνηστικό γλέντι. Μπήκε στο σαλόνι, για να πάρη κάτι πούχε ξεχάσει εκεί το πρωί.

Τα παχιά χαλιά έπνιγαν τα βήματά του. Οι κουστίτες δεν άφιναν νά μη κανείς θόρυβος απ' έξω, απ' το δρόμο.

Εσφηνικά, ο κόμης άνασκήρτησε, έκταλπητος και φοβισμένος. Είχε άκούσει μέσα στη σιωπή ένα ξερό μεταλλικό κρότο...

Σήκωσε το κεφάλι του, και του φάνηκε πως το τρομερό σπαθί του προγόνου του τρομούλαζε ακόμη στο χέρι του, σαν νάχε χτυπήσει δυνατά στο έδαφος...

— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

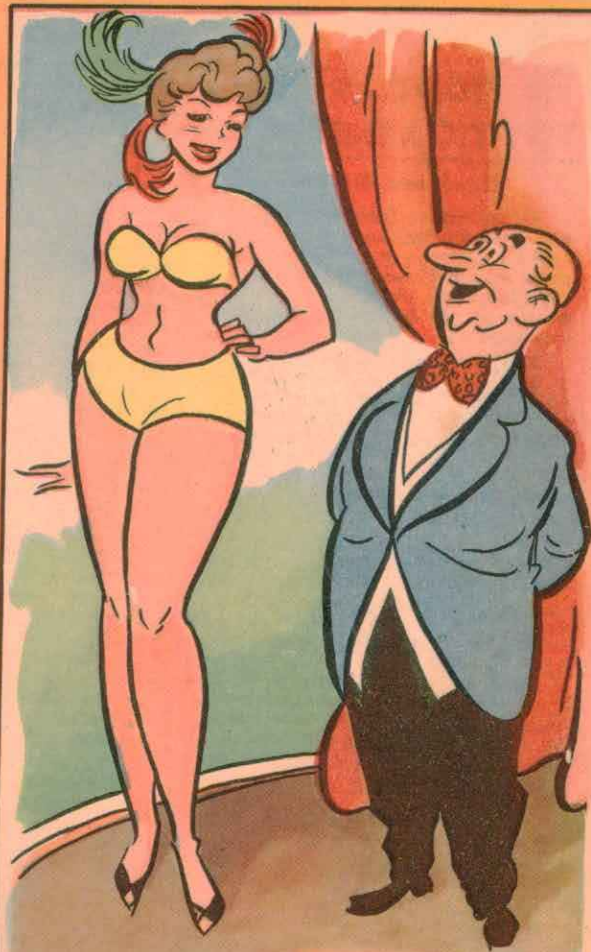
— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

— Σεί με τρομάξατε, κύριε; είπε δυνατά, χαμογελώντας.

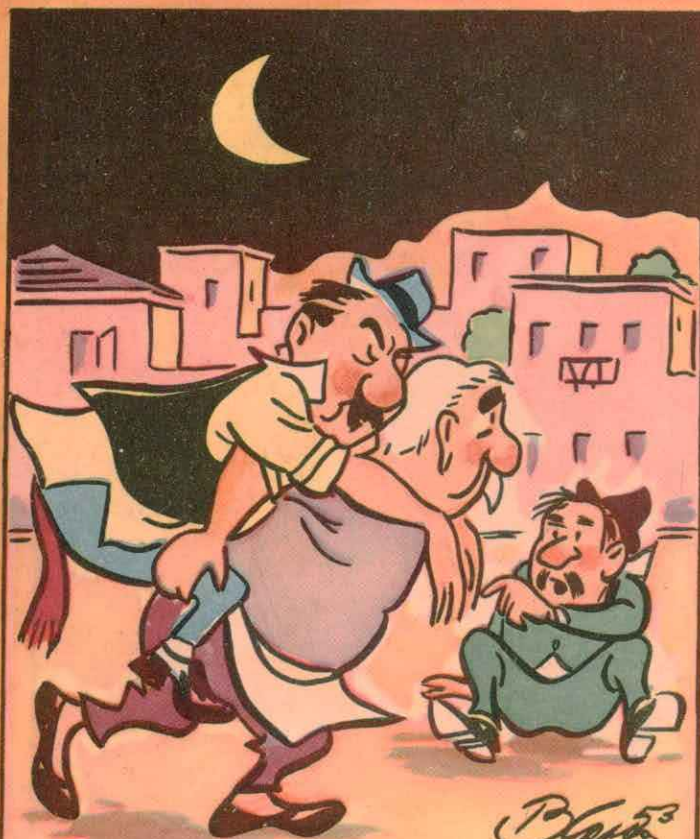
— Σεί με τρομάξατε

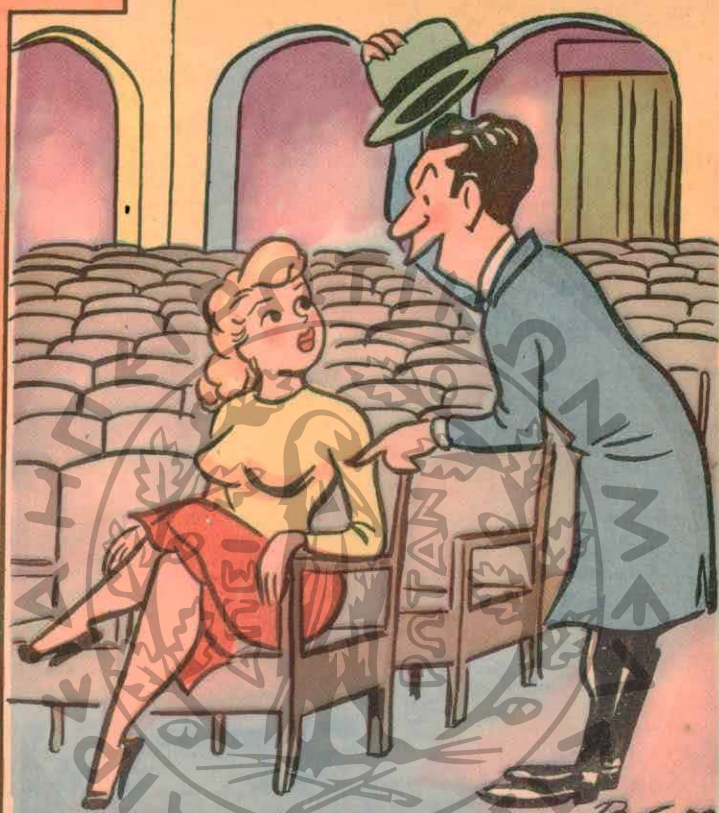
— Η Χορδή: Καί νομίζεις, Ζαχαρία, πώς θ' απαλλαγής
 ἔτσι ἀπὸ τὸ σύμπλεγμα κατώτερότητος;

— Λέτε νάχη ἐπιτυχία τὸ τραγούδι μου;
 — Ω!... Θὰ σᾶς ἀκούνε μὲ τεντωμένα...
 μάτια!...

— Ψίτ, ταξί!...
 (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Εἶναι ἐλεύθερη αὐτὴ ἡ θέσις διπλα σας, δεσποινίς;
 (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)